

Friedrich Gerstäcker

Egy kalandos
nászút
története

Friedrich Gerstäcker

Egy kalandos nászút története

Friedrich Gerstäcker
Válogatott elbeszélések
Címadó elbeszélés:
Eine Hochzeitsreise

Hungarian translation © Nagy Károly, 2023

ISBN 978-615-81563-4-9

Előszó

Friedrich Gerstäcker német vadász, utazó, író. Saját magáról azt vallotta, hogy jobban ért a puskához, mint a tollhoz. Ennek ellenére igen termékeny és sikeres író volt, több száz művet hagyott az utókorra. Amit az amerikai őserdőről, ottani szokásokról írt, azt el lehet hinni neki, mert éveken át élt többnyire magányosan az általa leírt körülmények között.

Egy operaénekes és egy színésznő gyermekeként született 1816-ban Hamburgban. Daniel Defoe „Robinson Crusoe” regényének olvasása keltette fel benne a távoli világgrészek megismerése iránti vágyat. Kereskedőnek tanult, ezt azonban két év múlva abbahagyta, majd mezőgazdasági tanulmányokba kezdett.

21 évesen utazott első ízben az USA-ba, ahol különféle munkákat vállalt. Volt fűtő, matróz, vadász, farmer, szakács, ezüstműves, favágó, csokoládékészítő, szállodai alkalmazott. A városi élet nem igazán nyerte el tetszését, helyette inkább egy vadász izgalmas életét választotta.

Naplófeljegyzéseit hazaküldte anyjának, aki fia tudta nélkül irodalmi folyóiratok rendelkezésére bocsátotta, és hat évvel később, amikor visszatért Európába, meglepődött, amint megkérdezték tőle: Csak nem maga az a Gerstäcker, akinek kalandos történetei a folyóiratokban megjelentek?

Nagy Károly
fordító

Tartalomjegyzék

Egy kalandos nászút története	1
Egy különös párbaj	60
Himlőoltás	126
Jó kis feleség	150
Privát sorsjegy	195
Ne fessd az ördögöt a falra!	238
A békebíró	338
Lelkiismeret-furdalás	369

Egy kalandos nászút története

A fedélzeten

A Mississipin felfelé zihált a „A nyugat királynője” pompás gőzhajó, és a teljesen új hajó szalonjában – melyet konkurens járatnak szántak, és természetesen a másik társaság ellenében nagyobb sebességet és több kényelmet ígért a kabinokban utazó utasok számára – csillogott, villogott minden, amit a luxus egyáltalán kitalálhatott, hogy a tágas tér gazdag és ízléses berendezéssel álljon az utasok rendelkezésére.

A terem falai, mely az egész felépítmény teljes szélességét és hosszának felét foglalta el, arannyal gazdagon díszített, fehér lakkbevonattal voltak dekorálva. Az elülső részben, jobb és baloldalon helyezkedtek el a férfiak kabinjai befelé nyíló ajtókkal, a közöttük lévő falfelületen magas tükrök váltakoztak valóban művészi kivitelű üveggel fedett akvarell festményekkel, nyugat amerikai jelenetekkel, a Sziklás hegység és prérók tájképeivel, valamint az északi vidékek indiánjainak életképeivel.

A szalont esténként öt hatalmas csillár fénye világította meg, továbbá az oldalfalakon is voltak aranyozott bronz gyertyatartók. Valamennyi asztal mahagóniból készült, a székeket művészi fametszetek díszítették, és az egész kolosszális terem padlóját drága szőnyeg borította. Egyszóval semmiről sem feledkeztek meg.

A hölgyek kabinjai a kormányrúd fölött helyezkedtek el. Ezt a részleget pillanatnyilag sötétvörös függöny zárta le, és feltehetően még pompásabb részleg volt, mint az előtte lévő térség.

A fedélközi utasokról, rendszerint szegény kivándorlókról van szó, akik Németországból, Angliából vagy Írországból érkeztek, természetesen sokkal kevésbé gondoskodtak. Miközben a korábbi években legalább szükségesnek tartották durva deszkákból ácsolt fekhelyek kialakítását, a szerencsétlen utasok számára az új hajón már ezek is elmaradtak, akik persze igen szerény viteldíjat fizet-

tek, és teljesen rájuk volt hagyva, hogy a csupasz, tisztátlan padlón helyezkedjenek el, ahogyan tudnak, ráadásul ezt a térséget kénytelenek voltak megosztani a hajó legtöbb esetben visszataszító néger személyzetével.

Mindez azonban mit sem érdekelt a kabinok utasait odafenn a csillogó termekben, ahol jelenleg éppen a gazdag vacsorához volt megterítve, miközben a fedélközi utasok kénytelenek voltak saját élelmezésükről gondoskodni, és általában kávé, kenyér és sajton éltek. A szalonban a legnagyobb asztalnál az asztalfőn a kapitány foglalt helyet, és éppen azzal volt elfoglalva, hogy egy jól hizott pulykát daraboljon fel, és a stewardok, szinte valamenynyien négerek és mulattok, az egyéb ételeket szolgálták fel, miközben a legjobb falatokat természetesen a hölgyek kapták. Az urak a többi asztal körül foglaltak helyet, ahol a válogatás meglehetősen némán történt, mert az amerikai, aki az ételt inkább elnyeli, mintsem élvezettel elfogyasztaná, evés közben nem szokott sokat beszélni.

Itt persze lett volna elég idő erre, hiszen a hosszú út napjai meglehetősen monoton körülmények között teltek, de az emberek egyszerűen ahhoz voltak hozzászokva, hogy elveszettnek tekintsék az étkezésre fordított órát, és kitartottak amellett, hogy az idő pénz.

Az utasok között volt egy előkelőség is Németországból, éspe dig ifjú feleségével, akivel meglehetősen extravagáns módon Amerikába érkezett nászútra. Rothenfels báró szenvedélyes vadász volt, és a kellemest összekötve a hasznossal, elhatározta, hogy ifjú feleségét elviszi St. Louis városba, ahová több ajánlólevéllel is rendelkezett, onnan pedig tovább indulna a távolabbi nyugati vidékekre, természetesen egyedül, vagy vadásza kíséretében, majd később visszatérne feleségéért, hogy Chicago, a Niagara vízesés és New-York érintésével egy gőzhajó fedélzetén hazatérjenek Németországba. A kiránduláshoz mindössze a már említett vadászt, a fiatalasszony számára pedig egy komornát hoztak magukkal, hiszen amerikai módra igen egyszerű életet szándékoztak élni.

Természetesen magától érthető, hogy a vadászathoz meglehetősen bőségesen felszerelkezett mindenféle szükséges és szükségtelen kellékkel, öt vadászfegyvert hozott magával a legjobbakkal közül, részben puskákat, részben a legújabb fejlesztés szerinti sima furatúakat, mindehhez rengeteg lőszert, a legkülönbélebb patronokat, és három teletömött nagy bőrdöngőt a legkülönbélebb ruhadarabokkal, csizmákkal és lábszárvédőkkel, a különféle klimatikus körülményekhez, valamint nedves és száraz terephez. Röviden összefoglalva, egy igazi, öreg, erdőlakó telepest, akinek semmi másra nincs szüksége, mint egy egyszerű puskára, egy késre, és egy öreg, bőr golyótaskára, a legnagyobb csodálkozásra készítetett volna, ha megengedte volna neki, hogy egyetlen pillanást vessen minderre a számtalan dologra, amit szükségesnek tartott arra, hogy magával vigye az erdőbe.

Még egy sátor sem hiányzott, viszont fogalma sem volt róla, hogy ezeket a cuccokat hogyan fogja magával cipelni.

A reggeli, amit „A nyugat királynője” fedélzetén elfogyasztottak, tizenegy óra körül ért véget, az urak felálltak, hogy a felső fedélzet elülső részén, az úgynevezett erkélyen elszívják szivarjaikat, a hölgyek pedig visszavonultak hátra, a számukra fenntartott helyiségekbe, ahol vagy hintaszékeikben ringatták magukat, valamilyen könyvet olvasgatva, vagy egymással csevegtek, hogy eltöltsék a hosszú és unalmas napot. Néhányan kiültek a hátsó verandára, ahonnan kényelmesen és zavartalanul nézegethették az őket körülvevő őserdő jeleneit.

Rothenfels báró fiatal férjként elég gáláns volt ahhoz, hogy lemondjon a szivarjáról, és egy kis beszélgetésre a feleségével a hölgy kabinja mellett elhaladva kilépjenek a verandára, ahol a férjek tartózkodása megengedett volt. Elbűvölőbb, kedvesebb asszonykát tényleg aligha lehetett volna elképzelni a világon.

Elfriede von Rothenfels, Németország legfelsőbb arisztokrata családjainak sarja igazi hölgy volt a szó legszorosabb értelmében, mindehhez még a legkedvesebb, bár legelkényeztetettebb, amit egyáltalán el lehet képzelni. Odahaza természetesen minden a rendelkezésére állt, ami egyáltalán pénzzel megszerezhető. Pom-

pában és luxusban nőtt fel, kívánságot alig kellett kinyilvánítania, mert mielőtt kimondta volna, szemeiről máris leolvasták és teljesítették. Az élet így odahaza teljesen monoton volt számára. Nem is tudta felmérni, mennyire boldog volt, és eljegyzése óta a szintén gazdag, fiatal Rothenfels báróval azonnal elhatározták, hogy nászútjukat nem az unalmas Olaszországban, ahol már kétszer is jártak, nem Svájcban, annak egyhangú jeges gleccserei környékén és francia hoteljeiben, hanem Amerikában fogják eltölteni, hogy megcsodálják az újvilág pompásságait.

Kuno von Rothenfels báró nem is riadt vissza ettől a gondolattól, bár édesanyja teljesen megdöbbsent tőle. A mennyasszony anyja nem értette, hogy Elfriedkéje mi az ördögöt keresne a durva republikánusok között, akik bagót rágnak és képtelenek különbséget tenni nemesi rangúak és egyszerű emberek között. Hát nem fogja ő magát odaát nyomorúságosan és elhagyatva érezni? Aztán még az a veszélyes tengeri út! Viharok és szirtek! Csak nehogy tűz üssön ki a fedélzeten, vagy skorbut, vagy sárgaláz, ami állítólag oly dühödten tombol Amerikában. Röviden: rettegve olvasott el minden cikket és tudósítást balesetokról és természeti katasztrófákról, hogy szeretett Elfriedkéjét eltérítse egy ilyen út gondolatától, amivel természetesen csak annyit ért el, hogy a fiatal, csinos lány még inkább ragaszkodott az egyszer már elhatározott tervhez.

Kuno von Rothenfels bárónak ráadásul még megvoltak a maga elképzelései is, a számára külön megrendezett vadásztúrákról, melyekről teljesen jogosan reménykedett. St. Louisban élt egy közeli rokona, akinek ugyanaz volt a neve, mint saját magának és családjának. Annak házában rövid időre hátra hagyhatja fiatal feleségét, és miközben ő az amerikai vadonban vadászszenvélyének hódolva párducokat és medvéket terít le, Elfriede megismerheti a Missouri fővárosában zajló életet.

Így aztán maradtak az egyszer már elhatározott tervnél. Május langyos leheletére kinyíltak a bimbók, virágözön öntötte el a kertet és erdőket, megtartották a fiatal pár esküvőjét, és már ugyanaznap éjszakáján útnak indultak első úti céljuk,

Southampton felé, ahol egy Havannába induló hajóra szálltak, hogy majd onnan elérjék New-Orleanst, és onnan tovább hajózva a Mississippin felfelé St. Louis felé tartsanak.

Az egész utazás mindeddig elbűvölő volt, hiszen kellemes időjárási körülmények között a csendes passzát széllal haladtak a Mexikói öböltől New-Orleans felé, ahol megszálltak a legjobb hotelben. Gondosan megtekintették „A dél királynője” pompás folyami gőzöst, majd annak fedélzetén az elképzelhető legnagyobb kényelemben indultak tovább célállomásuk felé.

A Mississippin alsó folyásának elbűvölő környékén túljutottak, mint már említettük, jelenleg komor őserdő terült el mindkét part mentén, a látványt csak néha szakította meg egy-egy magányos kunyhó, beszorulva a hatalmas vegetációba. Ennek is megvolt azonban a maga sajátos bája, hiszen elegáns lakóház és kert volt elég odahaza az óhazában, ilyen erdőség azonban nem, melynek kiterjedése végtelennek tűnt, és egymásba fonódó vegetációja titokzatos fátyolként fedte ennek a vadonnak a rejtelmét.

Mennyi regényt olvasott már el Kuno és elbűvölő asszonykája ezekről az erdőségekről! Csak úgy habzsolta Fenimore Cooper, az indiánok életéről szóló eleven leírásait, most pedig előttük terült el a színhely a maga valóságában, az erdő, mely védelmet nyújtott ezeknek az érdekes lényeknek, és szinte hallották a vadak csatakiáltásait és áldozataik panaszos jajveszékelését.

Persze mindketten más érzelmekkel szemléltek a komor erdőséget: Elfriede rejtélyes borzongással, hiszen ragadozó vadállatok, mérges kígyók, és vörös bőrű, csatabárdjaikat lóbáló harcosok húzódtak meg benne, miközben Kuno von Rothenfels csak szarvasokat és medvéket látott, akik mit sem sejtve lopakodtak táplálékuk után, és csak be kellett cserkészni, és leteríteni őket. Azonban mindkettőjük figyelmét lekötötte a látvány, és hosszasan üldögélve egymás mellett gondolataik a zöld vadonban kalandoztak.

– Milyen pompás látvány! – szakította meg végül a báró a csendet. – Nézd csak Elfriede, látod amott azt a pompás vadat, a hatalmas fákat, melyeket alámos a vad áramlat, és magához rántja

a gurgulázó, sárga folyam, és azokat a hatalmas indákat, melyek fáról fára kúsznak, szabályos, zöld, szinte áthatolhatatlan falat képezve. Még soha életemben nem láttam ennél vadabb, és mégis felemelőbb látványt!

– Valóban nagyon szép – válaszolta Elfriede, magában azonban megborzongva. – Csodálatosan szép, valójában azonban mégiscsak szinte félek ettől az élettől, amire mindeddig csupán mesebe illő képekben gondoltam, és amelynek most ennyire a közepén, szinte kőhajításnyira a parttól vagyok.

– Én pedig éppen azt sajnálom – mosolyodott el Kuno –, hogy még mindig olyan távol, szinte elérhetetlenül messze vagyunk tőle. Az ilyen hajóutakon persze az a kellemes, hogy az ember gyorsan és kényelmesen jut el egyik helyről a másikra, egy-egy kisebb megállás imitt-amott mégiscsak kíváncsi lenné, hogy mélyebben behatolhassunk abba a titokzatos világba, amely ilyen közel vesz körül bennünket.

– Úgy érzem, én már elég közel vagyok – válaszolta Elfriede, szorosabbra húzva magán a vékony sálát –, és szavamat adom, hogy nem is akarok közelebb kerülni hozzá. Nézd csak azt a sötétbarna iszapot, amely előbuggyan abból a kis bemélyedésből! Úgy tűnik számomra, mintha aligátorok nyüzsögnének benne, és minden bokor, minden bozót egy borzalmas párdutot vagy tigrist rejtegethet, és gyilkos tekintettel – jelenleg szerencsére teljesen eredménytelenül nézeget bennünket.

– Tigrisek egyáltalán nincsenek is Észak-Amerikában, szívecském, hiszen tudhatod, Cooper egyetlen szóval sem említ erre felé tigriseket.

– Annál több azonban az éppoly vérszomjas és veszélyes párdut, és gondolj csak a medvékre, akik szinte nyüzsögnek ezekben az erdőkben.

– Medve persze tényleg elég sok van erre felé, különösen a mocsárvilág környékén – válaszolta Kuno –, és jobb tartózkodási helyet aligha lehetne elképzelni számukra. Aztán az a rengeteg szarvas és vadpulyka! Valódi paradicsom egy vadász számára, és

csak azon csodálkozok, hogy tényleg milyen kevés vadász jön át ide Németországból, hogy átadják magukat egy itteni briliáns vadászat élményeinek.

– Mert nem akarják kitenni magukat annak a veszélynek, hogy mérges kígyók marják meg, és medvék marcangolják szét őket – mondta Elfriede. – Odahaza sokkal kényelmesebbek a körülmények.

– Kényelmesebbek persze, de mekkora a különbség – válaszolta Kuno – a mi unalmas nyúlvadászataink és az itteni, bár egy kicsit tényleg veszélyes vadakban gazdag körzetek között. Igen, a veszély az igazi késztetés, és az ember fegyvereinek köszönhetően mégiscsak messze felülmúlja a vad bestiákat.

– Köszönöm, de semmi kedvem sincs betenni a lábam ezekbe az erdőkbe – jegyezte meg Elfriede száraz hangon.

– Nem is jutnál messzire vékonyka cipellőidben és könnyű ruháidban, szívecském – jegyezte meg elmosolyodva a férje. – Az ilyen terep nem neked való. De ez meg mi volt? Hiszen leállt a gép. Csak nem állunk meg itt? A hajó tényleg a part felé fordul!

– De hiszen itt még csak egy ház sincs, semmi más, csak a sötét, vad őserdő!

– És mégis csak az öböl felé vesszük az irányt, vagy egy szabad partszakasz felé. Körülnézek, mi történt.

– Csak nem valami szerencsétlenség? – szólalt meg Elfriede aggodalmasan.

– Miféle szerencsétlenség lehetne? – mosolyodott el Kuno. – Egy percig sem aggódok. Valószínűleg csak néhány vadász óhajt kiszállni, akik az erdőbe tartanak. A fedélközben észrevettem néhány férfit, akik hosszú csövű, ügyetlen puskáikon kívül semmi mást nem hoztak magukkal, csak egy feltekert gyapjúpokrócot.

– De hát itt mégsem akarhatnak kiszállni – kiáltott fel Elfriede –, ahol még csak egy emberi lakhelyet sem lehet látni! Hol töltenék el az éjszakát?

– A szabad ég alatt, kincsem – nevetett fel Kuno. Az amerikai vadász fakéregből tetőt készít magának, aztán tábortűzet gyújt és ezzel máris akár hosszabb időre is teljes mértékben be van rendezkedve.

Elfriede a fejét csóválta, hiszen természetesen egy ilyen helyzetben nem tudta elképzelni magát. Kuno azonban felállt, és előre ment, mert a hajó ekkor már közvetlenül a part felé tartott, és semmi kétsége sem volt afelől, hogy valamilyen okból megállni és kikötni szándékozik.

Kuno von Rothenfels meglehetősen jól beszélt angolul. Az akcentust persze még nem tudta leküzdeni, de teljesen jól meg tudta értetni magát, és ennyi pillanatnyilag elég is volt, jóllehet kiejtésén a hosszabb itt tartózkodás során még javítani szeretett volna. Az utasok között kezdett érdeklődni, mi is történt valójában, de csak határozatlan válaszokat kapott. Úgy tűnt, az emberek maguk sem tudják, és méltatlankodtak a megállás miatt. Végül a hajó könyvelőjéhez fordult, mivel a gépészek nem akartak szóba állni vele, mert rémesen el voltak foglalva. A könyvelő a vállát vonogatta.

– Kedves uram – szólalt meg a kérdésre válaszolva. – Valami eltört a gépen, és előbb meg kell javítani, hogy tovább jussunk innen. Átkozott egy történet, ami akár tizenkét órán át, talán még annál is tovább itt tarthat bennünket.

– Tényleg így gondolja? – kérdezte Rothenfels báró, és úgy tűnt, nem is okozott neki túl nagy csalódást a késedelmes továbbjutás miatti hír.

– Sötétedés előtt semmi esetre sem jutunk tovább innen – válaszolta a könyvelő. – Ennyi biztos, de attól tartok, hogy éjjélkor még éppúgy itt leszünk az öreg fák alatt, mint most. A hóhér tudja, talán még Bicksburgig is vissza kell ereszkednünk, mert képtelenek leszünk az árral szemben továbbhaladni.

– Ebben az esetben talán a partra is ki lehetne menni, körülnézni egy kicsit az erdőben? – kérdezte a báró.

– Erre van elég idő bőven – nevetett fel a könyvelő – amennyiben szórakoztatná magát a partra szállás. De ha meg akarja fogadni a tanácsomat, maradjon inkább a fedélzetén, mivel első sorban a fák alatt mérhetetlen mennyiségben nyüzsögnek a szúnyogok, másfelől az erdőben kószáló nagyobb bestiák megtámadhatják és szétmarcangolhatják.

– Tényleg vannak errefelé medvék? – kérdezte a báró, akinek már türelmetlenül kezdett dobogni a szíve.

– Medvék? – nevetett fel a fiatal amerikai. – Hát persze, gondolom legalább is. Ez itt éppen megfelelő hely a számukra, különben hol is tartózkodnának, ha nem éppen errefelé, a Mississippi áthatolhatatlan, végtelen mocsárvilágában? Ráadásul párducok, szarvasok, vadpulykák rajostól, de ezen kívül kígyó is van elég, az iszapos vízben pedig nyüzsögnek az aligátorok.

– Tehát bőven van két-háromórányi időm, hogy körülnézzek odakint?

– Ezt garantálhatom önnek – bólintott a fiatalember –, valószínűleg akár még hatórányi is. Van puskája?

– Hát persze, puska nélkül semmi esetre sem tenném be a lábam ebbe az erdőbe! — kiáltott fel a báró, de máris elfordult, és késedelem nélkül felment a kabinjába, hogy felszerelkezzen a régen vágyott vadászatra, odakint az erdőben.

Elhatározta, hogy kombinált kétsöves puskáját viszi magával, hogy a sörétes csővel kisebb vadakra is fel legyen készülve. Felcsatolta a vastag bőrből készült lábszárvédőit, melyek pompásan kivédhetik a kígyómarást, muníciót vett magához, felcsatolta törét, a megtöltött kulacsról sem feledkezett meg, és fél órán belül teljesen fel volt szerelve az erdei kirándulásra. Vigye magával a vadászat is? A fickó azonban inkább volt komornyik, mint igazi vadász, és csak rontott volna a helyzeten, amikor be akar cserkészni egy vadat. Inkább nem, az erdőben lopakodáshoz egy személy is túl sok, és elhatározta, hogy ezúttal egyedül megy, hogy megismerje a terepet.

Indulás előtt még persze el szeretett volna köszönni fiatal feleségétől, de nem találta meg odakint, mert visszahúzódott a hölgykabin szentélyébe, ahová a férfiak nem hatolhattak be. Persze kihívathatta volna őt a szobalány által, aki a hölgyek kiszolgálását látta el, de ez időt vett volna igénybe. Talán indokolatlan félelmet is keltett volna benne, ha meglátja, hogy felfegyverkezve az erdőbe indul, amitől mindennél jobban félt. Így aztán mindössze megbízta a louisianai születésű, franciául jól beszélő fiatal mulatt lányt, aki a szobalány szerepét látta el, adja át üzenetét a feleségének, hogy rövid sétára indul a partra, és rövidesen visszatér, aztán lement az előfedélzetre, hogy az onnan kitolt pallón elérje a partot.

Odakint már összegyűlt néhány utas, akik a hajón bekövetkezett eseményt vitatták meg.

– Vinné el az ördög – vélekedett az egyik. – A körmükre fog égni, hogy még a következő tűzifa állomásig sem voltak képesek tovább jutni felfelé! Most jó kis időt vesztegetünk el itt haszontalanul, ahelyett, hogy egyúttal tűzifát is felvehettünk volna!

– A körmükre ég, vagy sem! – kiáltott fel egy másik. – Hát nem vetted észre, alig volt elég gőzünk ahhoz, hogy kijussunk ide a partig, és éppen csak annyi ereje maradt, hogy rögzíteni lehessen a kötelet ahhoz a kidőlt fához? Aztán az egész hajót még ki kellett vontatniuk a partig. Figyeld csak meg, mindaddig itt fogunk maradni, míg letről felfelé ideérkezik egy másik hajó, amelyik átveheti az utasokat, mert a javítási munkával egyhamar nem készülnek el!

– Ugyan már! – szólalt meg ismét az első. – Az egyik fűtő azt mondta nekem, hogy néhány órán belül készen lesznek az egész munkával.

– Na persze, a fűtő már csak tudja! Kérdezd meg inkább az egyik gépészt. Holnap ilyenkor még itt leszünk. Három az egy ellenében fogadni mernék, hogy napfelkelte előtt, ha egyáltalán, tovább tudunk indulni innen.

Rothenfels báró úgy gondolta, most már eleget hallott. Mindegyre nyert néhány órányi időt arra, hogy tegyen egy kis kirán-

dulást az erdőbe és a vadonba, és puskáját rövid, horgolt szíján (Elfriede utolsó karácsonyi ajándéka volt) átvetve vállán késedelem nélkül, ámde mégis némi heves szívdobogással elindult a titokzatos erdőbe.

Amerikai őserdő volt, ahová életében először betette a lábát. Ez volt az a vadon, ahová álmaiban ezerszer vágódott. Milyen magasba tört a nádas, kemény, szívós száraival, sustorgó leveleivel. Micsoda hatalmas fák törtek az ég felé. Ilyesmit még sohasem látott egész eddigi életében! Voltak olyan törzsek, melyeknek átmérője legalább öt-hatlábnyi volt, és három férfi aligha tudta volna átkarolni. És milyen magasak voltak a föld felett első, fatörzsnyi vastagságú ágai. És azok a kidőlt, félig-meddig elkorhadttörzsek, melyek mindenfelé szanaszét hevertek! Ha itt nem talál vadat, akkor Amerikában sehol. Itt azonban a hajó közelében a számos partra szállt utas, akik közül néhányan beljebb is merészkedtek, még túl nagy lármát csaptak. Énekeltek, füttyörészttek, össze-vissza kiáltoztak, és a hóhér törődött azzal, hogy ezzel elűzi a vadat, vagy sem.

– Milyen különös – mormolta fogai között Rothenfels –, hogy egy ilyen városi, akinek fogalma sincs a vadászatról és nem is érdekli, képtelen akár egy percig is nyugodtan maradni, és állandóan lármáznia kell, éppúgy, mint ahogyan odahaza a parasztjainknak állandóan pattogatni kellátkozott ostoraikat, vagy ostoba dalaikkal óbégatják tele az erdőt. Ha a környéken egy szarvas vagy egy félénk medve álldogál, kétségtelenül elmenekül ettől az ordibálástól. Kicsit beljebb kell mennem, és ott majd megtalálom, amit keresek.

Az erdőben

Kuno von Rothenfels, aki egy ideje már levette puskáját a válláról, és lövésre készen tartotta, már jó darabon behatolt az erdőbe, aztán egy időre óvatosan megállt, és elővette kis zsebiránytűjét, hogy meggyőződjön róla, melyik irányban van a folyó, hogy könnyedén és biztonságosan visszataláljon oda. Aztán a talajt

kezdte vizsgálgatni, vadállatok nyomait keresve, és boldog volt, amikor életében először, amióta fegyvert forgatott, egy meglehetősen erőteljes medve nyomait fedezte fel, aki itt a nedves, puha talajon, a mocsár szélén keresett utat magának, és befelé tartott az erdőbe. Szarvasnyomokat is talált mindenfelé, és úgy tűnt, mintha össze-vissza taposták volna errefelé az erdőt, mint ahogyan odahaza egy birkacsorda szokta. A nyomok mindenfelé keresztezték egymást, és nem volt semmi kétség, hogy ezen a helyen tömegével fordulnak elő a vadak.

A hajó lármája mégiscsak túlzott mértékben zavarta az erdő csendjét. A báró még a kalapácsütések zaját is hallotta, bár természetesen elég hangosan ahhoz, hogy eljusson hozzá, és még beljebb űzze a vadakat az erdőbe. A számukra idegen hangok bizonyára nyugtalanították őket, és becserkészésük teljesen lehetetlen lenne. Ráadásul azon a helyen, ahol éppen tartózkodott, tíz lépésnél messzebbre nem is látott, mert a Mississippi iszapjában viruló nád olyan sűrű volt, hogy alig tudott áthatolni rajta, és egy vadászhoz képest túl nagy zajt keltett. A számos elolvasott könyvből azonban erről a vidékről jól tudta, hogy a nád csak a folyó közvetlen közelében van elterjedve, és feljebb, a part magasabb részén túl, a vadak kedvenc tartózkodási helyén már nem él meg Iránytűje segítségével egyenesen nyugati irányba tartott, és negyedóra múlva egy keskeny, viszonylag nyílt térségre ért, a lehető legelőnyösebb helyre, amit cserkészés szempontjából egyáltalán el lehet képzelni a világon.

A hajó felől most már szerencsére semmiféle zajt nem hallott, iránytűje alapján teljesen nyugodt volt a hajó helyzetéről, és meg volt győződve róla, hogy bármikor visszatál, és elhatározta, hogy már nem hatol be mélyebben a vadonba. Ha a figyelmeztető harang korábban megszólal, mint ahogyan gondolta, akkor bármikor hamar visszaérhet a folyóhoz, és a könyvelő elmondása szerint háromszor kongatják meg a harangot hosszabb időközönként, mielőtt a hajó elindulna.

Egy keskeny lagúna kezdeténél járt, amilyenek mindenfelé előfordulnak a mocsárban. A víznek majdnem kávé színe volt, part-

jain iszapos, és persze teljesen úgy nézett ki, mint a krokodilok egyik undok fajtájának, az amerikai aligátornak a kedvenc tartózkodási helye. Bármennyire is óvatosan nézett szét mindenfelé, egyetlen példányát sem volt képes felfedezni ezeknek az utálatos és meglehetősen veszélyes állatoknak. Ha mégis előfordultak, akkor minden bizonnyal a vízfenéken leskelődtek kedvező alkalomra várva, hogy elkaphassanak valami zsákmányt.

Bizalmatlan tekintettel körüljárta a vizet, és csak a közeléből eltávolodva igyekezett ismét felfedezni a vadakat.

Az erdőnek egy pompás részén járt. A hatalmas fák olyan sűrűn álltak, sötét árnyékot keltve, hogy közöttük aljnövényzet egyáltalán nem tudott kifejlődni. Kisebb bokrok persze itt-ott előfordultak, és egy fatális, világoszöld és nagyon tüskés kúszónövény fedte a talajt, amin nehéz volt zajtalanul haladnia. A hatalmas fák azonban mindenhol az ég felé törtek, és szinte elképzelhetetlenül csodálatos füzérekben lepték el azokat kúszónövények, szőlőfélék és mások.

Ennek ellenére tekintete csak ritkán és futólag tapadt meg az őserdő eme pompáján, hiszen felébredt benne a tulajdonképpeni vadász, és minden bokor mögött egy-egy vadra, vagy hőn áhított ragadozóra számítva természetesen kizárólag csak arra gondolt, hogy kipróbálja kedvenc puskáját, és Elfridkéjét ma este meglepje egy dicsőséges vadásztrófeával.

Ekkor megroppantak előtte a bokrok. Mintha kés fúródott volna a szívébe, hiszen előtte, alig harminclépésnyi távolságra fehér csík villant az aljnövényzeten át, és ugyanabban a pillanatban azt is észrevette, hogy három szarvas törtet át hosszú felemelt, belső oldalán fehér farokkal az alacsony bozótoson, és a következő pillanatban, mielőtt elég ideje lett volna rá, hogy puskáját arcához emelje és célozzon, már el is tűntek a sűrűben. Azonban aligha vehették őt észre, talán egy óvatlan lépés, egy száraz ág reccsenése hívta fel a figyelmüket és riasztotta meg őket. Nem is menekültek messzire. Határozottan hallotta első ugrásaikat a bozótban, szinte meg is érezte a talaj rezdülését, aztán megint minden nyugodt volt, és az errefelé kétségtelenül csak ritkán megzavart álla-

tok abba is hagyták menekülésüket, és nem is sejtették, hogy milyen veszélyes fegyver fenyegeti életüket.

Rothenfels báró egyébként meglehetősen régi, gyakorlott vadász volt, hogy ettől a pillanattól kezdve ne tett volna meg minden ajánlatos óvintézkedést. Mindenekelőtt ellenőrizte kétszövű, kombinált fegyverét, volt e benne elég lőpor, a gyutacs teljesen tiszta-e, aztán rendkívül óvatosan elindult, kerülve a legcsekélyebb zajt is, lassan cserkészve tovább, de teljesen határozottan abba az irányba, ahol az elmenekült állatokat sejtette. Ehhez persze hosszabb időre volt szüksége, de megvolt számára az az elégtétel, hogy minden csendes és néma maradt. A szarvasok másodszor már nem figyeltek fel rá, és a közelükbe kerülve megállt, nekitámaszkodott az egyik hatalmas fának, arra várva, hogy valamelyik vad megmozdulva saját magát árulja el.

Becserkészés során régi közmondás: A keresés legyen inkább várakozás, mint az állat felzavarása.

Valójában, alig telt el negyed óra, amikor hirtelen észrevette, persze még mindig csak a közeli bozótban, az egyik állat hirtelen fellendített farkát, ezúttal azonban nem menekülés közben, hanem csak úgy gondatlanul, feltehetően egy zavaró legyet elzavarva. Az állatoknak tehát fogalmuk sem volt a közelségéről, és mivel a szélirány kedvező volt számára, ami nélkül a becserkészés teljesen eredménytelen szokott lenni, ismét elkezdett közelebb osonni, minden bokrot, cserjét és fatörzset kihasználva, hogy bepillantást nyerjen a bozótba, és lövésre alkalmas rálátást találjon.

Ez persze eltartott egy ideig, de végül mégis elérte célját. Most már tudta, hol van a vad, és melyik fát kell elérnie, hogy puskája lőtávolságába kerüljön. A gyökerek között kúszott, aztán halkan felemelkedett. Érezte, hogy a szíve egyre hevesebben ver, amint onnan kitekintve egy vöröses folt mozgását észlelte a bozótban, majd az ott pihenő kis csordát is meglátta.

Három szarvas, vagy bak volt, ahogyan az amerikaiak nevezik. Az állatok ebben az évszakban, az ottani erdőkben összetartanak. Az egyikük letelepedett, a zöld, tüskés bozótban át világosan fel-

ismerhető volt a még kifejezetten agancsa. A növényzet azonban annyira takarta a testét, hogy a lövés nem lett volna biztos, de erre nem is volt szükség, mert a másik kettő jól láthatóan álldogált, az egyikük egész oldalával felé fordulva. A távolság körülbelül nyolcvanlépésnyi lehetett, semmi esetre sem több, és pillanatnyi helyzetéből biztos lehetett a lövésben. A puskacsövet folyamatosan előre tartva, a legnagyobb óvatossággal felemelkedett a főtörzs mellett, amely mögött pillanatnyilag tartózkodott, aztán már stabilan állva a lábán, célzott, és meghúzta a ravaszt.

A dörrenés végigharsant a csendes erdőn, és az eltalált szarvas mind a négy lábával egyszerre felugrott a földről, de ez nem tartott sokáig. A földön heverésző is abban a pillanatban szintén felugrott a magasba, a másik felvetette a fejét, aztán magasba emelt farokkal mindketten menekülni kezdtek a sűrű bozótban, és az eltalált állat is követte őket nem kevésbé gyorsan.

Rothenfels bárót ez azonban nem tévesztette meg. Csendben és elégedetten elmosolyodott, de nem indult utánuk, csak megjegyezte a lövés irányát, mindenekelőtt újratöltötte a kilőtt puskacsövet, majd elindult arra a helyre, ahol a szarvas állt, és azonnal meg is találta a világosan felismerhető vérnyomot.

Volt valami romantika abban, amikor óvatosan felemelte a levelet, rajta egy vörös vércseppel. Óvatosan betette tárcájába, aztán puskáját nyugodtan a legközelebbi fának támasztotta, amely alá maga is letelepedett, és igazi vadász módjára elhatározta, kivárja, míg a szarvas beteg lesz. Tudta, hogy rövidesen összeesik, és valószínűleg a közelben elterülve a földön marad.

Így aztán egy jó félórán át várakozott. Meggyújtott egy Havanna szivart, és egy győztes kellemes érzésével fújta ki a füstöt a felette csüngő bozótba. Csak egyszer pillantott az órájára, még csak három óra volt. Naplementéig volt még legalább négy órája, tehát pillanatnyilag még nem kellett igyekeznie. És mennyire fog örülni neki Elfriede, milyen büszke lesz rá, amikor zsákmányával visszatér a fedélzetre! Szilárd elhatározása volt, hogy az egész szarvast magával viszi, ha egyáltalán képes lesz rá. Az indulással várhat még, és ha kap is egy kis vért a kabátjára, az mégiscsak

megtisztelő jele lesz első szerencsés vadászatának. Most már sajnálta, hogy a „vadászát” nem hozta magával.

Végül felemelkedett, hogy megkezdje a keresést. Hagyott elég időt az eltalált vadnak, hogy beteg legyen, és óvatosan lehajolva a sárga avaron jól látható vérnyom felé, amilyen gyorsan csak tudott, elindult, lövésre kész puskával a kezében.

Néhány helyen persze a nyom kimaradozott. Halálos lövéssel a testében a szarvas valószínűleg tett még néhány nagyobb ugrást. Figyelnie kellett, hogy ne veszítse el a nyomot. Némi keresés után azonban mindig megtalálta, és csak azon csodálkozott, hogy a beteg állat képes volt még ekkora utat megtenni.

Így érkezett el egy kusza bozóthoz, amely mellett nyílt terep volt, a szarvas azonban nem azt az irányt vette, hanem behúzódott a tüskés bozótba, és ott hevert élettelenül.

Piros vére kispriccelt a bozóra, jelezve, hol van az állaton a halálos sebhely. Puskáját felemelve a közelébe lépett, de rémülten összeresztette, mivel ugyanabban a pillanatban a meglőtt szarvas szinte közvetlenül előtte felugrott a kusza indák közül, ugrott néhányat, és még mielőtt a báró bármiféle elhatározásra jutott volna, eltűnt a burjánzó bozótban.

Ez tényleg az ő szarvasa lett volna? Ez nem is lehetett kérdés, mivel mindössze néhány lépést megtéve utána, ismét felfedezett néhány, bár nagyon ritkán előforduló vércseppet. De milyen lövés érthette, ha még ilyen fürgén és láthatóan szinte épségben képes volt menekülni? Feltehetően magasabban érte a találat, mint ahová célzott. Ezen most nem volt ideje elmélkedni, ha nem akarja elveszíteni az egyre nehezebben felismerhető nyomokat.

Rothenfels hirtelen riadtan, visszafojtott lélegzettel kezdett hallgatózni. Különös hang jutott el füléhez a messzi távoból, ámde mégis egyértelműen érzékelhetően. A gőzhajó harangjának kongása volt, és ebben a pillanatban elillant minden, a vadászattal kapcsolatos gondolata, mivel tudta, hogy olyan gyorsan, amennyire egyáltalán lehetséges, vissza kell térnie a fedélzetre.

Azonnal előkapta zsebéből az iránytűt, hogy meggyőződjön róla, merre is jár. A harang hangja azonban pontosan és nyílegyenesen megadta az irányt, de nem volt benne egészen biztos, hogy a szarvas követésekor, amikor az iránytűre egyáltalán nem is gondolt, pontosan nyugati irányt tartott-e. Véleménye szerint egy kicsit jobbra, tehát észak felé tarthatott. Ez persze most már teljesen mindegy volt. A hang alapján pontosan tudta, merrefelé kell mennie. Minden további nélkül felkapta a puskáját, és amilyen gyorsan lábai csak bírták, elindult vissza, a Mississippi partja felé.

Körülbelül százlépésnyi távolságra teljesen nyitott terep volt előtte. Aztán egy rövidebb, tüskés bozótos szakasz következett, melyen szapora léptekkel áttörte magát. Ezt követően egy valamelyest sűrű erdőbe ért, amelyben ismét de a korábbinál gyérebben a fatális nádrengeteg mutatkozott.

Három harangjelzésről volt szó, és még a második sem hangzott el, miközben már nem is lehetett olyan messze a folyótól.

Előtte, amerre iránytűje keleti irányt jelzett, ritkásabbá vált az erdő. Az ágak felett látta az ég derengő kékségét. Minden bizonynyal a folyó közelében van, gondolta. Meg is spórolhatta volna magának a hajszát. Negyedórával korábban visszaérkezik, és már kezdett szemrehányást tenni magának, hogy az elejtett szarvast oly könnyelműen és gyorsan feladta. Ennek ellenére szapora léptekkel igyekezett tovább. Közvetlen maga előtt világos pontot látott, és amint áttört az utolsó bokrok között, hirtelen egy széles, sötét lagúna partján találta magát, melynek túlsó partja áthatolhatatlan nádasnak tűnt.

A környék azonban teljesen idegennek látszott. Egészen biztos volt benne, hogy errefelé még nem járt. Ismét előkapta az iránytűt a zsebéből. Homloka ekkor már nagy verejtékcseppektől gyöngyözött. Az irány azonban, amerre tartott, pontos volt, és direkt kelet felé haladt. Arrafelé van a Mississippi, és ha késlekedés nélkül keresztezi a lagúnát – de hát az aligátorok!

Minden rémes történet, amit ezekről a rejtélyes és mohó bestiákról hallott, ebben a pillanatban ismét eszébe jutott, de mégis

felkapta a fejét és hallgatózni kezdett, mivel ha nem csalt a füle, amott maga előtt mintha egy gőzös lassú puffogását hallotta volna. Kétségtelenül valami ilyesmi lehetett, mert szabályos időnként hallotta ismétlődni a hangot. Azonban minden bizonnyal nem az ő hajója lehetett, hiszen számtalan hajó tartott felfelé és lefelé a hatalmas folyón. Hát nem ritkán tizenöt, tizenhat járáttal is találkoztak naponta?

Az előtte elterülő lagúna harminc-harmincöt lépésnyi szélességű lehetett, a majdnem sötétbarna áradat mélysége azonban nem volt felismerhető, és amint törével levágott egy fiatal, karcsú hajtást, és beletartotta a vízbe, rémülten vette észre, hogy már közvetlenül a partnál mélyebb, mint a bot hossza, amit beletartott. És ebbe kellene belemerészkednie? Először is bőrig ázik, aztán azok a fatális aligátorok!

De csak nem másodszor hallja a hangjelzést? Rémülten, gyorsan fülelni kezdett. Nem, csak valami nagy madár rekedt rikoltása lehetett, elég hangos és rejtélyes hangzással. Az erdőben egyébként halotti csend uralkodott, csak odafent, a hatalmas fák lombjainak csúcsai susorogtak a csendes szellőben.

Amott a lombok között megzörrent valami. Fejével gyorsan arafelé fordult. Nem más volt, csupán egy apró, fekete mókus, aki ekkor éppen felfelé szaladt az egyik hatalmas törzsön. Ilyesmivel azonban nem vesztegetheti idejét, hiszen az első hangjelzés után már csak fél órája maradt. És mi lenne, ha megkerülné a lagúnát? Felkapta a puskáját, és futásnak eredt, amikor első ízben felvillant agyában a gondolat, hogy itt maradhat magányosan ebben a borzalmas, liánokkal és tüskés bozóttal teli vadonban, ő maga is, mint egy riadt vad.

– Ez meg mi?

Úgy tűnt, hogy a lagúna teljesen más irányba húzódik. Megállt, megint előkapta az iránytűjét, amire egyébként úgy gondolta, nem is lenne szükség, mivel a nap magasan állt az égen, és pedig közvetlenül előtte. Úristen, a lagúna pontosan nyugati irányba húzódik, egyenesen befelé az erdőbe, a Mississippitől elfelé, tehát

neki az ellenkező irányba kell mennie, és így kétségbeejtően sok értékes időt pazarolt el.

Ekkor már nem szaladt, hanem rohant. Lőporszarujának zsinórja fennakadt egy ágon és elszakadt. Alig maradt annyi ideje, hogy utána kapjon, és kezébe kerítse a szarut, hiszen igyekeznie kellett, ha indulás előtt még el akarja érni azt az átkozott hajót. Ó, bárcsak ne tette volna le róla a lábát!

Mintha ellenség üldözte volna, visszafelé rohant az előbb megtett úton, és elérte azt a helyet, ahol először ért a barnás vízhez. Keresni kezdte az előbb levágott botot, majd továbbment. A nap ekkor megint balra volt tőle. De nagy isten, ez meg mi? A rémes áradat egyre inkább balra tartott, amint zihálva rohant mellette. – Most mi legyen? – Odaát, pontosan vele szemben a nap éppen alábukott a fák csúcsai mögé. Kezét a homlokára szorítva térdre rogyott, és félelemtől fojtott hangon felsóhajtott:

– Mindenható nagy isten! Én teljesen megőrültem.

A nyugalanság és félelem nem hagyta hosszabban pihenni. Vadul felugrott ismét, és kétségbeesett elhatározással egyenesen a lagúna felé tartott, hogy az aligátorok ellenére megpróbáljon átjutni rajta. Félénk pillantást vetett minden irányba, vajon megpillantja-e valahol a parton a szörnyeket, de egyet sem látott meg közülük. Csupán mindössze alig kétlépésnyi távolságra tőle kúszott egy rémséges, vastag, szürke kígyó sárga pofával, haragosan villogó szemekkel a vízbe, és igyekezett alámerülni. De mi más lehetősége maradt még? Tapasztalatból tudta, milyen rövid ideig tart a szürkület ezen a szélességi fokon, és odaát a túlsó parton a sűrű aljnövényzet között még éppen észrevette, milyen gyorsan közeledik a nap a horizont felé. Most már csupán félórányi nap-pali világosságra számíthatott, és mi lesz, ha ebben a vadonban lepi meg az éjszaka?

Át kell jutnia! Más gondolata már nem is volt, mivel hajtotta a félelem. Először óvatosan belépett az áradatba. A lőporos szarut hátul ruhája alatt a nyakához szorította, hogy szárazon tartsa, pus-káját a balkezébe vette, jobbába pedig a csupasz törét, és pedig

azzal a bizonytalan érzéssel, hogy egy aligátor támadása esetén azzal védekezzen. Belépett a vízbe, amely ekkor még csak a derekáig ért, miközben érezte, hogy mennyire lejt lába alatt a puha iszap. Tovább igyekezett befelé, a víz egyre mélyebb lett. A teste hozzáért valamihez, mire szinte bénító félelem lett úrrá rajta. Görcsösen felugrott a magasba, és törével csapkodni kezdett maga körül. Még a tengeri gőzhajó fedélzetén hallotta, hogy még egy cápát is el lehet riasztani, ha az ember nagy zajt csap a vízben. Egyszer csak tovább, hiszen át kell jutnia ezen a rémes lagúnán, hogy leérjen a folyóhoz. Ekkor már egyáltalán nem érzett talajt a lábai alatt, és néhány perccel később nagy erőfeszítések árán átért a túlsó partra.

Ha korábban jobbra vagy balra kicsit messzebbre megy, akár csak nyugat felé is, nemsokára elért volna a víz végére, mert éppen ezek a patkóalakú lagúnák, amelyek másik folyóval nincsenek kapcsolatban, gyakran fordulnak elő a Mississipp-i mocsárvilágában. Azonban a félelem, hogy eltéved az ember, a legveszélyesebb érzés, ami úrrá lehet az emberen a vadonban, tovább űzte őt, és annyi időt sem hagyott számára, hogy egy pillantást vessen maga mögé.

Most persze ismét kemény és száraz talaj volt a lába alatt, és olyan gyorsan kezdett igyekezni, amennyire a lábai bírták. Mit is számított, hogy a hegyes tüskék megtépázták vászonruháját, és darabokat szakítottak le róla. Csak előre! Más gondolata nem is volt, és utat tört magának a száraz nádasban. Még mindig törével a kezében elkaszabolta a kúszónövényeket, melyek vissza akarták tartani, és ekkor világosabb lett előtte a csúcsok között, egyre világosabb, minél tovább törtetett előre. Minden bizonnyal a Mississipp-i, a hatalmas folyó, ezen a helyen több mint egy angol mérföld széles, és eddig egyre csak attól tartott, hogy ismét meghallja hajója jelzését. Ekkor annyira vágyódott, hogy közelebb érjen, hogy a folyó mutassa meg a pontos irányt, amerre mennie kell.

Azonban nem állhatott meg, hogy bármiféle zaj után hallgatózzon, a félelem ezt nem engedte meg neki, mivel minden feltételezése ellenére mégiscsak tévedhetett, és ismét egy rémes lagú-

nához érhet, messze, távol a céljától. Ámde mégsem, ezúttal nem. Odakint, messze maga előtt megpillantotta a széles, csillogó vízfelületet, és odaátrol, majdnem a túlsó parton, de tőle inkább bal felől, meghallotta egy gőzös tompa szuszogását, amely a folyón felfelé haladva követte pályáját.

Még alig száz lépés, áttörtetett az indák között, melyek viszsztatartották, és letépték ruhája bal ujjának felét. Még egy mocsaras folt volt előtte, amit könnyen megkerülhetett volna, de nem is gondolt erre. Még egy utolsó nádcsík van hátra a terep szélén, és ekkor, legszívesebben felujjongott volna, amint megpillantotta maga előtt a nagy folyót.

De hová lett a gőzös? Talán távolabb feljebb, vagy lejjebb ért a part közelébe, és amott a bokrok takarásában rejtőzik? Ámde semmiféle hangot nem hallott abból az irányból, vagy bárhonnan másfelől a partról, semmiféle neszezést vagy kopácsolást, ami emberi lények közelségéről árulkodott volna. Nem észlelte kiáramló gőz hangját, ami igen nagy távolságból is észlelhető lenne. És harang kongását sem hallotta.

A nap lement. A rövid ideig tartó szürkület matt csillogása még látható volt a folyón, amely felett vadkacsák és vadlibák húztak el hosszú sorban, hogy felkeressék éjszakai szálláshelyüket.

Rothenfels lázas igyekezettel fontolgatta, merrefelé kóborolt vadászata során, vajon most felfelé, vagy folyásirányba kell-e elindulnia, hiszen elképzelhetetlen volt számára, hogy a hajó hátrahagyta. Amennyire emlékezett rá, mindig egy kicsit inkább jobbra tartott, követve a meglőtt szarvast, és a lagúna környékén is hosszasan tartotta ezt az északi irányt, tehát most valamelyest lefelé kell továbbmennie a folyó mellett, és arrafelé majd minden bizonnyal megtalálja a rá várakozó hajót.

Körülbelül százlépésnyit kellett még áttörtetnie ebben az irányban a bozótoson, amikor ismét egy valamelyes szabad térségre ért, és cipőktől származó lábnyomokat vett észre a homokban. Tehát emberek közelébe ért, és ezek a lábnyomok a folyó

felé vezettek, de szent isten! Ez a hely az volt, ahol ma reggel a hajó kikötött. Ott hevert a partnál a fa, amin átvették a kötelet, itt volt a különös, erőteljes, liánok által teljesen befutott fatörzs is, mely ágak nélkül, oszlopként meredt az ég felé, és azonnal feltűnt neki, amikor kilépett a partra. Kétségtelen, hogy visszaért pontosan arra a helyre. És a hajó? Eltűnt!

– El vagyok veszve, el vagyok veszve! – gondolta. Erői elhagyták, térdei összerogytak alatta, és kétségbeesetten elterült a földön.

Elfriede

„A nyugat királynője” pompás gőzhajó új és rendkívül erős gépével mégiscsak meghibásodott, és a hibát, miután a hajó nagy nehézségek árán kikötött, nem találták meg rögtön. Az amerikaiak azonban, különösen műszaki képességeik tekintetében igen gyakorlatias emberek, és rövid de alapos vizsgálat alapján rájöttek, hogy a hiba nem is annyira aggályos, mint amennyire kezdetben tartottak tőle. Persze kétségtelenül meglazult a gép egyik alkatrésze, ennek oka azonban inkább a gépészek figyelmetlensége, vagy könnyelműsége volt, mintsem a gép tényleges meghibásodása lett volna. Okozott persze némi nehézséget a csavar hozzáférhetősége és meghúzása, amely a meghibásodást okozta, és a művelet végrehajthatóságához teljesen le kellett eresztetni a gőzt. Miután ez megtörtént, a hajónak kevés időre volt szüksége ahhoz, hogy gőzt és erőt gyűjtsön. Amint ez megtörtént, leadták a jelzést a haranggal, hogy a parton lévő utasokat visszahívják a fedélzetre, és alig tíz perccel később a kolosszus szuszogva folytatta útját, és visszatért az áramlatba.

És tényleg valamennyi utas visszatért a fedélzetre? Ki is törődött volna ezzel? A kapitánynak csak a hajójáról, és a fedélzeten tartózkodó, kabinokban utazók táplálékáról kellett gondoskodni. És a könyvelő? Mit is tudott ő még a németről, aki megkérdezte tőle, hogy a gőzös mennyi ideig marad kikötve? Akkor még ő maga is úgy gondolta, hogy a javítás hosszabb időt vesz igénybe,

de ha gyorsabban elkészültek vele, annál jobb, annál hamarabb jut haza St. Louisba, és eszébe sem jutott érdeklődni, hogy nem hiányzik-e valamelyik kabinos utas. A fedélközben utazókkal egyébként sem törődött senki.

Rothenfels bárónő, miközben a hajó kikötött, egy ideig azzal volt elfoglalva, hogy a hirtelen közelebb kerülő és elsősorban a függő liánok következtében idegennek tűnő vegetációt tanulmányozza. Azonban a szárazföld közelsége miatt bekövetkezett egy fatális kellemetlenség, ugyanis alig ért a hajó az iszapos part közelébe, mérhetetlen mennyiségű, zavaró szűnyog zümmögte körül, melyek semmit sem kószolgatnak szívesebben, mint az édes, idegen vért. Az első persze akár még tetszetek is neki, és egyszerűen csak a legyezőjével védekezett, de a dolog nem maradt ennyiben. Egyre sűrűbb felhőkben érkeztek, és Elfriede végül felháborodva az öt támadó társaságon, felállt, hogy a kabinjában keressen menedéket. Mit is érdekelték volna őt azok a fák? Az országot akarta megismerni, nem pedig ezt a titokzatos őserdőt, végtelen mennyiségű rovarjával. A kabinjába nem követték. A szobalánytól megtudta, hogy valami gond van a géppel, és meg kell javítani, hogy tovább tudjanak indulni. Aztán fogott egy könyvet, és olvasni kezdett. A helyzeten úgysem tudott volna változtatni.

Eltelt egy kis idő. Elfriede egyáltalán észre sem vette, mennyi, mert a könyv annyira érdekes volt, és a benne előforduló szerelmes pár teljes mértékben és reménytelenül boldogtalan volt. Alig vette észre, anélkül hogy odafigyelt volna rá, a hajó ismét mozgásban volt. Kellemetlen rezgése megint érezhető volt, és hátul, a kormányrúd felett hallani lehetett a víz gurgulázását. Ekkor az első kötet végére ért, és annyira kíváncsi volt a folytatásra, hogy a szobalányt elküldte a férjéhez, hogy kérje el tőle a hiányzó második kötetet.

A szobalány persze, amikor Rothenfels báró kiment a partra, azt a megbízást kapta, hogy ezt jelentse a feleségének, de a lány erre később természetesen már nem is gondolt. Huszonkét kabinos hölgy utastól nyüzsgött a feje, hogy teljesítse a legkülönfélébb

kívánságokat, és nem csoda, ha néha valamiről megfélekedett. A hajó persze most már ismét úton volt, és az úr természetesen a fedélzeten van, hol is lehetne máshol. Így aztán elindult, hogy felkeresse a kabinjában, de nem találta meg, és megkérte az egyik utaskísérőt, hogy nézzen utána.

– Lelkecském – válaszolta amaz –, láttam őt nemrég fegyverrel a kezében kimenni a partra, arról viszont fogalmam sincs, hogy visszajött-e. Na, csak nem felejtettük őt odakint a mocsárban? – Más már nem is hiányzik.

A gondolattól magával ragadtatva elhúzott a hiányzó uraság kabinja felé, sokkal gyorsabban, mint ahogyan egyébként szokása volt. A kabin üres volt, a szalonban sem lehetett megtalálni. Elöl az erkélyen úgyszintén nem. Odafent a viharfedélzeten sem, ahová szintén felsietett. A fedélközben nem lehetett, mert a kabinos utasoknak ott nincs semmi keresnivalója.

Az utaskísérő, egy igazi mulatt, hatalmas, gyapjas, fekete frizurával, mely alig egy collnyival a bal füle felett élesen el volt választva, és az egész, dús hajtömeg át volt fésülve a jobboldalra, felkereste az egyetlen személyt, a könyvelőt, akinek volt valami köze az ügyhöz, hogy jelentse neki az egyik utas eltűnését. Ez volt a legszélsőségesebb, amit el lehetett várni tőle ilyen esetben, és amikor ismét találkozott a szobalánnyal, gáláns vállvonogatással így szólt hozzá:

– Az uraságot sehol sem lehet fellelni, kénytelenek leszünk felvenni őt az eltűntek listájára. Bárcsak abban a helyzetben lennék, hogy én vigasztalhatnám meg a ladyt.

– Igen, maga lenne az igazi férfi erre a feladatra, mister John – mondta a csinos, fiatal lány, felvetve a valamelyest vastag felső ajkát. – De az ég szerelmére, az idegen úr csak nem...

– Csak nem késett le a hajóról? És miért ne, kisasszony? Az utolsó előtti utamon is voltak furcsa történetek.

A fiatal lány nem hallgatta őt végig, hanem szapora léptekkel a rossz hír teljes tudatában visszaigyekezett a hölgyek kabinjai felé, hogy amilyen hamar csak lehet, beszámoljon az újdonságról.

Elfriede azonban nem is fogta fel rögtön a szerencsétlenség teljes mértékét. A férje ott maradt, de ebben az esetben a hajónak azonnal vissza kell fordulnia, és felvenni őt a fedélzetre, ez magától érthető.

– Szaladj gyorsan a kapitányhoz! – kiáltott rá a lányra –, és mondd meg neki, hogy a férjem lemaradt. Fél órán belül visszaérhetünk érte.

– Vissza, asszonyom? – kiáltott fel a fiatal lány, aki már néhány éve fedélzeti szolgálatot látott el. – A hajó sohasem fordul vissza.

– Badarság – válaszolta Elfriede, dacosan felvetve a fejét. Még, hogy sohasem fordul vissza! Akkor sem, ha elveszít egy utast?

– Még akkor sem, ha tizen lennének – nevetett fel a szobalány.

Elfriede nyugtalankodni kezdett. A hajó folyamatosan haladt célja felé, és a lapátkerék minden fordulata egyre távolabb vitte őt szeretett férjétől. De uramisten, mihez kezdene nélküle, hiszen egyetlen dollár készpénz sincs nála. A kasszát kizárólag a férje kezelte. De hiszen ez elképzelhetetlen!

– Kérem a kapitányt, hogy egy pillanatra jöjjön ide hozzám!
– mondta Elfriede türelmetlenül. De mozog már, mert az idő múlik!

– A mastert? – kérdezte a fiatal lány.

– Fogalmam sincs róla, hogy mit értesz a master alatt. A kapitányt kérem, ennek a hajónak a főparancsnokát.

A mulatt lány megvonta a vállát. Nem tudta, hogy a kapitány egyáltalán hagyja-e hivatni magát, mert az ilyesfajta uraságok még akkor is, ha republikánusnak tartják magukat, úgy viselked-

nek, mint egy király a birodalmában. Elhatározta azonban, hogy a megbízást minden további nélkül teljesíti, mert már előre örült annak, hogy a master milyen képet fog vágni, ha azt követelik tőle, hogy forduljon vissza a hajóval, hiszen gyorsan le akarta bonyolítani az utat, és egyébként is, legalább négy órát elvesztek már a hajó javításával, és most forduljon vissza, az utána New-Orleansból induló hajó pedig előbb érjen St. Louisba? Hát ez kész röhej!

Egyébként mégis jött. Az amerikainak, még ha bármilyen nyers is, mondhatnánk vele született tulajdonsága, hogy tisztelettel viselkedik az asszonyokkal szemben, és a föld egyetlen országában sem utazhatna olyan biztonságosan egy magányos lady, mint éppen Amerikában.

Mindössze az az egyetlen nehézség merült fel, hogy a yankee a sajátján kívül semmilyen más nyelven nem beszélt, Elfriede pedig egyetlen szót sem tudott angolul, talán a yes és no szavak kivételével. A fiatal mulatt lánynak ezért tolmácsolnia kellett. Elmagyarázta a kapitánynak, aki egyébként végtelenül udvarias volt a fiatal, csodaszép hölgygel szemben, hogy miről van szó, és hogy a férje valószínűleg ott, ahol utoljára kikötöttek, nem hallotta meg a hajó figyelmeztető harangjelzését, és ezért lemaradt.

A kapitány a vállát vonogatta. A könyvelő előzőleg már tájékoztatta az esetről.

– Madame – mondta – én az egész gőzhajóért, annak rakományáért és a rajtalévő postáért felelek, és természetesen nem az egyes utasokért, és ha közülük valamelyik kikötés alkalmával elhagyja a hajót, azt természetesen a saját felelősségére teszi.

– Mit mond? – kérdezte Elfriede félénken, és a szobalány gyorsan lefordította, amit mondott.

– De hiszen én nem is teszem felelőssé a történetekért – kiáltotta Elfriede, amint körülbelül megértette az elhangzottakat. – Én csak annyit kérek, hogy azonnal forduljon vissza, hogy a férjemet még az éjszaka teljes beállta előtt felvehessük a fedélzetre. De kérem, most rögtön, hiszen egyetlen percet sem vesztegethetünk.

A mulatt lány lefordította az elhangzottakat, de meglehetősen elképedt ábrázattal.

– Még hogy, én visszaforduljak? – kiáltott fel a kapitány. – Menjek vissza öt mérföldet egyetlen utasért, és éjszaka, ködben kössek ki olyan helyen, melyet világos nappal is alig tudunk megközelíteni? Majd bolond leszek! Még ha valamennyi utasom is lemaradt volna, akkor sem jutna eszembe, hogy miattuk visszafordítsam a hajómat.

– Pont úgy történt, ahogyan gondoltam – bólintott a mulatt lány a bárónő felé. – Eszébe sincs visszafordulni.

– Még csak nem is gondol rá? – kiáltott fel Elfriede elképedt döbbenettel. – De hiszen ez lehetetlen! Egyáltalán nem teheti meg, hogy hátrahagyja egyik utasát abban a borzalmas, sivár őserdőben. Ez rettenetes volna! Mondd meg neki, hogy gazdagon meg fogom jutalmazni!

Az ajánlat hallatán a kapitány a fejét csóválta. – Mennyit is fizethetne? – vélekedett száraz hangon. – Első útja során az egész járművem hírneve forog kockán, és ha az egészszet elveszíteném a kaszinóban, senki sem térítené meg a káromat.

Elfrieden kínos nyugalom vett erőt, mert első ízben merült fel benne a legkomolyabban a gondolat, hogy el van választva a férjétől, és mihez kezdene nélküle. Nagy isten, hát ez borzalmas, még ennek lehetősége is!

– Akkor tegyen ki engem is itt a partra! – kiáltott fel kétségbeesetten. Vigyen el a legközelebbi házig, a férjem nélkül képtelen vagyok tovább utazni.

– A legelső háznál persze ki fogok kötni – válaszolta a kapitány –, mivel tüzelőanyagot kell felvennem, és annak már a közeliében is vagyunk. A révkalauz már kongatja is odafent a harangot. A lady azonban másvalamire gondolhat, hiszen az erdőt nem ismeri. A férjének talán egy hétre is szüksége lehet, hogy néhány angol mérföldnyi távolságot megtegyen a parton, ha egyáltalán megtalálná a helyszínt. Mondd csak meg neki, Susy, legjobb, ha

nyugodtan velünk jön tovább St. Louisba. A férje a partról kiáltozva megállíthat egy másik hajót, és utánunk jöhet, és St. Luisban találkozhatnak. Ha azonban itt maradna, a férje erről mit sem tud, aztán mindketten elkezdhetnek bolyongani, és nagy kérdés, hogy valaha is egymásra találhatnak.

A mulatt lány mindezt elmagyarázta a bárónőnek, aki azonban fel sem fogta a kifejezést, hogy „a legelső háznál ki fog kötni”, viszont máris ragaszkodott hozzá, hogy tegyék ki a partra. Semennyi pénz nincs nála, kénytelen lesz ott bevárni a férjét, és ha a kapitány erőszakkal tovább akarja vinni, akkor kétségbeesésében kiugrik a fedélzetről.

A kapitány minden elképzelhető indoklással igyekezett bizonygatni neki, milyen veszélyeknek tenné ki magát, teljesen elhagyatva a parton. Azt is elmagyarázta neki, nem reménykedhet abban, hogy bármi mást is talál a parton, mint egy nyomorúságos rönkházat, mely alig alkalmas arra, hogy éljen benne. A legrosszabb azonban az volt, hogy saját maga nem tudott közvetlenül beszélni vele, és a mulatt lány sem volt képes rá, hogy pontosan lefordítsa az elmondottakat. A kapitány abban sem volt biztos, hogy a hölgy nem becsüli-e alá mindazon nehézségeket, melyek felmerülhetnek, hogy egyáltalán találkozzon a férjével. Röviden összefoglalva, a hölgy ragaszkodott ahhoz, hogy a legelső kikötésnél az összes csomagjával együtt rakják ki a partra, és mivel annyira kitarzott emellett, a yankee végül a vállát vonogatva kijelentette:

– Mit érdekel engem mindez? Ha egy utas azt követeli, hogy tegyék ki a partra, akkor nekem ezt meg kell tennem. Károm ebből nem származik, legalább felszabadul a hely, amit elfoglalsz. Hol vannak a holmijaid?

A mulatt lány hallotta, hogy a hölgynek semennyi pénze sincsen, a kiszolgálásáért rendes borraivalóra nem számíthatott, így milyen érdeke fűződne hozzá, hogy rábeszélje a fedélzeten maradásra? Ezen kívül, mivel maga sem ismerte az erdei körülményeket, természetesnek tűnt számára, hogy az asszony a legelső háznál kiszálljon, mivel leginkább ott reménykedhet abban, hogy

egymásra találnak elveszett férjével. A raktárosnak valamennyi csomagról tudnia kellett, a csomagjegyek szerencsére Elfriede birtokában voltak, így azonnal meg kellett tenni minden előkészületet, hogy teljesítsék a szerencsétlen és kétségbeesett asszony kívánságát.

Odakint a parton az ottani tűzifaárus a révkalausz harangja hallatára hatalmas tüzet gyújtott. A fedélzeti matrózok előkészítették a hosszú pallókat, hogy köteleikkel azonnal ki tudjanak ugrani a partra, a közeledő hajó rögzítéséhez. A hajó orra már közvetlen a parti tűz felé tartott, amely jelezte a legalkalmasabb helyet a kikötésre, és ugyanekkor néhány kabinfelügyelő a hölgy és férje csomagjaival előre ment, hogy adódó alkalommal kirakják azokat a partra.

Rothenfels bárónő persze nem készült el olyan hamar valamennyi apróságának összekapkodásával. A bőröndök és ládák egy része közben már kint volt a parton, mielőtt a matrózoknak lehetőségük lett volna, a felhalmozott tűzifa első hasábjainak fedélzetre hordására. Miközben gyorsan telt az idő, még annyi dobozt kellett bepakolni és elrendezni, hogy „A nyugat királynője” már majdnem az összes tűzifát felvette a fedélzetre, mielőtt az utolsó doboz csomagolása is befejeződött volna, hogy a bárónő legyezőjét és kesztyűit is rátehesse.

A könyvelő már kezdte sürgetni, mivel a pallókat már be kellene húzni, és a hajó már egyetlen percet sem fecsérelni el. Ekkor megjelent a hölgy, akit a kapitány saját maga vezetett kézen fogva, nehogy kizuhanjon a fedélzetről, vagy megcsússzon a pallón. Társalgásra már semmi lehetőség nem volt, mivel meg sem értették egymást, és bár a kapitánynak eszébe jutott, hogy az idegen ugyanígy fog járni odafent a kunyhóban, de ezt nem tudta elmagyarázni neki. Különb is, mi köze hozzá? Úgysem várhatta volna meg, míg az összes cuccát visszapakolják a fedélzetre, akkor sem, ha ez lenne a kívánsága. Közvetlenül a lángoló fahasábok közelében ért fel a partra, mely bizonytalan fénnel világította meg a szilárd talajt.

– I wish you well, Madame! – mondta a kapitány, amikor engedte a kezét, meghajolva előtte, és félreállt a pallóról, hogy utat engedjen a vadásznak és a komornának. Ők is kiléptek a szilárd talajra. A kapitány viasszaladt a pallón, amit rögtön behúztak, a harang ismét megkondult, és alig két perc elteltével a hajó ismét a folyón himbálódzott. Még szuszogva igyekezett el a parttól, de már elszabadult, a lapátkerekek már szabadon dolgozhattak, és mint egy álom közben felbukkanó látomás, világító ablakaival a hold által kísérteties fénnel megvilágított folyón tovább haladt az éjszakában, gözt pőfékelve ki magából.

Éjszaka a kunyhóban

Elfriede von Rothenfels bárónő a gőzhajó kabinját felfokozott idegállapotban hagyta el, és pedig nem csupán a férje miatti aggodalmában, hanem éppúgy különféle ruhái és csecsebecsei miatt is, melyek szanaszét heverték kedvenc kabinjában, és most arra kényszerült, hogy gyorsan és kíméletlenül összekapkodja azokat.

Ezek a semmiségek nem azért foglalkoztatták különösebben, mintha kevésbé szerette volna a férjét, hanem sokkal inkább azért, mert a valódi helyzetet és a veszélyt, amelyben pillanatnyilag volt, nem ismerte fel és fogta fel teljes mértékben, hiszen mit is tudott ő az itteni vad körülményekről. Férje az előző kikötéskor maradt le a hajóról, és onnan számítva ez volt a legközelebbi ház ahhoz a helyhez, tehát magától érthető, hogy a férje errefelé jön, és itt meg fogja találni. Ha talán arra kényszerülne, hogy a teljes következő napot itt töltsen el, bizonyára rendelkezésére bocsátanak néhány szobát, és Kuno viszontlátása kárpótolni fogja a viszontagságokért, melyeket kénytelen lesz addig átélni.

Rendkívüli módon meglepődtek azonban a csendes rönkház lakói, akik a legközelebbi harminc angol mérföldnyi távolságon belül egyetlen szomszédról sem tudtak, miközben megfigyelték a ládák és bőröndök kipakolását az általuk kialakított kis kikötőbe, hiszen erről a helyről semmiféle út nem vezetett tovább, csak az erdőbe, arra a helyre, ahol a tulajdonos kitermelte a tűzifát és el-

adta azt az erre elhaladó és nála kikötő gőzösöknek. Hozzájuk mégsem jöhetett senki. Legalább is senki, aki ilyen bőséges mennyiségű csomagot hozna magával a vadonba. Az egész család kíváncsian gyűlt össze és szemlélte, amint a hajó matrózai a pal-lón kitolták és kidobálták a partra a számtalan koffert és ládát, hogy amilyen gyorsan csak lehet, túl legyenek rajta. Kérdéseikre az emberek azonban nem tudtak más választ adni, csak annyit, hogy utasok szállnak ki a partra. A dologhoz különben sem volt semmi közük, és igyekezniük kellett, hogy a további útjukhoz szükséges tüzelőfát felcipeljék a fedélzetre.

Ez hamar meg is történt, és a bárónő mögött, amint éppen ki-tette a lábát a partra, a szó legszorosabb értelmében visszavonták a hidat, amely mindeddig összekötötte a civilizációval, a gőzhajó kabinjával, és így a civilizált világgal. A hajó közben már majd-nem látótávolságon kívül volt, legalább is hallótávolságon kívül mindenképpen, mielőtt Elfriede a lángoló fahasáboktól elvakítva, helyzetétől meglepetve körülnézhetett volna, hogy felismerje, egyáltalán hová került. Csak ezután dönthette le, hol kívánja el-tölteni az éjszakát, és természetesen magától érthető, hogy erre a célra a legjobb hotelt szándékozott kiválasztani.

Onnan, ahol állt mindössze egy alacsony rönkházat láthatott, mellette kis fészerrel, és tanácstalanul állt komornájával a parton, miközben férjének vadásza a csomagokhoz ment utánanézni, hogy nem hiányzik-e valami. Ez persze igencsak megkésett óvatosság volt, hiszen bárhogyan is legyen, a helyzeten már nem lehetett változtatni.

A vadász és a két asszony azonban különösen magára vonta az erdőlakó telepes figyelmét. A férfi világoszöld vadászfrakkot viselt, bőségesen feldíszítve ezüst paszománnyal és zsinórokkal, széles, ezüstös színű övében törrel, háromszögletes kalapján fe-kete kakastollakkal. A telepéseknek persze fogalma sem volt róla, hogy a livré mit jelent, azaz fehér ember ilyen tarka ruházatot csak szolgálatkészségének jeleként ölt magára. Így az idegent maga-sabb rangú tisztnek tartották, tehát valószínűleg generális, és a két fiatal hölgy valamelyike férjének vélték, akik a parton megsze-p-

penve meglehetősen pontosan ugyanazon a helyen álldogáltak, ahol a gőzös kapitánya magukra hagyta őket.

– Holla, generális! – szólította meg őt a rönkház tulajdonosa, odalépve hozzá, miközben csodálkozva bámult rá. – Ti meg honnan az ördögből jöttetek, és merrefelé akartok továbbmenni ezzel a rengeteg kacattal? Figyelj csak George! Fél hajórakomány csomag, nekem eszembe sem jutna, ennyi holmival körbeutazni a világot. Mondja csak, merre akarnak innen továbbjutni?

A vadász, aki a felgyűrt ingujjú embert természetesen szolgának, valószínűleg a ház cselédjének tartott, egyetlen szót sem tudott angolul, tehát semmit sem értett meg abból, amit a másik mondott. Ennek ellenére amaz jókor érdeklődött, mivel a holmikat természetesen nem lehetett éjszaka kint hagyni a szabadban, hanem feltétlenül fedél alá kellett juttatni. Így aztán anélkül, hogy szóba tudott volna elegyedni az érdeklődővel, igyekezett mutogatással érthetővé tenni, hogy kerítsen valami talicskafélét, és vállalkozzon a munkára.

A farmer a gesztikuláció alapján megértette, ha talán nem is teljes mértékben, hogy a generális mit akar tőle, de egyre érthetlenebbé vált számára a látogatás, mivel el sem tudta képzelni, hol az égben lehet az úti céljuk. Valahol a folyam mentén? Ez elképzelhetetlen volt, mivel ebben az esetben a hajót nem egy tűzifa állomáson, hanem a gőzhajók számára fenntartott kikötőben hagyták volna el. Vagy talán errefelé valahol beljebb az erdőben? Legalább ötvenmérőföldnyi távolságra kellene utat törniük maguknak, hogy járható útra érjenek, és ilyen mennyiségű csomaggal ezt teljesen lehetetlennek tűnt.

A csomaggal egyébként a dolog nem volt különösebben sürgős. Az ég szerencsére teljesen tiszta volt, és mivel a telepes úgy találta, hogy a generálissal mégsem tudott szót érteni, ekkor az asszonyokhoz fordult, megpróbálni, hátha velük meg tudja értetni magát. Az eredmény természetesen ugyanaz volt. Elfride persze tökéletesen beszélt franciául, valamennyit olaszul is, angolul azonban csak néhány szót, miközben a nyugat lakóinak sajátos akcentusa teljesen érthetetlen volt számára. De valakinek mégis-

csak lennie kell ezen a „településen”, aki tud franciául, ha máshol nem, legalább a hotelban, és mindenekelőtt eziránt kezdett érdeklődni.

A hotel szót egyébként a telepes megértette, mivel az angol nyelvben éppúgy szokásos, mint nálunk, azonban széles, jóindulatú mosoly telepedett nyílt arcvonásaira, amikor végül is felfogta, hogy a hölgy mit szeretne megtudni tőle: Egy hotelt keres, itt a Mississippi nádas mocsárvilágának kellős közepén! Ez tényleg nagyon komikus volt. Jelentősegteljesen csóválni kezdte a fejét, és a „no hotel” szavakkal próbálkozott, kitárt karjaival széles mozgulatot téve, mely magába foglalta az összes égtájt, így próbálván megértetni magát. Egyidejűleg az erdőlakók szokásos vendégszeretetével, akik járható utaktól távol élnek, kinyilvánította, más megoldás nincs, mint házában kapnak szállást, amit a madam megint csak nem értett meg, és számára pillanatnyilag egyébként sem jöhetett volna szóba. Más hely viszont nem volt számukra a kiterjedt vadonban.

Elfriede megrémült, amikor megértette, hogy szállodára semmi esély sincs a környéken. Akkor meg hol maradjon? Az is nyomasztó hatással volt rá, hogy nem érti meg az itteni emberek beszédét. Az angol nyelvet sohasem kedvelte, mert kellemetlen hangzásúnak találta. Persze sajnálta, hogy teljesen elhanyagolta, de most már későn.

Az asszonyok szintén közelebb jöttek, hogy megtudják, mi mindent hoztak az idegenek a lehangoló partjukra, de az ő próbálkozásuk is eredménytelen volt. Idekint azonban mégsem maradhattak az éjszakában és a ködben. Igen erőteljes kezdett lenni a harmat, és a part melletti tábortűz, melyet a hajó távozása után tovább már nem tápláltak, kezdett leégni, és már csak egy kupacnyi izzó parázs maradt, ami bár meleget árasztott, fényt azonban nem.

És az a rengeteg moszkító! Csak úgy zümmögtek és trombitáltak felette és mellette, és finom bőrén már érezte kegyetlen szúrásaikat, az arcán éppúgy, mint kesztyűinek vékony bőrén keresztül is. Amint azonban a jóindulatú asszonyok rájöttek, hogy

az idegen ladyk egyáltalán nem értik meg beszédüket, kézen fogták, és minden további nélkül bevezették őket a házba. Odabent igyekeztek kényelmet biztosítani nekik.

Elfride engedelmeskedett a félre nem érthető meghívásnak, mert a rovarok elviselhetetlen kint okoztak számára, és a nedves éjszakának sem tehette ki magát hosszasan. A küszöbön azonban rémülten megtorpant, amint megpillantotta az előtte feltáruló sivár helyiséget, melyet csupán a kandallóban égő tűz matt fénye világított meg. Csak nem itt kellene eltöltenie az éjszakát? Ha mégis, a komornájának feltétlenül vele együtt kell aludnia odabent, mert egyedül félt volna ebben a sivár helyiségben. Aggodalma alaptalan volt, mert rövidesen elég nagy társaság vette körül.

Mindenekelőtt fontos volt számára, megértetni az emberekkel, hogy tulajdonképpen miért kerültek ide, és mivel a tűzifaállomás tulajdonosa követte őket, igyekezett megmagyarázni neki, ami igencsak nehézkes volt. A „férjem” szót persze valahogy mégiscsak megértette, mert angol nyelven a hangzása igen hasonló, de a hallottaktól egyébként nem lett okosabb. Talán a férje, a generális, mert természetesen őt tartotta a férjének, csak nem akar itt az erdőben letelepedni, és egy újabb tűzifaállomást létrehozni? Ez a gondolat most merült fel benne először, és ettől tulajdonképpen megrémült, mert amire az errefelé elhaladó gőzhajóknak szükségük volt, azt ő maga is biztosítani tudta, különben meg mi céllal érkezhettek ide ez az ember?

Az idegen asszony azonban egyre csak a folyón lefelé mutogatott és igyekezett németül, franciául és olaszul megértetni magát, de eredménytelenül. A telepes egy szót sem értett az egészről, csak a fejét rázta értetlenül, és a ladyk számára (mivel eszébe sem jutott, hogy egyikük a szolgálólány lehet) két széket tolt a tűzhely közelébe, felkínálva, hogy foglaljanak helyet. Aztán kiment, hogy a generálist is behívja, közben odakint valami helyet keresve, ahol az idegenek holmijait elhelyezhetné.

– A mindenit, ezek jó sok cuccot hoztak magukkal, eleget ahhoz, hogy boltot nyissanak, de itt az erdőben? – mormolta maga elé, elmosolyodva – Átkozott rosszul fog menni az a bolt, mivel a

mosómedvéknek semmire sincs szüksége, a farkasoknak még kevésbé. Mindenesetre fura egy népség! Bárcsak rájöhetnék, hogy tulajdonképpen mit is akarnak!

Jóindulatúan mégiscsak nekilátott, úgy összepakolni a bőröndöket és ládákat, hogy a lehető legkisebb helyet foglalják el, és tetőszerűen le lehessen fedni azokat a közelben felhalmozott zsin-delyekkel. Épp a közelmúltban hasogatott fel egy rakásra valót, egy újabb kunyhó lefedéséhez. A generális készségesen segített neki, és egy félórával később az egész holmi biztonságba került.

A favágó felesége, két felnőtt lánya és egy fiatal fickó, a fia, közben odakint álldogáltak és a munkát figyelték, aztán valamennyien visszahúzódtak a házba, mivel vendégeik számára valami vacsorára is gondolniuk kellett. Odabent a szűk helyiség egyre inkább megtelt a három gyerekkel meg négy kutyával, melyek láthatóan szintén igencsak egyre inkább elcsodálóztak.

A generális is bejött a házba, mert más helyet nem talált, ahol meghúzódhatna. Előzőleg persze, már amennyire a holdfény lehetővé tette, az egész környéket végigkutatatta abban reménykedve, hogy további házakat is felfedez, de nem járt sikerrel. Amint el akarta hagyni a kis, korlátozott térséget, ahol a rönkház állt, csak kusza bozótosra talált, továbbá szanaszét kivágott, valamint részben felhasogatott farönköket, de elfelé vezető utat sehol sem, és semerre sem látott a bokrokon átszűrődő fényt. A rönkház mellett álló kis fészer olyan alacsony volt, hogy nem tudott felegyenesedni benne, és látható volt, hogy csak tároló helynek használják.

Az anya közben odabent a kandalló körül sürgölődött, a tűz fölé tolta az egyik serpenyőt, hogy megsüsse a már meggyűrt kukoricakenyeret, továbbá egy másikat is, melybe beletett valamennyi zsírt, és sülni kezdett néhány szelet vadhúst, feltett egy hatalmas kávéskannát, mert a kávé ezeknél az embereknél egyetlen étkezés alkalmával sem hiányozhat.

A lányoknak fontosabb dolguk akadt, mert kizárólag az idegen lady öltözetével voltak elfoglalva. Kezdetben félénken nézegették távolabbról ruhájának anyagát, de képtelenek voltak rájönni, hogy

miből készült, mert ilyesfajta csillogásra semmiféle általuk ismert anyag esetében nem emlékeztek vissza egész életükben. Egyikük aztán odalopakodott a vendég széke mögé, és kézzel óvatosan végigsimított az anyagon, aztán a másik is, és ezután ismét törni kezdték a fejüket, hogy miből készülhetett.

Gyapjú nem volt, pamut éppoly kevésbé, selyemmel pedig egész eddigi életükben nem találkoztak. És milyen pompás, friss virágokat viselt a hölgy a hajában, mintha csak most szedték volna azokat, és mégsem emlékezett rá egyikük sem, hogy valaha is találkoztak volna ilyen virágokkal.

Egy ideig még türtőztették magukat, de nem sokáig, mivel a kíváncsiság kínozza őket, és miközben a legidősebb lekuporodott a bárónő mellé, a ruháját két ujjá közé fogta, és megkérdezte tőle, hogy miből készült, mert olyan pompás volt, és szépen csillogott a kandalló fényében. A megértés azonban ebben az esetben is lehetetlen volt, és Elfriede legszívesebben elsírta volna magát belülről fakadó kedvetlensége miatt, mivel képtelen volt választ adni.

A vacsora közben elkészült, és a ház közepére tolt asztalra, mivel az egész ház mindössze egyetlen helyiségből állt, lemeztányérokot, ónkupákat, késeket és villákat raktak ki. A húst és a kenyeret egy-egy tányérra halmozva tették az asztalra, és a háztulajdonos azonnal helyet foglalt a négy vendég számára megterített asztalnál, és barátságosan meghívta vendégeit, hogy foglaljanak helyet mellette.

Elfriede tényleg éhes volt. Reggeli óta egyetlen falatot sem evett, és akkor is csak keveset, és arról is megfeledkezett, hogy valamennyi ennivalót magával hozzanak a fedélzetről. Az étel persze nem volt különösen hívogató. A bárónő legalább is ilyen körülmények között még sohasem étkezett, vagy dugta volna lábát hasonló asztal alá, de mindez mit segített volna? A borzalmas körülmények kényszerítették rá, és abban is reménykedett, hogy vacsora után legalább megszabadul a számára terhes társaságtól, mert szilárd elhatározása volt, hogy vacsora után rögtön kérni fogja, vezessék a szobájába. A ház fia eddig elfoglalt székét tisz-

telettudóan apja közvetlen közelébe tolta az asztalhoz, és Elfriede is mellette foglalt helyet.

A vadász, aki mindeddig igen kellemetlenül érezve magát, moszkitók szakadatlan kínozásának kitéve a szoba sötét háttérében húzódott meg, és nem mert a kandalló, és ezzel a bárónő közelébe menni, ekkor a tűz közelébe merészkedett, mire a telepes rákiáltott:

– Halló generális! Üljön csak ide, ember! Maga is bizonyára éhes, és képes lesz elviselni egy falat húst és egy kupa kávé. Ragadja csak meg azt a széket, és üljön ide a felesége mellé, és ön kisasszony pedig erre az oldalra!

Az idegenek persze nem értették meg szavait, de a gesztikulációi elég egyértelműek voltak, és a generálist a legnagyobb zavarba hozták. Asztalhoz üljön Rothenfels bárónő mellé? Na, más még nem is hiányzott, és csak azt szerette volna látni, hogy a bárónő milyen képet vág ehhez. A komorna is éppoly kevésbé gondolt rá, hogy belefusson egy ilyen rizikóba, és Elfriede, akinek az elhangzottakat szintén hallania kellett, meg sem moccant, még arca sem rezzenet meg, a szolgálai úgymond tudják, hogy mi illik.

Az öreg telepes, akinek fogalma sem volt az ilyesfajta rangbeli különbségekről, aminek a nevét itt az erdőben még csak nem is ismerték, természetesen azt hitte, hogy az idegenek nem értették meg a meghívását, és odaszólt a feleségéhez, hogy vezesse őket az asztalhoz, amit az öregasszony a legnagyobb készséggel és jóindulattal meg is tett. Minden további nélkül karon ragadta a generálist, miközben egyik lánya ugyanezt tette a komornával, és jól lehet mindketten makacsul ellenálltak, ez mit sem segített. Elfriede a maga részéről, hogy elkerülje a kellemetlenséget, mivel nem kerülte el figyelmét, hogy megsértenék az itteni szörnyű szokást, végül is rezignáltan megszólalt: – Üljenek le! – Végül mindketten engedelmeskedtek a parancsra, a szakállas vadász azonban alig az egyharmad részét foglalta el székének, és valójában csak akkor kezdett enni, amikor úrnője hamar jóllakva felállt az asztaltól.

Ezt követően az asszonyok, a fiatal fickó és a gyerekek étkeztek, és Rothenfels bárónő leghőbb vágya az volt, hogy végre mutassák meg neki a szobáját. Az öregasszony persze kezdetben nem értette meg rögtön, hogy mire gondol, amikor azonban beszélő pantomin formájában, mint Fenella tette „A Portici némája” című színdarabban, arcát epekedve jobb tenyerébe helyezve lehunyta szemeit, a tiszteletre méltó öregasszony végre felfogta, hogy miről is van szó. Az idegen, fiatal hölgy elfáradt, és aludni szeretne, mire anyai jóindulattal bölintott felé.

Esi szórakozások nincsenek a vadonban, kivéve, ha néha barátok érkeznek, akikkel még néhány órát beszélgetnek a kandalló tüze mellett. A mostani vendégekkel ez nem volt lehetséges, így a legjobb megoldás az volt, ha nyugalomra térnek, ami persze nem volt egyszerű a szűk helyiségben.

A hátsó falnál három ágy volt szorosan egymás mellett, teljesen kitöltve az ottani teret. Ráadásul a fal nem is volt tömítve, hiszen az egymásra helyezett farönkök között számos helyen részek tátongtak, melyeken át az ember nyugodtan kidughatta az ujját.

A házban viszont pillanatnyilag tizenegy személy tartózkodott: A háziúr és a háziasszony, két felnőtt lányuk, a fiuk, a három gyerekek, és a bárónő két szolgájával. Elfriede álmában sem gondolta volna, hogy valamennyien ebben a helyiségben lesznek elszállásolva az éjszakára. Ezt sem lehetségesnek, sem elképzelhetőnek nem tartotta volna, ezért a vadászához fordulva így szólt:

– Müller! Körülnézett odakint? Ezek az emberek bár barátságosak, de holnap korán reggel másik szálláshelyet akarok.

– Ah, kegyelmes bárónő – szólalt meg panaszos hangon amaz. – Még csak egy istálló sincs az egész környéken, sokkal kevésbé másik ház vagy hotel, a moszkitók pedig menten felzabálják itt az embert. Kegyelmességed szépen a vadon közepébe került, és ha a báró úr egyáltalán ránk talál, akkor nagy szerencséje van.

– Nincs több ház? – kérdezte a bárónő döbbenten. – Ostobaság! Ez a ház valamelyest távolabb esik a várostól, valahol a kikötő környékén. Legalább egy kocsit, vagy fiákert lehetne szerezni, hogy oda hajtassunk. Nem szeretnék továbbra is terhére lenni ezeknek a szegény, part menti telepeseknek. Ráadásul egy szót sem értenek franciául vagy olaszul.

Müller, a vadász a vállát vonogatta. Nem tudta, hogy szabad-e véleményt nyilvánítani, legalább is meg sem próbálta, ezért csendben maradt. Közben az idős hölgy a legnagyobb vendégszeretettel tisztázta magával az alvási rendet, és az alábbi szavakkal: „well my dear”, magához intette a bárónőt, hogy ismertesse vele, remélhetőleg mindenki meglegedésére miként képzei el az elhelyezkedést.

Hogy jobban érthetővé tegye magát, nagyon hangosan kiáltozott, ahogyan azt képzetlen emberek általában tenni szokták, ha idegenekkel beszélnek, akiknek nem értik a nyelvét. Az asszony gesztikulálása azonban annál világosabb volt, és nem hagyott semmi kívánnivalót.

– Én és az öregem – kiáltozta az idős hölgy, miközben saját magára és a férjére mutatott –, itt ebben az ágyban fogunk aludni.

Elfriede tág szemeket meresztett rá. Ehhez meg mi köze lenne neki?

– És itt mellettünk – folytatta a kiáltozást az idős hölgy, barátságosan biccentve a bárónő felé – alhat ön a férjével, a generálissal együtt, és kinyújtott mutatóujja nem hagyott semmi kétséget, hogy tényleg rá és Müller vadászra gondol, akit a bárónő férjének tartott.

– Ó istenem! – sóhajtott fel Elfride.

– Amott azonban – folytatta az öreg hölgy meglegedetten – alszik a másik fiatal lady Betsyvel, az idősebb lányommal. Lucy pedig a gyerekekkel együtt a földön alhat, és a fiú (Bill, a nyurga fickó) egyébként is minden éjjel a kandalló mellett tanyázik, és időnként gondoskodik a tűzről.

– Nagy isten! – sóhajtott fel Elfriede, aggódva Dorette, a komornája felé fordulva. – Miket beszél ez itt? – Mit akar ez a rémséges nőszemély?

Dorette tényleg kénytelen volt uralkodni magán, hogy fel ne kacagjon, bármennyire nyomorúságosan érezte saját magát is ebben a környezetben. Megértette, mi a szándéka az idős hölgynek és mire gondol, persze mindenesetre viccesnek tartotta. Uralkodva magán, szerényen így szólt:

– Igen, bárónő, ez az asszony tényleg rémes. Azt hiszen, hogy egy ágyba akarja fektetni önt és Müller urat.

– De én egyáltalán nem is vagyok hajlandó ebben a házban aludni! – kiáltott fel Elfriede magán kívül. – Szállodába akarok menni. Müller azonnal nézzen körül, és keressen egyet!

– Te jószágos isten! – sóhajtott fel Dorette. – Hiszen Müller úr már biztosított bennünket arról, hogy ez az egyetlen ház az egész környéken, és odakint az erdőben, kígyók és medvék és farkasok és moszkítók között mégsem alhat! Nekem már az egész arcom feldagadt a csípésektől.

– Akkor a kandalló mellett fogok üldögelni egész éjszaka – jelentette ki Elfriede határozottan.

– De hiszen a fiatalember alszik ott! – sóhajtott fel Dorette. – Már éppen kezd levetközni.

Igaza volt. Bill éppen akkor terítette le pokrócát a földre a tűz előtt, majd levette kabátját, aztán nagy cipőit is.

Elfriede a kezét tördelte. Az öreg telepes is kétségtelenül lefekvéshez kezdett készülődni, és Müller, aki ekkor zavartan álldogált az ajtó mellett, néhányszor szívesen felnevetett volna, de nem mert.

Még Dorette volt a legbátrabb. – Feküdjön csak le az ágyra, bárónő – szólalt meg végül. – Úti plédjével betakarózhat. Müller úr és én pedig leülünk egy székre. Ez az éjszaka is csak elmúlik valahogy.

– Halló generális! – kiáltotta az öreg telepes az ágyából, ahová szerencsésen befészkelődött. – Vetkőzzön már le, ember, és térjen nyugovóra! A lányok is le akarnak feküdni végre.

Müller úr a terepet szemlélgette. Amit az öreg mondott neki, azt természetesen nem értette, de egy nagy elhatározás érlelődött benne. A báró több takarója volt nála, az egyiket felnyitotta, és szintén kiterítette a kandalló közelében, annak biztos jeleként, hogy ott szándékozik aludni. Ezen az öregasszony sem talált semmi rendkívülit. A férfinépség legyen mégiscsak gáláns az asszonynépséggel szemben, és éjszakára engedje át nekik az ágyat. Így azt a két idegen asszony kaphatja meg, két idősebb lánya pedig fekhetsz a megszokott helyükön. A gyerekeknek nem fog megártani, ha egy éjszakára a földön alszanak.

Dorette persze kezdetben egyáltalán nem gondolt arra, hogy a bárónő mellé feküdjön le ugyanabba az ágyba, aki azonban rábólintott erre. A fiatal lányok különben sem hagyták volna békén, nem üldögélhetett, így aztán abban a szórakozásban volt része, hogy egész éjszaka folyamatos tiszteletből az ágy szélére húzódva fekhetsz, miközben rajokban támadtak rá a moszkítók.

Aztán még csak elaludni sem tudtak, hiszen a két öreg legalább három órán keresztül társalgott az idegenekről: Mi szél hozta őket errefelé, tulajdonképpen mit akarhatnak, mikor, és merrefelé akarnak továbbmenni. Természetesen nem jutottak megnyugtató eredményre.

Az éjszaka borzalmas volt az idegenek számára, hiszen kevésbé, voltak hozzászokva a rémes szűnyogok támadásaihoz, mint az itteni, teljesen akklimatizáltak, melyek elháríthatatlanul vetették rá magukat az idegenek friss, édes vérére, és akár ezret is agyoncsapva, az apró vérszívók száma milliomodnyival sem csökkent volna.

Végül aztán mégiscsak kireggeledett, és a férfiak a kunyhóban, az apa és fia Bill meglehetősen korán és frissen ébredtek. Ugyanis odakint a ház előtt ebben a pusztaságban valami szokatlant, emberi hangokat hallottak, és rövidesen megpillantották, hogy egy fent-

ről érkező, kisebb hajó kötött ki. A tűzifa állomásokon ugyanis, melyek tűzifát adtak el az előttük elhaladó gőzösök számára, mindig volt készpénz. Az élelmiszerrel megrakodott, piacozó, hajók tulajdonosai tudtak erről, és kihasználták az alkalmat, ha ilyen helyen kiköthettek, hogy kisebb üzleteket kössenek.

A favágók persze leginkább a gőzösökről vásároltak, melyeknek tűzifát adtak el, de ezeknek sokkal többet kellett fizetniük, ezért szívesen kihasználták a lehetőséget, ha másoktól olcsóbban vásárolhattak élelmiszereket.

A hajó egyébként Pennsylvaniából érkezett, lefelé az Ohio folyón, lisztel, hagymával, krumplival, sózott disznóhússal, aszalt almával és őszibarackkal a fedélzeten, és a telepes alig hallotta meg, hogy az emberek, mint szinte valamennyi pennsylvaniai németül beszélnek, egyiküket legnagyobb örömmel karon ragadta, és felkísérte a házba. Nagy segítséget jelentett ez a kialakult szükséghelyzetben, most legalább szót tudott érteni vendégeivel.

Elfriede, egész éjjel a borzalmas rovaroktól kínozva, csak reggel merült nyugtalan álomba, de ez most nem számított. Csak fel kellett ébreszteni, amit az öreg azonnal meg is tett. A fiatalasszony félénken és zavartan riadt fel, hiszen az ébredés pillanatában azt sem tudta, hol van, és mi történt vele. Teljesen felöltözve azonban, ahogyan az ágyon hevert, felugrott, és legszívesebben felujjongott volna, amikor rájött, hogy most legalább valakivel meg tudja értetni magát.

A pennsylvaniai segítségével most elmagyarázhatta az öreg favágónak, milyen szerencsétlenség érte a férjét, tehát nem a generális a férje, és tanácsot kért tőle, mit kellene tennie.

Ebben a helyzetben nehéz volt tanácsot adni, mert ha az idegen eltévedt az erdőben, és nem talált vissza a folyóhoz, akkor pillanatnyilag rendkívül rossz helyzetbe került. Ha azonban eléri a folyót, akkor kiáltozva megállíthatja az első, arrafelé haladó gőzhajót, és folytathatja az útját, hogy St. Louisban találkozzon feleségével, arra viszont bizonyára nem gondolt volna, hogy itt kikössön, és akkor hogyan tovább? Véleménye szerint a legnagyobb

tévedés volt, hogy a lady kiszállt a fedélzetről. Pillanatnyilag, az öregember véleménye szerint a hölgy kegyetlen csapdába esett, és neki fogalma sincs róla, hogy ebből hogyan szabadulhatna ki.

A hajós persze nem yankee volt, de amerikai, így elsősorban üzleti érdekeit tartotta szem előtt. Észrevette, hogy itt keresni lehetne valamit, és ha nem pazarol el rá sok időt, kezébe veheti az ügyet.

Mindenekelőtt pontosan tudnia kellett, hogy a folyón lefelé milyen messze kötött ki a gőzös, erről persze Elfriede a legcsekélyebb felvilágosítást sem tudta megadni, Müller úr, a vadász, azonban annál jobban, aki annak idején véletlenül az órájára pillantott, és megállapította, hogy a gőzösnek háromnegyed órára volt szüksége, hogy az áramlattal szemben haladva ide érjen.

Ez meglehetősen fontos támpont volt, azt pedig gondolni lehetett, hogy az eltévedett, vagy magára hagyott személy nagyon figyelmes lesz maga körül.

– És mennyit ér meg magának – kérdezte a pennsylvaniai –, hogy biztosítsa munkája bérét –, ha megkeresem a férjét?

– Rothenfels báró száz dollárt fog adni magának, ha idehozza őt hozzám – kiáltotta gyorsan Elfriede.

– Hm – bólintott erre jókedvűen maga elé a pennsylvaniai –, ez már beszéd, de tényleg meg fogja tenni?

– Valamennyi itt lévő holmimmal garantálom ezt.

A hajós erre nem válaszolt semmit. Kis kereskedelmi ügyletét lebonyolította a favágóval, aztán szemügyre vette a számtalan és igen előkelő kinézetű bőröndöt, beszállt a hajójába, és alig öt perccel később anélkül, hogy akár egyetlen vigasztaló szóval szólt volna a bárónőhöz, vagy legalább elkészönt volna tőle, elindult lefelé a széles folyón.

Elveszetten

– El vagyok veszve! – Ez volt az egyetlen gondolat, amely a szerencsétlen báró lelkét kitöltötte, amikor egy öreg fa törzse mellett összerogyott, teljes tudatában ráébredve arra, ami történt vele, és hosszú időn át a fölön fekvé maradt, arcát kezeibe temetve. – El vagyok veszve, el vagyok veszve! Minden odalett, minden. – Hosszú percekre volt szüksége, hogy gondolatait legalább annyira össze tudja szedni, hogy átgondolja a bekövetkezett szerencsétlenséget.

És mi is volt a helyzet? Ameddig csak a szem ellátott a hatalmas folyó mindkét partján, emberi települést semerre sem fedezett fel. Erdő, mindenfelé csak borzalmas, rémítő erdő nádvetőrésekkel, mocsarakkal, tuskékkal és lagúnákkal, ami mindenfelé körülvette őt, és keserű tapasztalatból tudta, hogy megtalálni egy lakott hely felé vezető utat szinte lehetetlen. Már a folyó látványában sem bízott. Magával ragadta a félelem, hogy a visszafelé vezető utat sem lesz képes megtalálni.

És szegény felesége! Minden St. Louisba szóló ajánlólevelet bezárt a bőröndjébe, felesége nem fogja megtalálni azokat. Minden készpénz, minden hitellel itt volt nála, és mi történik majd szerencsétlennel, ha megérkezik az idegen városba, és semmiféle segítsége nem lesz?

De tényleg lehetséges lenne, hogy a gőzhajó itt hagyta? A gondolattól felugrott, és vad kétségbeeséssel körülnézett. Es közben mennyire fázott! Teljesen át volt nedvesedve, ráadásul már kezdett sötétedni, és néhány percen belül beköszönt az éjszaka.

– Hát ez szép kis nászút! – mormolta maga elé keserű haraggal. – Mindezt a vadászat ördögének köszönhetem, melynek megadtam magam, most meg itt ülök az amerikai őserdőben, kellemes táplálékként alligátorok vagy párducok számára, a feleségem pedig magányosan folytatja a nászutat!

Közben már egyre sötétedett. Fehér ködcsíkok hömpölyögtek lassan a lefelé gurgulázó folyam felett, különös, idegen hangok

hallatszottak panaszosan a folyó felől, és már a túlsó part is alig volt felismerhető. Az erdő egyre élénkebb lett. Egy üres, tompa hívó hang vált hallhatóvá, amitől először megrémült, aztán reménykedve hallgatózni kezdett, mert azt hitte, hogy emberi hangot hallott. Végül tekintete felkúszott a fa csúcsa felé, és csak ekkor vette észre, hogy a hang valamilyen nagy madártól származik.

Tábortűz! Ez volt most egyetlen gondolata, mert eleget olvasott Amerikáról, hogy ne tudta volna, az erdei táborozáshoz tűzre is feltétlenül szükség van. A zsebében volt egy doboz gyufa, de amint utána kapott, rémülten vette észre, hogy mielőtt bemerészkedett a vízbe, elfelejtette biztonságba helyezni. Amint a dobozt elővette a zsebéből, vízzel megtelve találta, a foszforos gyufaszálak teljesen használhatatlanok voltak.

Egy puskalövéssel nem lehetne tüzet gyújtani? Száraz fát kezdett keresgélni, abban reménykedve, talán meggyullad, ha fegyverével rátüzel. Próbálkozása nem járt eredménnyel. A nedves mocsári levegőben nem talált száraz fát. Más lehetőségeket pedig nem ismert, amit az erdő ilyen esetben nyújthat. Még nem volt kellőképpen beavatva az erdő titkaiba. Ennek ellenére összeszedett néhány marék száraznak tűnő falevelet, és rátüzel puskája sörétes csövével, de a lomb még csak parázslani sem kezdett, még a töltet fojtása sem gyulladt meg.

És az éjszaka bekövetkezett. De micsoda éjszaka! Legalább valamelyik úti plédjét magával hozta volna, melybe beburkolódzhatna. És még abban is hogyan tudna aludni? Amit korábban az amerikai őserdőről olvasott, olykor őrült és vad történeteket, ami csak arra irányult, hogy hajmeresztő kalandok színhelyét írja le, most ismét élénken felidéződtek benne, és fantáziája még sokkal élénkebben festette le, minden elképzelhető rémülettel.

Párducok, medvék és farkasok, csak úgy nyüzsögtek az erdőben. Hatalmas mérges kígyók kúsztak mindenfelé az éjszakában, alligátorok másztak elő a holdfényben a mocsárból, és ahol nem riasztotta el őket a meggyújtott tűz, megtámadták a boldogtalan, alvó embert, és fogaik közül nem volt menekvés.

Ennél a mocsárnál vadabb és alkalmasabb helyet persze ezeknek a bestiáknak a számára a széles amerikai kontinensen el sem tudott volna képzelni. Itt talán még sohasem zavarták meg őket, és ki tudná megmondani, hogy nem ő-e az első ember, aki lábnyomait itt hagyta ebben az erdőben. De mi is lehetne ennél romantikusabb, bár szomorúbb vigasz ebben a pillanatban. Emlékei szerrint el volt ragadtatva az ilyen történetektől, most azonban elszorult a szíve, ha meghallotta az avar zizzenését, miközben itt a víz közvetlen közelében vad dühhel támadtak rá a moszkítókat rajai.

Ha lettek volna az erdei étellel kapcsolatos tapasztalatai, akkor a sötétség ellenére is valamelyest eltávolodott volna a víz szélének közeléből, hogy legalább meneküljön ezektől a kízó kísértetektől, de nem merte megtenni. Rothenfels báró tényleg nem volt gyáva ember, és egy nyílt ellenséggel szemben merészen mutatta volna meg homlokát, de mégis rejtélyes érzés ragadta magával, amint betekintett a sivár erdő homályába, és élénk fantáziával elképzelte, hogy milyen vad, bár rejtett és komor élet zajlik odabent.

Ekkor rémülten figyelni kezdett. Az erdő felől különös, szabályosan ismétlődő zajt hallott, mintha valami hatalmas állat lélegzése lenne. A hang egyelőre még gyenge volt és értelmezhetetlen, de észrevehetően közeledett. Újra töltötte puskájának kilőtt csövét, mivel szerencsére a puskapora száraz maradt, és felhelyezett egy gyutacsot. A zaj továbbra is megmaradt, de egyre inkább oldal irányban kitért. Isten szerelmére, ez meg mi lehet? És mennyire neszezett és zörgött mindenfelé. Úgy tűnt mintha életre kelne körülötte az avar, és undorító férgek, skorpiók, százlábúak, és ki tudja, mi minden, mászkálna körülötte.

Rothenfels holtfáradt volt, és legszívesebben lefeküdt volna közvetlenül itt a parton, ahol az esti szellő legalább a homlokát hűsítette, de a figyelemreméltó szuszogás nem hagyott alább, és ha néha rövidebb időre gyengébbé vált, utána mégis még jobban hallotta, most azonban más irányból, felfelé a folyón. Úgy tűnt, mintha nagy ívben akarna lopakodni körülötte, viszont maga a folyó nyújtott védelmet számára, és mivel a közelében volt egy

kidőlt fa, elhatározta, elrejtőzik mögötte, és ott várja be a közeledőt. Azonban alighogy elfoglalta helyét, és éppen azzal volt elfoglalva, hogy törével levágjon néhány zavaró ágat, tekintete a vízfelületre tévedt, és odalent fényt pillantott meg, mely kétségtelenül a folyón felfelé tartó gőzöshöz tartozhatott. Tőle származott a szuszogó zaj, amit most a messzi távolból hallott. Valószínűleg a folyó kanyarodhatott, ezért hitte azt, hogy a zajt az erdőből hallja. Ha a hajó felvenné a fedélzetére, akkor meg lenne mentve.

Ó, bárcsak lenne tüze, és egy égő ágat lóbálhatna, amint azt néhány alkalommal már megfigyelte éjszaka a parton. Ha a barátságos látványt nyújtó hajó közvetlenül a part közelében haladna felfelé, akkor kiáltozással is felhívhatná magára figyelmét, és legrosszabb esetben puskája mindkét csövét elsüthetné, a revolvérét is, amivel kétségtelenül felhívna magára a figyelmet.

A hajó bár közeledett, de nem a túlsó part felé tart? Talán csak egy homokpadot kerül ki, melyek gyakoriak az ilyen kanyarokban. De itt, előtte kellene elhaladnia, hiszen „A nyugat királynője” szintén ezt az irányt választotta.

„A nyugat királynője”! Összeszorította fogait, amint az alattomos hajóra gondolt. – De várj csak, gazfickó! – mormolta halkan maga elé. – Ha eljutok St. Louisba, szép kis kártérítési igényt fogok benyújtani, hiszen ha a könyvelőd nem felelős azért, amit mondott, akkor kicsoda?

A hajó egyre csak küzdötte magát felfelé a folyón, de egy negyedóra elteltével kétségtelenül kiderült, hogy valóban a túlsó part felé tart, és a Mississippi itt legalább egy angol mérföldnyi széles, vagy annál is több, hiszen a túlsó part csak sötét sávként volt látható. Bár a szerencsétlen elhagyott ember még abban reménykedett, hogy megfordul, és errefelé fog tartani, de csalódnia kellett. A hajó makacsul a túlsó part felé haladt tovább, abból az irányból pislákoltak gyenge fényei, és hallatszott gépének tompa pufogása.

Most pontosan szemben volt vele. Rothenfels a végső kétségbeesés hangján olyan hangosan kezdett kiáltozni, hogy szemei kidülledtek. Elsütötte fegyverének egyik csövét, aztán ismét kiál-

tozott, majd a másodikat is, és tovább kiáltozott. Segélyhívó hangja tovaterjedt a víz felett, de mindössze egy búvárkacsa, az egyik kidőlt fán üldögélő legfélénkebb vízimadár repült fel kemény szárnycsapásokkal, rémülten menekülve. A gőzös odakint a folyón azonban rendületlenül folytatta útját. Látszólag nem igazán mozdult el helyéről, de mégiscsak tovább jutott, és körülbelül egy félóra elteltével, miközben Rothenfels lemondással figyelte, eltűnt feljebb a következő kanyarban.

Rothenfels még mindig a fának támaszkodva arra a helyre meredt, ahol a hajó eltűnt a szeme elől. És Elfriede? Nagy isten! Vele meg mi lett? Elkényeztetett gyermekként nevelkedett, az élet nehézségeivel még sohasem találkozott. Hogyan lenne képes önállóan cselekedni? És aztán, a szíve összehúzódott a gondolatra, pénz sincs nála, hogy St. Louisba érkezvén hotelszobát tudjon foglalni magának. Aztán ott van még a nyelv! Sem ő, sem a szolgálatában lévők nem értenek egyetlen szót sem angol nyelven. Hát nem felelőtlenül cselekedett, amikor ilyen veszélynek tette ki a feleségét? És ő maga?

Rémülten ugrott fel, mert közvetlenül mögötte felriadt egy szarvas, de olyan hangos dübörgéssel, hogy tényleg összerezzen. A vad közeledvén valószínűleg nem vette észre őt, de amint szimatot fogott az ember felől az enyhe szellőben, és felismerte a veszélyt, hatalmas ugrásokkal visszamenekült az erdő mélyére.

Boldog teremtmény, hiszen otthon van, ismer minden fát, és egész családja a közelében van. És a gémek odafenn, akik rekedt károgaással keresik késői pihenőhelyeiket? Amott az a kinyúló ág és alatta a folyó éppen megfelelő számukra, hogy másnap reggel ismét rátaláljanak táplálékukra. És ő, a teremtés koronája, ahogyan az emberek szívesen nevezik magukat, mi volt ő tulajdonképpen ebben a vadonban más, mint egy segítségre szoruló, szerencsétlen lény, mely egyáltalán elképzelhető a világon?

Teljesen áázva, rázni kezdte a hideg. A moszkitók légiószámra zümmögtek körül, és hegyes szívókáikkal mindenhol a vérét szívták. Éhség és szomjúság kínozza közben, és a néhány heves korty, amit szerencsére félig még töltött kulacsából ivott, pillanat-

nyílag csak részben oltotta szomját. És mindeközben elveszve, elhagyatva az erdőben. Segítség nélkül a sötét éjszakában, kiteve a vadon minden veszélyének!

Hirtelen eszébe jutott, hogy hűséges fegyverét elsütötte, hogy jelzést adjon annak az átkozott hajónak, és lázas izgalommal elkezdte újra megtölteni, sőt, még a törét is kirántotta hüvelyéből, és maga mellé beszurta a földbe, hogy egyetlen használható fegyvere gyorsan kéznél legyen, ha hirtelen támadás érné.

És egyetlen hajó sem tartott felfelé a folyón, mely csendesen gurgulázva áramlott tovább, és csak tompán verte vissza a felé sugárzó csillagok fényét. Körülbelül este tízig volt képes elviselni az örökös körülzummogó rovarokat, és kínos feszültséggel figyelte közben a sajátos hangokat, melyek időről időre eljutottak hozzá az erdő felől. Ő maga természetesen a fa sötét árnyékában álldogált, háta legalább is takarásban volt a folyó partja felől, és ha valaki meg akarta közelíteni, akkor szemből kellett megtámadnia, és a támadás nem érte volna felkészületlenül. Hosszabb távon azonban képtelen volt elviselni az örökös figyelmet, tagjai felmondták a szolgálatot, térdei reszketni kezdtek. A felhúzott puská ott volt kéznél, éppúgy, mint a revolver és a földbe szúrt tör. Lassan lecsúszott a fa mellett, ahol mindeddig állt, hogy legalább egy kicsit elnyújtózzon és pihenjen.

Ez volt a legrosszabb és legszomorúbb pihenő, ami életében valaha is előfordult vele. A talajt mindenfelé letöredezett ágdarabok fedték, tüskék akadtak belé, ha csak megmozdította bármely porcikáját, és a moszkítók mintha mindeddig csak vicceltek volna, most valamennyien egyszerre támadásba lendültek. Fejét a korhadt fa kiszáradt gyökerének támasztotta, de szemeit nem hunyta le, hanem folyamatosan fürkészett az éjszakában, és a leghalkabb zajokra is felfigyelt, melyek biztonságát veszélyeztették.

Mennyire vágyódott odahaza az első éjszakára, melyet az amerikai őserdőben, a szabadban tölthet el, és mennyire örült már előre is ennek! Most elérte ezt a célját, de micsoda körülmények között, és hogyan kell eltöltenie ezt az éjszakát!

Az ember tulajdonképpen sohase örüljön előre valaminek, különösen hosszabb időtávra nem, mert a sors néha különös dolgokat művel, és tízből nyolc esetben kár előre örvendezni.

Ez a csodálatos amerikai őserdő most mégiscsak körülvette minden pompájával, ahogyan oly gyakran álmodozott róla, előre tudva és remélve, hogy valaha meg fogja találni.

Körülötte az ég felé meredeztek a hatalmas fák, amelyek közül némelyik nyolcvanlábnyi magasságban kezdte növesztetni ágait, és még a csúcsaikat is befönták a hatalmas indák, ahonnan vékony gyökereik visszaértek a földre. A sötét árnyak között milliárdnyi parányi, világító szentjánosbogár zümmögött, apró fénypontként száguldozva össze-vissza, és briliáns fénypontokkal fonva össze a levéltengert. És milyen titokzatos volt a zúgás a csúcsok között, nem olyan, mint egy nyírfa sustorgása a csendes szellőben, nem, hanem úgy, mint a tenger zúgása, és a többi csodálatos hang, mely hozzájárult mindehhez, olykor a folyam felől, máskor pedig magából a vadonból: A bűvarkacsák rikoltozása a folyó felől, a fehér gémek sajátos doromboló hangja, hálópelyeiket keresve a folyó partján, és a hatalmas békák brekegése a vízben, a kis baglyok emberhez hasonlító hangja. Most ismét egy távoli farkas üvöltése, amire a messzi távolban egy másik válaszolt. És ekkor Rothenfels fekvő helyzetéből felugrott, mert egy kisgyermekére hasonlító hangot hallott, aki mintha közvetlen közelben kiáltozott volna. Belsőleg megorzongva keze akaratlanul puskája ravaszát kereste, mert emlékezett rá, hogy a ravasz párduc ezt a segélykiáltást utánozza, az erdei vándort a közelébe csalogatva, hogy szétéphesse.

Egy párduc volt persze, aki így kiáltozott. Hangja valóban távoli hasonlóságot mutat egy gyermek kiáltozásával, a vándor azonban nyugodtan a bestia közelébe mehet, mert az állat félénken kitér előle, és soha az életben nem merné megtámadni.

A hang elhalkult, Rothenfels se nem hallotta, se nem látta mindazt a szépséget és nagyszerűséget, amely körülvette, mivel annyira fázott nedves ruháiban, hogy összeverődtek a fogai, és a moszkitók hatására elkárhozta az egész pompás erdőt, melyet egyébként elragadtatással csodált volna meg. Egyáltalán, teljesen

kétségbeesett állapotban volt, és végül teljesen közömbössé vált volna mindazokkal a veszélyekkel szemben, melyek a véleménye szerint még mindig körülvették.

Felugrott, hogy mozgásba lendüljön, remélve, hogy ezáltal kicsit átmelegszik, de végül saját maga keltett túl nagy zajt, és rájött, nem hallja meg, ha valami közeledik, és ezt megint nem tudta elviselni. Inkább a hidegrázás, ami végül mégiscsak csillapodni fog, ha szorosan begombolkozik vadászkabátjába, mert valóban hideg volt az éjszaka. Szorosan nekitámaszkodott a fának, ismét lekuporodott a földre, fegyverét mindig kéznél tartva, és amikor végre jól elvult így egy ideig, szemei mégiscsak lecsukódtak, de nem sokáig.

Közvetlenül a feje alatt valami megzörrent az avarban. Jól hallotta ezt félálmában, de elbólintása közben már egy farkasról álmodott, aki a közelébe akart lopakodni, és ekkor görcsösen a puskájához kapva felugrott. Persze nem volt semmi különös, talán egy gyík, vagy egér lehetett, mindenesetre a közelében hallotta. Az álmát azonban annyira elűzte, hogy ettől kezdve még órákon át ébren heverészett, míg végül a fáradtság mégiscsak úrrá lett rajta. Már a moszkítók égő csípései sem tudták ébren tartani, és mély, halottihoz hasonló álomba merült, amelyből csak akkor ébredt fel, amikor a nap már magasan járt az égen.

És micsoda ébredés volt ez! Álmában Elfriednél járt a fedélzeten, és elmesélte neki, milyen halálos félelmet kellett kiállnia abban a borzalmas vadonban. És most? Valóság volt minden, ami körülvette, szörnyű valóság, és arcát megborzongva szorította egy ideig a gyökérhez, amely mindeddig párnájául szolgált.

Végül a valóság rákényszerítette valamiféle elhatározásra, mivel most már kínoztta az éhség, és mindenfelé körülnézve sehol sem pillantott meg segítséget sanyarú helyzetében. Hajót sehol sem lehetett látni a folyón. Magányosan, elhagyatva érezte magát a világon.

Mi lenne, ha felkutatna egy elejthető vadat, de hiszen még arra sem volt képes, hogy tüzet gyújtson. Talán nyersen egye meg a

húst? Beleborzongott még a gondolatba is. Éppoly kevésbé távozhatott el a folyó közeléből, mert ha tényleg elhaladna errefelé egy hajó, és elmulasztaná felhívni magára a figyelmet, akkor már tényleg egészen el volna veszve.

És hogyan nézett ki! Ruhája szakadozott és nedves, arca és kezei feldagadva a rovarok dühöngő csípéseitől! Közben fájtak a lábai a bár gondosan kidolgozott, de vadonatúj és valamelyest szűk vadászcsizmáiban, melyek tegnap eláztak, és mostanra a lábán száradtak meg. Egyetlen, amit tehetett, vad gyümölcsöket keresgélgni, és ősszel, sőt még nyáron is találhatott volna eleget, de most még korai évszak volt, és a természet semmit sem kínált fel, egyáltalán semmit, amivel éhségét csillapíthatta volna.

És mi lenne, ha közvetlenül a parton elindulna felfelé? Így a folyót nem tévesztené szem elől, kiáltozhatna minden hajó felé, és végül mégiscsak el kellene jutnia valami emberi lakhelyhez. Ha óvatosan cserkészve halad előre, talán elejthet egy vadat is, akkor inkább nyers húst eszik, mielőtt éhen halna.

Ezzel az elhatározással új erőre kapva egyetlen pillanatot sem mulasztott el, hogy végrehajtsa. Most már volt valami célja maga előtt, melynek végrehajtására törekedhetett, és nem kellett kétségbeesve számlálnia a percekét, miközben lassan múlik az idő.

Tervének végrehajtását könnyebbnek képzelte, mint az a valóságban megmutatkozott, mert közvetlenül a parton a tüskés indákkal befont nádas bozótja olyan sűrű volt, hogy számos helyen először törével kellett utat vágnia, és az általa keltett ilyen lármával mellett cserkészésre természetesen gondolni sem lehetett. Ennek ellenére, bár kétségbeejtően lassan, mégis előre törtetett, és tudta, hogy rövidesen a folyót is megfigyelheti. Csak az éhség kínozza, és, hogy csillapítsa, egyes bokrokról fiatal leveleket szakított le, és elfogyasztotta azokat, miközben talált egy errefelé gyakran előforduló cserjét, melynek egészen fűszeres íze volt, és jócskán eszegetett belőle. Valójában szasszafrász volt, a babérlevél egyik fajtája, amit természetesen nem ismert.

Délig így küzdötte magát előre a vadonban. Éppen tizenkettő volt, mivel iránytűje szerint a nap pontosan déli irányban volt, amikor az ingoványos talaj széles kanyarulatot vett, és itt szabályosan elakadt. A víz talán nem volt túl mély, de teljesen teli nyálkás ágakkal, így úszásra egyáltalán nem is gondolhatott, ha lett volna is hozzá kedve, hogy még egyszer teljesen elázzon. A legrosszabb azonban az volt, hogy a túlsó parton első ízben megpillantotta egyikét azoknak az undorító állatoknak, egy tízlábnyi hosszú aligátort az iszapban heverészve és napozva, és a zavaros áradat feltehetően még jó néhány ilyen teremtetst rejtgetett.

A vadászláz azonnal úrrá lett rajta. Pillanatokon belül lekapta puskáját a válláról, célzott, és meghúzta a ravaszt, mire az állat a felszökkent. Világosan látta, hogy a lapockájánál ért találat hatására oldalára vetődött, majd a vízbe fordulva kígyózó mozgással eltűnt a zavaros áradatban.

Tudatosult benne, hogy elejtett egy aligátort, de hogyan tovább? Elhatározta, hogy rövid szakaszon tovább próbálkozik felfelé a kanyarulat mellett. Ha gőzhajó közeledne, még időben meghallaná. Az eredmény azonban ugyanaz maradt, sőt még vihar által kidöntött nagy fák is heverték a vízben, kuszán egymásba gabalyodva, így lehetetlen volt továbbjutni erre felé, legalább is napokig eltartott volna.

Egy ideig mégis megpróbálta felfelé küzdeni magát, de a fák kuszasága egyre bosszantóbbá vált, a talaj pedig egyre iszaposabb lett. Mocsárra lelt a mocsárban, ezen kívül számos undorító kígyóra is bukkant, melyek azonban kitértek előle, amikor feléjük közeledett.

Itt nem maradhatott, mivel a fák árnyékában, rajokban nyüzsögtek a moszkító, és állandóan támadták, és csak akkor maradoztak el valamelyest, amikor elindulva visszafelé, ismét magassabban fekvő részre ért.

Leheveredett, és egy fakéregből, melyben némi esővíz gyűlt össze, ivott egy kicsit. A víz langyos volt, de legalább megnedvesítette vele ajkait, majd eltompult búskomorsággal fejét bal karjára

ra hajtotta. Így heverészett órákon keresztül. Nem aludt el, de szellemileg és testileg meg volt törve. Elveszettnek hitte magát, és meg akart halni.

A nap egyre lejjebb ereszkedett, és alábukott a fák mögött, melyeknek árnyai már messze kivetődtek a folyóra. Rothenfels báró nehézkesen felemelte fejét, és homályos tekintettel végignézett a vízfelületen, miközben egyetlen hang sem szakította meg a késő délután csendjét. A természet elpihent, és a szerencsétlen lassacskán félig öntudatlan állapotba merült, mintha valami álom foglyává vált volna.

A történet vége

Valóban álmodott, és gondolatban ismét, mint korábban, a gőzös fedélzetén volt. Beköszöntött az este, és a kivilágított szalonban a megterített asztal mintha vacsorához csalogatta volna. De milyen elképesztően lassan késlekedtek éppen ma este a stewardessek a vacsorához szólítással, pedig ő annyira nagyon éhes a hosszú erdei meneteléstől. Jönnek már végre azok a tálcák? De ez meg mi? Azok a fekete csavargók elkezdik leszedni az asztalt, sőt, félretolják, de miért teszik ezt, az isten szerelmére? Hiszen neki ennie kellene valamit! Hát persze, hogy félretoljuk, nevetett fel az egyik barna, bozontos hajzatú fickó. A hölgyek táncolni akarnak, és ha a ladyk valamit óhajtanak, annak meg kell történnie. És valóban, az egyik borzalmas, telivér néger, valódi hiéna fogakkal és fehér, alma nagyságú, kidülledő szemekkel megint elkezd nyekergetni a hegedűjét, ahogyan minden este teszi, és a fiatal népség csillogó szemekkel felsorakozik a tánchoz.

Bárcsak ne olyan hamisan nyekergetné a hegedűjét az az átkozott néger, és milyen metszőek és borzalmasak a szarusíp szűnni nem akaró hangjai, és mindketten milyen hangosan játszanak!

Rothenfels, álmából félig-meddig magához térve felemelte a fejét. A folyóra már kezdett leszállni az alkonyat, de a hegedű egyre csak tovább játszott. Egy pillanatra meghökkenve felemel-

kedett, és figyelni kezdett. A borzalmas erdő még mindig körülvette, de honnan a hegedűnek ezek az éles hangjai odakint a folyón közvetlenül a part közelében? Hirtelen ujjongva felugrott, hiszen embereknek kell lenniük odalent, és segélykiáltása máris végigharsant az esteledő homályban.

– Halló, idegen! – kiáltott fel valaki odalentről, és a következő pillanatban egy négyszögletes, meglehetősen esetlen hajó vagy tutajfélét vett észre, mely az áramlás sodrában már majdnem egyvonalban volt vele, és tovább akart haladni.

– Maga az az ember, akit itt hagyott a gőzös?

– Igen! – kiáltotta vissza élénken Rothenfels báró. – Az ég szerelmére, vegyenek fel a hajójukra, mert éhen halok!

– Minden rendben – válaszolta a hang odakint, és Rothenfels ekkor látta, amint egy sötét alak beugrott egy kis csónakba, rögtön elrugaskodott a nagyobb járműtől, és felé tartott. Megmenekülése feletti örömeiben a báró a földre vetette magát, és arcát kezeibe temetve, hangosan felzokogva egy hálaimát kezdett bensőségesen elrebegni, de aztán gyorsan megint felpattant, nehogy valami gonosz véletlen – maga sem tudta, hogy micsoda – mégis közbejőjjön. Most azonban nem kellett csalódnia. A kis csónak odaért, ő elkapta az orrát, beugrott, és maga mögött hagyta a borzalmas erdőt minden rémségével.

Néhány perccel később a hajó fedélzetén volt, amely végül nem folytatta útját. A hajósok kötelet vetettek át egy part menti, folyóba dőlt fa egyik ágán, hogy ott éjszakázzanak. Az ég beborult, erős szél fújt fűtyülve felfelé a folyón, és a hajó vezetője nem akarta megkockáztatni, hogy veszélybe kerüljön a sötétben, valaminek nekiütközzön. A nap folyamán már érte egy ilyen baleset, és majdnem öt órán keresztül volt fennakadva egy a víz alól kimeredező fatörzsön.

A szegény, elveszett ember mindenekelőtt valami ennivalóért könyörgött, mert miután izgalma alábbhagyott, olyan gyengének érezte magát, hogy képtelen volt felegyenesedve állva maradni, ezért kénytelen volt leheveredni a fedélzeten. Jóindulatúan meg-

kínálták egy darab szalonnával és kukoricakenyérrel, és az egyik ember – négyen voltak a fedélzeten – gyorsan feltett egy fazék vizet a kis kályhára, és főzött egy adag kávé. Miközben Rothenfels evett, el kellett mesélnie egész élettörténetét, különösen azonban legutóbbi balesetét, hiszen a pennsylvaniai szakadatlan kérdésekkel ostromolta, és fel sem hagyott velük addig, míg mindent meg nem tudott.

Mennyire elcsodálkozott azonban Rothenfels báró, amikor megtudta, hogy Elfriede küldte számára ezt a segítséget, és a hajós csak azért játszott olyan makacsul a hegedűjén, hogy az erdőben bolyongó figyelmét felhívja magára, és a közelébe csalogassa, mivel pontosan nem tudhatták, hogy hol tartózkodik.

Egyvalamit kellett még tisztázni, a pénzkérdést. Az idős hajós utalt rá, hogy az idegen lady száz dollárt ígért neki, ha megtalálja a férjét, és kérdés, hogy az idegen ki tudja-e fizetni számára az ígért összeget.

Ezen a ponton a legcsekélyebb nehézség sem merült fel. Rothenfels örömmel készségesnek mutatkozott az összeg megfizetésére, ha azonnal útnak indulnak, és a pennsylvaniai fia vállalkozott is a rá, ami nem csekély feladat volt, hiszen hét angol mérföldnyi távolságon kellett felfelé eveznie a folyón, ami végül is az erős szél és a homokpadok melletti nyugodtabb víz kihasználásával lehetségesnek tűnt. A vásározó hajó reggel folytathatta útját. Megállapodtak, hogy John, a fiatal fickó, aki vállalta, hogy a kis csónakkal felevez a báróval, még útközben utoléri apját, vagy a nem túl messzi Bicksburgban fognak találkozni, amely rakományuk úti célja volt.

Az éjszaka viharos volt, dörgött az ég, villámok cikáztak, az egész természet fel volt dűlve. A kis csónak, melyben Rothenfels báró és a fiatal pennsylvaniai foglalt helyet, mindennek ellenére folytatta útját mindaddig, amíg a vihar akkora hullámokat keltett, hogy kénytelenek voltak egy homokpad mellé húzódni, és kivárni, amíg alábbhagy. Ennek ellenére a báró legszívesebben beleujjongatott volna a viharba, hiszen annak ellenére, hogy már megint

bőrig ázott, mégiscsak volt mellette egy emberi lény, és szenvedéseinek vége felé igyekezett.

Ezzel szemben Elfriede nem érezte magát ennyire jól odafent a rönkházban, ahol kénytelen volt eltölteni a második, borzalmas éjszakát is, és most másra nem is tudott gondolni, csak arra, hogy a hajósok vagy nem találták meg a férjét, vagy pedig, még lesújtóbb gondolat, az erdő borzalmas sivár világában széttépték őt a vadállatok.

Ehhez jött még hozzá a vihar, amely ezen a szélességi fokon gyakran hihetetlen hevedességű tud lenni, és valódi hurrikánként egész komoly erdőrészeket képes letarolni. És Elfriede, aki különben is nagyon félt a viharoktól, mindezt a magas erdei fák alatt volt kénytelen átélni, ahol minden pillanatban, egészen reggelig, villámcsapás miatti halálra várt. Az éjszaka valóban nagyon nyugtalan volt.

Közvetlenül a ház közelében a forgószél belekapaszkodott egy öreg erdei óriás koronájába, és ledöntötte a földre. Szerencsére nem egészen találta telibe a rönkházat, de szélső, ingadozó ágai mégiscsak eltalálták a tetőt, és felszakítottak néhány zsindelyt, és amikor reggel felé Elfriede holtfáradtan lehevert fekhelyére, hogy legalább egy óracsót aludjon, észrevette, hogy az ágy vizes alatta. Kénytelen volt felkelni, és sírógörcsöt kapott.

Körülbelül reggel hét óra volt. Bill már odakint tartózkodott, és nekilátott az éjszaka kidőlt fát tűzifává felaprítani. Egy a folyón felfelé tartó hajó, amely éppen a felső kanyarban vált láthatóvá, jelzést adott. A lefelé tartó hajók útvonala éppen az ellenkező oldalon volt, de ez a hajó éppen őfelé tartott, és úgy tűnt, valószínűleg tűzifát akar vásárolni.

Rothenfels bárónő egy alacsony sámlyn üldögélt a kandalló mellett, Dorette átkarolta őt, és igyekezett megvigasztalni. A rönkház lakói is kellemetlenül érezték magukat a beteg, idegen hölgy társaságában. Sírógörcs? Ki hallott volna valaha is közülük sírógörcsről? Azt sem tudták, hogy ez mit jelent, de mégsem akartak barátságtalanok lenni a szegény idegennel szemben.

Dorette egyszer csak ujjongva felkiáltott, mert amint fejével az ajtó felé fordult, a báró állt a küszöbön, és a következő pillanatban már szinte repült a felesége felé, átkarolva őt mindkét karjával, és elhalmozta csókjaival.

A ház idős asszonya mindezt a legnagyobb csodálkozással nézte végig, hiszen ki látott még ilyet, hogy egy férfi olyankor csókolgatja a feleségét, amikor másféle népség is jelen van! Ez kétségtelenül valami külföldi divat lehet, ami az ő környezetében még sohasem fordult elő.

Szerencsére az idegen figyelmét ebben a pillanatban nem a favágó család kötötte le elsősorban, mivel az érkező hajóval volt elfoglalva, mely ismét megkongatta harangját, és odakint a folyón nagy ívben megfordult, hogy az áramlattal szemben érje el a partot.

Elfriedének jelentősebb időre volt szüksége, hogy összeszedje magát. Görcsös zokogással csüngött Kuno nyakán, arra kérlelve, hogy azonnal vigye el őt erről a borzalmas helyről.

– Igen, szívecském – válaszolta amaz vigasztaló hangon –, de az éppen épen érkező hajó lefelé tart, és vagy várakoznunk kell, míg egy másik érkezik lentről, vagy vissza kell térnünk Bicksburgba, hogy ott várakozzunk egy St. Louis felé tartó hajóra.

– St. Louisba? – kiáltott fel a fiatalasszony hirtelen és hevesen felnézve rá. – Felfelé a folyón? Hát képes lennél tovább cipelni engem ebben a borzalmas országban? Élve nem, az biztos, Kuno! Élve biztosan nem. Ó, bárcsak sohasem hagytam volna el Európát!

– De drága szívecském – válaszolta a báró zavartan –, a kezdet persze tényleg rosszul sikerült, de a hosszú utat már megtettük, és úgy gondolom...

– Egy lépést sem tovább! – kiáltott fel Elfriede határozott hangon –, és letérdepelve fogok hálát adni Istennek, amikor megpillantom magam előtt szülőföldem partjait.

– Olyan kellemes életünk lenne St. Louisban – próbálkozott még egyszer szerényen Rothenfels báró, de fiatal felesége megmakacsolta magát. Számár nem volt más cél, mint vissza New-Orleansba, és onnan tovább a legelső gőzös fedélzetén, mely Angliába, Franciaországba vagy Németországba tart, és férje csendben szintén egyetértett ezzel.

Eredetileg arra vágyott, hogy itt, az amerikai őserdőben vadásszon, de neki szintén elege volt a próbából, aminek ki volt téve. Sohasem érezné magát biztonságban, bemerészkedve az erdőbe, és mivel a hirtelen elhatározott hazatérés gondolatát feleségére háríthatta, nem is állt szándékában, ellenkezni vele.

A piacozó hajós, aki visszahozta, nem csak a kialkudott pénzt kapta meg, hanem csónakját a gőzöshöz kötve sokkal hamarabb utolérhette az áruval megrakott hajójukat. A családot, amely két éjszakára vendégszeretettel befogadta Elfriedet, szintén gazdagon kárpóolták.

A hajó személyzete közben utasítást kapott, hogy a csomagokat, valamennyi ládát és bőröndöt azonnal pakolják fel a fedélzetre, mert a báró úgy határozott, hogy csak odafent fog átöltözni, attól tartva, hogy megint lemarad, és egy fél órával később a hajó ismét elhagyta a partot, kifelé tartva a sodrásba, majd New-Orleans felé vette az irányt.

És Rothenfels báró? Négy héttel később nászútjának végeztével visszaért Németországba, és bár a Mississippi mocsárvilágában kénytelen volt elviselni súlyos félelmeit, egész életére szóló élményben volt része, elég anyagot találva arra, hogy amerikai kalandjairól meséljen.

Egy különös párbaj

A Mississippinél

Tom Ralfson, egy fiatal angol, unatkozni kezdett hazájában. Utálta a londoni szórakozásokat, saját családja nem volt, és sóvárogni kezdett, hogy megismerje Amerika távoli, nyugati vidékeit, vadásszon az ottani őserdőkben, és egyáltalán, szeretett volna egy ideig csavarogni arrafelé. Gondolta, lerázza magáról a civilizáció porát, és ehhez nem talált volna jobb helyszínt, mint a Mississipp-i mocsárvidéke. Ott aztán tényleg nem kell tartania sem a portól, sem a civilizációtól.

Nem is késlekedett sokáig tervének megvalósításával, és hajóra szállt New-York felé. Először megtekintette a Niagarát és a tavakat, majd nyugati irányban átszelte az államokat, Missouriba és Arkansasba mélyen behatolva, hogy élvezze vadász-szenvedélyét, arrafelé pedig szívest-örömetst megethette ezt.

Persze sokkal több vadra számított azokban az erdőkben. Kezdetben persze nem volt ínyére, hogy néha napokig bolyongott egyetlen lövés nélkül, egy igazi vadász azonban nem csupán a gyilkos lövöldözést kedveli, hanem az erdei élettel járó fáradozást, és a ravaszsággal elért sikereket is. Így aztán a szép erdőben vidám és boldog életet élt, és vadat is ejtett el eleget ahhoz, hogy elégedett lehessen az eredménnyel.

Végül azonban ebbe is belefáradt. Azért kereste fel a vadont, mert elege volt a társasági életből. Végül mégis úgy érezte, hogy a társadalomhoz tartozik, amit legalább is nem nélkülözhet teljesen, és kezdett visszavágyódni. Módfelett felkeltette érdeklődését mindennek ellenére a pompás erdei népek lenyűgöző élete és tevékenysége, amit lehetősége volt megismerni farönkökből épített kunyhóikban, és ha mindeddig úgy gondolt az amerikaiakra, mint örökké spekuláló jenikire, amit meg is tapasztalt a keleti államokban, most azonban mégis be kellett vallania magának, hogy itt nyugaton a civilizáció előfutáraként egy teljesen másfajta nép

létezik, velük szemben pedig nem tagadhatta meg őszinte elismerését.

Ha feltette magának a kérdést, hogy hajlandó lenne-e folyamatosan közöttük élni, és nem térni vissza a régi viszonyok közé, erre persze határozott „nem” volt a válasz. Ennek ellenére igen jól érzékelte, hogy olyasvalaki, aki nem nagyvárosi luxuskörülmények között él és növekszik fel, itt boldognak érezheti magát, és irigyelte az embereket életkörülményeikkel szemben támasztott szerény igényeik miatt, miközben folyamatos nélkülözések mellett élük életüket szerény megelégedettséggel.

Ha összehasonlította az előkelő világ hölgyeit a szerény, őserdei asszonyokkal, micsoda figyelemre méltó különbségekkel találta magát szemben! Csak saját maguk által font, szőtt és festett ruhákat viseltek, mégis mennyire csinosnak és tisztának látszottak benne, és micsoda bájos alakokat és arcokat talált közöttük! Egyáltalán, feltűnő volt számára még a legszegényebb kunyhók tisztasága is, és ismételten megcsodálta a nem ritkán előkelőnek tűnő lényeket, ahogyan az erdő lányai mozogtak, felülmúlva ebben a vonatkozásban a kontinens vidéki népeit, sőt saját szigetszágának asszonyait is. Be kellett vallania magának, hogy az erdők ezen asszonyait és lányait csupán más ruhába bujtatva be lehetne vezetni az óvilág bármely társaságába, ahol mindegyikük ékességnek tűnne.

Szívét azonban egyikük sem ragadta magával, bár olykor sértetlenül nézett bele mély elragadtatással sötét, izzó szemekbe. A molylepkék is azonban, ha sokáig lebegnek a tűz fénye körül, végül megperzselik szárnyaikat, és ezt kénytelen volt ő maga is megtapasztalni, jóllehet már régen azt hitte, hogy túl van minden veszélyen.

Mivel a hosszan tartó nyár annyira kiszárította a mocsarakat, hogy mindenfelé vízmentes sávok is felbukkantak, fiatal angol barátunk magányosan cserkészte be a környéket, mindössze hűségese puskája és iránytűje társaságában a Mississippi felé azzal a szándékkal, hogy ott később majd gőzhajóra leljen, amivel visszatérhet keletre. Persze a vidéket nem ismerte eléggé, így nem

mert túl messzire menni, mivel könnyen megtörténhetett volna, hogy eltéved a hatalmas nádasban, ahonnan kijutni tényleg nem kis vállalkozás. Azonban szerencséjére, vagy mondhatjuk úgy is, hogy szerencsétlenségére, egy ilyen nádas jobban megóvta volna, mint az a barátságos kunyhó, melyre közvetlenül a Mississippi közelében bukkant rá egy reggel.

Az erdőben ugyanis véletlenül egy ösvényre lelt, mely isten tudja, hová vezetett. Mivel eredetileg keletről nyugat felé tartott, tovább ment keleti irányba, és másnap reggel, mivel közben leszállt az éjszaka, fatörzsekre talált, melyeken balták nyomai voltak láthatók, biztos jele annak, hogy emberi lakhely közelében tartózkodik. Alig egy órányit tovább haladva ezen az ösvényen, kakaskukorékolást és kutyaugatást hallott. Nemsokára egy barátságos, dupla rönk-kunyhóhoz ért, ahol természetesen, mint általában a vad vidékeken mindenhol, a legbarátságosabban és legvendégszeretőbben fogadták.

Ralfson szándéka persze az volt, hogy a legközelebbi hajóval tovább indul felfelé a folyón, hogy Louisville és Pittsburg érintésével a keleti államok felé tartson, ahonnan visszatérhet Európába. Annak ellenére azonban, hogy a következő napok során több gőzhajó is elhaladt a folyón, nem látott hozzá terve végrehajtásához, mert a magányos erdei kunyhóban egy olyan mágnes vonzására lelt, amely egyhamar nem eresztette el.

A házban egy öreg erdei telepes élt, név szerint Johns, aki persze művelhetővé tett valamennyi földet a közelben, főként azonban kivágott fákból élt, melyeket az ott kikötő hajóknak értékesített. Egyébként nem is volt annyira magányos az igencsak félreeső helyen, mert úgy rajzottak körülötte fiatal lányok, mint ahogyan a szorgos méhecskék röpködnek ide-oda. Az öregnek ugyanis, ahogyan Ralfson megtudta, négy lánya és egy fia volt, utóbbi éppen távol, mivel egy tutajjal Bicksburgba távozott, a lányok azonban valamennyien kéznél voltak, éspedig tíztől húsz évesig, különböző életkorral. Jenny, a legidősebb, elbűvölő, teljesen kivrágzott lény volt, és Ralfson nem emlékezett rá, hogy valaha is egész életében nála szebb lányt látott volna.

Koromfekete haja és sötétbarna szeme volt, tényleg görög profilú, buja, molett szépség, és ha tekintete olykor figyelemre méltó bánattal megpihent a fiatalemberen, ő ilyenkor úgy érezte, hogy szívének minden szála összerezdül és beleremeg.

Milyen szép, milyen csodálatosan szép, és mindemellett mennyire kedvesnek és jóságosnak látszott. Milyen csendes és tartózkodó volt vidáman hancúrozó testvérei között, akik mindent megtettek érte, amit csak szemeiről le tudtak olvasni. Ha olykor mégiscsak felnevetett, ami persze elég ritkán fordult elő, akkor valóban – legalább is Ralfson úgy vélte – egy földön kívüli lényre hasonlított, egy tündérre, aki égi szférájából száll alá rövid időre, hogy a szegény földi halandókat pillantásával boldoggá tegye.

Ő volt a legidősebb testvér, a többiek mégis olyan odaadással és figyelemmel gondoskodtak róla, mint ami csak legkisebbek iránt szokott történni. A többiek viszont annak örültek, hogy ő maga pedig az idegenről kezdett gondoskodni, így legalább egy kicsit kivonta magát a fiatalabbak köreiből. Nem is zavarta őket senki. Ralfson azonban, amint észrevette, hogy Jenny róla gondoskodik, és igyekszik kellemes körülményeket teremteni számára, határtalanul boldognak érezte magát. A lány arcvonásain mély fájdalmat figyelt meg, de olykor, amikor mély érzésű tekintettel elmélázott rajta, azt hitte, hogy ez a tekintet nem csak az idegen iránti részvétet fejezi ki, és ezzel a reménységgel szerelmet kezdett érezni iránta.

Ő maga pedig nem teljesen függetlenül él a világban? Egyáltalán kell neki számot adnia bárkinek is tetteiről? És ha magával vinné a szegény erdei lányt hazájába, ki feddhetné meg őt ezért? Képzeletében aztán újabb képek merültek fel: Mennyire elcsodálkozna a lány, ha magával vinné hazájába, ahol olyan kényelem és luxus venné körül, amiről itt az őserdőben talán még nem is hallott. Ezek a képek olyan gyakran és élénken peregtek le lelki szemei előtt, míg végül más lehetőségre már nem is tudott gondolni, csak arra, hogy derék feleségévé tegye, és az is szilárd elhatározásává vált, hogy apjától megkéri a lány kezét, de ezzel vár mindaddig, míg meg nem győződik róla, hogy Jenny nem utasítja vissza.

Csak egyetlen nehézség maradt, hogy egyszer végre kettesben legyenek, mivel a közvetlenül egymás mellett lévő két kunyhót csak egy keskeny veranda választotta el egymástól, és mindkettő csupán egyetlen szobából állt. Az egyikben a nők aludtak, a másikon a férfiak, a nagyon ritkán előforduló látogatókkal együtt. Ez a két helyiség a nap egyetlen pillanatában sem volt szabad. Különösen a fiatalabb lánytestvérek szaladgáltak ki-be, így az ember egy pillanatra sem lehetett biztos abban, hogy nem fogják megzavarni, ezt pedig mindenképpen igyekezett elkerülni.

Így kétségek között, bizonytalanságban telt el még néhány nap, és ez a viselkedésén is meglátszott, legalább is Jenny figyelmét sem kerülte el, mert kíváncsi tekintete gyakran megpihent rajta, és amint ő visszanézett, és tekintetük találkozott, a lány elvörösödve gyorsan lesütötte a szemeit, majd ismét ránézett, és a fiatalembernek ez majdnem úgy tűnt, mintha kérdezni akarna tőle valamit, csak az adott körülmények között fél ezt megtenni.

Ha tényleg ez volt a helyzet, akkor a lány is kereste az alkalmat, és hogy erre lehetőséget teremtsen, Ralfson még egyszer ránézett, és amikor tekintetük találkozott, további jeladás nélkül felállt, és kiment a házból.

A háztól nem messze az öreg évekkel korábban kivágott egy fát, azonban amikor fel akarták hasogatni, annyira masszívnak találták, hogy sokkal kevesebb fáradsággal inkább kivágtak egy másikat, hiszen fa volt elég, kár lett volna pazarolni az időt. Mivel azonban az évek során kiszáradt, olykor, ha volt rá elég idő, az öreg elkezdett lehasogatni belőle, hogy odabent a gyors tűzgyújtáshoz legyen kéznél mindig száraz fa, a lányok aztán behordták a házba, a kandalló mellé.

Ralfson arrafelé vette az irányt. A rönk mellett egy szasszafráz babérfa virított, csúcsáig vadszőlő indái futottak fel, melyről gyakran rázott le magának érett bogyókat. Lassan ballagott le a folyó felé eddig a helyig, a bozót takarásában aztán megállt, hogy figyelni tudjon a ház felé. Alig kellett várakoznia egy negyedórányt, talán még ennyi ideig sem tartott, csak nagyon lassúnak tűnt

az idő múlása, amikor az ágak között észrevette Jenny ruhájának szürke foltját, amint lassan a közeli erdő felé andalgott.

Valójában azonban Jenny a kidőlt rönk felé tartott, hiszen kezében volt a kosár, amivel a faforgácsot szokta bevinni. Ralfson sejtette, hogy az ösvényen majd a rönk felé fog közeledni, ezért hamar egy kicsit eltávolodott a háztól, így a lány nem vehette észre, majd a bokrokat kerülgetve visszament, hogy úgy találkozzanak, mintha a találkozás pusztá véletlen lenne.

Jenny odaért, mire Ralfson előlépve a bokrok közül odament hozzá, és barátságosan, bár belső izgalomtól megindultan, alig hallható hangon megszólította:

– Drága Jenny, hála istennek, hogy egy pillanatra kettesben lehetünk, mert feltétlenül beszélni szeretnék önnel arról, ami már hosszú ideje a szívemet nyomja.

– Mister Ralfson – suttogetta a fiatal lány, abban a pillanatban holtápadttá válva – fogalmam sem volt róla, hogy...

– Ó, ne térjen ki előlem, Jenny – kérlete Ralfson szenvedélyes megindultsággal. – Engedje meg nekem azt az édes reményt, hogy nem vagyok közömbös az ön számára, hiszen ez a találkozás nem érheti váratlanul.

– Nem értem önt, uram.

– Akkor igyekszek világosabban beszélni, Jenny – kiáltott fel Ralfson. – Az idő szűkös, talán csak néhány percünk van, hogy beszélhessek. – Így hát tudja meg, hogy szeretem magát, tiszta szívből szeretem, és nagyon nyomorúságosan fogom érezni magam, ha megtagadja tőlem igenlő válaszát. – Gazdag ember vagyok, Jenny – folytatta, miközben a lány rémülten hallgatott. – Attól a perctől kezdve, hogy kezét az enyémbe teszi, gondoktól soha többé nem kell tartania, az ösvényen, melyen egész életünk során majd együtt végigmegyünk, tüskéktől nem kell tartania. Mondjon nekem igent, Jenny! Ó, kérem, ne forduljon el, nézzen a szemembe, és higgye el nekem, hogy szívem nem rejt hamisságot, és derék emberként ígéretem be is fogom tartani.

– Mindezt elhiszem önnek – suttogta Jenny, azonban halkan, annyira halkan, hogy Ralfson alig értette szavait. – Azonban nem itt, és nem most! Vissza kell mennie a házba. Apám éppen most ért haza, és ön után érdeklődött. Holnap reggel majd beszélni szeretnék önnel. Fogja a puskáját, és korán reggel menjen ki az erdőbe, de aztán térjen vissza erre a helyre, pontosan ehhez a farönkhöz, ahonnan a faforgácsot szoktuk bevenni. Még mielőtt lánytestvéreim felkelnének, jobban mondva közvetlen azután, ott leszek. Várni fog rám?

– Ó, mennyire hálás vagyok a bizalmáért! – kiáltott fel szenvedélyesen a fiatalember, miközben át akarta karolni a lányt, ő azonban azonnal kisiklott a kezéből,

– Most nem! – szólt rá. – Kerüljön egyet az erdőben, hogy más irányból érjen a házhoz. Ha együtt látnak meg bennünket, akkor minden el van veszve.

– De ezt nem értem...

– Ha tényleg szeret, tegye azt, amire kérem – suttogta a fiatal lány észrevehető izgalommal, és Ralfson persze nem szegülhetett ellen egy ilyen kérésnek.

– Látnia kell, mennyire engedelkeny vagyok – válaszolta szívélyes hangon, és kezét, melyben a lány kezét szorongatta, hirtelen az ajkához emelte, majd elfordult és megkerülve a házat egy negyedórával később lépett ki ellenkező irányból a tisztásra. Itt találkozott is az öreggel, aki visszatérve az erdőből éppen azzal volt elfoglalva, hogy egy útközben lőtt pulykát nyúzzon meg, mivel ebben az évszakban a tollazatuk a mocsárvilágban annyira szívós, hogy a bőrből képtelenség eltávolítani.

– Halló, mister Ralfson, merre járt? – kiáltotta felé. – Puska nélkül az erdőben?

– Egy datolyaszilvafát kerestem, amiről úgy gondoltam, hogy arrafelé láttam, de nem találtam meg – válaszolta az angol.

– Arrafelé nincs is egy se – válaszolta az öreg. – Ismerem ott minden fát. A folyó mentén lefelé kellett volna keresgélnie. A

datolyaszilva azonban még nem eléggé érett, ilyenkor átkozottul savanyú íze van.

– Látom, pompás pulykát lőtt.

– Úgy bizony, elég jól táplált – bólintott az öreg – itt azonban messze sincs annyi belőlük, mint odaát Oil-trovebottom környékén. Néhány nap múlva majd elmegyünk arrafelé a pónival, és jól megpakoljuk.

– Medvével nem találkozott?

– De igen, ma éjjel kószált az öreg sárgaorrú odaát a mocsár szélén, és azt hiszem, elkapta az egyik disznónkat, mert ma reggel napfelkelte előtt hallottam a hangos visítását. Valószínűleg a mocsár irányába léphetett meg, és mivel nem volt kedvem elázni, nem követtem.

– És ha most a kutyákkal szimatot vetetnénk?

– Azóta már kihűlt, és nem erednének utána. Holnap korán reggel majd utánanéznünk, és ha az éjszaka folyamán megint ide-merészkedik, talán sikerül félbeszakítani a garázdálkodását.

– Holnap korán reggel?

– Igen, még napfelkelte előtt kutyák nélkül kimegyek, és ha rábukkanok a nyomaira, felnyergeljük a lovainkat, és rendezünk egy jó kis hajtóvadászatot. Most azonban menjen be a házba, idegen! Jennyt látom közeledni a forgáccsal. Rakhatunk egy jó kis tüzet, és rögvest meg is sütjük a pulykát. Kár a jó kis zsiradékért, ami a bőrén maradt, de ezen sajnos nem tudtam változtatni.

Bementek a házba, és miközben a nők a vacsorát készítették, a két férfi a kandalló mellett üldögélve a korábban bőségesen előforduló vadakról beszélgetett, de mostanra annyira lecsökkent a számuk, hogy az ember egész nap járhat az erdőben, mielőtt akár egy szálnalmas őzzel találkozna, medvéről nem is beszélve.

Étkezés után azonban másról társalogtak. A fiatal lányok nagyon szívesen hallgatták az idegent, amikor saját hazájáról mesélt. Mit érdekelték őket a régi vadásztörténetek, melyeket már száz-

szor, ezerszer hallottak. A távoli világról akartak megtudni mindent, az óvilágbeli életről és kalandokról, és ügyesen tettek fel egyre újabb kérdéseket, így Ralfson örült, hogy kedvesével szemben ülhet, és nem is akart kitérni a kérdések elől. Ravaszul válaszolgatott, és elbeszélései is úgy hangzottak, mintha csupán magával Jennyvel társalogna, mintha csak neki beszélne saját otthonáról, barátságos házáról, és arról, hogy mekkora parkja van. Anyjáról, lánytestvéreiről is beszámolt, és gyakran kellett fékeznie ujjongását, amint észrevette, hogy a lány milyen feszült figyelemmel kíséri szavait, de egyetlen szóval sem szakította félbe. Miközben fiatalabb lánytestvérei egyre csak nevetgéltek és közbeszóltak, még ezt is, azt is meg akarták tudni. Jenny csendesen, magába fordulva üldögélt, nem szólt egy szót sem, és nem tett fel egyetlen kérdést sem.

Az öreg erdőlakó közben elfáradt, és széken üldögélve elbólintott. Mit is érdekelté őt az ódon, és véleménye szerint lestrapált világ a nagy sós víz túlsó oldalán. Itt Amerikában friss és új volt az élet, volt mit tenni, volt mivel megküzdeni, és ha odaát jobb lett volna, mint itt, akkor az amerikaiak vándorolnának ki Angliába, mert annyi eszük nekik is van, hogy a legjobb helyet keressék ki maguknak, most azonban pont ennek ellenkezője történik, és ennek következtében itt sokkal kellemesebb az élet, mint odaát.

A fiatal lányok azonban tudni akarták, milyen dolguk van az asszonyoknak Angliában, sokat kell-e dolgozniuk, hogyan öltöznek, hogyan táncolnak, és meglátogatják-e egymást, és ezernyi más dolog iránt is érdeklődtek, és bár Jenny részéről egyetlen kérdés sem hangzott el, tekintete változatlanul rajta csüngött.

Későre járt, és az öreg, aki szundikálás közben majdnem leesett a székről, hirtelen felriadt, rápillantott a kunyhó falán csüngő jenki órára, majd felkiáltott:

– A mindenit lányok! Az ördög szállt belétek? Már elmúlt tíz óra. Gyorsan tűnjetek el az ágyban. Kíváncsi egy népség ez, idegen, és ha a kedvükbe akarna járni, egész éjszaka nem tágítanak innen a kandalló mellől. Tűnés innen, nekünk is nyugovóra kell térnünk, holnap korán reggel megint talpon kell lennünk.

A randevű

Az öregember másnap még napfelkelte előtt felébresztette vendégét, hogy körülnézzenek odakint az erdőben, vajon nem mutatkozott-e ismét a medve a környéken, és esetleg üldözőbe is vegyék. Egyébként nem igen távozhatott el otthonától, mert ha kikötne egy gőzhajó, hogy fát vegyen fel, akkor mégiscsak jobb, ha ő maga egyezkedik a kapitánnyal. Legrosszabb esetben azonban a lányai is megtehetik ezt, ami már gyakran előfordult, ha vadászni volt odakint az erdőben. Az öreg néger szolgálja szintén tudta a fa árát, és benne is megbízhatott.

Ralfson azonban egyáltalán nem gondolt arra, hogy elmulassza randevúját szerelmével. Erre pompás lehetősége nyílt, hiszen nem kellett együtt maradnia az öreggel. Az erdőbe érve mindketten eltérő irányba indultak el, hogy felkutassanak egy-egy megbeszéltek területet, és megállapodtak abban, hogy tízkor találkoznak a rönkháznál, megbeszélni a továbbiakat.

A két férfi útnak indult az erdőben, mindegyik a számára megbeszéltek irányban. A nők ilyen korán reggel még nem mutatkoztak, Ralfsonnak azonban, aki mindeddig lelkes vadász volt, ma reggel eszébe sem jutott a bozótban törtetni, hogy valahol forró medvenyomra bukkanjon. Ez a reggel fogja eldönteni további sorsát. Így, amikor meggyőződött róla, hogy az öreg erdőlakó rátért a számára kijelölt pályára, és láthatóan nagy igyekezettel követni is kezdte azt, ő maga rögvést még a bozótban balra kanyarodott, és rövidesen el is érte azt a rejtekhelyet, ahol reggel találkozni szándékozott Jennyvel, és ahol most türelmetlenül várakozott, míg a lány alkalmat talál arra, hogy észrevétlenül, vagy ha a többiek nem is figyelnek rá, eltávozhasson a házból.

Ralfson legalább félórán keresztül várakozott egy meglehetősen kényelmetlen szasszafrász bozótban. Nem akart mutatkozni, mivel nem tudta, esetleg nem szalad-e ki véletlenül oda valamilyen másik lány, és egész idő alatt azon töprengett, miért akarja Jenny ennyire titokban tartani, hogy megkéri a kezét, és fél attól,

hogy apja tudomást szerez vonzalmukról. Attól tart talán, hogy az öreg nem engedné meg neki elhagyni Amerikát, vagy mi más lehet az indoka? Hát nem egy független, szabad sorsot szán neki? Hát nem kínálta fel neki szívét és kezét? Talán szégyellnie kell a szegény, erdőlakó lánynak, hogy megkéri a kezét? Vagy talán azt hiszi, hogy nem hűségesen és becsületesen gondolja ezt az egészet, és megtévesztő történetekkel akarja magával hurcolni egy idegen országba, ahol aztán boldogtalanul, és nyomorúságosan fogja érezni magát? Ha viszont ez lenne a helyzet, akkor bizonyára nem kérte volna, hogy titokban találkozzanak.

Mindez különösnek tűnt számára, és képtelen volt eligazodni a lányon, de túl sok ideje nem maradt a további elmélkedésre, mert a közelben megmozdult valami a bozótban, és világos ruhát vélt felismerni. Jenny lenne az? Mozdulatlanul állt és várakozott. Nem akart áruló jeleket adni magáról. Ha esetleg valamelyik húga lenne... De nem, ő maga volt az, így Ralfson örömujjongással ugrott elő rejtekhelyéről, és elé sietett.

Jenny azonban különös, izgatott állapotban volt. Félénken maga mögé nézett a válla felett, mintha attól tartana, hogy valaki követi, majd Ralfsonra tekintett, aki átkarolta. A lány elkapta a kezét, és sietve beljebb igyekezett vele az erdőbe. Itt még esetleg meglephetik őket, beljebb a sűrű bozótban már nem. Jenny láthatóan különösen tartott attól, hogy valaki az idegennel együtt láthatja meg. Rövid ideig egy keskeny ösvényen haladt tovább, amely a Mississippibe torkolló vízfolyás felé vezetett, és ahol az ösvény ezt keresztezte, egy kidőlt pamutfa zuhant át rajta, hidat képezve a víz felett, és csak a másik oldalon, ismét egy bozótos takarásban állt meg, ahová senki sem juthatott volna át úgy, hogy ne vették volna észre, mivel csak a kidőlt fatörzsön lehetett átjutni.

– De Jenny, drága Jenny – kérlelte a fiatalember – milyen megmagyarázhatatlan félelem ragadta magával? Mitől tart? Hát nem magamtól ajánlottam fel, hogy beszéljek apjával, és kérni fogom beleegyezését, ha meghallom ajkáról irántam érzett sze-

relmének vallomását? Csak annyit mondjon, hogy kedvel engem. Hiszi, hogy egykor boldog lehet velem?

Jenny reszketve állt előtte, még mindig lesütött szemekkel. Kezét a szívére szorítva úgy tűnt, mintha elhatározásával vívódna. Ekkor sötét, könnyekben úszó szemeivel lassan a fiatalemberébe nézett, és karjait hirtelen kitarva hevesen átkarolta kedvesét többé már el nem fojtott szenvedéllyel.

– Jenny, drága szerelmem, hát tényleg kedvelsz engem?

– Teljes szívemből – suttogetta Jenny, még szorosabban átölelve. – Teljes szívemből mindhalálig, és belehalnék, ha elhagynál engem.

– Drága szerelmem! – kiáltott fel Ralfson, ujjongva magához szorítva a lányt. – Ó, mennyire köszönöm neked ezt a kimondhatatlan boldogságot, mennyire hálás leszek érte egész életemben!

– Bárcsak már messze lennénk innen! – suttogetta a lány.

– De miért ez a félelem, gyermekem, miért ez a megmagyarázhatatlan félelem apádtól? Minden bizonnyal nem fogja megtagadni tőlünk áldását.

– Sajnos mégis – suttogetta Jenny, még szorosabban hozzá simulva. Éppen ez az én szerencsétlenségem. Sohasem adná beleegyezését. Ha csak megsejtené, hogy kedvellek, azonnal eltüntetne innen, hogy megakadályozza egybekelésünket.

– Hát ezt egyáltalán nem értem...

– Jegyes vagyok – suttogetta Jenny. – Egy férfinak adott, akit teljes szívemből gyűlölök és megvetek, és boldogtalan leszek egész életemben, ha övé kellene maradnom.

– Ki az a férfi, és merre van?

– Nem messze él innen. Körülbelül egy hete Memphisbe utazott, hogy üzleti ügyeit rendezze. Minden pillanatban, bármely, a folyón lefelé tartó gőzössel visszatérhet, és számodra örökre elvesznek, ha ez megtörténik.

– De hiszen apád nem kényszeríthet. Elég idős vagy ahhoz, hogy magad válasszál, meghatározd saját életcélokat.

– Mégis engedtem neki – mondta Jenny, miközben kebléből mély sóhaj szakadt fel, karjait leejtve, és annyira elgyengülve, hogy összeesett volna, ha Ralfson nem tartja meg. – Sajnos beleegyezésem adtam, mert... még nem ismertelek. Így most már boldogtalanul kell leélnem egész hátralévő életemet.

– De apád ezt bizonyára nem akarhatja, Jenny. Ha őszintén elmondod neki, hogy most mit érzel...

– Minden bizonnyal elátkozna.

– Akkor hadd beszéljek vele én – kiáltotta Ralfson, kihúзва magát. – Most rögtön odamegyek hozzá, és nem teheti meg, hogy...

– Ha el akarsz rontani mindent, akkor menj! – válaszolta Jenny, kibontakozva karjai közül. – Menj most rögtön hozzá, ha ezt véled megmentésem egyetlen módjának, amire képes vagy, de biztos lehetsz benne, hogy néhány órával később egy kenu víz engem felfelé a folyón, és örökre elveszítesz.

– De az ég szerelmére, akkor mit tegyek, Jenny? – kérte őt Ralfson halálra válva. – Nem veszíthetlek el, pont most nem, amikor megtudtam tőled, hogy egy egész életre az enyém akarsz lenni, így hát, ha apád jó szándékkal nem akar ebbe beleegyezni, akkor meneküljünk el együtt! Ha már összeházasodtunk, nincs olyan hatalom a földön, mely elválaszthatna bennünket. Velem jössz Jenny?

– És nem maradnál Amerikában?

– Nem, szívecském, az első gőzös, mely New-Yorkból indul, magával visz bennünket szép hazámba. Elegem van Amerikából, és már visszavágyódom hazám csendes életére és városaink élénk forgalmára. Ó, milyen boldog lennél az ottani, teljesen más környezetben!

– És a családot? Hogyan fogadnák a szegény idegent?

– Tárt karokkal, őszinte szeretettel, és nyílt szívvel. Olyan jó emberek, akik csak az én boldogságomat akarják.

– És megmentenél engem ebből a nyomorúságból?

– Te pedig követnél engem? Sohasem bánnád meg, Jenny, erre szavam adom, és ha egykor apád megbékélne, akkor visszatérünk, hogy meglátogassuk őt, és megszerezzük áldását.

– Sohasem bocsátana meg.

– Ő is csak ember, és keresztény!

Jenny mélyen felsóhajtott, de egy szóval sem válaszolt, és azt is csendben viselte el, hogy kedvese a szemeit és ajkait csókolgatta. Tehetetlenül csüngött karjaiban, a szíve nehéz volt, nagyon nehéz.

– Akkor meneküljünk el – kérlelte a fiatalember. – Minden perccel egyre inkább úgy érzem, hogy képtelen lennék élni nélküled. Egész eddigi életemben még soha nem vonzódtam senkihez ennyire, mint hozzád, még soha nem éreztem ilyet, ami most teljes szívem magával ragadja. Legyél az enyém, drága gyermek, légy az enyém mindörökre, és amit tanácsolsz, meg fogom tenni, teljesíteni fogom, amit tőlem kérsz.

– Túl késő, túl késő – válaszolta szegényke, szenvedő hangon. – Bárcsak korábban jöttél volna, csak néhány hónappal korábban, milyen jól sikerülhetett volna minden. És mondd meg, most mi lesz? Minden odaveszett. Minden!

– De miért, Jenny? – kérdezte Ralfson. – Miért nem bízol bennem? Apád ennyire szigorú, természetellenes kényszer alatt tart? Ebben az esetben viselnie kell a következményeket is. Tűnjünk el innen, és meg foglak menteni gyűlölt kapcsolatodtól.

– De az a rémes ember már holnap visszatérhet.

– És mi akadályoz bennünket abban, hogy még ma, legkésőbb éjszaka útnak induljunk? Lent a parton a kikötőtökben áll egy kenu, és én tudok bánni vele. Leviszlek vele a folyón, míg olyan helyre nem érünk, ahol átszállhatunk egy gőzhajóra, és utá-

na már ki lenne képes követni bennünket, ki akadna nyomunkra keleten, ahonnan hetente, sőt, inkább szinte naponta indulásra kész hajókat lehet találni.

– És veled mehetek? Tényleg veled mehetek? Ó, mondd hogy igen!

– Az első lakott településen, amit elérünk – folytatta Ralfson élénken – a békebíró előtt megházasodunk, ami mindörökre összeköt bennünket. Kedves, derék feleségem leszel, és utána már ki lenne képes elszakítani bennünket egymástól?

– És ha az a rémes ember utánunk ered? Ő nagyon jól kiismeri magát itt a mocsárvilágban.

– Azért neki is lennének nehézségei – mosolyodott el Ralfson –, hogy nyomunkra bukkanjon a Mississippi sárga áradatában. Ha egyszer már eltűntünk, merre keressen bennünket, és ha egyszer már az enyém leszel, mi haszna lenne belőle, ha megtalálna minket?

– Istenem! – kiáltott fel szenvedélyesen a lány, ismét szorosan átölelve kedvesét. – Isten megbocsáthat nekem, de én egyedül képtelen vagyok segíteni magamon.

– És mikor induljunk? – kérdezte ekkor határozottan Ralfson. – Milyen kár, hogy nem beszélhetek apáddal, mert súlyos bűnként nyomaszt engem, hogy vendégszeretetét ilyen alantas módon hálálom meg.

– Alantas módon? – szólalt meg Jenny.

– Nem, ebben tényleg igazad van – kiáltott fel a fiatalember. – Akkor sem, ha első pillanatban így vélekedne, hiszen gyermekét, a lányát akarom csak boldoggá tenni, és tényleg boldoggá foglak tenni Jenny, amennyire emberi erőmből kitelik, ezt megígérem neked.

– Minden bizonnyal, minden bizonnyal, hiszen ezt olyan szívesen elhiszem neked, de ha egy szóval is említést teszel apám-

nak, csak a leghalványabban is megsejtené, hogy kedvellek, és osztom nézeteid, akkor egy életre elbúcsúzhatunk egymástól.

– Drága Jenny!

– Persze, te aztán elmész – fűzte hozzá még a fiatal lány halkán és szomorúan. – Elmész távoli, szép hazádba régi barátaidhoz és ismerőseidhez, én azonban magányosan, elhagyatva itt maradok. Ó, kérlek, ne hagyj magamra, olyan rettenetes, olyan döbbenetesen rettenetes egyedül lenni.

– Ó, Jenny, semmiképpen sem hagylak magadra – kiáltotta Ralfson mély megindultsággal. Mostantól kezdve nem leszel társtalanul a világban, mert ez a kéz fog vezetni és támogatni téged. Bármilyen történet, örömben és szenvedésben együtt maradjunk, és csak a halál választhat el bennünket – egyedül csak a halál.

– És tényleg magaddal viszel?

– Még ezen az éjszakán – kiáltotta a fiatalember. – Igazad van, egy gőzhajón nem menekülhetünk el innen észrevétlenül, de most éjjel, amikor már mindenki alszik, osonjál ki óvatosan hozzám. A kenunál foglak várni, és még mielőtt hajnalodni kezd, már messze leszünk innen, biztonságban. Csak a legszükségesebb fehérneműt és ruhát hozd magaddal, az első néhány napra. Van elég pénzem, és könnyedén megvásárolhatunk mindent, amire szükséged lesz útközben.

Jenny hallgatott. Határozottan, kutakodva nézett Ralfson szemébe, mintha belső gondolatait akarná kifürkészni. Végül halkán suttogva kimondta: – Jönni fogok – és kibontakozva karjai közül, gyorsan visszamenekült a házba ugyanazon az úton, melyen idefelé tartott. Ralfson azonban egy egész világgal eltelve, boldog szívével elindult befelé a zöld erdőbe, hogy megkésve végigcserkéssze azokat a helyeket, melyeket az öreg jelölt ki számára, és végül híreivel visszatérjen a kunyhóba.

Persze tényleg nem számított csodának, hogy ma nem talált semmit, és ha éjjel a medvék tényleg ide-oda mászkáltak volna,

figyelmetlenül keresztezte volna nyomaikat, mert csak Jenny kedves arca lebegett lelki szemei előtt, csak hűséges tekintete nevetett felé minden harmatcseppből. Nevetett? Milyen komoly is volt tulajdonképpen a lány. Mennyire komoly, szinte komor volt tekintete, amikor találkozott az övével. Nagy isten! Mennyi mélységes fájdalom érinthette már ezt a szívet, ami minden derűt száműzött arcáról. Szegény Jenny. Milyen mélységes bánat nyomaszthatja apja szigorú viselkedése miatt, milyen borzalmas fájdalom, de milyen sorsforduló előtt áll most, és mennyire jól érezheti majd magát, új körülményei között.

Ilyen gondolatokkal és ábrándozásokkal vándorolt az erdőben. Bár tudat alatt érzékelte, merre kell tartania, hogy ne tévedjen el, de semmi másra nem terjedt ki figyelme. Nem ügyelt esetleges medvenyomokra, és amikor végül nagy kerülővel visszaért a kunyhóhoz, az öreg erdőlakó telepest már ott találta, aki szintén nem járt szerencséivel, bár valószínűleg sokkal figyelmesebb volt körútja során.

- Nos, idegen – szólította meg –, semmit sem talált?
- Egyáltalán semmit, uram – válaszolta Ralfson, de érzékelte, hogy közben elvörösödik.
- Hm, gondoltam már előre – bólintott az öreg. – Különben jómagam is láttam volna valamit, mivel a vén gazfickó szokása szerint, ha egyszer felbukkan errefelé, körbe szokta járni az egész tisztást. De mindez nem tesz semmit, egyszer úgyis el fogjuk kapni. Holnap megint körbejárunk. Ha erre téved, minden bizonnyal megtaláljuk a hurrikán által lepusztított erdő helyén nőtt bozótosban, amit könnyedén körbe tudunk lovagolni. Ha a bestiák egyszer már belekóstoltak a disznóhúsba, nem hagynak fel egykönnyen a csemegével. Gyakran visszatérnek az adott farmra, és alkalmanként kárt is szoktak okozni. A kitartó várakozás mindig eredményre vezet. Régi közmondás, jegyezze ezt meg magának, idegen, és mindig jó tapasztalatot fog szerezni vele.

Ralfson szinte szégyellte magát, hogy az öreg farmer jóindulatú ártatlansággal éppen azt tanácsolja neki, amire minden erejé-

vel ő maga is törekedett. A kocka azonban most már el volt vetve, már nem visszakozhatott még akkor sem, ha akarná. Jenny csókjai még ott égtek ajkain, és már csak rá gondolva is egész lényét boldogság töltötte el.

Eddigi életében még egyetlen nap sem telt el olyan lassan, mint a mostani. A percek óráknak tűntek, és az öreg jenki óra mutatói úgy tűnt, mintha teljesen megálltak volna, annak ellenére, hogy ingája a szokásos ritmusban lengett ide-oda. Az idő azonban mégiscsak eltelt valahogy, a nap egyre inkább alábukott a horizont felé, és amikor beköszöntött az este, és a család ismét összegyűlt a fatuskókkal megpakolt kandalló körül, eredménytelenül igyekezett találkozni Jenny tekintetével. A lány csendben, magába fordultan ült a kandalló mellett, a többiek alig figyeltek rá, és olykor, ha az öreghez szólt, hirtelen lesütötte a szemét, amikor az ránézett, vagy gyorsan a tűz lángjába tekintett, ha Ralfson feléje fordította a fejét.

És ismét elérkezett a lefekvés ideje. A lányok visszavonultak a számukra kijelölt házrészébe, és alig egy fél órával később a kis farm ugyanúgy elnémult, mint a környező vadon.

A menekülés

Csendesen és titokzatosan sutorogtak a környező erdő hatalmas fáai, a folyó csendben, nehézkesen hömpölygött tova, az áradat a kidőlt fák koronáit csapkodta, melyeknek először a gyökereit mosta alá, majd magához rántotta őket. Jóllehet volt néhány kunyhó az őserdőből irtott parányi helyen, szűk helyiségeiben emberek lélegeztek, de közvetlen közelben a vadon vette őket körül. Semmiféle fény nem pislákol az alig észrevehető tisztás felől, az egész környék úgy nézett ki, mintha a mocsár része lenne.

Egyszer csak fura hang hallatszott szabályos időközönként az éjszakában. Puff-puff-puff. Egyike volt a nagy Mississippi-gőzösöknek, mely New-Orleansból küzdött felfelé a „vizek ura”

hatalmas áradatával szemben, és amint egyre közeledett, és végül a folyó kanyarulatából előbukkanva láthatóvá vált kazánjának tüze és a vezetőálláson lévő kék fény, a csendes, sötét parton is kis tűz gyulladt, melyet Bob, a farm öreg néger szolgája gyújtott, és száraz rőzsét dobott rá, hogy nagy fénnel fellobbanjanak a lán-gok. A Mississippi mentén élő négerek minden alkalommal negyed dollár jutalomban részesültek, ha éjszaka éber őrt állva az elhaladó gőzösöknek tűzfénnyel jelzést adtak, hogy tűzifa áll rendelkezésre, és biztonságos lenne a kikötés a gőzhajó számára.

Ehhez persze éjszaka odakint, számtalan moszkító által molsztálva a szabadban kell tanyázniuk, miközben a kemény munkájukhoz szükséges pihenésről is kénytelenek lemondani. Számtalan alkalommal gyújtják meg tüzeiket, miközben a gőzhajó lejjebb valahol már felvette a szükséges mennyiségű tűzifát, vagy még többórányi úthoz elegendő készlete van, és nem is figyelve a jelzésre, tovább szuszog, így a szegény fekete hasztalanul virasztott, és feleslegesen áldozta fel éjszakai pihenőjét. Néha azonban mégiscsak sikerül, és a fedélzeti harang hangját füleik zene-ként hallják meg, amivel a hajó jelzi kikötési szándékát, és a szegényebb fedélközi utasokat, akik kötelezettséget vállaltak, hogy útközben részt vesznek a tűzifa fedélzetre cipelésében, felébresztik édes álmaikból, és a hajóból kizavarják őket a meredek, iszapos partra, a munka elvégzéséhez.

Sambó, a néger ma szerencsés volt. A hajó egyre közeledett, és láthatóan a part felé tartott. Az elől látható széles tűzcsík is arról árulkodott, kinyitották a kazánok tűztereinek ajtajait, hogy ki-eresszék a hőséget, tehát kikötéshez készülődnek.

A parton előbb még halotti csend uralkodott, ahol a farakások álltak. A bokrok között, leginkább a hajó felől látható oldalon még csak pislákolnak a néger által gyújtott tüzek, a hajó azonban egyre közeledett. A kutyák hirtelen vadul ugatni kezdtek, és az öreg erdőlakó is megjelent az ajtóban. Hallotta a hajó közeledtét, és felkészült rá, hogy megválaszolja a kapitány nemsokára hallható kiáltását.

– Milyen fa van a parton?

- Nyárfa!
- Száraz?
- Igen, persze!
- Mi az ára?
- Másfél dollár klafterenként!
- A kikötő jó?
- Igen, persze!

Ismét megkondult a harang, jelt adva az embereknek a fedélzeten, hogy köteleiket tartsák készenlétben, és amint ki tudnak ugrani a partra, azonnal kötözzék egy fához, vagy kidőlt rönkhöz. Sambó közben egy égő fáklyával lemászott a partra, ahol a hajó a legbiztonságosabban kiköthetett, és egyúttal a nyolcvan klafternyi tűzifa is fel volt halmozva.

Mennyire megváltozott hirtelen a néhány perccel korábban még oly csendes helyszín! Semmiféle más hang nem szakította meg a rejtélyes csendet, csak a tovahömpölygő folyó csobogása és a tücskök ciripelése. És most? Közvetlen a part mentén ott pőfögött és sziszegett a kolosszus, fehér gőzt és izzó szikrákat eregetve az éjszakába. Pallókat toltak ki, emberek kiáltoztak és szitkozódtak össze-vissza, a pallókon tarka alakok áramlottak kifelé számolatlanul, mint a hangyák, és élő rajként lepték el a partot.

Hirtelen nagy volt a nyüzsgés. Munkások és utasok, legalább is a fedélközi utasok, akik fahordásra kötelezték magukat, nekiugrottak a számukra kijelölt farakásnak, hatalmas hasábokat segítettek fel egymás vállára, és leszaladtak vele a meredek parton, majd a pallókon fel a fedélzetre, ahol ledobták a fát, amit a készenlétben várakozó társaik rendesen felhalmoztak, hogy lehetőleg ne foglaljon el sok helyet.

A New-York felől érkező kabinutasok is kihasználták az alkalmat, hogy megtekintsenek egy igazi éjszakai őserdőt, amire persze nem túl gyakran, és nem ilyen kényelmesen nyílik alkalom. A több mint húsz klafter fa berakodása legalább még egy fél óráig

eltart, és ezt persze nem tudták jobban kihasználni, mint közben a part menti hatalmas fák között ténferegni, és tüskékkel, szilánkokkal összeszaggatni ruháikat a sötétben. Mélyebbre azonban nem mertek behatolni az erdőbe. Nem csupán valamiféle kígyómarástól való félelmükben, hanem miután kiténferegtek magukat az erdő szélén, inkább visszatértek kabinjaik kényelmébe, hogy megbeszéljék „kalandjaikat”.

Amennyire egyébként a Mississippi mentén tevékenykedő favágók maguk szívesen látták egy-egy ilyen hajó kikötését, hiszen minden alkalommal pénzt hozott munkájukért, ráadásul néhány létfontosságú holmit, amit a környéken még pénzért sem lehetett beszerezni, mint például lisztet, vizskit, fűszereket, kávé, teát és cukrot vásárolhattak, annyira kellemetlenül érintette az eset ezúttal Ralfsont. Éppen arra készült, hogy titokban elhagyja fekhelyét, amikor meghallotta az egyre közeledő gőzös pöfékelését, majd közvetlen ezt követően a fedélzeti harang kolompolását, ami biztos jele volt annak, hogy ki fog kötni.

És milyen gyorsan mozgásba lendült körülötte minden a hangjelzés hatására! A ház mindkét felében mozgolódás támadt, az öreg is pillanatokon belül magára kapkodta ruháit, és máris odakint volt, lent a parton.

Akkor most mi legyen? Az alkalom kedvezőnek tűnt, hogy kevéske holmiját becsomagolja. Ő maga is felöltözhetett, mivel nem maradt senki a házban, aki megzavarhatta volna készülődésében. Mi van, ha az öreg nem alszik el a hajó távozása után rövidesen, pláne, ha még egy másik is érkezik? Ez a lehetőség mindig fenáll, viszont gyorsan múlt az idő.

Pokrócát összetekerte kevéske fehérneműjével, és az ajtó közelében egy sötét sarokba tette. Puskája is ott volt mellette, kését az övére csatolta, és felette begombolta a kabátját. Most mit tegyen, várakozzon itt, míg a többiek visszatérnek, miután a hajó elment? Nem, ezt nem bírná ki. Látnia kellett, hogy mi történik odakint, és szegény Jernnye is mennyire rettegne!

Odakint az egész népség a partra tódult. Hatalmas fahasábokat gyújtottak, hogy elég fény legyen. Mit is számított itt egy fél klafternyi tűzifa, miközben a tekintélyes méretű hajó kazánjának egy éjszakai tüzeléshez huszonnégyre volt szüksége. Ralfson járkalni kezdett közöttük, és felmerült benne a gondolat, bárcsak kihasználhatná a lehetőséget, hogy a gőzössel meneküljenek el! Észrevétlenül azonban nem volna lehetséges feljutni a fedélzetre, hiszen a fellobbanó hatalmas lángok szinte nappali fényt árasztottak.

A ház felé fordult, ahol a lányok aludtak. Észrevette, hogy az ajtó nyitva van, és meg is látta Jenny fiatalabb húgait, akik élénk cserekereskedelmet folytattak az egyik partra kiszállt utaskísérővel. Friss tojást, vaját és tejet cseréltek cukorra, sóra és borsra. Közvetlen ezután a hajóról valaki egy hordó lisztet is kigurított a partra, amit az öreg rendelt. Ezt Sambónak tovább kellett gurítania a füstölőházba.

Miközben még ott állt, és eredménytelenül igyekezett felfedezni Jennyt a női alakok között, valaki megérintette a vállát. Megfordulva egy fiatal fickót vett észre a farmerek szokásos viseletében, meglehetősen bő ruhákban és kerek szalmakalappal a fején, miközben nagy, sötét szemekkel határozottan nézett rá.

– Hát nem ismeresz meg, Tom?

– Ó, egek, te lennél az, Jenny?

– Tehát bevált az álöltözetem – nevetett fel a fiatal lány, és megcsillantak a szemei. – De most tűnjünk el! – fűzte még hozzá gyorsan. – Egyetlen elmulasztani való percünk sincs. Már csak kevés fa maradt a parton, és ha megszólal a harang, apám azonnal lejön a hajóról. Készen állsz?

– A gőzössel? Azt hittem, hogy a kenuval...

– Hát reménykedhettünk volna egy ilyen kedvező alkalomban? A holmid kéznél van?

– Az rendben van, de...

– Akkor tűnés innen! Semmi de, különben mindketten elvesztünk. Ott fentről megint lefelé tart egy hajó a folyón. Ha esetleg a vőlegényem is rajta van, akkor nincs menekvés számodra. Tűnés! Én máris felmegyek a fedélzetre. Gyere utánam, amilyen gyorsan csak tudsz. Remélem, nem hagysz magamra idegen emberek között – fűzte még hozzá lágyabb hangon.

– Jenny!

– Tehát gyere utánam! – és ezzel elfordult tőle, odalépett a legközelebbi farakáshoz, ahonnan az emberek még hordták fel a fát a hajóra. A könnyű, kiszáradt fából öt-hat hasábot a vállára kapott, és miközben terhe eltakarta az arcát, közvetlenül a hűgai előtt lement a parton, és a pallókon felhaladva eltűnt a fedélzeten uralkodó sötétben.

Megtörtént az első lépés, Ralfson már nem maradhatott vissza, és miközben elcsodálkozott az egyébként oly szerény lány merészégén, aki odafent, férfiruhában, anélkül, hogy övétől búcsút vett volna, hajlandó egy idegen férfivel az ismeretlen életbe elindulni, ő maga mégis aggódni kezdett, hogy hosszas töprengés miatt a parton marad, és ez teljes figyelmét lekötötte.

Egy gyors pillantás maga körül meggyőzte arról, hogy a Mississippifarm lakói el vannak foglalva a part különböző részein, és a legcsekélyebb gyanújuk sem támadt, hogy egy ilyen szökésre sor kerülhet, és ezért nem is figyelnének rá. Ha némi óvatossággal lát hozzá, a siker sem maradhat el, mivel Jennyt már biztonságban tudta. Ennek ellenére maradt még némi kínos érzése, mivel ilyen galád módon visszaél a derék emberek vendégszeretetével. Minden olyan gyorsan történt, elképesztően gyorsan, és most mondaná le a lányról, akihez tiszta szívből vonzódik?

Miközben visszafelé igyekezett a házhoz, elhatározta, hogy legalább az öregembertől elnézést kér, és megköszöni vendégszeretetét, így az nem veheti rossz néven, hogy éjszaka, köszönet és egyetlen szó nélkül meglépett. Emlékezett rá, hogy a kandalló mellett látott egy darab krétát. Ezt felkapta, odalépett az asztalhoz, és ráírta: „Bízzatok bennem, Jennyt boldoggá fogom tenni, ne

haragudjatok rá!” Mellé tett egy tekercsbe göngyölt néhány aranyat, felkapta előkészített holmiját, és a ház árnyékában egy kevésbé élénk hely felé igyekezett, remélve, hogy onnan észrevétlenül eljuthat a hajóra vezető pallóhoz. Jenny példáján megtanulta, hogyan válhat a legkönnyebben észrevétlenné. Puskájával és pokrócával együtt felkapott néhány könnyebb fahasábot, vállára vette, és nagy igyekezettel elindult a palló felé.

Éppen rá akart lépni, miközben a másik irányból valaki lefelé tartott a hajóról, és ebben a pillanatban a harang is megkondult. A szükséges mennyiségű fát már felhordták, néhány munkás még lefelé igyekezett a parton az utolsó hasábokkal. Ralfson kénytelen volt megállni, mert a keskeny pallón két ember nem fért volna el egymás mellett.

Jenny apja volt az, jobb kezében egy hatalmas kőkorsóval, melybe valószínűleg viszkít vásárolt a gőzhajó fedélzetén, és éppen lefelé igyekezett a pallón a partra, nehogy a hajó magával vigye felfelé a folyón. Ralfson azonnal megismerte. Az öregnek azonban figyelnie kellett az ingadozó pallóra, melyen lefelé tartott, így természetesen nem tudott körülnézni, hogy megfigyelje a parton lévőket. Különb is mit érdekelték őt ezek az idegenek, akik ráadásul fahasábokat cipeltek a vállaikon, tehát mindenképpen a hajót szolgálókról van szó. Így aztán közvetlenül Ralfson mellett lépkedett el, akinek még félre is kellett állnia, amint az öreg a partra lépett. A fiatalember alig szaladt fel a pallón, és lépett a hajó fedélzetére, amikor ismét megkondult a harang, hogy az esetleges késlekedőket visszaszólítsa a hajóra. A fa felvétele megtörtént, a kapitány pedig egyetlen további percet sem volt hajlandó várni késlekedő utasokra.

És vajon hol volt most Jenny a fedélzetén? Nem kellett sokat keresgélennie utána, mert alig dobta le válláról a fahasábokat, a lány megérintette a kezét, és lágy, szívélyes hangon megszólította:

– Köszönöm, ezerszer is köszönöm neked, Tom, hogy utánam jöttél. Nem is kételkedtem benne, ámde ha mégsem jöttél volna... Látod odalent a kavargó, sárga, iszapos vizet a lapátkere-

kek alatt? Ha nem jöttél volna utánam, a te Jennyd nem pillantotta volna meg a felkelő napot.

– Jenny!

– Most már hagyjuk ezt, hiszen megmenekültünk. A köteleket, melyek a parthoz rögzítették a hajót, már bevonták, és a derék jármű már a folyó sodrása felé tart, ahol a másik hajó közeledik. Úristen, ők is megkongatják a harangot, és ki akarnak kötni. A legfőbb ideje volt, hogy eltűntünk. Ha ő rajta van, örökre elvesztem volna számodra. Ez a hajó megmentett bennünket.

Ralfson figyelme azonban, miközben a lány hozzá beszélt, inkább a part felé irányult, amit éppen elhagytak. A közeledő hajó arrafelé tartott, látszólag azzal a szándékkal, hogy szintén fát vegyen fel. Pillanatnyilag még alig százlábnyi távolságra voltak a parttól, és határozottan hallotta, hogy Jenny nevét kiáltozzák. Jenny is arrafelé nézett, és arcán durcás mosoly jelent meg.

– Te is hallod? – kérdezte, kezével a hang irányába mutatva. – Engem keresnek, akit mindeddig fogolyként óvtak, de a madárka elmenekült. Letépte láncait, mellyel fogva tartották, és most már szabad, szabadon lebeg a napfényes égen.

– Tényleg keresnek bennünket – bólintott Ralfson, mert ebben a pillanatban puskát sütöttek el a parton, hogy arrafelé tereljék a távolodó hajó kapitányának figyelmét, és közben élénken égő fáklyákat lóbálva adtak jelzést, hogy a hajó még egyszer kössön ki, miközben a kiáltozás érthetetlen volt a gőzgép által keltett zaj miatt.

A Mississippi mentén éjszaka egy nyugodt lánggal égő tűz azt jelenti, hogy az elhaladó hajó számára eladó tűzifa áll rendelkezésre. Égő fáklyákkal hadonászva viszont azt jelzik, hogy a parton utasok vannak, akik fel szeretnének szállni a hajóra. Ha az úton lévő hajó nem óhajt kikötni, akkor csónakot küldhet értük.

Az öreg erdőlakó azonban még nem ismerte a Missisipi gőzösökön lévő kapitányok azon szokását, hogy egyetlen utas miatt csak rendkívül ritkán hajlandók késleltetni hajójuk haladását. Itt

azonban nagy valószínűséggel kézenfekvő volt, hogy eddigi egyik utasuk maradt le. Ez az utas azonban már kifizette a viteldíjat, és figyelmetlensége miatti kára őt magát terheli. Talán még nem is kabinos utasról van szó, és egy fedélközi utasért a kapitány tényleg nem fog feleslegesen tűzifát pazarolni, és fizetni az embereit.

– Valószínűleg utas maradt a parton, kapitány – mondta a másodtiszt, odalépve hozzá. – Ezért adnak jelzést a parton.

– Feltehetően tényleg így van, mister Boots – válaszolta nyugodtan a kapitány.

– Nem akarunk visszafordulni?

– Eszemben sincs. Időben jelezte, hogy indulunk?

– Természetesen, minden rendben történt.

– Nos, akkor hajrá tovább!

A továbbiakban egy szó sem esett az esetről, és néhány perccel később a hajó keresztben a folyón a túlsó part felé tartott, hogy kikerüljön egy feljebb található homokpadot. Ekkor már lehetetlen volt, hogy a partról valaki követni tudja.

A hajóút

Csak most, a teljes biztonság érzetében volt képes Ralfson, valójában még nem is térve teljesen magához, kedvesére gondolni, és főként az foglalkoztatta, hogyan tudná őt elhelyezni a hajón. Minden olyan sajátosan gyorsan történt, hirtelen, váratlanul kezdődött, és sikerrel hajtották végre, jöllehet a részleteket nem is tudták előre eltervezni. Eddig még azt sem tudta, hogy biztonságban érezhetik-e magukat, és kedvesét egy véletlen folytán nem ragadják-e el tőle, amikor már bizton magáénak tudhatta. Ettől most már nem kellett tartania. A hajó kisiklott a sötét éjszakába, és az izzó fahasábok, melyeket a személyzet nem sokkal korábban gyújtott meg a parton, hogy világítson munkájukhoz, már csak a távolban pislákolnak feléjük, mint néhány halvány csillag, majd

rövidesen végleg eltűntek szemeik elől, mivel éppen a folyó egyik kanyarulatába értek.

A két fiatal mindeközben még mindig a fedélközben álldogált, körülöttük csomó durva népség, a hely koszos volt és sivár, a társaság pedig annyira kellemetlen, hogy Ralfson kénytelen volt elhagyni, amilyen gyorsan csak lehet. De így, férfiruhában, ami ráadásul nem is passzolt a lányra, hanem úgy nézett ki, mintha egy fogason lógna a vállain, ez körülményesnek tűnt, és fogalma sem volt róla, hol találhatna itt egy olyan helyiséget, ahol Jenny átöltözhethetne.

– Hol vannak a ruháid, Jenny? – kérdezte tőle halkan.

– Miféle ruhákról beszélsz? – kérdezte a lány, csodálkozva nézve rá.

– A saját ruháid, szívecském, hiszen így a kabinoknak a közelébe sem mehetsz.

– Semmit sem hozhattam magammal – nevetett fel a fiatal lány. – Minden olyan hirtelen történt, és a testvéreim azonnal lármát csaptak volna, ha valaki egy csomaggal a hóna alatt lép ki a házból.

– És tényleg semmit sem hoztál magaddal?

– Egyáltalán semmit – válaszolta a lány, a fejét rázva. – Semmi mást az égvilágon, csak az irántad érzett szerelmemet – fűzte még hozzá lágy hangon.

– Kedves, drága Jenny, mennyire hálás vagyok neked ezért! – azonban, fűzte még hozzá némileg zavarban – bárcsak tudnám, honnan szerezhetnék neked megfelelő holmikat, ráadásul ezek a gőzösök csak nagyon rövid időre szoktak megállni.

– De mit számít ez, te különös ember, hát nem maradhatok így, ahogy vagyok?

– Hm, igen – vélekedett Ralfson – persze így is nagyon kedvesnek és jóságosnak látszol, de ha így kísérlek a kabinokhoz, fogalmam sincs róla, mit fognak szólni az asszonyok, hiszen még-

sem mondhatjuk el nekik, hogy a szüleid ruháiban léptél meg otthonról.

– És miért nem, uram?

– Kedves szívecském, te még nem ismered az embereket, akik hajlamosak arra, hogy mindig a legrosszabbat gondolják és mondják el embertársaikról. Mit szólnának hozzá?

– Mi mást mondhatnának, mint hogy férj és feleség vagyunk – kiáltott fel Jenny durcásan – és különben is mi közük van hozzá? – fűzte még hozzá gyorsan és megvetően. – Törődik valaki egyáltalán egy szegény lénnel, aki útjukat keresztezi? Szívtelen, rideg népség. Csak saját önzésük hajtja őket előre, csak az körül forognak egyre, körbe-körbe.

Hangos röhögés és ujjongás, vad óbégatás, szidalmazások és istenkáromlások hallatszottak a fedélköz távolabbi része felől, és a tömeg szétvált. Néhány férfi között veszekedés tört ki, ki tudja miért. Pillanatokon belül körbeállták a bokszolókat, akik kezdték véresre püfölni egymást.

– Tűnjünk el innen gyorsan – kérlete Jenny halálfélelemben, szorosan Ralfson mellé lépve. – Ó, ha ezek a dühöngő emberek errefelé jönnének! Máris véresek. Belehalnék, ha kénytelen lennék tovább nézni.

– Igen, szívecském – válaszolta Ralfson, elhatározásra jutva. – Tényleg nem maradhatok veled idelent, annyi biztos, tehát gyere velem, majd beszélek a kapitánnyal, talán mégiscsak sikerül itt a fedélzeten valami ruhát szerezni neked.

– Olyan rendes vagy, hogy így aggódsz értem.

– Gyere, induljunk innen, odafent mindent meg fogsz találni, amire szükséged van – és anélkül, hogy válaszra várt volna, átkarolta kedvesét és a gépterem keskeny folyosóján előre mentek, majd egy kis lépcsőn feljutottak a felső kabinokhoz.

Meglepő volt Jenny izgatottsága, amikor a működésben lévő, sziszegő, ide-oda mozgó gépalkatrészek közelében át kellett lépnie a lapátkerék tengelye felett. Ralfsonhoz simulva suttopta:

– Menjünk innen, gyorsan menjünk innen, hiszen ez maga a pokol. Figyeld csak, hogy dohog, szuszog és csörömpöl minden odalent! Ments meg Tom, hiszen ezek a vaskarok meg akarnak ragadni engem!

– De kedves szívecském – mosolyodott el a fiatalember – életedben nem láttál még gőzgépet? A kerekek és hajtókarok egy collnyit sem tudnak kimozdulni a számukra kijelölt helyről, és neked semmitől sem kell tartanod.

Jenny nem válaszolt, de arcát kedvese keblére rejtette, míg el nem hagyták a géptermet, és a hajó elején ki nem léptek a szabad levegőre. Ott először a bal part felé nézett, de az már a messze távolban volt. A másik parttól is messze voltak, és a hajó itt a széles folyó közepén folytatta útját. Sötét éjszaka volt, és a parti fák között sehol sem lehetett fényt megpillantani. Víz, erdő és vadon vette őket körül, ameddig csak a szem ellátott.

És mégis mindössze csak néhány lépést kellett tenni, ami teljes komforthoz és kényelemhez vezetett, amit csak az emberi értelem képes volt kitalálni, hogy a luxust a nyugat vad folyóira is eljuttassa. Tekintetük még az éppen elhagyott partot nézte, a tüskés bozóttal átszőtt mocsarat, a nádist, az aligátoroktól hemzsező lagúnákat. Odakint a parton talán egy párduc tanyázott a sötét lombok között, és csodálkozva figyelte a hajót, vagy egy medve éppen most tért le a vízhez, hogy szomját oltsa. Emitt pedig egy tágas, pompás szalon, falai szinte csak festményekből és tükrökből álltak, a plafonon imbolygó csillárok, középen csillogó mahagóni asztalok, bársonnyal kárpitozott fotelek és ottománok a falakon, selyem- és sötétítő függönyök, szőnyegek a padlón és előkelő vendégek mindenfelé a szalonban. Ide lépett be most Jenny az erdőlakók durva öltözetében, és szalmakalappal hullámos haján. De mennyire reszketett! Kénytelen volt szorosan kapaszkodni Ralfson karjába, nehogy bátortalanul kihátráljon, és igyekezett meghúzódni mögötte, a jelenlévők csodálkozó pillantásai elől.

Ralfson egyébként, már korábbról ismerve a szokásokat a gőzösön, minden további nélkül érdeklődni kezdett a hajó titkára után, hogy mindenekelőtt megfizesse a viteldíjat, és szálláshelyet foglaljon Jenny és saját maga számára.

– Hol szállt fel a hajóra, uram? – kérdezte a titkár némileg meglepődve. – Eddig még nem láttam a fedélzeten.

– Ahol utoljára kikötöttek és fát vettek fel.

– Valóban? A fiatal fickó is?

– Úgyszintén.

– Kabinos utasok óhajtanak lenni? És hová tartanak?

– Igen, kabinosok, és Cairo-ba tartunk.

– Mindketten?

– Persze, de a kísérem számára hölgykabint kérünk.

– Ezer ördög! Elnézést jól értettem? Hölgykabint mondott?

– Igen, a hölgy a feleségem – válaszolta Ralfson szilárdan elhatározva, hogy röstelkedés nélkül beszél a titkárral.

– Tehát a feleségéről van szó. Ez csodálatos, még hozzá férfiruhában – mondta huncut mosollyal a titkár. – Hm, már értem. Nem is olyan ritka eset a hajónkon. Itt a két jegy, kérem, Cairo-ba, fejenként és kabinonként 17 dollár.

– Máris adom a pénzt, de volna még egy kérésem. Lehetséges lenne a fedélzeten pénzért és néhány jó szóért valamilyen női ruhát szerezni?

– Hm, bizonyára nagyon siethettek – nevetett fel a titkár. – Nos, hát majd körülnézek. Rögvest ideküldöm a komornát, aki a hölgykabinokat felügyeli. Körülbelül ilyen alakja van, és talán tud megoldást. Amerikában pénzért minden kapható. Kérem, hölgyem, volna szíves közelebb lépni?

A jenki, észrevette, az idegen utasnak elég pénze van, hogy mindenért fizessen, mire hirtelen nagyon szívélyessé vált. Ügye-

sen, hogy a lámpa fénye Jenny arcára vetődjön, még mielőtt el tudna fordulni, gyorsan megnézte a lány szép arcvonásait. Udvari-
asan karját nyújtotta neki, és a többi utas legnagyobb csodálkozá-
sára, akik gyorsan összedugták fejeiket, a szalonon át elvezette a
hölgykabinok felé, ahol azonban a komorna után kiáltott, mert
sötétedés után ide ő már nem léphetett be. Gyorsan suttogott neki
valamit, majd ezt követően őrá bízta Jennyt, aztán Ralfsont a saját
kabinjába kísérte, aki már nem volt abban a hangulatban, hogy
ezen a napon még újabb ismeretségeket kössön. Gyorsan lerakta
kevéske csomagját, a puskát elzárta, és lepihent. Az éjszaka során
már semmit sem tehetett Jennyért, aki a hölgykabinban minden
bizonytal elég jól érezhette magát.

Másnap reggel meglehetősen sokáig aludt. A fedélzet nyugodt
volt, a gép monoton zakatolása olyan sokáig ébren tartotta, hogy
végül, miután elaludt, nem is akart felébredni. Odakint a napsuga-
rak már megcsillantak a víz felületén, és tulajdonképpen csak a
reggelihez hívó gong hangja ébresztette fel. Készülődése nem
tartott sokáig, percekben belül megmosakodott és felöltözött.
Amint kilépett a hálókabinok folyosójára, mindössze néhány ké-
szülődő utast talált. Persze legszívesebben azonnal Jenny után
érdeklődött volna, de mégis inkább a kapitány érkezésére várt,
vagy legalább is a titkárt akarta megpillantani.

Elöl a felépítményen, lábaikat a korlátnak támasztva két déli
ültetvényes üldögélt, és egymással társalgott. Ralfson éppen el
akart menni mellettük, hiszen mit érdekelték őt az idegen embe-
rek, amikor meghallott néhány szót, és ettől megtorpant. Kétség-
telenül Jennyről beszéltek. Honnan tudhatták az idegenek, hogy
pont ővele jött a fedélzetre?

– Tényleg férfiruhában szállt fel a hajóra? – kérdezte az
egyik, akinek a másik feltehetően elmondott valamit.

– Úgy, ahogy mondom, ma reggel mesélte a feleségem.

– Egyedül, vagy kísérvél?

– Nem tudom, azt hiszem, hogy egyedül. Valószínűleg meg-
lépett, hogy valahol felkeresse kedvesét.

- Legalább csinos?
  - A legelbájolóbb, George! Magam is láttam tegnap este, amint a hölgyek kabinjai felé tartott. Ez még mind semmi, a hölgyek azonban magukon kívül vannak a fiatalasszony vagy lány furcsa viselkedése miatt. Magam sem tudom, hogy férjezett-e.
  - Magukon kívül? Ezt meg hogyan értsem?
  - Nos, hát éppen úgy viselkedett, mintha valamennyiükkel már gyerekkoruk óta együtt nőttek volna fel, és a különböző koferekből teljesen fesztelenül ruhákat akart kiszedni, hogy átöltözzön. A hölgyek persze tiltakoztak ez ellen, hiszen valójában senkit sem ismert, és amikor megkérdezték, hogy hívják, azt válaszolta, hogy Ragley-né. A férje farmer, és azért szökött meg tőle, mert képtelen volt tovább elviselni a Mississipp-i mocsárvilágát.
  - Szegényke – válaszolta erre a másik idegen. – Semmi különösre sem gondolhatott közben, hiszen az őserdőben az asszonyok minden bizonnyal kisegítik egymást ruhákkal.
  - Igen, viszont amikor később a szobalány egy kartonruhát hozott neki, rendkívül felháborodva behajította a sarokba, és azt kiáltozta, hogy mostantól csak selyemben és bársonyban fog járni.
  - Az mindenit!
  - Utána meg elkezdett énekelni és táncolni, míg végül a hölgyek, miután kellőképpen kinevetgélték magukat, morgolódni kezdtek, mert aludni akartak.
  - Teljesen értelmetlen. Egészen egyedül táncolt?
- Az első megszólaló véletlenül félrefordította a fejét, és tekintete találkozott Ralfsonéval, aki dermedten figyelte. A férfi egyébként idegen volt számára. Gondolta, a fiatal lányhoz tartozhat, majd gyorsan és halkán néhány szót suttogott a szomszédjának, aki erre fejét szintén az idegen felé fordította. Ralfson erre továbbment, és a kabinok felé tartott. Az imént hallottakon persze töprengeni kezdett, de nem sokáig, mert azt, hogy Jenny kitalált valami mesét, amivel magyarázatot akart adni arra, miért jutott

ilyen szokatlan öltözetben a fedélzetre, elképzelhetőnek tartotta, bár kimagyarázkodása nem volt éppen a legszerencsésebb. Mit is tudhatott az erdő egyszerű leánya a társasági életről! És még, hogy táncolt is? Ez mindenesetre kicsit túlzás volt. Elképzelhető persze, hogy boldog volt, mivel úgy érezte, megszabadult egy gyűlölt és rettegett kapcsolattól. Csak az volt különös, hogy ilyen könnyedén hagyta ott apját és testvéreit, hiszen azóta is, egyetlen szóval sem emlékezett meg róluk. Ralfson viszont különösen hálas volt ezért, mivel úgy érezte, hogy a lány iránta érzett szerelme annyira betöltötte a szívét, hogy még a hozzá legközelebb álló, szeretett hozzátartozóiról is lemondott.

Most azt tartotta a legfontosabbnak, hogy beszéljen Jennyvel. Vajon még mindig férfiruháiban van? Azt azonban mégis elképzelhetetlennek tartotta, hogy a szobalány által átadott ruhát megvetéssel a sarokba hajította. Különös, mindeddig azt hitte, hogy az emberek csak a nagyvárosokban pletykálnak, és örvendeznek embertársaik hibáin és gyengéin, de itt, a vadon kellős közepén, ahol a civilizáció csak látogatóként suhan át, ugyanaz történik. Mi öröme lehet az embereknek abban, hogy ilyen történeteket találjanak ki?

A kabinjában éppen letelepedett az egyik székre, amikor észrevette, hogy a szobalány, egy csinos mulatt, jön a hölgyek kabinjai felől. Ralfson alig figyelt fel rá, amint közeledett, de a lány odalépett hozzá és megszólította:

- Nem ön véletlenül az az úr, aki tegnap éjjel szállt fel a hajóra egy fiatal hölgygel?
- Igen, persze, én vagyok, hogy érzi magát a hölgy?
- Kéri, hogy menjen át hozzá.
- Csak nem beteg? – kiáltott fel Ralfson döbbenten.
- Nem tudom – hangzott a szerény válasz –, de ma reggel könnyekben úszik, pedig tegnap este olyan derűs volt.
- Derűs?

– Igen – válaszolta a fiatal lány némileg töprengve, és láthatóan nem akart részletesen beszámolni. – De kérem, uram, jöjjön! A hölgyek már valamennyien felöltöztek, hiszen hamarosan harmadszor kongatnak a reggelihez.

A hölgyek persze már tényleg fel voltak öltözve, és valóban ők küldték a mulatt lányt az úrért, aki ezzel a fura lénnel szállt fel a hajóra, mivel kínozták őket a kíváncsiság, hogy mindkettejükről közelebbieként tudjanak meg. Ralfsonnak azonban egyetlen perce sem volt számukra. Futólag üdvözölte őket, amint belépett a kisebb, igen elegánsan berendezett és vörös gyapjú függönyökkel befüggönyözött helyiségbe. Csak egyetlen alakra figyelt, az ő Jennyjére. A szegény lány egy sámlira kuporodva üldögélt, és fejét a mellette lévő székre támasztott két kezébe rejtette.

Most azonban már nem egy fiatal őserdei fickó ruházata volt rajta, hanem tényleg a szobalánytól kapott egyszerű gyapjú ruha, mely szorosan illett karcsú alakjára.

– Jenny, drága gyermekem, mi van veled?

Jenny nem válaszolt, csak egyre hevesebben zokogott, és ez fájdalmas szúrás volt Ralfson szívébe. A lány nyilván megbánta, hogy követte őt – gondolta –, már az első órákban magával ragadta a honvágy, és most attól tart, hogy szemrehányásokat fog hallani ajkairól, melyeknek ő maga volt az előidézője, mivel gyorsan és alapos megfontolás nélkül cselekedett, de erre most már késve jött rá, és mit segített ez a felismerés, és hogyan beszélhetné meg vele mindezt itt, az idegen emberek között.

– Milyen messze vagyunk még Cairo-tól? – fordult a kíváncsian a körülöttük bámeszkodó hölgyek közül az egyik közelben állóhoz.

– Még elég messze – szólalt meg mély, basszus hangon a tiszteletre méltó hölgy. – Hosszú az út még odáig, és örülhetünk, ha holnap reggelre odaérünk. De mi baja van a fiatalasszonynak? Miért sírdogál ma reggel egyfolytában, hiszen tegnap este olyan vidám volt?

– Nincs esetleg egy másik város a közelben? – kérdezte Ralfson anélkül, hogy a kérdésre válaszolt volna.

– Memphis – szólt közbe a szobalány, aki részvétellel nézegette a most oly boldogtalan lányt. – Egy órán belül kell odaérnünk. Éppen most haladtunk el az alatta elterülő magasabb partvidék mellett.

– Köszönöm önnek. Bocsássonak meg, hölgyeim.

Ezekkel a szavakkal elhagyta a hölgyek részlegét. Hirtelen elhatározta, hogy egy perccel sem maradnak tovább a fedélzeten, és a legközelebbi városnál kiszállnak, hogy megszabadítsa Jenny attól a kellemetlen érzésétől, hogy ilyen hirtelen legyen bevezetve a társadalomba. Nyilván ez lehet, ami nyomasztó hatással van rá, a kíváncsi népség bizonyára molesztálta, és ezért érzi magát szerencsétlennek a fedélzeten, így minél hamarabb hagyják el a hajót, annál jobb.

Harmadszor kongattak reggelihez, és az utasok mindenfelől az ebédlőbe igyekeztek, de Ralfson nem kívánt reggelizni. A hajó orra előtt a távolban már megpillantotta Memphist, ezért szólt a titkárnak, hogy a feleségével együtt ott ki szeretne szállni.

– Remélem, kikötnek?

– Minden bizonnyal, az egyik kikötői hajó mellett, utasokat és rakományt fogunk felvenni a fedélzetre, sőt, még az ide érkezett árút is ki fogjuk pakolni.

Ralfson felment a hurrikánfedélzetre, ahogyan a gőzhajók felső fedélzetét hívják, és karba öltött kezekkel gondolataiba mélyedve fel-alá járkált. Vajon mi lehet most Jennyvel? Nem volt kedve a kabinok közé menni, bár a hölgyek kabinjai most bizonyára szabadok lehetnek. Körülnézett, de semmi kedve sem volt felfogni a körülötte zajló sajátos eseményeket. Jobbra az agyagos, meredek partot látta, melyre Memphis város épült. Balra a sivár, mocsaras erdő terült el ingoványaival és tüskés bozótjaival. A város alatt néhány kikötői hajó horgonyzott, vagy volt kikötve a parthoz. Miközben egy korábban fentről érkezett Mississippi-gőzös éppen

elhagyta a kikötőt, és imbolyogva az áramlat közepe felé tartott, hogy folytassa útját New-Orleans felé, mögöttük egy másik hajó közeledett, és szintén a jobboldali part felé tartott. Mindezt észrevette, de benyomásai nem rögződtek benne, tekintete közömbösen siklott át felettük, csak saját gondolataival, Jennyvel volt elfoglalva, majd elindult lefelé hozzá, hogy felkészüljenek a kiszállásra.

Bosszúsan szorította össze fogait, amikor a kabinok között végighaladva észrevette, hogy minden tekintet felé irányul. Mit is érdekelték őt most ezek az idegen emberek? Amikor belépett a hölgyszalonba, Jennyt még mindig ugyanolyan állapotban találta, ahogyan magára hagyta, könnyek között, de arra már nem volt idő, hogy vigasztalni kezdje. A parton ez sokkal eredményesebb lehet, ahol nem állja körül őket seregnyi hallgatózó népség. Csak a szobalányt hívta oda, bőségesen megfizette a ruhákat, majd hal-
kan odasúgta Jennynek, hogy legyen készenlétben, mivel néhány percen belül el fogják hagyni a hajót.

– Távozni akarunk? – kérdezte a lány, könnyektől nedves arcát felé emelve – hová?

– A partra, szívecském, gyere, nyugodjál meg! – kérlete ekkor Ralfson, miközben magához emelte. Velem jössz, és majd teljes kényelemben folytatjuk utunkat, miután minden szükséges holmit megvásároltunk számodra. Memphis éppen itt van előttünk, néhány percen belül ott leszünk. Gyere – suttogta halkan felé. – Légy erős kislány és ne mutasd könnyeid ennek a kíváncsiskodó népségnek!

– Igen, igazad van – bólintott Jenny, miközben felegyenese-
dett. – Menjünk innen, messzire, nagyon messzire, és akkor nem is lesznek ilyen gonosz álmaim, mint ma éjjel. Ó, milyen rémes éjszaka volt ez, és a vénember egyfolytában kopogott odakint az ajtón, de nem engedtem be.

– Az a gép volt, szívecském, ami egyfolytában zakatolt – mosolyodott el Ralfson. – Még nem szoktál hozzá, és az is lehet, hogy éppen itt van a kabinod alatt.

– És akkor most indulhatunk?

– Csak egy pillanatig várj még, a harangnak rögvest meg kell kondulnia. Látod? Amott már megpillanthatod a várost. Máris hallhatod a jelzést. Felkészültél, Jenny?

– Persze, persze, gyere már!

– Akkor gyorsan megyek a holmimért. A szobalány lesz olyan kedves, és lekísér téged, amikor kitolják a pallókat.

– Szorosan egy kikötői hajó mellett fogunk megállni – mondta a szobalány. – Közvetlenül a fedélzetről léphetnek ki, én majd lekísérem a hölgyet.

Ralfson elhagyta a hölgyek szalonját, és észrevette, hogy a reggeliztető asztalt már leszedték. Az amerikaiak szokás szerint nagyon gyorsan étkeznek, és az utasok azt is szívesen megtekintik, mi minden történik odakint. Legalább valami változatosság a monoton hajóút során.

A gép leállt és a hajó lassan siklott a kikötői hajó felé, ahol néhány ember már készenlétben állt, hogy elkapják a hajóról feljűk hajított köteleket, és rögzítsék. Ez rögvest meg is történt, a Jane Wilmington, ahogyan a hajót hívták, súrolta a másik hajó peremét, és néhány perccel később már olyan szilárdan rögzítve volt, hogy az utasok ki- és beszállása megkezdődhetett.

A szobalány is leért Jennyvel az alsó fedélzetre egy batyuval a kezében, amit odalént átadott neki.

– Ez meg mi? – kérdezte Ralfson.

– A ruhák, melyekben a felesége tegnap a hajóra érkezett, uram.

– Magunkkal vigyük?

– Persze – kiáltott fel Jenny, és utána kapott. – Nem hagyhatjuk itt. – További magyarázkodásra azonban nem maradt idő, egy csomó hordár, írek és négerek tolaodtak oda, hogy átvegyék az utasok csomagjait. Ralfson rögtön oda is adta az egyik fickónak Jenny és a saját csomagját.

- Hozzam le a bőröndöket a kabinból? – kérdezte az ember.
- Nem – válaszolta Ralfson, mivel nem akarta, hogy a hordár észrevegye, nincs több csomagjuk. – A bőrönd fenn marad a kikötői hajón, mert nemsokára továbbutazunk.
- Rendben van, uram. Most hová?
- A város legjobb hoteljébe.
- Jöjjenek csak, ez a gyerek majd mutatni fogja az utat.

A két csomagot könnyedén a vállára kapta, és a kikötői hajóról elindultak felfelé a partra vezető meglehetősen meredek úton, mely a tulajdonképpeni Memphis város felé vezetett.

Még mielőtt felértek volna a felső szintre, az őket követő gőzhajó is kikötött a lejjebb álló másik kikötői hajó mellé, és több utas is kiszállt.

A párbaj

A néger a két utazót egy meglehetősen tisztességes, téglából épült házhoz vezette, és Ralfsonnak, aki már hozzá volt szokva az amerikai szokásokhoz, fel sem tűnt, hogy nem lát sem pincért, sem bárki mást a személyzet körül, aki a legcsekélyebb mértékben is törődne velük. Eltelt némi idő, mire sikerült valakit előkerítenie, aki képes volt két szobát mutatni nekik, és reggelit rendelni a számukra. Eddigi izgalmaikban evésre nem is gondoltak, testük azonban már megkívánta, ami jár neki. Hosszabb idő eltelt, és kénytelenek voltak valami frissítőt fogyasztani.

Jenny még mindig feltűnően csendes és lehangolt volt. Különös nyugtalanság ragadta magával, és néha olyan félénk és zavart tekintettel nézett kedvesére, hogy az komolyan aggódni kezdett. Csak amikor szólt hozzá, akkor tűnt úgy, hogy nyomasztó gondolatai elillannak, ilyenkor hozzásimulva suttogta:

- Ugye Tom, sohasem fogsz elhagyni engem?

– Soha szívecském, soha, ameddig csak élek – kiáltott fel megindultan. – És ha egyszer majd a hazámban leszel, meglátod, milyen hamar meg fognak kedvelni téged az enyéim.

– És gondolod, hogy rendesek lesznek a szegény idegennel? – kérdezte a lány olyan megható ártatlansággal, hogy Ralfsonnak könny csillant meg a szemeiben.

– Nagyon jók lesznek hozzád – fűzte még hozzá gyorsan. – Engem nagyon szeretnek, és ez a szeretet rád is ki fog terjedni. Most azonban légy vidám megint – folytatta mosolyogva. Befejezted a reggelidet?

– Igen, többet már nem is tudnék enni. A szívem annyira el van telve.

– Rendben van, akkor induljunk a városba, és vásároljunk be mindent a számodra, amire a legközelebbi napokban szükséged lesz. Amint ez megtörtént, felkeressük a legközelebbi békebírót, és összeházasodunk, mert csak derék feleségemként hagyhatod el ezt a várost, és a következő hajón máris indulunk felfelé, hazánk felé.

– Hazánk felé – ismételte meg Jenny halkan. – Ó, milyen kedvesen hangzik ez a szó: hazánk, és én remélem, soha többé nem kell viszontlátnom a Mississippri borzalmas, elvadult környékét.

– Apádat és testvéreidet sem szeretnéd később egyszer meglátogatni?

Jenny összerezdült, mert odakint valaki kopogott az ajtón.

– Semmi különös, gyermekem – mosolyodott el Ralfson. – Bizonyára a pincér az edényeket akarja összeszedni. Szabad! – kiáltotta.

Az ajtó kinyílt, és a küszöbön egy idegen férfi alakja jelent meg, az erdőlakók szokásos öltözetében, még puskája is a vállán volt, kopott, barna golyótáskája az oldalán. Jenny alig vetett egy

pillantást az alakra, mire élesen felkiáltott, és holtsápadttá váltan felugrott ültéből.

– William! – suttogta rémülten, kezeit elhárítóan tartva maga elé, a belépő ellenében.

Az idegen ekkor még nem szólt egy szót sem, csak a puskáját vette le válláról, a puskatust a földre téve a csőre támaszkodott, miközben tekintete komolyan váltott egyikről a másik szökevényre.

Ralfson hirtelen megrémült. Ez minden bizonnyal a vőlegény lehet, akiről Jenny beszámolt neki, és tartott visszatértétől. És bár pillanatnyilag képtelen volt rájönni, hogy az illető hogyan volt képes ilyen gyorsan utánuk eredni, de hát végül is itt volt, és most el fog dőlni kettejük sorsa. Villámgyorsan cikáztak agyában a gondolatok, miféle jogos igénnyel léphet fel ez az idegen, miközben Jenny szívét és kezét nyújtotta neki szabad akaratából? Kényszeríteni akarja, hogy visszatérjen? Istenemre mondom, erről szó sem lehet, gondolta, mindaddig, amíg képes vagyok fegyverrel bánni, és csak miután erre az elhatározásra jutott, találkozott tekintete határozottan és dacosan a betolakodóéval.

Az idegen úgy tűnt, sokkal kevésbé őt, mint inkább Jennyt figyelte. Tekintete rajta pihent, de sokkal inkább együttérzéssel és szeretettel, mint haraggal, majd lágy hangon megszólította:

– Jenny, szegény Jennym, mit tettél? Csak néhány napra távoztam el tőled, és ennyire megfeledkeztél a te Billedről?

– Ó, istenem, istenem! – sóhajtott fel a boldogtalan.

– Mi jogosítja fel önt, hogy ide belépjen? – kiáltott fel erre Ralfson, aki képtelen volt tovább féken tartani haragját. – Kicsoda maga egyáltalán, és mit akar itt?

– Ezt majd később megbeszéljük, maga gazember, aki képes volt elcsábítani ezt a szerencsétlen lényt az otthonából – válaszolta nyugodtan az idegen. – Itt a pénze, amit árulásának kiengeztelésére hagyott hátra az asztalon a szegény apánál – folytatta, miközben egy marék aranyat hajított elé a padlóra.

– Ha nem egy gyáva alak, elégtételt ad nekem ezért a sértésért! – kiáltotta Ralfson magán kívül, rekedt hangon. – Ketten együtt nem férünk meg ebben a világban, egyikünknek el kell tűnnie.

– Erre alkalmat fogok adni – válaszolta az idegen rideg, száraz hangon. – Előbb azonban néhány szót kell váltanom ezzel az asszonnyal.

– Szó sem lehet róla, mielőtt velem nem beszél! – kiáltotta Ralfson.

– Döntse el ő maga – válaszolta a másik, aki arcvonásainak egyetlen rándulásával sem árulta el felindultságát. Tekintete acélos volt, csak ajkai rándultak meg enyhén, a vetélytársával szembeni megvetés jelenként. – Velem jössz, Jenny?

– Bill, Bill – szólalt meg Jenny, két keze közé szorítva homlokát. – Hát lehetséges ez? Elképzelhető? Hogyan feledkezhettem meg róla?

– Velem jössz, Jenny? – kérdezte az idegen még egyszer, lágyabb, szeretetteljesebb hangon, mint az előbb. – Csak egy másik szobába, Jenny, hogy zavartalanul beszélhessek veled, és átadjam apád üzenetét.

Ralfson nem szakította őt félbe. Olyan feszültséggel, melytől majdnem elállt a pulzusa, várta kedvese válaszát és kereste tekintetét. Ő azonban rá sem nézett. Mint egy varázslat hatása alatt odalépett az idegenhez, kezét nyújtva felé, és halkán így szólt hozzá:

– Gyere, beszélni szeretnék veled, hiszen kénytelen vagyok.

Az idegen megragadta a kezét, és lassan elfordulva elindultak, Ralfsont otthagya, mint egy rossz álomban. Kiléptek az ajtón, átmentek a folyosó másik oldalán lévő nyitott, nagy helyiségbe, az ebédlőbe, ott odaléptek az egyik ablakhoz, ahonnan kilátás nyílt a tovahömpölygő vizek atyjára, a Mississippire és az Arkansas folyó mentén távolabb elterülő parti erdősége. Hosszasan elbeszélgettek egymással szívügyeikről, miközben Ralfson, aki láthatóan

nem akarta szem elől téveszteni az idegent, karba öltött kezekkel vándorolt fel-alá a folyosón. Keserű fájdalom ragadta magával, amikor alkalmanként elhaladva a nyitott ajtó előtt azt láthatta, hogy Jenny, az ő Jennije átkarolja az idegen nyakát, és keservesen sírdogál. Ralfson keze akaratlanul a derékszíján viselt kés után nyúlt, de mégsem akarta, hogy azt gyilkosság vére szennyezze be. Bármilyen hatalma is volt az idegennek a kedvese felett, bármilyen vészterhes hatalma, végül is a lány szabad akaratából ment bele ebbe a beszélgetésbe, amit Ralfson semmiképpen sem engedett volna meg, de nem akarta őket megzavarni. Ha azonban végeznek, a fickónak vele gyűlik meg a baja, és akkor Isten óvja! Kettejük közül az egyik nem fogja élve elhagyni a küzdőhelyet. Mindkettőjüknek ott volt a puskája, arról pedig meg volt győződve, hogy amikor meghúzza a ravaszt, nem fog célt téveszteni. Dacos mosoly futott végig az arcán, amikor erre a lehetőségre gondolt.

Az idegen kibontakozott Jenny karjaiból, és indulni készült, hogy elhagyja a helyiséget, hiszen látnia kellett az odakint rá várakozó angolt. Éppen ekkor jött fel egy pincér, és belépett az ebédlőbe.

– Barátom – szólította meg őt az idegen –, beszélhetnék a ház asszonyával?

– Igen uram, mit óhajt?

– Itt van a közelben?

– Igen, a szobájában.

– Lenne olyan szíves és idehívná? A hölgyet érinti.

– Miért ne – hangzott a válasz, és rögvest kopogtatott az egyik szomszédos szoba ajtaján.

– És miről van szó a hölgygel kapcsolatban? – kérdezte Ralfson borús tekintettel, miközben ő is odalépett az ajtóhoz.

– Azt hiszem, maga is indokoltnak fogja tartani, hogy a hölgyet egy asszony gondjaira bízjuk, míg mi ketten elintézzük az ügyünket – hangzott a válasz.

– Persze – biccentett Ralfson dacosan a fejével. – Ez lesz a legjobb.

– Rendben van, bízva csak rám. Másról egyelőre nem dőnthetünk.

– Istenem, mire készültök? – kiáltott fel Jenny, még mindig könnyekben úszó kedves arccal, amint meghallotta az elhangzótakat.

– Semmire sem, gyermekem, ami nyugtalaníthatna téged – válaszolta barátságosan az idegen. – Nem kell aggódnod sem értem, sem őerte, nemsokára nem lesz semmiféle ellenségeskedés sem közöttünk. De már itt is van a gazdasszony.

– Mit óhajtának az urak?

– Ó, madam, mindössze annyi lenne a kérésünk, hogy ma délelőtt fogadja be magához ezt az ifjú hölgyet – mondta az idegen udvarias hangon. Dolgainkat kell elintéznünk, és valószínűleg kora délután fogunk visszaérni. Ez a szegény gyermek nem csak, hogy idegen ebben a városban, hanem ráadásul nem is érzi jól magát. Igen lekötelezne bennünket.

– A legnagyobb örömmel – válaszolta az idős, barátságos hölgy. – Jöjjön át a saját szobámba, kincsem! Ott kényelmesen kipihenheti magát, és senki sem fogja zavarni.

– Ön nagyon barátságos, asszonyom – mondta halkan az idegen.

– Csak a kötelességemet teljesítem – válaszolta mosolyogva a gazdasszony. – Édes istenem, már önmagában is elég kellemetlen, ha egy hölgy utazni kényszerül, hát mi mindent meg nem tenne az ember az érdekében. Jöjjön csak velem, az urak meg menjenek nyugodtan a dolgukra, amihez bizonyára nincs szükségük egy

hölgy társaságára is! Ezek után Jennyit barátságosan átkarolva minden további nélkül bekísérte a szobájába.

– Most pedig térjünk vissza a kettőnk ügyéhez! – kiáltott fel Ralfson alig, hogy a hölgyek hallótávolságon kívülre kerültek, mert a türelmetlenség egész idő alatt már majdnem elemésztette.

– Igen, térjünk vissza rá – bólintott hűvösen az idegen. – Egy kis türelmére azonban még szükség van, barátom, mert mielőtt elindulnánk elintézni egy fontos ügyet, van még némi dolgom. Talán jobb lenne, ha maga is írna egy, vagy akár néhány levelet, csak a lehetséges végkifejlet végett.

– Mi szükség van erre? – kérdezte Ralfson mogorván.

– Nos, hát akkor tegye, amit jónak lát, mit érdekel engem. – Nekem viszont még egyórányi dolgom van a városban.

– És utána?

– Most pont tizenegy óra van – mondta az idegen, a folyosó falán függő órára nézve. – Maga teljesen idegen ebben a városban, ugye?

– Persze, első ízben vagyok itt.

– Rendben van, nem tesz semmit. Jöjjön ki pont tizenkettőre az öreg Bentley Cabinhoz. Bármelyik gyerek meg tudja mutatni magának, ha megkérdezi, hogy hol lakik az öreg Bentley. Ezzel odakint leszünk a város előtt, a továbbiakat pedig könnyedén megszervezzük. Ez így megfelel?

– És magának semmi sem hiányzik?

– Tényleg nem – mosolyodott el keserűen az idegen. – Ne tartson semmitől! Volt némi szóváltás közöttünk, amit előbb rendezni kell, mielőtt véglegesen elválnánk egymástól. Tehát ne fedkezzen meg a névről: Bentley!

– Nem fogom elfelejteni.

– Akkor a viszont látásra! – mondta biccentve hozzá az idegen, vállára kapva a puskáját, és lassú léptekkel kiment a házból.

Ralfson visszatért az ebédlőbe, odalépett az ablakhoz, és tekintetével a semmibe révedezett. Hát nem volt igaza az idegennek? Talán jobb lenne, ha ebben az órában ő maga is az övéire gondolna, és néhány sort hátrahagyna nekik? Utána még mindig marad annyi ideje, hogy rendbe hozza a fegyverét, és pontosan megjelenjen a randevún.

– Tintát és tollat kért, levélpapír és boríték volt nála, a tárcájában. Nem sokat írt.

– Ha esetleg akadályozva lennék, hogy ma visszatérjek – mondta a pincérnek –, mivel lehet, hogy hosszabb útra kell indulnom vidékre, akkor legyen olyan jó, adja fel ezt a levelet a postán. Itt a pénz letétként az itteni tartózkodásunkért, nehogy vesztesége legyen. Az is lehet azonban, hogy hamarosan visszajövök.

Szívesen látta volna Jennyt még egyszer, így azonban jobb volt. Különösnek találta, hogy a férfit, akinek visszatértétől annyira tartott, karjaival átkarolta, és a nyakán csüngött. Fogait összeszorítva felkapta puskáját. Ez így nem mehet tovább. Valamelyiküknek el kell hagynia a terepet, és ez minél hamarabb megtörténik, annál jobb. Ezt az állapotot képtelen volt tovább elviselni.

A holmijait otthagytá. A puskán és golyótáskán kívül semmit sem vitt magával. Alig telt el egy félóra, már a parti meredély külső részénél járt, hogy elsüsse, és újra töltsé a puskát. Már néhány napja meg volt töltve, és nem volt benne biztos, hogy el fog sülni. Miután ezzel elkészült, ezúttal különös gonddal mérte ki a lőport, elindult vissza a város felé, hogy lassan a megbeszélt helyre érjen. Bentley Cabin megtalálása valóban nem volt nehéz, úgy tűnt, a városban mindenki ismeri az öreget. Mindössze annyit mondtak neki, menjen csak tovább egyenesen azon a széles kocsúton, ahol éppen volt, míg el nem ér egy kiégett rönkházhoz, és ott térjen le a balra tartó ösvényre, ami éppen arrafelé vezet, és mindössze tíz percet kell még gyalogolnia.

Bőven volt még ideje. Lassan ballagott kifelé az úton. Nem sokára megpillantotta, és odaért a kiégett rönkházhoz. Letelepedett

egy út menti fa alá, mert nem akart túl korán odaérni, inkább elgondolkodott egy kicsit.

Tehát ide jutott. Ez lenne a vége a vidám amerikai vadásztúrának? Egy élet-halálra szóló párbaj az amerikai őserdőben. Egy csendes, elfelejtett sír, talán a hatalmas fák egyike alatt, melyek után annyira vágyódott. És az anyja odahaza, és a testvérei... De a kocka most már el volt vetve. És Jenny? Mi lesz vele, ha ő odavész? Szegény Jenny! De hiszen a maga részéről az életét teszi kockára, hogy megmentse, és megnyerje magának őt. Ennél többet nem tehet, és ha elesik, a lány legyen legalább az örököse.

Amint erre gondolt, felugrott. Gyorsan telt az idő, már csak alig tíz perc volt a megbeszélte találkozásig, de a kunyhó már nem lehetett messze. Az út következő kanyarulatánál, mely itt jelentősen lejtetni kezdett a völgy felé, meg is pillantotta. Kéményéből vidáman szállt fel a kandalló kék füstje a tisztást övező hatalmas pamutfák csúcsai felé. Emberi lényt azonban még nem lehetett látni. Vajon megvárakoztatja őt az idegen, vagy egyáltalán el sem jön? Húha, a végén még csel volt az egész, hogy távozzon Mephistóból, miközben az amerikai és Jenny, aki láthatóan teljesen a hatalmában volt, elhagyják a várost. Ámde mégsem. Igazságtalan volt vele szemben. A férfi a fák alatt éppen most lépett ki a bozótosból, hosszú csövű puskája még mindig a vállán, golyótáskája az övé, és amint észrevette őt, intett neki, majd lassú léptekkel a ház felé tartott.

– Pontos volt, idegen – szólította meg, amikor találkoztak. – A nap éppen delel, és teljes kényelemmel hozzáláthatunk ügyünk rendezéséhez.

– Vannak tanúk? – kérdezte Ralfson.

– Tanúk? Minek? – válaszolta az amerikai. – Amit rendeznünk kell egymás között, ahhoz senkinek sincs semmi köze. Tisztességes játszma, másra egyikünk sem tarthat igényt. Erre ügyelni, elég becsületes férfiak vagyunk mi magunk. Remélem, nem tart valami cseltől?

– Egyáltalán nem tartok semmitől – válaszolta Ralfson borúsan. – Fejezze be, és térjünk végre a tárgyra.

– Csak nem türelmetlen? – nevetett fel az amerikai. Nem is gondoltam volna, hogy maguk angolok ennyire tüzesek. Nos, hát nem akarom sokáig váratkoztatni. Minden rendben van Bentley? – kiáltott aztán a kunyhó felé, melynek ajtajában a küszöbön ekkor megjelent és megállt egy öreg, fehér hajú erdőlakó, rövidszárú pipával a szájában.

– Halló fiúk! – kiáltotta barátságos biccentéssel feléjük. Kezdődhet? Minden rendben és komfortosan elrendezve, bizonyára tetszeni fog. Mindenesetre ostobaságnak tartom az ötletet.

– Más lehetőség nincsen, Bentley.

– Na mindegy. Nekem így is jó, de mielőtt nekilátnak, mi lenne egy korty viszkivel, he? Viszkire nem is lehet nagyobb szükség, mint ilyenkor.

– Van valamennyi kéznél, Bentley? – kérdezte az amerikai.

– Mindig, fiacskám, mindig – nevetett fel az öregember. Gondolják, hogy úgy üldögnék itt a végtelen őserdőben, mint egy fatuskó, viszki nélkül? Ilyesmi nem fordulhat elő. Na itt van, húzzanak egy jó nagy kortyot, ez mindkettőjüknek jót fog tenni, és ha az esemény megtörtént, hiszen azt idáig hallani fogom, odamegyek, és még többet is hozok.

Ezzel felkapott egy jókora, az ajtó mellett lévő cserépkorsót és egy bádogbögrét. Az utóbbit félig megtöltötte, és először az idegennek nyújtotta oda.

– Köszönöm, de nem kedvelem az alkoholos italokat – mondta Ralfson.

– Én sem – nevetett fel jókedvűen az öreg. – Ezért látni sem bírom a bögrében. Így aztán rögvest ki is iszom belőle, mivel az embernek meg kell semmisítenie az ellenségét. Tehát ne keresse magát, idegen, minden biztonnal jót fog tenni. Ki tudja, mikor jut legközelebb ilyen nedűhöz. Igazi Monongahela.

Olyan jóindulatúan kínálta az italt, hogy Ralfson nem utasíthatta vissza teljesen. Átvette a bögrét, ivott egy kortyot, a többit azonban visszaadta. Az öreg Bentley felnevetett.

– Úgy kortyolt belőle, mint egy vénkisasszony – mondta, miközben belenézett a bögrébe. – Egy veréb több kárt okozott volna benne. Na Bill, mi a helyzet? Remélem, nem veti meg isten ajándékát?

– Semmi esetre sem, Bentley – válaszolta az amerikai. Átvette a bögrét, és egy húzásra kiitta a tartalmát. – Ah, ez valóban kiváló volt, és kicsit a hőséget is csillapítja, mert a nap igencsak hevesen perzsel, de most már indulnunk kell, mert a barátom tényleg türelmetlen lesz. Tehát minden jót, öregfiú – már amennyiben esetleg ma nem térnék vissza ide.

– Jól van, Bill. Nem kell semmi további szövegelés. Tudok mindent – bólintott hozzá az öreg. – Ha mást éppen nem akarnak, ki mint veti ágját, úgy alussza álmát.

– Nem jön velünk?

– Köszönöm nem – mondta az öreg. – Itt is elég közel vagyok az eseményhez. Inkább maradok a korsómnál, nehogy még közben valami baleset érje.

Ezzel biccentett a két férfi felé, a továbbiakban már nem is tördve velük, és elindult a háza felé. Az amerikai sem tartotta szükségesnek a további eszmecserét, és „jöjjön idegen!” szavakkal puskáját a vállára kapva, komor léptekkel és némán elindult befelé az erdőbe.

Ralfson követte. Elég rejtélyesnek tűnt számára útjuk célja, azonban fogait összeszorítva, összevont szemöldökkel komoran követte ellenfelét, míg a bozótban át meg nem pillantottak egy kisebb tisztást, ahol korábban legalább egy kunyhó, és valószínűleg némi művelhető föld lehetett. A rönkház összerogyott gerendái még láthatóak voltak, de a korábbi művelt területet már kezdte visszahódítani az erdő, melyből kiszakították. Mindenfelé fiatal csemeték törtek elő a talajból, és ha emberi kéz rövidesen nem

fékezi meg őket, néhány éven belül a nyílt terület helyén ismét bozót lesz, sokkal sűrűbb, mint korábban az erdő alatt, mert a fény és eső sokkal akadálytalanabban segíti elő a fiatal növények növekedését.

A tisztás körülbelül negyven lépés széles és hatvan hosszú lehetett. Mivel a nap ekkor magasan állt, és a fák csak a tisztás két szélére vetettek árnyékot, a helyszín kiválónak tűnt egy biztos és akadálytalan lövéshez, és Ralfson már arra gondolt, hogy az egymáshoz közelebbi oldalakat kellene választani. Már sokszor hallott ilyesfajta párbajról. Az ellenfelek egyszerre tüzelnek. Az amerikaiak meglehetősen biztosan céloznak, és ilyen távolságra akár egy ember szemének kilövésére is képesek, viszont a saját képességében és fegyverében ő maga is megbízott.

Az amerikai ekkor megtorpant, mintha keresne valamit, amit feltehetően hamarosan meg is találhatott, mert hirtelen valamilyest balra fordult, és Ralfson észrevette, hogy az egyik fa mellett egy hánccsal rögzített kis hordó áll, és ellenfele arrafelé tart. Ralfson rögvest mellette termett, mire a másik, puskájának tusát a földre téve, nyugodt hangon megszólalt:

– Idegen! Megérkeztünk a helyszínre, hogy az itteni, erdei, helyi szokásoknak megfelelően puskával adjunk elégtételt, amihez mindketten a legjobban értünk, maga a rövid- én pedig a hosszú csövű fegyverhez. A helyzet azonban megváltozott, így ezt most már nem tehetem.

– Nem teheti? Akkor hogyan tovább? – kérdezte Ralfson csodálkozva.

– Valóban nem tehetem – válaszolta az amerikai nyugodtan. – Jenny, a szegény gyermek felfogta, hogy miről van szó, és magán kívül volt, amikor a házban beszéltem vele, mert azt hitte, hogy meg akarom ölni magát, hogy a kezemre a vére fog tapadni, és ezért határozottan meg kellett ígérnem, hogy sem fegyverrel, sem vadászkéssel nem fogom megsebesíteni.

– Minek ez a gyerekes játék – mondta Ralfson mogorván. – Csak nem azért jöttünk ide ki, hogy szópárbajt vívjunk?

– Nem – válaszolta az amerikai, teljes hidegvérrel. – Magának sem lehet fontosabb, hogy elérje célját, mint nekem, a dolognak azonban másképpen kell nekilátnunk, és azért volt szükségem egy órára, hogy ezt elrendezzem.

– Nem értem magát...

– Rögvest elmagyarázom – válaszolta kesernyés mosollyal az amerikai. – Látja itt ezt a hordót? Puskapor van benne. Odaát a másik oldalon, a helyet innen pontosan láthatja, egy másik, ugyanilyen hordó áll, elég messzire innen, hogy robbanás esetén ne gyűjtsák be egymást.

– És ezzel meg mit akar?

– Éppen ezt akarom elmagyarázni. Mindketten elhatároztuk, hogy csak egyikünk hagyhatja el élve a helyszínt, így van?

– Persze.

– Rendben van. Mindkét hordóból, amint itt láthatja, kilóg egy gyújtózsín. A két hordó közül választhatja, amelyiket akarja ezt itt, vagy amott, azt a másikat. Meggyújtja a gyújtózsínort, ami körülbelül egy fél óra alatt ég végig, majd ráül a hordóra. Amennyiben az enyém robbanna fel előbb, a sajátjából kirántja a gyújtózsínort, és visszatér Memphisbe, és ebben az esetben Jenny az öné. Bánjon jól szegény gyermekkel. Ha önt találja el a sors, én ugyanezt teszem. Megértette, amit mondtam?

– Hát ez kész örület! – kiáltott fel Ralfson, aki képtelen volt felfogni ezt az örültséget. – Egy egész hordó lőpor, amihez egy töltés is elég lenne a puskacsőben!

– A hordó nincs egészen tele – válaszolta az amerikai száraz hangon –, azonban van benne annyi, hogy kettőnk közül az egyiket a levegőbe röpítse. Ha alkalma lesz a hatás megfigyelésére, csodálkozni fog rajta.

– És ha mindketten egyszerre repülünk fel?

– Ugyan már, akkor egyszerre leszünk túl az egészen, és meg sem tudjuk, hogyan történt, olyan gyorsan megy. Egyszer már láttam ilyet.

– De ez a gondolat mégiscsak igen nagy őrültség! – kiáltotta az angol, valóban magán kívül az ötlettől. – Ez nem emberek, hanem ördögök közötti párbaj lenne.

– Csak nem fél? – nevetett fel hidegen az amerikai.

– Még, hogy félnék? – hát úgy nézek ki?

– Nos, hát akkor mondja meg mi a különbség, puskagolyó vagy bombarobbanás következtében távozni a másvilágra? Puska-golyó, vagy ágyúgolyó öli meg valamelyikünket, a halál ugyanaz, mely mindkettőnkre leselkedik, bár utóbbi kicsit mégiscsak borzalmasabbnak látszik. Mást azonban nem tehetek. Szavamat adtam Jennynek, amit soha az életben nem szegnék meg, és ha nem megy bele a javaslatomba, akkor hát jól van, térjen vissza Angliába azzal a tudattal, hogy gyáván kitért egy párbaj elől, én pedig nem fogom megakadályozni ebben.

Ralfson tekintete alig elfojtott dühvel meredt a beszélő rideg, sűrű szemeire, de amaz alighogy befejezte, máris rákiáltott:

– Be fogom bizonyítani magának, hogy nem ismerek félelmet. Maradjon itt, én pedig a másik hordóhoz megyek.

– Van magánál tűzszerszám?

– Igen.

– Rendben van. Ha odaért és tüzet csiholt, lengesse meg a kalapját, és aztán mindketten egyszerre gyújtsuk meg a gyújtózsinórokat! Megmérheti, hogy milyen hosszú az itteni, és adja a szavát, hogy tisztességesen fog eljárni.

– Itt a kezem – mondta Ralfson borúsan. – Ugyanazt várom el én is.

– Ez magától érthető.

Ralfson elfordult, és elindult a jelzett hely felé, de útközben hirtelen megállt. Tétovázni kezdett. Talán nem merte vállalni a párbajnak ezt a formáját? Az amerikai ajkai körül megvető mosoly rándult. Ő pedig tényleg megfordult, és visszament hozzá.

– Nos, uram, megbánta elhatározását?

– Nem, csak útközben eszembe jutott még egy utolsó kötelezettségem – válaszolta nyugodtan a fiatal angol, miközben lecsatolta derékszíját. – Bárhogyan is döntsön a sors, Jenny nem maradhat támogatás és segítség nélkül. Ha magát éri utol a végzet, tudom, hogy a lány ebben az esetben minden gondtól mentesül. Amennyiben ez velem történne meg...

– Tehát nem feltételezi ugyanezt énrólam...

– Ezt nem tudhatom, de legalább ami erőmből kitelik, annyit meg szeretnék tenni, hogy könnyítsek a lány sorsán. Ezt az övet leteszem az út felénél. Majd megmutatom a pontos helyet, amikor átmegyek a túlsó oldalra. Ott lesz azon a kivágott fatörzsön. Ha elesnék, vegye magához a pénzt, adja oda Jennynek, és adja át neki utolsó üdvözetem is!

Az amerikai csendben, kutakodó tekintettel nézett rá, majd kezét nyújtva neki, így szólt:

– Rendben van, meg fog történni, a kívánsága szerint.

Ralfson elégedetten maga elé bólintott, de aztán megint gyorsan elfordult, nehogy egy hosszabb késlekedés miatt újabb gyanút keltsen. A fatörzshöz érve ráhelyezte derékszíját, és odasietett arra a helyre, ahol egy ugyanolyan hordó volt elhelyezve, mint amilyenre az amerikai már ráült. Oldalába egy kis lyuk volt fúrva, melyből egy hosszú, fehér pamut gyújtózsínór lógott ki. A nyílásban a zsinór mellett határozottan felismerte a puskaport. Egyetlen pillanatot sem vesztegetve elfordult és tüzet csiholt, majd meglengette kalapját. Az amerikai viszonzta a jelzést, mire mindketten egyszerre hajoltak le a gyújtózsínórhoz, ami gyorsan meg is gyulladt, de aztán, mivel erősen sodrott volt, csak lassan izzott tovább. Dacosan fordította fejét halálos ellenfele felé. Ő is éppen

kész lett, vadász távcsövével világosan láthatta a felszálló, finom füst kavargását. Az amerikai ekkor még egyszer lehajolt a gyújtó-zsinórhoz. Ez meg mit művel ott? Ó, nagy isten! Rövid pipáját gyújtotta meg a gyújtó-zsinór parazsánál, majd nyugodtan ráült a hordóra, hátával a fatörzsnek támaszkodott, és a füstöt kifújta magából a kékes levegőbe.

Az istenhozzád

Micsoda örület! Tiszta örültség – mondta maga elé Ralfson még egyszer keserűen felnevetve, miközben átélte a saját halálához vezető előkészületet. – Az amerikainak azonban abban tényleg igaza van, hogy kétségtelenül ez is egy párbaj, bár némileg módosított, akasztófahumoros formában. És milyen hidegvérrel veszi a fickó odaát az egészet! Egek, be fogom bizonyítani neki, hogy nem kevesebb nyugalommal nézek én is a halál elébe.

Ezzel kényelmesen elhelyezkedett a hordóján, mint odaát az a másik. Előszedte szívtartárát, tüzet csiholt a ráadásul veszélyes cucc társaságában anélkül, hogy még egyszer lehajolt volna a gyújtó-zsinórhoz, majd ő is látszólag kedélyesen elkezdte eregetni magából a kék füstöt. Hazudnia kellett volna azonban, ha azt akarta volna állítani, hogy tényleg kedélyes hangulatban volt. Tekintete akaratlanul is egyre csak visszatévedt az izzó gyújtó-zsinóra, mely persze igen lassan, de mégiscsak fogyott, és egyre közeledett a pillanat, amikor eléri a löport, és a robbanás atomjaira szakítja őt.

A becsület szigorú, de feltétlenül szükséges bíró az emberek közötti érintkezésben, és bár igazságának tartalma olykor természetellenes vadságban nyilvánul meg, mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül, vagy tagadhatjuk meg.

Ralfson tekintete ellenfelére tapadt, aki látszólag tudomást sem vett róla, hanem hátrahajtott fejét a fa vagy bokor egyik ágán pihentette, a fa felette sustorgó csúcsát figyelve, és nyugodtan folytatta a dohányzást.

A gyújtózsínórból közben háromcollnyi már leégett, ezt határozottan látni lehetett a földön hátra maradt hamun, és ennek alapján azt is meg lehetett saccolni, hogy még mennyi idő telhet el addig, mire eléri a puskaporhoz vezető gyújtónyílást. Alig húsz, legfeljebb huszonkét perc volt még hátra.

Még szerencse, mormolta Ralfson csendesen maga elé, hogy az enyéim odahaza sohasem fogják megtudni, milyen ostoba módon vesztettem el életem itt Amerikában. Szorosabb értelemben véve megöltem saját magam. Anyámnak ettől megszakadna a szíve. És így? Meg fogja kapni a leveletem, melyben megírtam neki, hogy elindultam Indiába, és sokáig ne számítson tőlem újabb levelekre. Ez hosszabb időre megkíméli őt a fájdalomtól, aztán majd aggódni kezd értem éveken, hosszú éveken át, és végül eltűntként, elveszettként fog megsiratni. Szegény mama!

A gyújtózsínórból már megint leégett egy jókora darab. Mi csoda örülség, ilyen hosszasan figyelni, és mindezt miért? Hiszen az értelme csak annyi, hogy meghosszabbítsa mindkettőjük kínlását. Sokkal jobb, ezerszer jobb egy gyors halál, mint ez az örökös figyelés és várakozás.

A szivarja már régen elaludt, és eldobta. Jó messzire, mert egy meghatározhatatlan érzés készítette rá, hogy legalább valamit, ami nála van, kivonjon az elkerülhetetlen robbanás közeléből.

A gyújtózsínór egyre csak izzott tovább, és ha most egyszerre robbanna fel mindkét bomba, vagy az egyikből szétrepülő izzó törmelékek egymás után eltalálják a másikat, akkor Jennyvel mi lesz? Jenny, az ő szegény Jennyje magára marad mindenféle támasz nélkül az idegen városban. Ki fogadná be magához és védelmezné, miközben a két férfi, mindössze ketten, akik ismerik, tébolyult elvakultsággal igyekszik a saját pusztulása felé. És ez lenne a bátorság? Puskával a kezében, akár még késsel is, bátran és határozottan odalépne ellenfele elé, és döntsön a személyes erő és ügyesség, hogy kié lesz a győzelem. De most itt, tehetetlenül üldögéljen, mintha idekötözték volna, és várakozzon a halálra?

A keble úgy összeszorult, hogy már lélegezni is alig tudott, és kénytelen volt felegyenesedni. Odaát az amerikai meg sem moc-cant helyzetében. Talán alszik az az ember, tébolyultan megvetve a halált? Ez el sem képzelhető, de amaz ott mozdulatlanul tá-maszkodott meg korábbi helyzetében, miközben a gyújtózsínór parazsa egyre feljebb küzdötte magát. Már csak néhány collnyira volt egy ágacskától, melyen fennakadt, és ha addig leég, majd függőlegesen lefelé lóg, a parázs sokkal gyorsabban fog felfelé izzani.

Ismét visszarogyott ülőhelyére. Homlokát hideg verejték verte ki, a szíve hangosan, hallhatóan dobogott keblében. Ez az állapot azonban nem tartott sokáig. Erőszakkal küzdött ellene, sőt, ekkor egy ideig nyugodtan és figyelmesen nézte a gyújtózsínór égését, melynek elszenesedett vége egyre közeledett az ágacskához. Mit is számít az élet, hogy annak most, vagy néhány év múlva lesz vége! De Jenny? Mennyire boldognak találta az életet éppen az ő oldalán, mennyire kimondhatatlanul boldog volt, és most őerte fog meghalni. De mit segít ez a lánynak? Igen, ha ezzel megalapozhat-ná a boldogságát, örömmel gyorsítaná meg a gyújtózsínór égését, amely most már egyre közeledett a lőporos hordóhoz. Halálával azonban éppen azt, akiért aggódott, teszi ki menthetetlenül a sors-nak, és a lány valaha is meg fogja-e tudni, hogy érte halt meg, és ez miként történt?

A gyújtózsínór szikrázva égő vége elérte az ágacskát. Elszene-sedett része még nem esett le, a parázs alatt még a nedves kéreg is felizzott. A hamunak ekkor már nem volt elég ereje, hogy meg-tartsa a zsinórt, melynek vége ekkor leesett, és néhány szikra a hordó felé hullott. A parázs közben felfelé emelkedett, és néhány percen belül előidézhette a katasztrófát.

Odaát az amerikai egész idő alatt egy hajszálnyit sem változ-tatott a helyzetén. Ennek az embernek bizonyára nincsenek idegei, hiszen ez nem is párbaj, amilyenre tisztességes emberek között néha sor kerül. Ez egyszerűen öngyilkosság, és ráadásul a leg-örültebb körülmények között végrehajtva.

Ralfson hirtelen felugrott, és a gyújtózsínorra meredt. Alig egy collnyi hiányzott, és már az is felfoghatatlan volt, hogy a felfelé emelkedő parázs már most nem gyújtotta meg a néhány kipergő puskapor szemcsét, ami begyújthatta volna az egész töltetet. Fogait összeszorítva még egyszer el akart fordulni, hogy nyugodtan várja be a sorsának végzetét, de ez már túl sok volt az emberi természetnek. Még egy pillantást vetett le a gyújtózsínorra, és látta, hogy a következő pillanatok valamelyikének már végzetesnek kell lennie. Ekkor hirtelen előrántotta zsebkendőjét a zsebéből, mely még nedves volt a homlokáról letörölt verejtéktől. Elkapta vele az izzó gyújtózsínórt, és ujjaival összeszorította, míg a parázs el nem aludt. Ezt követően rettenetes idegességében átrohant az amerikaihoz, aki, akár észrevette mozgását vagy sem, még mindig ugyanabban a helyzetben maradt, és mindössze elmosolyodva figyelte közeledtét.

Az ő gyújtózsínója is már majdnem leégett, Ralfson azonban ezt is hatástalanította, és csak ezután egyenesedett fel, és meredt rá az erdőlakóra vad, zavart ábrázattal.

– Akár ember, akár ördög! – üvöltött rá. – Bárki is legyen, ezt én képtelen vagyok tovább elviselni. Bármilyen fegyverrel hajlandó vagyok kiállni, csak nem ezzel az átkozott ördögi módszerrel.

– De ember – szólalt meg az amerikai a legnagyobb nyugalommal, felállva ülőhelyéről, és még mindig mosolyogva, de egyáltalán nem barátságtalanul nézve rá –, mitől van ilyen rettenetesen felizgulva? Az egész ügy szóra sem érdemes, vagy tényleg azt gondolja, hogy elég bolond lennék a déli nap hevében egy égő gyújtózsínórral ellátott puskaporos hordón üldögélve, pipázgatni?

– Hát ezt nem értem – mondta Ralfson, tágra nyílt szemekkel bámulva rá.

– Tényleg nem? – válaszolta az amerikai, miközben előhúzta a kését, és elvágta vele a háncsot, mely a hordót a fához rögzítette. – Hát akkor érthetővé teszem – kiáltotta, és erre lábával fellökte a hordót, melyből azonban nem puskapor ömlött ki, hanem egy

adag hagyma gurult szerteszét, a földön. – Egy ugyanilyen hagymás hordón üldögélt maga is, odaát, és még sohasem fordult elő, hogy az felrobbant volna.

– Bestia! – kiáltotta ekkor Ralfson, dühében rekedt hangon, közben előrántva saját kését hüvelyéből. – Csak gúny és játék volt az egész? Védj magad átkozott, vagy istenemre mondom itt foglak felnyársalni.

Az amerikai azonban nem vette fel a küzdelmet. Nyugodtan felemelte ellenében fegyvertelen kezét, és így szólt hozzá:

– Megengedne nekem előtte néhány szót? Utána majd állok rendelkezésére.

– Mit segítenének itt a szavak? – kiáltotta Ralfson, akinek ekkor már forrt a vére dühében és szégyenében. – Védj magad! Már eddig is elég időt vesztegettünk. Ez a gyalázat az életed követeli.

– Amennyiben Jenny megszőktetését még egy gyilkossággal is meg akarja toldani, akkor hát szúrjon! – válaszolta rideg hangon az amerikai. – Én viszont nem emelek kezét maga ellen, míg előbb végig nem hallgatja, amit el kell mondanom. Ezt követően, és erre szavamat adom, minden vonatkozásban, bármiféle módon a rendelkezésére állok.

– És mi lenne az a fontos, amit előtte hallanom kéne? – kérdezte Ralfson borús hangon. Az isten szerelmére kérem, ne tegyen megint bolonddát!

– Vonja le maga a következtetést: Jenny a feleségem!

– A felesége? – kiáltott fel az angol, döbbsen hátrálva egy lépést.

– Igen, a feleségem – folytatta az erdőlakó nyugodt hangon. – Azonban nem csak erről van szó, a szerencsétlen lény nem ura értelmének. Mindössze hat hónappal ezelőtt házasodtunk össze. Nevem Ragley, lakásom közvetlenül az övék közelében van, felfelé a Mississippi mentén. Alig költöztünk azonban oda, amikor

heves láz ragadta magával, és heteken keresztül eszméletlenül hevert. Fiatal teste végül belsőleg leküzdötte betegségét, de szellemileg leépült. Az utóbbi idők emlékeit teljesen elfelejtette, jegyesnek véli magát, mégpedig egy olyan férfivel, akitől retteg, egy jenki rabszolga kereskedővel, aki korábban felkereste szüleit, és megkérte a kezét, de a lány undorodva visszautasította. A betegget úgy ápoltam, mint egy gyereket, azt remélve, hogy csak betegségének utóhatásáról van szó, ami magától el fog múlni. Ha igaz, vagy legalább jó módú lettem volna, akkor elutaztam volna vele keletre, ahol jó orvosokat lehet találni, és valószínűleg hamar meggyógyítanák, ámde hogyan juthatnánk mi pénzhez itt az őserdőben? Hiszen Jenny betegsége még a munkámban is akadályozott, mivel nem hagyhattam magára a kunyhónkban, és végül úgy éreztem, hogy valami változásnak kellene bekövetkeznie. Ezért levittem a szüleihez, hogy felkereshessek egy orvost itt Memphisben, és tanácsot kérjek tőle. Az orvos azonban, apám egy régi barátja, úton volt, és várakoznom kellett rá. Visszatérte után egyetlen lehetőségként azt tanácsolta, hogy utazzunk el keletre, egy fürdőhelyre, ahol a környezetváltozás, egy másfajta klíma majd rendbe hozza. Egyáltalán, a Mississippi mocsárvilágát végérvényesen el kellene hagynia. Ön akkor érkezett, és ismerte meg Jennyt, amikor én távol voltam. Apja azonban nem mondhatta meg, hogy a lánya férjezett, mivel ennek a ténynek legcsekélyebb említése is felidézte volna lelkében rémálmát, a rabszolga kereskedőt, ami nála mindig magán kívüli állapotot idézett elő. Apjának azonban fogalma sem volt arról, hogy lánya képes lenne egy ilyen lépésre, különben is, megkedvelte vendégét, az idegent, ahhoz pedig semmi kedve sem volt, hogy megosszon egy ilyen szomorú családi titkot. Az, hogy miként szökött meg Jenny, bátyjának eltűnt ruhái alapján derült ki. Alig fél órával korábban hagyták el a farmot, amikor én megérkeztem a felfelé tartó másik hajóval. A családnak ekkorra már tudomására jutott, hogy megszöktek. Ugyanazon az éjszakán egy további hajó is tartott felfelé a folyón. Azt tudtam, hogy a nagy távolság miatt oda nem tudok átkiáltani, ezért kenuval utána eveztem, és felkapaszkodtam az utána kötött csónakra, hogy onnan kérjem, vegyenek fel a fedél-

zetre. A kenut a folyó sodrására hagytam. Útközben az volt a szándékom, bárhol is érjem utol a szökevényeket, le fogom löni a csábítót. Jenny jelenlétében ezt persze nem tehettem meg, és amikor beszéltem vele, megtudtam, hogy becsapta önt, aki becsületesen, tisztességesen járt el vele szemben. Ez mentette meg az életét. Büntetést azonban mégiscsak megérdemelt, mivel megszöktette a szegény lányt szülei kunyhójából, akik vendégszeretettel fogadták be, és ezzel mély bánatban hagyták hátra apját és testvéreit. Mivel a vérét nem akartam kiontani, ezért gondoltam ki magamban ezt a tréfát.

– Még, hogy tréfa?

– Lehet, hogy egy kicsit tényleg goromba volt – válaszolta komoly hangon az amerikai. – Az sem tekinthető azonban tréfának, hogy szívemben halálfélelemmel kellett rohannom a feleségem után, mivel azt is gondolhattam, hogy egy lelkiismeretlen idegen hatalmába kerülve, talán valahol elhagyatva kell tengődnie.

– Fogalmam sem volt róla, hogy férje van – sóhajtott fel Ralfson.

– Tudom – bólintott nyugodtan az amerikai. – Arról sem volt azonban fogalma, milyen kellemetlenséget idézett volna elő a szegény lány, és saját maga számára, ha annak értelme teljes mértékben visszatér, és kétségbeesésében szégyen és megbánás ragadja magával. Hála istennek, ez a veszély most már elhárult. A mi hajónk gyorsabb volt, mint az önöké. Szinte egész idő alatt közvetlenül a nyomukban voltunk, és a kapitány, akinek elmeséltem a részleteket, határozottan megígérte, hogy ott, ahol az önök hajója kiköt, engem is ki fog tenni a partra. Ez itt Memphisben fordult elő első ízben, és az ön személyét, mely felismerhető volt a rövid, kétszövű puskájáról, ami itt nyugaton ritka jelenségnek számít, a parton várakozók gyorsan azonosítani tudták. A többről már tudomása van, és ha most még mindig azt hiszi, hogy igazságtalan vagyok, akkor bármiféle fegyverrel állok a rendelkezésére.

Ralfson hallgatott. Kését már régen visszatolta hüvelyébe, és borúsan, nyomott hangulatban tekintett maga elé. Mindeddig teljes mértékben meg volt győződve eljárásának helyességéről, amit kedvesének szabad választása biztosított a számára. Most azonban az egész ügy teljesen más megvilágításban látszott. Bár tudatlanul, de mégiscsak arra készült, hogy bűnt kövessen el, és éppen azt a személyt tegye nyomorulttá, akit tiszta szívből szeretett. Szegény Jenny! És pont annak a férfinak, a férjének az életére törne, aki gondoskodik róla, és érte fáradozik? Felpillantott az amerikaiira, aki határozott tekintettel nézett rá, mintha ki akarná fürkészni a lelkét kínzó gondolatait. És ekkor hirtelen kezét nyújtott neki.

– Helytelenül cselekedtem – szólalt meg. – Súlyos hibát követtem el, és nem csak ön ellen, anélkül, hogy egyáltalán tudomásom lett volna önről, hanem egy olyan lénnel szemben is, akit szerettem, és boldoggá akartam tenni. Bocsásson meg, kérem!

Az amerikai elfogadta a felé nyújtott kezét, és jóhiszeműen így szólt:

– Az, hogy ezt belátja, megerősíti bennem a véleményt, amit önről gondoltam. Magam is úgy vélem, hogy talán túl kemény próba elé állítottam. Ezzel kvittek vagyunk – fűzte még hozzá elmosolyodva. – Biztos lehet benne, hogy nem vonom kétségbe a bátorságát azért, mert idő előtt kirántotta a gyújtózsínort a hagymáshordóból. Kevés embert lehetne találni, aki ennyi ideig ülve maradt volna rajta.

– Megérdemlem a gúnyolódást...

– De csak magunk között – válaszolta komolyan az amerikai.
– Bentley régi barátom, ő hallgatni fog, különben is, egyáltalán meg sem kell tudnia, hogy itt mi miként egyeztünk meg.

– És most elbúcsúozhatok Jennytől? – kérdezte Ralfson, miközben végtelenül fájdalmas érzés szorította össze a szívét.

– Igen – bólintott az amerikai. Menjünk el együtt hozzá!

A két férfi némán elindult vissza a város felé. Amint azonban Bentley kunyhójához értek, az öreg nem akarta őket tovább engedni, mielőtt nem innának együtt még egyet.

– Halló fiúk – kiáltott feléjük. Már itt is vannak? Nem is halottam semmiféle nagy durranást.

– A hagymái nem működtek, öreg – nevetett fel az amerikai.
– Az idegen azonban igazi férfiként viselkedett.

– Akkor neki is innia kell – kiáltott oda az öreg. – Különb is, senki sem mehet el itt anélkül, hogy inna velem egy kortyot. Istenemre mondom, tényleg nem.

Semmi sem segített, kénytelenek voltak engedelmeskedni neki. Csak ezután eresztette el őket, miközben azt is megígérte, hogy a „lőporos hordók” eltüntetéséről is gondoskodni fog, nehogy még valami baleset történjen odakint.

Úton visszafelé a városba Ralfson keblében ellentmondásos érzelmek vívódtak egymással. Az amerikai vajon a teljes igazságot állította, és Jenny tényleg a felesége? Azonban nem kételkedhetett, és Jenny különös és rejtélyes viselkedése mégiscsak igazolta az amerikai minden szavát, amit szellemi leépüléséről állított.

És vajon most hogyan fogja fogadni őt? Ha most megint védelméért és támogatásáért könyörögne, visszautasíthatja neki? Nem lenne helyesebb, ha ő maga is visszakísérné apja kunyhójába, hogy ott meggyőződhesen a rettenetes igazságról? Maga sem tudta, mit kellene tennie, és még mindig kínzó gondolatok szorongatásában értek végre vissza a hotelhez, ahová reggel Jennyvel betértek.

A földszinti folyosón a gazdasszonnyal találkoztak.

– A hölgy odafent van, és hogy érzi magát? – kérdezte az amerikai.

– Nagyon jól, és teljesen rendben van – válaszolta az öreg hölgy. – Egész délelőtt nagyon jó hangulatban volt, és annyi derűs

történetet mesélt, hogy gyakran nevetnem kellett. Aztán hirtelen aggódni kezdett, hogy valami történhetett magukkal, mert még nem tértek vissza. Igyekeztem megnyugtatni, de semmi sem segített. Keservesen sírdogálni kezdett. Mostanra már megnyugodott, úgy tűnik, megvigasztalódott. Menjenek csak fel hozzá, rövidesen én is jövök. A 7-es számú szoba az enyém.

– Jöjjön idegen – mondta az amerikai, a lépcső felé fordulva
– Együtt menjünk be hozzá!

Ralfson követte, és benyitottak. Jenny a szoba közepén állt, és örömmel felkiáltott, amikor megpillantotta az amerikaiit.

– William! – szólt hozzá lágy, kedves hangon, és szinte repülve felé, átkarolta a nyakát. – Mennyire aggódtam érted! Hol maradtál ilyen sokáig?

– Szegény árva Jennym! – szólalt meg Bill részvételtjes hangon. Hogy vagy gyermekem?

– Most már nagyon jól, William, mert megint itt vagy velem.

– És ezt az idegent már nem is ismered meg?

– De igen, bólintott Jenny, nagy szemeivel nézve rá. – Igen, dehogynem, jóságos és barátságos volt szegény Jennyvel, és megmentette őt, amikor az a gonosz, rút ember, akitől annyira fél, ismét jönni akart. Nélküle nem találtál volna rám, William, mert beugrottam volna a Mississippibe.

– Jenny!

– De tényleg! Néha már úgy tűnt, mintha a vad folyó a neven szólítgatna, és erővel kellett visszatartanom magam, hogy ne engedelmeskedjek hívogató szavainak. De miért néz engem olyan szomorúan ez az idegen? Most már nem akarom a folyóba vetni magam, mivel megint itt vagy velem, William. Ő már menni akar?

– Igen, Jenny – válaszolta Ralfson nyugodt hangon, miközben erővel kellett összeszednie magát. – Az előbb még határozatlan voltam, de most már nem. Indulni akarok, tovább folytatni

utamat kelet felé, mégpedig a legközelebbi hajóval, és amint látom, éppen igyekeznek is felfelé. Egy fél órán belül itt lehet. Előtte válthatnék még néhány szót önnel Ragley?

– Szívesen. Lekísérem a kikötőbe.

– Minden jól, Jenny. Isten oltalmazzon, és ha visszatértetek otthonodba, gondolj néha barátsággal az idegenre, aki gyakran és hű barátsággal fog emlékezni rád. Isten veled!

– Minden jól, idegen! – válaszolta Jenny, kezét nyújtva neki, de arcvonásain semmi mélyebb benyomást sem lehetett felfedezni. Úgy köszönt el tőle, mint bármely más, számára teljesen közömbös embertől. Ralfson megrázkódtatva fordult el, és elhagyta a szobát. Odalent, mielőtt elérte volna az ajtót, Ragley utólérte. Talán meg akart győződni róla, hogy tényleg elutazik-e a gőzössel.

– Tehát tényleg távozni akar, idegen?

– Igen, Ragley, de mielőtt elmennék, válaszoljon meg nekem még egy kérdést!

– Szívesen, ha tudom a választ. Miről van szó?

– Szándékában áll megfogadni az orvos tanácsát, hogy Jennyvel tényleg elhagyják a Mississippi környékét?

– Igen, de el fog még tartani egy ideig, mire erre képes lesznek. Először pénzt kell keresnem, de remélem, hogy egy éven belül össze fog jönni annyi, amennyi ehhez kell.

– És közben meghalhat a felesége.

– Isten őrizz! – de mi mást tehetnék?

– Mennyi pénzre van szüksége?

– Legkevesebb 200 dollárra, hogy valahol egy hűvösebb és magasabban fekvő államban le tudjunk telepedni.

– Elhiszi nekem, hogy tényleg jót akarok Jennynek, hogy tényleg tiszta szívből szerettem, és még mindig szeretem? – kérdezte Ralfson halkán.

– Elhiszem, idegen – válaszolta az amerikai szívélyesen.

– Hajlandó lenne Jenny gondnoka lenni?

– Milyen értelemben gondnoka?

– Én gazdag ember vagyok – folytatta Ralfson –, és az öszszeg, amit említett, igen csekély.

– Idegen! – kiáltott fel az Amerikai.

– Az összeget nem önnek szánom – folytatta Ralfson gyorsan. – Nem önnek, ámde Jenny egész szívemet betöltötte. Az első szerelmem volt, és a gondolat, hogy továbbra is ebben a szomorú állapotában kellene emlékezniem rá, miközben lehetőségem lett volna arra, hogy segítsék rajta, rettenetesnek tűnik számomra.

– Én azonban nem fogadhatok el öntől pénzt.

– A felesége egészségéért sem, miközben egyúttal életem nyugalma is visszaadná számomra? Hagyják el ezt a vidéket, menjenek el minél messzebbre – folytatta megindult hangon –, és ha a borús árnyak majd eltűntek róla, és szellemi ereje visszatért régi nyugodt pályájára, akkor írják ezt meg nekem. Itt van az angliai címem, és biztosak lehetnek benne, hogy az a nap életem legboldogabb napjai közé fog számítani, mint ahogyan ez a mai a legszomorúbb.

– Szegény Jenny – sóhajtott fel Ragley.

– Tehát az ő érdekében tegye meg – folytatta Ralfson megindultan, miközben lecsatolta övét. – Ebben találni fog annyit, amennyire szükségük van, sőt sokkal többet. Utam folytatásához van még bőven elég pénzem a levéltárcámban. Tudhatja, hogy a pénzt Jennynek szánom. Nyugodt lehet benne, Ragley, egyetlen, amit Jennyért tehetek az, hogy hozzájárulok egészségének visszanyeréséhez.

Miközben egymással beszélgettek, leérték a kikötőhöz, és hal-
lani is lehetett a folyón felfelé közeledő hajó harangjának kongá-
sát. Már sziszegve kieresztette a felesleges gőzt. Perceken belül ki
fog kötni a kikötői hajó mellett.

– És ha mégiscsak meghalna?

– Akkor az Isten akarata lenne, és mi ketten legalább nem te-
hetünk szemrehányást magunknak. Fogja Bill, legyen ez örökség
részemről a felesége számára.

Az amerikai még mindig bizonytalanul álldogált és nem tudta,
hogyan döntsön. Odalent a hajó kikötött, és a harangot ismét
megkongatták a gyors továbbindulás jelzeként. Csak néhány
utas szállt ki a partra, ami alig tartott néhány percig.

– Adja át üdvözetem Jennynek! – kiáltotta a fiatal angol, a
súlyos derékszíjat a kezébe nyomva, miközben átvette a néger
hordártól a pokrócát, melybe minden be volt csomagolva, amit
hosszú vándorútja során magával vitt, majd szapora léptekkel
lelent a hajóhoz. Tényleg alig maradt annyi ideje, hogy felugor-
jon a fedélzetre, mert máris elkezdtek sodródni kifelé az árral.
Ragley néhány lépéssel követte a kikötői hajón. Ralfson még inte-
getett neki a fedélzetről.

– Viszlát Ragley!

– Viszlát idegen! Isten áldja meg!

És a gőzös derék szuszogással elindult az ár ellenében észak
felé.

Két évvel később Ralfson michigeni postabélyegzővel levelet
kapott. A levél rövid volt, szívét azonban örömmel és boldogság-
gal töltötte el.

Ragley az alábbiakat írta meg neki, és néhány sort Jenny is
hozzáfűzött a levél végén:

„Mr. Ralfson! Amikor annak idején elhagyott bennünket, hosszasan küzdöttem magamban, hogy vajon megtartsam-e a pénzt, vagy küldjem vissza önnek Angliába. Jenny azonban ismét betegeskedni kezdett, és ekkor arra gondoltam, amit ön mondott búcsúzáskor. Elköltöztem vele a Michigan tóhoz, egy csodálatosan szép vidéken egy német kolónia közelébe, ahol jó orvosok is voltak. Jenny egyre jobban érezte magát. Régi, borús képeitől megszabadult, szellemileg egyre inkább rendbejött, és új életében, a pompás levegőn erői napról napra visszatértek. Mostanra, hála Istennek és önnek, teljesen meggyógyult és boldog. Egy pompás kis legényke, első gyermeke teljes szívét igénybe veszi. Most már azt is tudja, hogy annak idején mi történt. Csak néhány homályos folt maradt, és kellemetlenül érintette, hogy nem emlékszik pontosan mindenre. Ezeket a hézagokat én kitöltöttem. Gyakran gondolunk önre, igazi barátsággal. Remélem, már nem haragszik rám a bolondos átverés miatt, ön, aki talpig úriember.

William Ragley

Jenny még az alábbi sorokat fűzte hozzá:

Még mindig gyakran gondolok magára, forró köszönettel! Mennyi jót tett velünk, bárcsak egyszer viszonzhatnám! Már nem vagyok beteg, és ezt önnek és derék férjemnek köszönhetem. Bárcsak egyszer meglátogathatna bennünket! Isten áldja meg önt. Gondoljon néha a boldog Jennyre.

Ralfson szívesen eleget tett volna a meghívásnak, azonban az annak idején átélt órák szívében mégiscsak lehangoló nyomokat hagytak. Örült egykori szerelme boldogságának, ámde mégis, amikor a következő évben ismét vadásztúrára indult, elhatározta, hogy inkább Afrikába utazik.

Himlőoltás

1.

Julius Forbach doktor öreg agglegény volt, és bár saját véleménye szerint a múltó idő fél évszázada mintha megfeledezett volna róla, ősz haja, ráncos arca és a bal lábát kínozó, semmirekellő reuma ellenére még mindig fiatalembernek tartotta magát.

Reggelenkénti időbeosztása szerint legkevesebb két órára volt szüksége ahhoz, hogy rendbe szedje magát, behelyezze műfogsort, besüsse időnként újrafestett haját, megborotválkozzon, felöltözzön, és ha ezt követően kecses sétatálcájával, táncos léptekkel útnak indult, még mindig meglátogatta azokat a hölgyeket, akikért hosszú éveken át rajongott, és akik az évek során közben megházasodtak, anyák, sőt néhányan közülük nagymamák lettek. Pontosan a déli harangszónál rendszeresen betért Röhrich piactéri vendéglőjébe, letelepedett törzsasztalához, hogy megigyon egy pohár sört. A hotel éttermében ebédelt, ebéd után a kávézóban átböngészte az újságokat, az estét színházban vagy koncerten töltötte, esetleg a kaszinóban egy parti L'hombre mellett, és pontosan tíz-kor visszatért barátságos, de mégiscsak magányos legénylakásába, ahol egy idős házvezetőnő gazdálkodott, és egy valamelyest lusta fickó livré szerű öltözetben látta el az egyéb szükséges teendőket.

Egyébként Forbach doktort ismerősei és barátai mindenesnek tartották, akinek nincs meghatározott elfoglaltsága, és mindenféle célszerű szolgálatra lehet igénybe venni: Beszerzések a városban, különös tekintettel színház- és koncertjegyekre, leveleket vinni a postaládákba, bérkocsit rendelni, újságokban hirdetések feladni, könyveket cserélni a kölcsönkönyvtárakban, recepteket leadni a patikában, a kész orvosságot aztán elhozhatta a cselédlány, és hasonló feladatokkal bízták meg őt legnagyobb bizalommal a hölgyek, és az ilyesfajta megbízások elutasítását jószágos szíve és fáradhatatlan szívéllyessége elképzelhetetlennek tartotta.

Így mindenhol szívesen látták. Bárhová is tért be, a gyerekek ujjongva fogadták, mivel zsebeiben mindig volt néhány bonbon,

és az asszonyok is rámosolyogtak. Ha ugyanis valami történt a városban, akkor tőle megtudhatták a legfrissebb híreket. Ismert minden kisebb családi titkot, mivel senki sem volt tartózkodó vele szemben, és ha ismerősei közül valakit túl korai órában pongyolában lepett meg, akkor bár az illető hölgy első pillanatban megriadt attól, hogy látogató érkezett, de amint felismerte, „ah, csak maga az doktor úr?” felkiáltással fogadta, és ez a „csak doktor úr” biztosította számára bárhol és bármely órában a barátságos és őszinte fogadtatást.

Doktor Julius Forbach egyébként semmi esetre sem volt orvos, jóllehet számtalan ártatlan házi szert ismert a legkülönbélebb nyavalyákra, és bizonyos pirulákat tartott is mindig magánál, valójában azonban a filozófia doktora volt, egyike azoknak az ezreknek, akik pályát tévesztve tengődtek a világban. Kedvelte a tudományt, de saját kényelmét még inkább. Korábban persze volt néhány próbálkozása, hogy valamilyen tevékenységbe kezdjen, de ezek nem jártak sikerrel. Túl sok ismerőse volt, akiket nem hanyagolhatott el, szakmai karrierből nem lett semmi, és mivel volt egy kisebb vagyona, amiből bár szűkösen, de gondtalanul megélhetett, minden további próbálkozással felhagyott, és azzá vált, ami most volt: Doktor Julius Forbach, mindenki jó barátja.

Buntzlach kicsi, de meglehetősen élénk városkának Ferdinand nevű utcájában lakott Erich közjegyző, a közelmúltban elvett kedves kis feleségével együtt. Szüleinek házában Forbach hosszú éveken át volt gyakori vendég, és a kislány Elise Erichet, akit annak idején még Lizácska Bertramnak hívták, gyakran kapta fel karjára, vagy hintáztatta térdén, ezért a mai napig tegezte őt, és Lizácskának szólította, és náluk is, mint mindenhol, ahová betért, úgy viselkedett, mintha otthon volna.

Egy barátságos nyári délelőtt, úgy tizenegy óra körül, kisebb sétáról hazafelé tartva ért Erichék lakásához és, mivel nem volt más dolga, elhatározta, benéz hozzájuk megkérdezni, hogy vannak. Az asszonykának körülbelül három hónapja aranyos kislánya született, és mindeddig tulajdonképpen nem is csodálta meg a kicsikét, amire az anyák valamennyien feltétlenül igényt tartanak,

és bár kedvelte a körülbelül kétéves kor feletti gyerekeket, a csecsemők iránt kevésbé érdeklődött, inkább kitért előlük.

Ma azonban, legalább is, ami a saját kényelmét illeti, nem túl kedvező időben érkezett, viszont úgy tűnt, a fiatalasszony, aki indulásra készen már teljesen fel volt öltözve, mégis szívesen fogadta. Amint megpillantotta, örömmel kiáltott feléje:

– Ah, kedves doktor úr, az ég küldte éppen most! Tegyen meg nekem egy szívességet!

– Drága Lizácska, hiszen tudhatod, milyen szívesen teszek meg neked mindent, amire erőmből telik – válaszolta barátságosan, de mindenekelőtt had hallom, mi a helyzet itt nálatok, és mit csinál a kicsike? Őszintén be kell vallanom, ma reggel azzal a szándékkal indultam hozzátok, hogy első ízben látogassam meg őt, és megtudakoljam, hogy van.

– Ez nagyon kedves öntől, drága doktor úr – válaszolta a fiatal anya –, és mindjárt látni is fogja őt. Hál’ istennek, teljesen jól van, de bizonyára hallotta, hogy milyen borzalmas betegség, himlő terjed a városban, és ez a járvány tulajdonképpen tegnap óta tombol olyan hevesen, hogy rémültemben felfogni is alig tudom.

– Remélem, beoltattad?

– Hát éppen ez az! – még nem – kiáltotta a fiatalasszony aggodva. – Egyre csak halasztgattam, mert a pici olyan esendőnek tűnt, és képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy egy idegen férfi éles szikével megkarcolja szegény szívecském karját, de ezt most már nem lehet halogatni.

– Hát tulajdonképpen eddig semmit sem mulasztottál – válaszolta Forbach jóindulatúan –, hiszen ha jól tudom, ebben a városrészben még egyáltalán nem fordult elő ez a betegség. Egyébként a múlt esztendőben én ismét beoltattam magam, de himlő nem bukkant fel errefelé, mostanra pedig már nincs bennem ellenanyag.

– Ó, istenem! – mondta erre a fiatalasszony. – Gondolja csak meg, közvetlenül a közelünkben is kitört a járvány! A kereske-

delmi tanácsos szomszédunk, Sommer úr kislánya, Helénke is elkapta, és a mögöttünk lévő házban két család is megbetegedett. Ez nagyon döbbenetes, és állítólag olyan hevesen jelentkezett a kór, mint még soha. Félelmemben azt sem tudom, mihez kezdjek.

– De hát küldj gyorsan az orvosért, és hívasd ide! Ez a leg-egyszerűbb, és egyúttal beolthatná az egész házat, így megszabadulhatsz minden gondtól.

– Ezt meg is próbáltam – válaszolta panaszos hangon Liza –, de az a szerencsétlen helyzet, hogy egyetlen, aki megfelelő oltóanyaggal rendelkezik, a Baumann városi tisztiorvos, ő pedig anynyira el van foglalva, hogy rendelőjét egyáltalán nem hagyhatja el. Az általános rettegéstől mindenki őhozza rohan, és egy negyedórával ezelőtt azt üzenre nekem, hogy éppen most kapott friss oltóanyagot, ha be akarjuk oltatni magunkat, akkor menjünk el hozzá, mert már számos páciensének üzenre meg, hogy képtelen házhoz menni, és mivel tényleg nem ér rá, nem tehet kivételt.

– Ez persze kellemetlen – mondta erre Forbach –, de amilyen szép idő van, nem tesz semmit. Baumann tisztiorvos ráadásul nem is lakik olyan messze, így hamar lerendezheted az oltást.

– Én is így gondoltam, drága doktor – válaszolta Liza –, és a férjem éppen el is akart kísérni, amikor hirtelen egy haldoklóhoz hívták, hogy feljegyezze a végrendeletét.

– Ezt a felkérést tényleg nem utasíthatta el – mondta Forbach. – Ami ennyire sürgős, azt nem lehet elhalasztani.

– Ezt persze én is tudom, ráadásul a haldokló himlős, és most még attól is rettegнем kell, hogy a férjem elkapja a kórt.

– De drága gyermekem – nyugtatgatta őt a doktor –, minek aggódsz most még emiatt is feleslegesen? Kiről is van szó?

– Fogalmam sincs róla, rémültemben nem is figyeltem, hogy elhangzott-e a név, és Karl, amint sietve felkapta a kalapját és elszaladt, talán nem is kérdezte meg.

– De kedvesem, hát nem lehetséges, hogy a férfinak közönséges tüdőgyulladása, vagy tüdővérsze, vagy másvalami betegsége van? Ki gondol rögvest a legrosszabbra, te pedig teljesen feleslegesen aggódsz emiatt? De végül is milyen szívességet kellene tennem neked, amit az előbb említettél?

– Ja, igen, persze, doktor úr – szólalt meg a fiatalasszony kérlelő hangon. – Az előbb említettem, hogy Karl éppen el akart kísérni, amikor elhívták, én meg most félek egyedül elmenni a tisztiorvoshoz. Ott minden bizonnyal sokan vannak, és ha nekem a kislánnyal a rengeteg idegen ember között kéne várakoznom, én mondom magának, hogy ettől teljesen meg vagyok rémülve.

– Azt akard mondani, hogy kísérjelek el? – kérdezte Forbach jóindulatúan.

– Ó, hát ha lenne olyan szíves, nagy szívességet tenne nekem.

– Nagyon szívesen – válaszolta Forbach nevetve. – Pillanatnyilag nincs is semmi különös elképzelésem, hogy mihez kezdjek, és legalább körülnézek az orvosnál, hogyan mennek ott a dolgok. Remélem, te is be akarsz oltatni magad?

– Persze, természetesen – kiáltotta Liza –, és a dadát úgyszintén, a szakácsnőnek ma délután kell elmennie, a férjemnek pedig azonnal, amint visszaért, különben az aggodalomtól percnyi nyugtom sem lenne. Tehát elkísér?

– Magától érthető, gyermekem – bólintott felé Forbach jóindulatúan. – Csak készüljetek el gyorsan, különben ma délelőtt késve érkezünk, és tizenkettőkor különben is találkoznom kell egy úrral egy bizonyos helyen, akivel fontos megbeszélnivalóm van. – Az a bizonyos hely ugyanis Röhrich vendéglője volt a piactéren, ahová pontosan, mint amilyen pontos volt minden másban, déli tizenkettőkor szokott betérni.

– Ó, hát rögvest indulhatunk – kiáltott fel a fiatalasszony örvendezve –, hiszen már fel is vagyok öltözve, Rieke pedig odaát a szomszéd szobában várja, hogy induljunk. Csak még a kesztyűmet

hozom, de rögvest itt vagyok. – És ezzel kiszaladt a szobából, hogy ígéretéhez híven rögtön vissza is jöjjön.

Különös sajátsága azonban a hölgyeknek, hogy ha indulni készülnék, hirtelen még egy csomó dolguk akad, és az alaphelyzet az, hogy sohasem készülnek el. A hálószobában még néhány holmi a széken hevert, amit természetesen el kellett pakolni, aztán az előbb Liza, erre határozottan emlékezett, esernyőjét az ágyra tette, most viszont nem volt ott, és végül csak hosszas keresgélés után találta meg az egyik szekrény mellett, ahová akkor tette le, amikor elővette a kalapját. Ekkor észrevette, hogy néhány szöszmöszt éktelenkedik rajta, így nem lehet kimenni vele az utcára, előbb tehát le kell kefélni. A szakácsnőnek is volt még néhány kívánsága, a háziasszonyt állandóan igénybe veszik. Aztán nem találta meg az íróasztal kulcsát, ahonnan pénzt akart magához venni, mert erre az előbb nem is gondolt. Újabb gond adódott a kesztyűkkel, a dobozból véletlenül két jobbkezeset vett elő, tehát vissza kellett szaladnia. Megint nyitnia kellett mindent, ami kulcsra volt zára, és kikeresni a megfelelő balkezeset, majd észrevette, hogy leszakadt egy gomb.

Forbach doktor mindeközben megható nyugalommal várakozott, negyed, majd fél órán át, míg végre minden probléma elhárulni látszott. Lizának most már csak a valamelyes szűk kesztyűt kellett felhúznia. A dada mindeközben karján a gyerekekkel sétálgatott fel-alá. A pici a készülődést türelmetlenül nézegette, és végül sírdogálni kezdett.

– Pszt, pszt, pszt – igyekezett a dada megnyugtatni a gyereket. – Pszt, pszt, pszt – de a csöppség ekkor bömbölésre váltott, Forbach pedig kezdett ideges lenni.

A kis csapat végül mégiscsak útnak indult. Liza még időben, amikor már lementek a lépcsőn, észrevette, hogy a pénztárcáját fent felejtette az asztalon, de gyorsan szedte a lábát felfelé és lehozta, és ekkor már nem volt semmi akadályja annak, hogy tényleg elinduljanak. Forbach útközben a karját kínálta, a dada pedig mögöttük ballagott karján a gyerekekkel, és elég hamar meg is tették az utat, az oltóhelyig, amitől Liza még mindig félt.

2.

A helyiség, ahol a városi tisztiorvos a hozzá vitt gyerekeket tényleg tömegesen oltotta, valóban nem volt messze Erichék lakásától. A probléma csak az volt, hogy a kicsike, akit a dada mögöttük cipelt a karján, továbbra is bömbölt, és Liza egyre gyakrabban kénytelen volt megállni, hogy „igen szívecském, mindjárt odaérünk, picinyem, édes életem” és további hasonló hízeltetésekkel próbálja megnyugtatni. Ez persze némileg késleltette a továbbjutást, és Forbach türelmetlenül pislantott újra meg újra az órájára. A helyzeten azonban nem lehetett változtatni, kénytelenek voltak türelemmel elviselni, végül aztán beléptek a házba, ahol Forbach végre nem volt kitéve annak a veszélynek, hogy számtalan barátja és ismerőse, akikkel útközben találkoztak, tovább de-
rüljenek az ő családi életén.

A ház, ahol Baumann tisztiorvos jelenlegi oltópontját berendezte, városi épület volt, amit a környékbeliek „régi mérlegház”-ként emlegettek. Az első emeleten lévő meglehetősen tágas helyiségbe egy szűk csigalépcső vezetett fel, és Forbach rémülten vette észre a nagy számban várakozó idősebb és fiatalabb hölgyeket, dadákat, kétharmaduk karján pici gyerekkel, így feltehetően hossz-
szas várakozásra lehetett számítani. Lopva az órájára nézett, melynek mutatója ekkor már tizenegyre mutatott. Volt még némi remény, hogy időben elszabadul innen, hogy pont tizenkettőre Röhrich vendéglőjébe érjen, de ehhez az előttük érkezőket az orvosnak nagyon gyorsan kellett lerendezni, és ha nem tudja betartani a megszokott napi menetrendjét, akkor utána egész nap igen kellemetlenül fogja érezni magát.

A vele született jóindulat azonban megakadályozta abban, hogy kivonja magát a vállalt kötelezettség alól. A kis Erich aszszonyt nem hagyhatta pácban hűtlen gavallérként, most már ki kellett tartania. Egyvalami megnyugtatta: A gyereket karján tartó dada belépéskor sorszámot kapott, hogy az érkezési sorrend betartása biztosítva legyen, tehát nem előzhette meg őket senki, és

miel a világon mindennek vége lesz egyszer, akkor az oltásoknak miért ne?

Erichné egyébként, amint belépett a váróhelyiségbe (az oltás egy innen nyíló kisebb szobában történt), találkozott egy ismerőssel, akivel azonnal elmélyült beszélgetésbe kezdett, így Forbach doktornak alkalmá nyílt arra, hogy megfigyelje kissé hangzavaros környezetét, ugyanis a gyerekeknek legalább a fele bömbölt, és a fiatalasszonyok, miközben igyekeztek megnyugtatni őket, nagyobb lármát csaptak, mint maguk a rendbontók. A meglehetősen tágas helyiségben ez a vad koncert azonban a tömeges hangok zűrzavarában annyira egybeolvadt, hogy csak ritkán lehetett egy-egy ifjú állampolgár hangját megkülönböztetni, így a fülek nem-sokára eltompultak a zajjal szemben.

Érdekesekek voltak Forbach számára azok a hölgyek, akik a bömbölésnek ebben a káoszában egymással olyan nyugodtan társalogtak, mintha valamennyien süketek lennének, és ezért kénytelenek egymás fülébe kiabálni.

Rieke, a dada, persze teljesen kétségbeesetten, szakadatlanul igyekezett a gyereket elaltatni, miközben Elise Erich kezdetben figyelmét megosztotta barátnője és „kedveském”-nek szólított picinye között, aki határozottan ragaszkodott ahhoz a jogához, hogy ő is hallassa hangját, de semmi sem segített. A rohamnak előbb el kellett múlnia. Ez meg is történt, a gyerekek egyszer csak elkezdtek figyelni a saját maguk által keltett pokoli lármára, és ezen elcsodálkozva elhallgattak.

Forbach egyébként igen vegyes társaságra talált ezen a helyen. A város járvány miatti viszonytársaságos körülményei között mindenki ide igyekezett, hogy oltással keressen védelmet gyermekének vagy saját magának. Előkelő hölgyek és szegény sorsú asszonyok érkeztek gyermekeikkel, a tisztiorvos pedig nem tehetett köztük különbséget, senkit sem részesíthetett előnyben, mert a polgárság ezért azonnal lármát csapott volna. Az emberek érkezési sorrendben lettek ellátva, és így aligha lehetett volna vegyesebb társaságot elképzelni, mint amilyen a padokon üldögélve, vagy fel-alá járkálva várakozott.

Forbachot csak az nyugtatta meg, hogy a tisztiorvos elképesztő sebességgel dolgozott. Szobájában egyszerre három érintett tartózkodott. Az egyiket éppen oltotta, miközben a többiek az oltáshoz készülődtek, vagy oltás után a ruházatukat igazgatták. Az orvos nem zavartatta magát, az anyák vég nélküli kérdéseivel egyáltalán nem foglalkozott, az egész ügyet nagyon üzletszerűen bonyolította le, ellenben viszont gyors és ügyes kézzel.

Forbach egyébként túl ismert személyiség volt a városban ahhoz, hogy ne talált volna itt is jó néhány ismerőstre.

– Nocsak – szólalt meg egy öreg, ráncos képű vénkisasszony, név szerint Simprecht, aki a városban gonosz nyelvének hírében állt – a doktor úr is beoltatja magát? Ebben teljesen igaza van. Én magam is úgy döntöttem, hogy ismét alávetem magam ennek az operációnak, csak pillanatnyilag még az egyik barátnőmre várok. Nehéz, veszélyes időket élünk.

– Ah, maga az Simprecht kisasszony. Nagyon örvendek, hogy láthatom. Elnézést, én csak az Erich jegyző feleségének kísérője vagyok, és remélem, nemsokára sorra kerülünk. A nővére jól van?

– Ó, igen, köszönöm kérdését, jól van, azaz akarom mondani egy hete megrándult a lába, és a rózsza végigkarmolta az arcát, ezért most éppen ágyban van.

– Hát ezt tényleg nagyon sajnálom, de most elnézését kérem, tisztelt kisasszony, utána kell néznem a védencemnek, mert azt hiszem, hamarosan sorra kerülünk.

Ezzel gyorsan odébb lépett, hálát adva Istennek, hogy ezúttal ilyen szerencsésen megszabadult a hölgygel való további társalgástól, aki egyébként arról volt híres, hogy áldozatai nem egyhamar tudtak megszabadulni tőle.

Néhány fiatal hölgy, akik éppen beoltatták magukat, és kijöttek az oltóhelyiségből, szintén megszólították, és nevetgélve megkérdezték, hogy talán fél a himlőtől, mert vigyázni akar a szépségére. Liebert asszony az egyik városi tanácsos felesége, és

Wölmeringné, egy építőmester felesége szintén útjába akadtak, és hálát adott Istennek, amikor a fiatal Erichnétől végre megtudta, hogy rögvest az ő sorsszámuk következik, és már nem kell sokáig várakozniuk. Ekkor már elmúlt féltizenkettő.

Végre eljött a pillanat, amikor édes kis „cukorfalatkájukat” – fiatal anyák néha a legfurább neveket találják ki elsőszülött gyermekeik számára – bevihették a kőpadra. Így nevezte a fiatal anyuka reszkető hangon az oltást, de ekkor már semmi sem segített, meg kellett történnie, hogy az ő édes kincse meg legyen védve a rettenetes betegségtől, és a szívélyes, minden áldozatra képes doktort megkérte, hogy vigyázzon a kabátjára, esernyőjére, és a kicsike cumisüvegére, amiket kénytelen kint hagyni a váróhelyiségben, és máris elhangzott a 172-es hívószám, és ők sietve jelentkeztek.

Doktor Forbach ekkor rövid időre magára maradt, de mivel Simprecht vénkisasszonyt, aki egyébként egy fiatal lányra illő öltözetben volt, éppen ismét poroszkálni látta a helyiségben, és talán nem is alaptalanul tartott attól, hogy őt keresi, behúzódott az egyik legtávolabbi sarokba, ahol a legszegényebb néprétegbe tartozók üldögéltek, és ahonnan az oltószoba ajtaját is szemmel tartotta, azzal a szándékkal, hogy itt védve lesz minden támadástól. Helyzete fatális volt, és csak az vigasztalta, hogy nemsokára elérkezik a megváltás pillanata. Baumann tisztiorvos rendkívül gyorsan dolgozott, és így számíthatott arra, hogy legfeljebb tíz percen belül túl lesz mindenén.

Szomszédaival közben kevésbé törődött. Leginkább a legalsóbb néprétegbe tartozó asszonyok voltak, és valamennyien, karjukon gyermekekkel, élénken társalogtak. Az elhangzottak szerint úgy tűnt, egyesek egyáltalán nem értenek egyet az oltással, és csak egy újabb adónak tekintik, amivel a városi tanács terheli őket. Ha mások ellentmondtak ennek, egyáltalán nem hagyták meggyőzni magukat, és morgolódtak, mi mindent várnak el mostanában a szegény embertől, és milyen rohamosan emelkedik napról napra az élelmiszerek ára, és egyáltalán mi lesz ennek a vége.

Újabb, igen tisztességesen öltözött fiatalasszony érkezett, karján a többiekhez hasonlóan egy tündéri kisgyermeket tartva, de az asszonyka feltűnően sápadtnak, betegesnek látszott. A többiekkel egyáltalán nem állt szóba, csak a saját gyermekével foglalkozott, akit gyakran magához ölelt és puszilgatott, miközben a pici felmosolygott rá, és a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatta, hogy részt vegyen a többiek koncertjében.

Forbach kezdetben nem figyelt rájuk, de mivel most nem volt semmi dolga, tekintete ismételtén a fiatalasszony kedves arcvonásaira tévedt, melyen félreismerhetetlen fájdalomt vélte felismerni. Talán a gyermekéért aggódott? Erre azonban semmi oka sem lehetett, mert az élénk apróság jól érezte magát, egészségesnek látszott, és nagy kék szemei értelmesen csodálkoztak rá a világra.

Forbach egyre gyakrabban nézett az oltóhelyiség ajtaja felé, hiszen Erich asszonynak hamarosan meg kellett jelennie. Ezen kívül már elmúlt féltizenkettő, és a közelgő dél miatt már nagyon mehetnékje volt. Miközben ismételtén az órájára, majd az ajtó felé nézett, a fiatalasszony tekintete az arcvonásait kutatta, mintha egy régi ismerőst vélne felismerni benne, de valószínűleg csalódhatott, mert ismét elfordult, és elhaladva előtte, körülbelül tízlépésnyire leült az egyetlen üres székre, mintha fáradt lenne, és fejét rövid időre megtámasztotta egyik kezével.

Azonban nem maradt így sokáig. Ismét felállt, arca holtcsápadt volt. Félénken körülnézett, tekintete ismét Forbachra esett, majd odalépve hozzá fojtott, félénk hangon megszólította:

– Ah, kedves uram, megkérhetném, hogy egy pillanatra vegye át a kicsikét? Minden bizonnyal nyugodtan fog viselkedni, ugye szívecském? – és megpuszilta a gyereket.

– Rám gondolt, hölgyem? – kérdezte Forbach, némileg mégiscsak meglepődve a kéréstől, de jóindulatától vezérelve máris felugrott ültéből. – Én igazán nem tudok bánni egy ilyen pici gyerekekkel.

– Ó, csak egy pillanatról van szó – kérlelte a kedves kis asszonyka. – Egy pillanat, és máris itt vagyok. Nem érzem jól ma-

gam. – És mintha ellentmondást nem is túrne, Forbach karjaiba tette a gyereket, még egyszer megcsókolta, végigsietett a várótermen, és rögtön el is tűnt az ajtón át.

Aki pedig a váratlan megbízástól és vállalt kötelezettségtől persze elképedve visszamaradt, nem más volt, mint doktor Forbach. Megfontolásnyi ideje sem maradt. A fiatal asszonyka olyan kedves volt, és jól is nézett ki, a gyerek pedig tisztán és békésen feküdt pólyájában, és barátságosan mosolygott rá.

Ha Erichné most visszajönne és így találná, minden bizonnyal tiszta szívből kinevetné!

A helyzet valóban komikus volt egy öreg agglegény számára, aki azt sem tudta, hogy a gyerek kényelmesen fekszik-e, vagy esetleg másképpen kellene tartania. A többi asszonyra tekintett, akik most valamennyien őt nézték, és megfigyelte, hogy a nők a gyerekeket a legkülönfélébb módon tartják.

Közben eszébe jutott, hogy egyszer egyik barátjánál keresztapaságot vállalt, és akkor pont így adták át neki a gyereket, és néhány percig tartotta is. Csak maradjon nyugodtan – szent isten, ha ez most itt elkezd bömbölni, ó, egek, akkor mihez kezdjen vele?

3.

A közelében lévő asszonyok persze felfigyeltek a gyereket karjaiban tartó úrra, ebben nem találtak semmi rendkívülit, az anyja viszont sokkal inkább érdekelte őket, és élénken sugdolózni kezdtek.

Forbach doktor közben várakozott, egyre csak várakozott, és a helyzet kezdett kínessá válni számára. A szerencsétlen asszony nem tért vissza, már legalább tíz perce volt távol, ő pedig itt áll-dogált a gyerekekkel, aki már láthatóan kezdett türelmetlenné válni. Egyelőre még nem kezdett el bömbölni, de már közel volt hozzá, és akkor hogyan tovább?

A közelében lévő asszonyok kezdtek felállni, és az orvosi szoba felé indulni, mert sorszámuk szerint várható volt, hogy szólítják őket, és nagy megnyugvására végre felfedezte Elise Erichet, aki éppen ekkor lépett ki gyermekével és a dadával az orvostól, és amint észrevette, odasietett hozzá. Azt is látta, hogy valamit tart a kezében, de erre nem is figyelt fel különösen. Most azonban, amint a közvetlen közelébe ért, meglepődve felkiáltott:

– De drága doktor úr, mit tart a karján, egy kisgyermeket? Milyen pompás látvány! Lefényképeztethetné magát. Hahaha, Hogyan tett szert ilyen hirtelen a csöppségre?

– Igen, kedvesem – mondta Forbach valamelyest zavart mosollyal – ez egy igen különös történet. Egy fiatal asszonyka nyomta a gyereket a karjaimba azzal, hogy azonnal visszajön. Már majdnem negyedórája távozott, és még mindig nem láttatja magát, de pillanatokon belül itt kell lennie. Lennél szíves egy percig várni?

– Nagyon szívesen, de milyen kedves kis gyerek. Kisfiú, vagy kislány?

– Hát kedveském, erről nekem fogalmam sincs.

– Milyen szép, nagy, kék szemei vannak – folytatta gyorsan a fiatalasszony, miközben figyelmesebben nézegette a gyereket. – Hát ez meg mi? – Nézze csak ezeket kis a piros pöttyöket a fehér bőrén. Egész különösnek látszik!

– Csak néhány kiütés lehet – válaszolta a doktor, aki közben eredménytelenül kereste tekintetével védencének anyját. – Tényleg nem értem, hol maradhat el ennyi ideig!

– Én nem így vélem, kedves doktor – válaszolta Elise Erich, szinte riadtan visszalépve a kis lénytől. – Ezek nem valami jelentéktelen kiütések. Nézze csak, mintha fekete gyűrű venné körül ezt az egyik pontocskát! Az ég szerelmére – suttogta aztán halkán és riadtan. – Ez a szegény, boldogtalan gyermek elkapta a himlőt!

– Ezer ördög! – kiáltott fel Forbach akaratlanul, és mivel az előző évben nem találkozott himlővel, egyáltalán nem volt biztos a dolgában.

– De hát hol van az anyja? – kérdezte Elise.

– Az ég tudja – sóhajtott fel Forbach, miközben félig-meddig kétségbeesetten körülnézett –, de mindjárt itt kell lennie. Egy pillanatra átvehetné a csöppséget? Olyan szerencsétlennek érzem magam a gyerekekkel a karjaimon.

– Még, hogy én? Isten őrizz! – kiáltott fel Elise rémülten már a gondolattól is. – Persze az én kis angyalkám már be van oltva, de az oltás még nem fejtette ki hatását, és ha ennek a szegény gyereknek tényleg himlője van, amiben egy pillanatra sem kételkedek, akkor mindannyian megbetegedhetünk. Adja csak le a gyereket, ha az anyja nem kerül elő rögvest. Nekem gyorsan haza kell mennem az angyalkámmal, nehogy megfázzon. Gyere Rieke, agyó kedves doktor!

A fiatalasszony legyőzhetetlen félelmet érzett attól, hogy a kisgyerek már beteg lehet, és attól tartva, hogy a saját gyereke is megfertőződhet tőle, gyorsan elsietett, ahogyan csak a lábai bírták, hogy minél távolabb kerüljön a közvetlen közeléből. Mindeközben doktor Forbachra egyáltalán nem is gondolt.

Ő pedig meglehetősen zavartan ott maradt, mert az anya még mindig nem jött vissza. És akkor most mi legyen, ha az a nő... Hirtelen rémület futott végig tagjain. Mi van, ha egyáltalán nem jön vissza, és galád módon őt nézte ki arra, hogy rá hagyja a gyermekét. Hát ez egy szép kis történet lenne, és csak most emlékezett a nő zavart kinézésére, és arra hogy többször is, nehéz szívvel megszókolta a gyereket

Az órájára nézett. Már csak néhány perc volt hátra déli tizenkettőig. És ha most... Egy kétségbeesett elhatározás kezdett érlelődni benne. Korábbi környezete már régen megváltozott. Mi lenne, ha a gyereket egészen nyugodtan letenné a sarokban a padra? Végül is ott majd észreveszi valaki, ő pedig ezzel a csellel

megszabadulhat fatális helyzetétől. A lényeg az, hogy még időben odaérjen Röhrich vendéglőjébe.

– Ó, ez nem lehet igaz, drága doktor! – kiáltotta hirtelen egy hang Forbach legnagyobb rémületére, mely nem másról, mint Simprecht vénkisasszonytól származott. – Micsoda menyei látvány, kisgyerekek a karjaiban. Hol szerezte ezt a kedves kis lényt? De úristen, nem is tudja, hogyan kell tartani.

Ördögi gondolat cikázott át erre az egyébként jóindulatú doktor Forbach fejében. Persze tartott Simprecht kisasszonytól, aki az egész városban gonosz sárkányként volt közismert, most azonban, ha ügyesen kezeli a helyzetet, mentő őrangyal lehet a számára, és mint ahogyan egy fuldokló kap egy szalmaszál után úgy ragadta meg az alkalmat.

Egyfelől félelme, hogy az anya ráhagyhatta a gyermeket, és talán már egy robogó vonaton keresi a messzi távot, aztán a rettegés, hogy átverése közismertté válik a városban, aminek következtében Röhrich vendéglőjében se vége, se hossza nem lesz a cukkolásnak, továbbá késése, hiszen a dóm toronyórája éppen ütni kezdte a déli tizenkettőt, a legszélsőségesebb elhatározásra készítette.

– Igen, drága kisasszony – mondta –, panaszos pillantást vetve rá – tényleg nem tudom, hogyan kell bánni vele, a fejecskéje mindig félrecsúszik, és aztán a kis kukacka...

– De hová lett az anyja? Egy kicsit ringatnia kellene, és próbálja meg, pszt, pszt, pszt hanggal nyugtatgatni.

– Az anyja percekben belül vissza fog jönni, mert a gyereket be akarja oltatni. Átvenné egy pillanatra?

– Nem nagyon érek rá – válaszolta Simprecht kisasszony. – Egy barátnőmmel akartam itt találkozni, de rémes, hogy mennyit késik.

– Ó, hát csak egy pillanatra vegye át, hogy én is lássam, hogyan kell tartani.

– Igazán én sem értek hozzá – mondta erre szégyenkezve Simprecht kisasszony, de mégiscsak átvette a gyereket. – Persze jobban, mint ön, nézze meg, hogyan kell tartani! A fejecskéjét így a balkarján, hogy valamelyest feljebb kerüljön, aztán egy kicsit ringassa ide-oda. Így rögvest megnyugszik.

A gyerek abbahagyta a sírást. Észrevette, hogy idegen arc hajol fölé, ahonnan két hosszú lokni lóg le, melyek a hintáztatás közben ide-oda lengedeznek.

– Tényleg mesterien ért hozzá – kiáltott fel Forbach lelkesen. – Az anyja odakint lehet. Ha lenne szíves a kedves kis lényt ringatni egy kicsit, pillanatokon belül behívom.

– De ne tartson sokáig – szólt utána a kisasszony. Forbach azonban ezt már nem hallotta. Felkapta a padon mellette heverő kalapját, és mint a szélvész, kiszáguldott az ajtón. Odakint fellélegzett a friss levegőn. Persze gyorsan körülnézett, keresni kezdte a fiatalasszonyt, aki rábízta a gyereket, de mivel sehol sem látta, egy pillanattal sem maradt tovább, és szapora léptekkel Röhrich vendéglője felé igyekezett, hogy ott egy pohár exportsörrel leöblítse a hirtelen támadt rémületét. Csak amint az ismert ház közelébe ért, kezdte lassítani lépteit, és halkán maga elé mormolt:

– Julius, Julius, már majdnem azt kell hinnem, hogy ezúttal rendkívüli ügyességgel sikerült kimentened magad egy igencsak kínos helyzetből, de számíthatsz rá, hogy Simprecht kisasszony mérhetetlen haraggal lesz irántad. Ámde mit is tesz ez, úgyszinc jóindulattal senki iránt, ráadásul azt sem felejtette még el, hogy húsz évvel ezelőtt nem vetted feleségül. Mérges lesz, az biztos, ha az anya nem tér vissza. Jobb, ha óvatos leszel.

És ezzel egy menyét módján beosont a házba és a vendéglőbe, ahol persze egy szóval sem tett említést az éppen átélt kalandról. Csak annak örvendett, hogy itt még senki sem szerzett tudomást a történetekről.

Aurelie Simprecht kisasszony persze némileg csodálkozva nézett a tovaigyekvő Forbach doktor után, de a legtávolabbról sem gondolt arra, hogy mit vállalt magára, és aminek végrehajtására

most rákényszerül. Az első pillanatban bizonyos mértékig büszke is volt magára a kedves kisgyermekkel, és semmi kifogása sem volt az ellen, hogy az újonnan érkező asszonyok körülvették, és rácsodálkoztak a picire. Ez valami újat jelentett számára, és kezdetben még szórakoztatta is. A gyermek anyja azonban csak nem bukkant fel, és doktor Forbach szintén nem jött vissza. Ezen kívül barátnője, akire várakozott, szintén cserbenhagyta, és Simprecht kisasszony, aki semmi esetre sem volt beletörődő és türelmes ember, percről percre egyre idegesebben izgett mozgott a padon, ahol ült, és követelődző tekintettel nézett az ajtó felé. A kisgyermek persze kezdetben öröme volt, és nyugodtan is viselkedett, talán azért, mert meglepetés volt számára az idegennek tűnő, rá vigyázó asszony jelensége, ennek azonban egyszer csak hirtelen vége szakadt. Az is lehet, hogy megszomjazott, és az anyját követelte, vagy pedig, amitől a hölgy tartani kezdett, nedves lett. Röviden szólva nyugtalanodni kezdett, és néhány perc elteltével félreérthetetlen hangerővel bömbölni kezdett, beharsogva az egész várótermet, és új felügyelőnőjének, pszt, pszt nyugtatgatására sem volt hajlandó elcsendesedni. Visított, ahogyan a torkán kifért, és Simprecht kisasszony először csak megijedt, aztán morgolódni kezdett.

Teljesen méltatlan volt doktor Forbach részéről, hogy így viselkedett vele szemben. Szívességből vette át tőle a gyereket egy pillanatra, most meg ennyi ideig várat magára. Ezt nem volt köteles elviselni. Ha a kis lény most tönkre teszi a ruháját, a doktor nyilván nem vesz helyette másikat, és különben is, hol van a gyerek anyja? Egy anyának, aki be akarja oltatni a gyermekét, vele kellene maradnia, és nem futhat el mellőle. Ez legalább is kíméletlenségnek mondható. És különben is mi köze van neki ehhez a porontyhoz?

Simprecht kisasszony egyre inkább vitriolos hangulatba került, amire egyébként is hajlamos volt. A gyerek ekkor már figyelemre méltó hangerővel bömbölt teli torokból. A várakozók közül senki sem törődött velük, csak az újonnan érkezőknek, és a közvetlen közelben üldögélőknek tűnt fel, akik megtárgyalták a dolgot. Ezt

persze képtelen volt sokáig elviselni, és a hozzá legközelebb lévő asszonyhoz fordulva megszólította:

– Ó, kérem, egy pillanatra átvenné a kicsikét? Az anyja ki-
ment, és rögtön vissza kell jönnie. Én sajnos nem érek rá, hogy
tovább várakozzak.

Az asszony jól megtermett városi kofa volt, meglehetősen el-
szánt ábrázattal. Éppen ekkor érkezett, és csodálkozva bámult a
nőre, aki megszólította.

– Én tartsam a karjaimban a maga gyerekét? – kérdezte vé-
gül. – Hiszen nekem is van egy.

– De hiszen ez nem is az én gyerekem, kedves asszonyom –
jegyezte meg Simprecht kisasszony, és ezzel a megjegyzéssel
alaposan morózássá tette a „kedves asszony” hangulatát.

– Nekem meg mi közöm van hozzá, hogy a maga gyereke,
vagy sem? Adja annak a kezébe, akinek a gyereke! Az biztos,
hogy nem az enyém.

A kisasszony az ajkába harapott. Tapasztalatból tudta, hogy
bármennyire is éles a saját nyelve, ilyesfajta emberekkel nem
szabad szócsatát kezdenie, mert már többször előfordult hogy ő
húzta a rövidebbet. A kicsivel a karján átvonult a másik oldalra,
hogy ott próbálkozzon, de ott is eredménytelen volt. Pillanatokon
belül elterjedt az újonnan érkező asszonyok között, hogy a „puc-
cos hölgy” le a karja passzolni a gyereket. Végül a szolgálattevőt
szólította meg, aki a sorszámokat osztogatta:

– Kedves barátom, egy asszony itt hagyta ezt a gyereket az-
zal, hogy rögtön visszajön. Lenne olyan szíves a gondját viselni?

– Még, hogy én? – kérdezte az ember rafinált mosollyal. –
Azt már nem, hölgyem. Van nekem otthon már hét, nem áll szán-
dékomban még egy nyolcadikra is szert tenni.

– De az anyja rögtön visszajön a gyerekhez!

A férfi azonban nem volt hajlandó a további alkudozásra. – Te
jó isten! – szólalt meg nyugodtan –, hogy óbégat szegény kis

kukacka, mintha gombostűt nyelt volna. Nézze csak a nyakát! – és ezzel elfordulva ment tovább a dolgára.

Simprecht kisasszony összeszorította ajkait, de eszében sem volt beletörődni, hogy így bánjanak vele. Ki kényszeríthetné rá, hogy az ekkor már torka szakadtából bömbölő gyereket, akihez ráadásul semmi köze sincs, tovább cipelje a karjaiban! Azt persze megígérte, hogy egy percig vigyáz rá, Forbach doktor pedig galád módon meglépett, de most már az ő kötelezettségének vége. Más dolga is van, minthogy itt idegen gyerekekre vigyázzon, és anélkül, hogy bárkivel is törődött volna, végigvonult a váróteremben, alkalmas helyet keresve, és a hangosan sírdogáló gyereket letette az egyik sarokba.

Ha azonban azt gondolta, hogy ezt észrevétlenül megtehetette, akkor nagyot tévedett. Az is lehet, hogy ezzel nem is törődött, mert mi köze volt neki ehhez a gyerekhez, de az asszonyok közül néhánynak teljesen más volt a véleménye. Egyesek alig vették észre, hogy a gyereket az egyik sarokban letette a földre, majd sietve elindult az ajtó felé, voltak azonban, akik dühös kiáltással felugráltak, és utána siettek.

– Állítsák meg! – kiáltozták többen is. – Itt akarja hagyni a gyereket. Állítsák meg! Álljon meg!

Simprecht kisasszony, aki minden bizonnal hallotta a lármát, haragos pillantást vetett hátrafelé, de nem hagyta befolyásolni magát, és éppen ki akart sietni az ajtón, amikor az ott álldogáló rendőr, aki szintén felfigyelt a zajra, elé lépett, és megkérdezte, hogy miről is van szó.

– Ez a nőszemély – kiáltotta az egyik a követői közül – éppen most tette le a gyermekét az egyik sarokba, és meg akar lépni. Ne hagyja elmenni! A szegény csöppség belepusztulhat ebbe, már most úgy bömböl, mintha felnyársalták volna.

– Micsoda? – kérdezte a rendőr felháborodva. – Itt hagyná a gyermekét?

– Az a nő megőrült! – kiáltott fel erre Simprecht kisasszony haragosan. – A gyerek egy idegen asszonyé, aki kiment, és még mindig nem jött vissza. Mi közöm van nekem ehhez?

– De ez a nőszemély egész idő alatt a karján ringatta a gyereket – szólt közbe a kofa –, és már engem is rá akart bírni, hogy vegyem át, de ismerem én az ilyeneket. Egyszerűen meg akart lépni. Pfuj, nincs lelke az ilyennek, szégyellje magát!

– Hát maga előtt aztán semmi esetre sem – felelt vissza Simprecht kisasszony nem éppen udvarias hangon. – A gyereket nem is ismerem, semmi közöm hozzá. Tegye szabaddá az utat biztos úr, vagy menten felkeresem a rendőrigazgatót.

– Nem kell felkeresnie, én magam fogom bekísérni – nevetett fel szórakozottan az ember. – Ez ne legyen a maga gondja. Most pedig legyen olyan jó, vegye magához a szegény kicsikét, különben rekedtre üvölti magát.

– És miért kéne, hogy ez engem érdekeljen? – kiáltotta Simprecht kisasszony bosszankodva. Szívességből vettem át doktor Forbachtól, aki azt állította, hogy egy nő bízta rá.

– Aha, na persze, Doktor Forbachtól! – lármázott közbe a kofa. – És milyen okos. Egyszerűen fogja magát, és lerakja itt a váróban, abban bízva, hogy valaki majd gondját viseli a szegény kis emberkének. Micsoda szívtelen anya!

A kisasszonynak fogytán volt a türelme, és erőszakkal ki akart jutni a szabadba, a rendőr azonban méltóságában megsértve érezte magát.

– Na – förmedt rá, elállva útját –, ebből nem lesz semmi. Így nem szabadul innen. Ha rendben lenne a lelkiismerete, akkor nem tartana attól, hogy velem jöjjön a rendőrségre. Ha idehozta azt a gyereket, magával is kell vinnie. Ez nem lelencház.

– Nem is én hoztam ide! – kiáltotta a hölgy, akinek haragjában már kicsordultak a könnyei.

– Akkor meg mit keresett itt egyáltalán?

- Az egyik barátnőmmel akartam találkozni.
- Ezt mindenki mondhatja – nevetett fel a törvény embere. – Nem, hölgyecském, ez nem segít magán. Kapja csak fel azt a gyereket! Velem jön a rendőrségre.
- De hiszen magának ismernie kell engem! – kiáltott fel Simprecht kisasszony kétségbeesetten, mert most első ízben ragadta magával a félelem, hogy a végén még gyerekekkel a karján fogják végigkísérni az utcán. Ó, ez a lelketlen doktor Forbach!
- A nevem Simprecht, Aurelie Simprecht, az apám Simprecht kereskedelmi tanácsos, a bátyám Simprecht kancelláriai tanácsos...
- A sógora meg maga a király, nem igaz? – más már nem is hiányzik – szólt rá felháborodva a törvény szolgája, elfordulva a delikvenstől. – Hol is van az a gyerek? Az előbb még ott hevert, most meg hová lett?
- Miféle gyerek? – kérdezte az egyik asszony, aki épp az előbb lépett be karján egy csecsemővel, és még fogalma sem volt róla, mi lehet a láрма oka.
- Az a gyerek, amelyik ott hevert a földön.
- Abban a fehér, csinos kis pólyában?
- Pontosan róla van szó. Nem látta véletlen, hogy mi történt vele?
- Na, minek kellett volna történnie? – kérdezett vissza a csodálkozva a fiatalasszony. – Az anyja, Paulmann-né, a fényképész felesége vitte magával. Az előbb rosszul lett, szédülni kezdett, és itt hagyta a gyereket, mert attól tartott, hogy a végén még elejti. Itt a szomszédban, nálunk valóban elájult, és mikor magához tért, nem is tudta rögtön megmondani, hogy hová lett a csöppség, de mostanra már megtalálta, és hazavitte, mert túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy hosszabb ideig várakozzon itt.
- Hm – szólalt meg a rendőr, valamelyest elképedve. – Hát ez elég különös. Ismeri emitt ezt a hölgyet?

– Simprecht kisasszonyt? – hát persze, Simprecht kereskedelmi tanácsos lánya.

– És akit most be akarnak kísérni a rendőrségre, hogy feljentsék ostoba viselkedéséért – kiáltotta felháborodva az érintett hölgy, majd szikrázó tekintettel, szapora léptekkel kirohant az ajtón.

4.

A rendőr persze igen megdöbbenet képet vágott, amikor Simprecht kisasszony elhagyta a helyiséget, mert jól tudta, hogy most mi vár rá előljárói részéről. Arra természetesen nem számíthatott, hogy tekintettel lesznek teljes mértékben jogos eljárására.

Simprecht kisasszony ekkor még nem gondolt arra, hogy elégtételt követeljen a rendőrségen az elszenvedett bánásmód miatt, mert bosszúsága pillanatnyilag az egész helyzet előidézője, doktor Julius Forbach ellen irányult, és haragja még tovább fokozódott volna, ha látja őt Röhrich vendéglőjében kedélyesen üldögelni egy pohár pompás sör mellett, amit éppen ekkor tartott a fény felé, örvendezve annak csillogásán.

Újabb vendégek érkeztek. – Hallottátok mi történt? – kiáltott egyikük, miközben kalapját egy szögre dobta, és letelepedett a Forbach melletti üres székre. – Pompás hecc történt a régi mérlegházban, ahol ma a gyerekeket oltják.

– Tényleg? És mi történt? – kérdezték több felől is élénken, Forbach pedig meglepődve nézett új szomszédjára.

– Ó – nevetett fel amaz –, nem több mint, hogy az egyik asszony kihasználva a kedvező alkalmat, meg akart szabadulni a gyermekétől. Az egyik sarokban lerakta a földre, aztán szépen meg akart lépni, de a rendőrnek szerencsére sikerült elkapnia.

– Ezer ördög – kiáltott fel egy másik –, micsoda lelketlen anya!

– A nő pimaszul tagadta, hogy a gyerek az övé lenne – folytatta az elbeszélő –, de semmi sem segített rajta. Számíthat rá, hogy néhány hónapot a dologházban fog eltölteni.

– Még egy vendég lépett be, aki hallotta az utóbb elhangzottat.

– És tudják már, hogy ki volt a vélt anya? – szólt közbe, miközben odahúzott egy széket.

– Nem – válaszolta az elbeszélő. – Csak annyit hallottam az utcán, amennyit már elmondtam.

– Aurelie Simprecht kisasszony.

Vad nevetés tört ki erre az egész helyiségben, mert az érintett személy igencsak ismert volt a városban, és ezért abszurdnak tűnt az egész történet. Csak Forbach nem nevetett együtt velük, mert igencsak megrémült a hírtől. Mindenesetre a hölgy nagyon kellemetlen helyzetbe került, és mindez őmiatta történt, azt pedig tapasztalatból tudta mindenki Buntzlachban, hogy milyen gonosz nyelve van az érintettnek. Azonban pillanatnyilag nem volt mit tenni, csak annak örülhetett, hogy a saját neve nem került itt szóba. A sör azonban a továbbiakban már nem ízlett neki, és a hallottak alapján már nem is érezte biztonságban magát. Az általános lármában és röhögésben ezért felállt, különös módon az sem érdekelte, hogy további részleteket is megtudjon. Kifizette a sörét, felkapta a kalapját, és éppen el akarta hagyni a vendéglőt, amikor egy belépő újabb törzsvendég hangosan odakiáltott neki:

– Halló Forbach, indul vissza a régi mérlegházba gyerekeket ringatni? Pompás elfoglaltság lehet egy vén agglegénynek. Igyekezzen, nehogy lemaradjon a pokoli lármáról! Az emberek azt beszélik, hogy meglépett, és pácban hagyta a gyereket.

– Marhaság! – kiáltotta vissza a doktor ingerült hangon. – Úgy tűnik, egész Buntzlach megkergült. – És anélkül, hogy hagyta volna magát feltartóztatni, kisietett az ajtón.

Ugyanazon a napon az elképzelhető legfantasztikusabb pletykák terjengtek egész Buntzlachban, és ennek során Forbach dok-

tor és Simprecht kisasszony neve a legkülönösebb kombinációkban merült fel. Az egyik rosszindulatú buntzlachi polgár, természetesen névtelenül, de a hirdetési díjat mellékelve a két személyre vonatkozó eljegyzési hirdetést kívánt feladni. Egy hajszálon múlt, hogy a szerkesztőségben még időben észrevették a két érintett nevével való visszaélést, és ezzel sikerült elkerülniük egy hallatlan botrányt.

És honnan származtak ezek a szomorú, és semmivel sem indokolt félreértések? Kizárólag Julius Forbachnak abból a megrögzött szokásából, hogy mindig pontosan be akarta tartani a déli időpontot Röhrich vendéglőjében, amikor szokása szerint ebéd előtt megivott egy pohár sört. Az adott időpontot ezúttal sem akarta elmulasztani, és Simprecht kisasszony a maga anyagi türelmével volt az áldozat, akinek ezért bűnhődnie kellett.

A doktor három napig nem is látta őt. Ez talán rajta is múlt, mivel aggódva távol tartotta magát minden olyan helytől, ahol esetleg találkozhatott volna a hölgygel. A negyedik napon azonban véletlenül összefutott vele az utcán, éspedig olyan körülmények között, hogy képtelen volt kitérni előle.

Nagy tisztelettel üdvözölte is őt, a kalapját is sokkal mélyebbre megemelte előtte, mint egyébként szokása volt, de ez mit sem segített.

– Szörnyeteg – mormolta a hölgy félig hangosan, de mégis elég érthetően, és felvetette a fejét anélkül, hogy visszaköszönt volna, majd büszkén elviharozott, mint hatalmas hadihajó egy szegényes kereskedelmi szkúner mellett. Doktor Julius Forbach törölve lett részéről a létező lények listájáról.

Jó kis feleség

Reményteli helyzet

Az 1948-as esztendőben, Kaliforniában egy mindaddig lehetetlennek tartott aranylelőhelyet fedeztek fel. A világ minden tájáról özönlöttek az emberek a helyszínre, hogy részesedjenek a zsákmányból, és az aranyat, mely szanaszét hever az erdőben, csak úgy egyszerűen felkapkodják, ahogyan gondolták. A bevándorlók legnagyobbrészt, amint azt nem nehéz kitalálni, magából az Egyesült Államokból indultak útnak, mivel a világon nincs még egy olyan nemzet, mely gyorsabban kapna az alkalmon, hogy kihasználjon valami adódó lehetőséget, mint éppen az észak-amerikaiak. Így aztán amilyen hajót csak fel lehetett hajtani, megpakoltak ellátmánnyal és utasokkal, és útnak indították hosszú útjára, megkerülve a Horn-fokot. Pillanatokon belül járatokat szerveztek, melyek más tömeget Mexikóba vagy Colonba (Panamával szemben) szállítottak, ahonnan azokat újabb járatokkal a Csendes óceánon át, majd ismét más gőzösökkel tovább szállítottak. Ezzel egy időben végtelen kocsi- és szekérkaravánok indultak útnak az unió nyugati államaiból, hogy szárazföldön, a kiszáradt és vad prériken tegyék meg végtelennek tűnő útjukat.

Mindez persze ugyancsak fáradtságos, sőt veszélyes tortúra volt, mivel az arrafelé tanyázó vad indiánhordák nem nézték jó szemmel, hogy fehér férfiak árasztják el territóriumukat, ejtik el vadjaikat, vagy kiűzik vadászterületeikről, és éjszakánként tolvajként fosztogatnak. Ahol gyengébb csoportokkal találkoztak, vad dühvel és bosszúvágygal törtek a jövevényekre. Az út mentén hosszú sorokban voltak eltemetve az éhezéstől vagy betegségekben elhunytak. De mit is számított mindez az arany vonzerejéhez képest, aminek senki sem tudott ellenállni!

A nyugati farmerek kíméletlenül pakolták fel családjaikat és csekélyke ingóságukat lovak vagy ökrök által vontatott szekereikre, és vállukon puskával vándoroltak mellettük az új Eldorádó felé.

El lehet képzelni, emberek milyen furcsa keveréke tartott a távoli nyugat felé. Többségük persze munkát kedvelő, derék ember volt, de jócskán akadt köztük az államokban létüket bármi módon fenntartó csőcselék is, igyekezve egy olyan vidék felé, ahol az arany tömegesen fordul elő, tehát úgy érezték, hogy ott majd nekik nyílik minden virág. Ha a nemesfémeket nem találják meg a földben, vannak még más módszerek és lehetőségek is, hogy megkaparintsák az aranyásók zsebeiből, és az is biztos, hogy ezt nem szerény módszerekkel teszik majd meg.

Így történt aztán, hogy már hat-nyolc hónappal az arany felfedezését követően az ország belsejében az utak kezdtek bizonytalanná válni, és nem volt ritkaság a rablógyilkosság sem. Persze ezekkel a cselekményekkel kizárólag a mexikóiakat vádolták, akiknek éppen ekkortájt hódították meg gazdag országukat, ők pedig ezért szívből gyűlölték az öntelt ellenséget, és ez érthető is. A tény azonban az, hogy a legtöbb ilyesfajta gyilkosságot az amerikai csőcselék követte el, akik semmiféle eszköztől sem riadtak vissza, hogy eltereljék magukról a gyanúsítást. Mit is számított nekik, ha a felingerelt lakosság helyettük egy ártatlan embert kapott el!

Beköszöntött az őszi, és megkezdődött az esős évszak, ami sajtószórakoztatásának tulajdonsága ennek a vidéknek, jóllehet tulajdonképpen nem tartozik a trópusokhoz. Ezúttal nyolc napig tartott a zivatar, teljesen felpuhítva a talajt, és számos helyen, mivel valódi utak egyáltalán nem is léteztek, teljesen járhatatlanná téve azt. Sokfelé még gyalogosan is csak nagy nehézségek árán lehetett továbbjutni.

A mai napon az eső dél körül alábbhagyott, de az égen még mindig nehéz, sötét felhők hajszták egymást, minden pillanatban újabb zivatarral fenyegetve. Szél süvöltött a tölgyfák magas csúcsai között, lerázva a földre termésüket.

Az egyik dombháton, leginkább nyugat felé tartva, egy fiatal ember haladt, ruházata alapján a nyugati erdőségeket becserkésző vadász. Hosszú puskája a vállán, bőrből készült golyótaszkája, rajta függő lőporszarúval a jobboldalán, tüskés kúszónövények ellen

védő lábszárvédővel lábain, és az, hogy az erdőt otthonának tekint, a hátán vitt, összetekert pokróc igazolta, amit takaróként és szükség esetén eső ellen védőköpenyként is használhatott.

Vadásznivaló nem nagyon akadt errefelé, mert sok minden zavarta a dombvidéket. Szerteszét mély keréknyomok árulkodtak a szekerekről, melyek utat kerestek maguknak az erdőben, körülöttük pedig lovasok és gyalogosok nyomai. Miattuk a szarvasok félénken visszahúzódtak a magasabban fekvő, zordabb hegyoldalakra, és legfeljebb csak éjszakánként keresték fel korábban megszokott legelőiket.

A vándor a legcsekélyebb óvatosságot is mellőzve követte az alig felismerhető ösvényt, átlépte az útjába eső száraz, lehullott ágakat, és közben olykor-olykor régi melódiákat füttyörészett, melyek éppen eszébe jutottak. Pillantása pusztán megszokásból kalandozott el néha jobbra-balra, mintha a magas, szürke törzsek között valami élőlényt keresne.

Hirtelen maga előtt távolabb, egy kisebb erdei tisztás közepén az emberek vagy állatok által kitaposott ösvényen keresztben elnyúlva egy sötét valami hevert, ami messziről nézve akár egy ember teste is lehetett.

– Már megint egy gyilkosság – mormolta halkan és borúsan maga elé a szakállába –, napról napra elvadultabb lesz itt a helyzet Kaliforniában, az ember kénytelen leginkább azzal foglalkozni, hogy ép bőrrel átjusson az erdőn, de nézzük csak, nem mozdult meg éppen az a test?

Szaporábban kilépett, hogy mihamarabb közelebből is meggyőződjön a helyzetről, talán segítséget is nyújthat egy szerencsétlenül járt embernek. A talaj azonban annyira felpuhult és iszapos volt, hogy gyakran bokáig elmerült, és csak nehézkesen talált félig-meddig szilárdabb helyeket, míg végül elérte a sárban elnyúló alakot, és csodálkozva állt meg mellette.

A szerencsétlen hason feküdt, oldalra fordítva feltűnően elvörösödött arcát, csukott, vagy inkább összeszorított szemekkel. Úgy tűnt, hogy zuhanás közben bal karja befűródött a sárba, miközben

tompítani akarta az esést. Jobb karjából azonban semmi sem lehetett látszott, csak a lábai rándultak meg még néha, mintha a talpaival valami támaszt keresne. Az élet tehát még nem szállt el belőle teljesen. A fiatal idegen puskáját a legközelebbi fának támasztotta, mellé akasztotta a pokrócát, és éppen neki akart látni, hogy megfordítsa a feltehetően csak megsérült embert, amikor az anélkül, hogy szemeit kinyitotta volna, maga elé mormolt:

– Bárcsak sohasem láttam volna meg életemben ezt az átkozott Kaliforniát. Ó, megváltóm, sehol sincs szilárd talaj a lábam alatt!

– Halló, idegen! – kiáltott rá némileg csodálkozva, szintén németül a fiatalember, hiszen a hang egyáltalán nem olyan volt, mintha egy halálosan sérült embertől, vagy haldoklótól származna. – Maga meg mit művel itt? Elesett, vagy valami hiányérzete van?

A földön fekvő ember apró szürke szemeivel pislogni kezdett az idegen hang felé, anélkül azonban, hogy helyzetén változtatott volna, de anyanyelve, amit az imént hallott, megnyugtató hatással lehetett rá, mert köpködni kezdett, mivel a szája tele volt sárral, majd féktelen káromkodások kíséretében megszólalt:

– Hogy mi hiányzik, kamerád? A cipőm hiányzik. Beleléptem egy átkozottul, mély tócsába, a cipőm meg beragadt az iszapba, és nem találok talajt a talpam alatt.

A fiatal idegen felnevetett.

– De hát mégsem tűnhetett el egészen!

– Hát el nem tűnhetett, az biztos – hangzott a válasz komikus haraggal –, de majdnem olyan a helyzet, mintha a tengeren a fedélzetről a vízbe pottyant volna. – Na a csuda vigye el – szakította magát hirtelen félbe, miközben arca még jobban elvörösödött –, most végre megvan, de a fene egye meg, hogy beszorult?! Micsoda szórakozás lesz kiszedni, de vinné el a hóhér, már megint esni kezd! Arra gondolni sem merek, hogyan jutok tovább.

Teljes erőből húzni és rángatni kezdett, majd végül sikeresen előkerített valamit, ami leginkább egy hosszúkás, sáros kalocsniknak tűnő tárgynak látszott. Ezzel felegyenesedett, a rátapadt szennytől szinte dermedten, egy pillanatig nézegette a zsákmányt, aztán egy újabb szitokáradattal, mellyel elátkozott mindent, ami a föld felett és alatt van, földhöz vágta.

Alacsony termetű, jelentéktelen alak volt, és bár lehet, hogy nem megnyerő és előnytelen módon produkálta magát, de az a benyomás, amit szemlélőjére gyakorolt, semmi esetre sem volt kedvező. Pillanatnyi hangulata talán nagymértékben hozzájárult ehhez, de mindenesetre elkeseredettnek és bosszúsnak látszott. Egy kicsit bandzsított is, vörös haja, hosszú, hegyes orra volt, és tényleg nem tűnt többnek, mint egy magán kívüli, rakás szerencsétlenség, mely puskaporral töltve, gyutaccsal ellátva, bármely pillanatban felrobbanhatna.

És milyen látványt nyújtott ez az ember! Az öltönyét nem is lehetett felismerni rajta, szolid iszap- és kosztömegnek látszott egészen fel a jobb arcáig, mely előbb még a sárba ért.

A fiatal német a fejét csóválva nézegette. – Az ég szerelmére, maga meg honnan került ide? – szólalt meg végül. – És merrefelé tart? Csomagja nincs is, azért meg tényleg aligha jöhetett el ide Kaliforniába, hogy cipőben mászkáljon a sárban.

– Ostobaság! – morogta az ember, és mégiscsak igyekezett felvenni a cipőjét, felemelve a bal lábát, a jobb lábán egyensúlyozva miközben körülnézett a földön. – Ezért tényleg nem jöttem ide, de ebben az átkozott országban még egy darabka fát sem talál az ember, amivel levakarhatná a mocskot a cipőjéről. Isten őrizz, így mégsem maradhat...

Az idegen jóindulatúan odanyújtotta neki a kését, és a kisember nekilátott cipőjének belsejéből kivakarni a sarat, amennyire lehetséges volt, hogy végre bele tudjon lépni. – Kocsival vagyok – mondta közben –, a feleségem a kocsin maradt. Ma reggel az átkozott kasztniról leesett és elveszett a kabátom, így kénytelen voltam visszaszaladni, hogy megkeressem.

– Mégiscsak végigment volna itt egy kocsi? – kérdezte a fiatalember. – Keréknyomot legalább is nem látok sehol.

– A kocsi nem itt haladt – morogta tovább a kisember –, a kocsik odalent kerülnek meg a dombot, én számár pedig azt hittem, egy kicsit lerövidíthetem az utat, ha itt átmegyek, de a pokolbéli ördög sem érti, hogyan lehetséges, hogy itt fent a hegyekben a legmélyebb és legpuhább a sár. Láttam öszvéreket úgy elsüllyedni, hogy két markos férfi alig tudta őket kiemelni a szikkadtabb talajra. Le akartam rövidíteni az utat, és így kerültem ebbe a helyzetbe, hogy már egy órája küzdök az izzappal.

– És hol van a felesége a kocsival?

– Közben lassan tovább haladt.

– Ezek szerint van még vele valaki a fogaton?

– Isten őrizz! – válaszolta a kisember. Az asszony elég elszánt, jobban lovagol és hajtja a kocsit, mint jómagam, és még az ördögtől sem fél.

– De mégsem hagyhatta, hogy teljesen magányosan folytassa az utat? – kérdezte csodálkozva a fiatal német. – Ember! Az út egyáltalán nem biztonságos, mindenféle csőcselék kószál errefelé. Remélem, a hölgy nem egészen fiatal?

A kisember bizalmatlan tekintettel nézett a beszélőre, majd megszólalt: Fiatal? Húszéves múlt, nemsokára lesz huszonegy.

A másik erre a fejét csóválta. – Ebben az esetben én nem hagytam volna egyedül továbbmenni, biztos, ami biztos.

– Ugyan már! – válaszolta csurom vizesen a másik. – Maga csak ne féltse őt! Én sem félttem. Egész úton töltött pisztoly van nála, és még egy gombot is eltalál vele.

– A prérin jutottak el idáig?

– Persze, az északi fennsíkon és a kék hegyeken keresztül.

– Minden elismerésem, és honnan indultak?

– Illinoisból. – De ezer ördög, idegen, nincs véletlenül egy kis viszki magánál? Igencsak ráz a hideg, és már megint kezd zuhogni, mintha árvízzel akarná elárasztani a földet. Ó, egek, mi-csoda utazás vár még rám!

– Egy cseppel sem szolgálhatok – válaszolta a fiatalember –, pedig magam sem vetnék meg most egy forró kortyot.

– Na, akkor tartson velem, idegen! A kocsim nem lehet meszsze innen, és bizonyára hamar utolérjük. Azon van egy egész kan-csóval, legalább is egy féllel, éjszaka pedig velünk táborozhat, mivel úgy tűnik, fogadó sehol sincs ebben az egész átkozott or-szágbán. Miért is gyötört az ördög engem azzal, hogy nekiindul-jak keresni azt az átkozott aranyat. Milyen jó dolgom lehetett volna Illinoisban. Az ember képtelen nyugton maradni, ha egyre csak aranyrögökről és unciákról hall, mifelénk ennek hatására tényleg igazi népvándorlás indult be.

– Ezek szerint karavánnal jöttek?

– Legalább is az út részén – mormolta Brause –, aztán bekrepált az öreg lovam, és mire tudtam szerezni egy másikat, a többiek már messze jártak, és már legalább két hete túrják a földet az arany után.

Közben meglehetősen morcos képet vágva felrángatta, és szo-rosan bekötötte a nedves és sáros cipőjét, nehogy megint lecsúsz-szon a lábáról. A két férfi ezt követően innen a magasabb vidék-ről, ahol a talaj rémesen fel volt ázva, elindult lefelé, megkeresni a keréknyomokat, hogy azok mentén haladjanak tovább. Érthetetlen módon azonban, bár szapora léptekkel igyekeztek, Brause kocsi-jának sehol sem akadtak a nyomára, és csak estefelé értek utol egy másik kocsit, de annak tulajdonosa csak kevésbé biztató felvilágo-sítást tudott adni, ugyanis korán reggel néhány küllő törése miatt az egész napot kénytelen volt a hiba kijavításával eltölteni, és egy négyökrös szekéren kívül más jármű nem haladt el mellette, így Brause kocsija valahol más irányba kanyarodhatott.

– Tudja barátom – szólalt meg a kísézője –, másfél órával ezelőtt felhívtam a figyelmét egy keréknyomra, mely jobbra lekanyarodott. Valószínűleg ott mulasztottuk el a helyes nyomot.

– Az lehet – mormolta bosszúsán maga elé Brause –, még ez hiányzott nekem. Ó te...

– Legjobb, ha visszamennek, és a másik nyomot követik.

– Egyen meg a fene, ha ezt megteszem. Akkor már négy órával lennék lemaradva.

– A felesége bizonyára nem fog egyedül tovább utazni, hanem bevárja. Nem hagyhatja szegénykét egyedül az erdőben!

– Nem is akart várni rám – kiáltotta Brause bosszúsán. – Én bár kértem rá, de az a nő nagyon önfejű.

– Bizonyára nem juthatott messzire.

– Ennek ellenére a nyakam teszem rá, hogy még mindig továbbhajt. Merrefelé tartott is az a másik nyom?

– Éles szögben jobbra. A különbség persze nem volt jelentős, de persze ki tudja, hogy később a másik keréknyom merre tartott?

– A hóhér vigye! – mondta erre Brause. – Akkor itt jobbra átvágok, és rá kell találnom arra a másik nyomra. Merrefelé tart tulajdonképpen barátom? Egy meghatározott hely felé?

– Azt nem mondanám. Csak egy kisebb lelőhelyet keresnék fel, a környéken vadásznék, és eladnám a vadhúst.

– Tehát aranyásással nem is próbálkozna?

– Különösebb kedvem nincs hozzá, bár ki tudja.

– Nos, akkor jöjjön velem, kettesben jobb lesz, és ha megtaláljuk a kocsimat, legalább egy jó adag sült hússal, kétszersülttel és viszkivel állok a rendelkezésére. Mit szól hozzá?

Hans Volk egy pillanatig jól megnézte magának az embert. Nem tetszett neki különösen, és öltözete éppoly kevésbé fokozta jóindulatát. De aztán szívesen megnézte volna magának az asz-

szonykát, aki ilyen elszántan cserbenhagyta a férjét, és szándékosan tovább hajtott a vad, idegen világba. Egy vacsora kilátása ezen a vadak által elhagyott vidéken, ahol aligha reménykedhetett abban, hogy emberi lakhelyre bukkan, ebben is volt valami csábító, hiszen élelmiszert egyáltalán nem vitt magával, így aztán a pus-káját a vállára kapva, nevetve válaszolt:

– Hát, felőlem, legyen, ahogy gondolja. Semmi veszíteni való sincs, egyébként is a jó szerencsére bízom, hogy merre tartok, így aztán mehetek akár jobbra, akár balra. Menjünk hát, cimbora, aztán majd meglátjuk, hogy megtaláljuk-e a feleségét. Annyit azonban meg kell mondanom, hogy a maga helyében inkább a biztosat választanám akkor is, ha egy kis kerülőt kéne tennem. Errefelé talán a nagy bűdös semmibe futunk bele, és akkor hogyan tovább?

– Jöjjön csak – válaszolta Brause –, Illionistól ide vezető utamon már hozzászoktam, hogy utak és ösvények nélkül is eligazodjak a tágas prérin, tehát ne is gondoljon arra, hogy eltévedhetünk. A feleségem kétségtelenül a következő ösvényen haladt tovább, amire rá fogunk találni, mivel biztos, hogy visszafelé nem ment, és ha kocsinyomokra bukkanunk, a felpuhult talajon a sajátomat azonnal felismerem, mivel az egyik hátsó keréken van egy hibás hely. Bárcsak korábban is gondoltam volna erre! Tehát előre, menjünk amott annak a dombhajlatnak az irányába a sarokig, és ha addig nem találunk semmit, akkor majd egy kicsit még jobbra tartunk.

– Felőlem! – nevetett fel Hans –, a mai nap még elég sokáig tart, és ha szerencsénk van, a viszkít is megtaláljuk. De most tényleg megint esni kezd, és éhes gyomorral sem szeretném eltölteni az éjszakát.

Az erdei tábor

Az égbolt megint annyira beborult, hogy úgy nézett ki, mit egy koszos szürke zsák. Az eső nagy cseppekben zuhogott kérérlhe-

tetlenül az erdőre. Ez azonban azzal a dupla hátránnyal járt, hogy elárasztotta és felismerhetetlenné tette a nyomokat is, és amikor a két vándor estefelé valami útféléhez, enyhén lejtős domboldalhoz ért, amit utazók használhattak, hogy lejussanak a völgybe, Brause képtelen volt felismerni saját járművének jellegzetes nyomait. Éppen egy sáros szakaszon, ahol a kocsik igyekezhetek keményebb talajra lelni, esetleg úti céljuk eltérő is lehetett, a nyomok szétágaztak, és szegény ördög teljesen tanácstalan volt, hogy melyik nyomot kéne követnie.

Akkor most mi legyen? Ameddig a szem ellátott, emberi lakhelyet nem lehetett felismerni, csak jobbra az egyik szurdokból felszálló füst volt látható. Abba az irányba vezetett az egyik keréknyom is, és egyetlen lehetőség az maradt, hogy ott megtalálják az elveszett fogatot. Odáig persze még hosszú volt az út, és a nappal annyira közeledett a vége felé, hogy a fák alatt már sötét volt. Ennek ellenére előre! Hans Volk maga is úgy vélte, hogy oda kell igyekezniük, mert ott legalább tüzet találnak, és talán valamelyik ott tartózkodó kocsiról élelmet is kaphatnak.

Útjuk nehézkes volt, mert a keréknyomok nemsokára eltűntek a sötétben, a nedves bokrok között a lejtős domboldalon csak körülbelül tudták tartani a helyes irányt. Végül mégiscsak rábukkantak egy erőteljes keréknyomra, mely feltehetően a bányavidék egyik fontos helye felé tarthatott, és balra rátérve erre nem is tartott sokáig, mikor a bokrok között világosan lobogó tüzet pillantottak meg, és egyidejűleg több, kisebb kolomp hangját hallották. Ilyen kolompokat szoktak az igavonó állatokra kötni, hogy másnap reggel könnyen meg lehessen találni őket. Ekkor már semmi kétségük sem volt, hogy nagyobb táborhelyhez közelednek, amit egy karaván választhatott, vagy a véletlenszerűen errefelé tartó fogatokból állt össze.

Amint közelebb értek, megpillantottak öt körbeállított kocsit, a kör közepén magasra lobogó tűzzel, körülötte az összes utazóval. Úgy tűnt, az eső kezd alábbhagyni, a levegő pedig annyira lehűlt, hogy az emberek a jó nagy tüzet nem csak a ruhájuk szárításáért érezték kellemesnek.

Brause belépett a csoport közepébe, hogy jól megnézzze magának a különféle embereket, köztük a feleségét keresve, hátha megtalálja, és amint hirtelen beállított a tűz által jól megvilágított idegenek közé, és kíváncsi, aggodalmas tekintettel körülnézett közöttük, a táborozók egy pillanatig döbbenten néztek rá, de aztán hirtelen harsány nevetésben törtek ki, mivel az apró, teljesen elázott, sáros alak joggal tűnt komikusnak számukra.

Brause azonban erre egyáltalán nem figyelt. Anélkül, hogy a társaságot akár egyetlen szóval is üdvözölte volna, végigmustrálta egyik csoportot a másik után, majd kétségbeesetten felkiáltott:

– A fene egye meg, nincs itt!

A határtalan derűtség erre megismétlődött, ami tovább fokozódott, amikor az egyik fiatal fickó megkérdezte tőle, hogy kit keres, mire Brause lakonikusan válaszolt:

– A feleségem!

Hans Volk követte, de mindeddig a körön kívül maradt. Észrevette, hogy társa milyen nevetséges figurának tűnik, és ezért nem állt érdekében, hogy hozzá tartozónak találják. A közelében állók közül azonban néhányan mégis észrevették, és az egyikük odakiáltott neki:

– Halló, idegen, jöjjön közelebb a tűzhöz! Talán csak nem maga is a feleségét keresi?

Hans felnevetett: – A feleségemről aligha lehetne szó – mondta közben –, válláról levéve, és maga mellé állítva puskáját – de szívesen találnék magamnak egy asszonyt, és azt is be kell válnom, hogy eddig már keresgéltem is.

– Bravó idegen! – kiáltotta egy idősebb, indianai férfi hófehér, sima, hosszú hajjal és nagy kék szemekkel –, akkor lépjen be ide a köreinkbe, amott üldögél egy egész csapat fiatal lány, és ki tudja, hogy aztán hogyan fognak alakulni a dolgok.

A fiatal lányok, akik közül négyen a kivándorlók csoportjában álldogáltak, kacarászva sugdolóztak egymással, és közben mélyen

elvörösödtek. Hans Volk tényleg képre való, csinos, fiatal fickó volt, karcsú, erőteljes felépítésű, barna, hullámos hajjal és hűséges szemekkel. Göndör szakála is jól állt neki, az erdőlakók egyszerű ruhája úgyszintén. A lányok azonban nem merték hosszabban nézegetni, és annak örültek, hogy figyelmüket az adott pillanatban a kis Brause nyomorúságos alakjára fordíthatták. Arról szó sem lehetett, hogy még az este folyamán továbbmenjenek. Elsősorban Brause volt kénytelen beszámolni a sorsáról, mivel a hallgatóság először a kíváncsiságát akarta kielégíteni, és csak ezt követően lehetett szó arról, hogy az idegenek valami ennivalót is kapjanak.

Ezek a vándorok ugyanis még újak voltak, most érkeztek Kaliforniába, ahonnan magukkal hozták a vendégszeretet érzését. Ez azonban az Eldorádóban rövid tartózkodás után kihal majd belőlük, miután rájönnek, hogy minden darabka kétszersült arannyá válhat, amennyiben alkalom kínálkozik rá, hogy eladják. Ettől a pillanattól kezdve vége szakad a vendégszeretnek, és ha ezek után valaki valamit szeretne megkapni, azt elég drágán meg kell fizetnie.

Brause elmesélte igen egyszerű, de peches történetét, olyan közel kuporodva le a tűz mellett, hogy ruhájából sűrű gőzfelhőként szállt fel a nedvesség. Felesége előre hajtott kis kocsijukkal, utol akarta érni őt, de eltévesztette az utat, és most a hóhér tudja, hol fogja megtalálni. Minden tulajdona azonban a kis fogaton van, és mit kezd a felesége nélküle az éjszakában és a továbbiakban, azt szintén nem tudja.

– Ugye maga német? – kérdezte ekkor az indianai ember, aki az idegennek tűnő kiejtés alapján jól sejtette, hogy bevándorlóval van dolga.

- Igen, az vagyok – mormolta Brause.
- És a felesége is?
- Nem, ő New-Yorkban született, és ott is nevelkedett fel.
- Tehát amerikai?
- Természetesen, ez magától érthető.

– Na, akkor ne aggódjék, ember – folytatta az öreg. – Egy amerikai nő tudja, hogyan segítsen magán ilyen helyzetben, és különben is, egy asszony bárhol is van, mindenhol talál magának védelmet. Betsy, add csak ide nekem a viszkis kancsót! Azt hiszem, ennek a két embernek jót fog tenni egy jókora slukk, és a szarvashúsból is tegyél egy jókora darabot a tűz fölé. És önnek is itt van idegen, húzza meg. Tulajdonképpen honnan tévedt erre felé? Úgy tűnik, a Mississippitől keletre eddig nem sok dolga akadt.

Ez valóban így van, partner – nevetett fel Hans, miközben köszönettel átvette a korsót, és egy jó nagyot kortyolt belőle. – A délvideki Missouriban vagyok otthon, ahol időm legnagyobb részét eddig vadászással töltöttem, most viszont látni szeretném, mi a helyzet errefelé Kaliforniában. Aztán majd visszatérek az államokba, hogy ott telepedjek le végérvényesen.

– És ehhez a pénzt itt akarja megkeresni, mi? – mondta nevetve az öreg.

– Ezt nem mondanám – válaszolta Hans. – Nem igazán bízik az itteni eseményekben, és arra sincs kedvem várni, hogy mi minden történhet még itt. Mindenképpen bizonytalanok a kilátások.

– Ebben igaza van – bólintott az indianai ember. Én, a magam részéről átkozottul kevésbé bízik az aranyásásban. Inkább amilyen gyorsan csak lehet, egy farmra szeretnék szert tenni. Abban rejlik mindig a legjobb és legbiztonságosabb arany, de azért előbb mégiscsak érdemes megpróbálni, vagy az embernek később nem lesz nyugta. És most üljön ide közénk, idegen, van itt még egy hely, és egyen velünk pár falatot, mert útközben átkozottul silányan lehet táplálkozni, az ember pedig mindig éhes, akár van mit enni, akár nincs.

Hans ugyanolyan szívesen fogadta el a meghívást, mint ahogyan elhangzott. A fiatal lányok csoportja félénken félrehúzódva biztosított neki helyet. Ez azonban nem volt aggályos számára, mivel tudta, hogy az est folyamán bizalmasabbá fognak válni. Jó étvágygal nekilátott a felkínált ételnek, miközben Brause a tűz másik oldalán szintén helyet talált magának.

Az éjszaka folyamán nem esett, viszont ebben a magasságban keservesen hideg volt, de a vigasztaló tűz mellett igen jól ki lehetett bírni. Tüzelni való meg volt bőségesen. Az emberek mindannyian hordtak magukkal gyapjútakarót, csak Brause számára lett volna kellemetlen az éjszaka, hiszen hirtelen leugorva a kocsiról nem vett magához semmit, ha az emberek közül az egyik nem segítette volna ki. Annak érdekében, hogy másnap reggel időben fel tudjon kelni, maga köré csavarta az öreg, kölcsönkapott takarót, leheveredett a tűz közelébe, és néhány percen belül el is aludt.

Hans esetében nem ez volt a helyzet. Este tízig még elbeszélgetett a többiekkel. Korábbi utazásairól mesélt. A fiatal lányok közben egyre közelebb húzódtak hozzá, és figyelmesen hallgatták. Az öreg indianai ember, akit Bedfordnak hívtak, futólag azt is megkérdezte, hogy a komikus kisemberhez tartozik-e, akivel együtt érkezett, és egyáltalán ki ez az ember, és története hogyan függ össze a feleségével. Hans azonban erre nem tudott további felvilágosítást adni, csak arról tudott beszámolni, hogy milyen fura körülmények között talált rá, mire a lányok egymás között elkezdtek kuncogni. Csak annyit tudott meg tőle, hogy a felesége egyedül továbbhajtott a kocsijával, és most igyekszik utolérni.

– És az asszony tényleg egyedül volt? – kérdezték csodálkozva a fiatal lányok, fejüket csóválva.

– Legalább is ezt állította.

– És a hölgy fiatal, vagy öreg?

– Állítólag még igen fiatal, de elszánt, és így feltehetően csatlakozott egy másik családhoz, akikkel útközben találkozott.

A beszélgetésnek ezzel vége szakadt, ideje volt lepihenni. A fiatal lányok visszavonultak a ponyvával fedett kocsikba, ahol éjszakára fekhelyet alakítottak ki a nők számára, miközben a férfiak maguk mellé tett puskával a tűz közelében pokrócaikban heveredtek le. Csak olykor-olykor kelt fel valamelyikük, hogy a parázsló rönköket összébb tolja, és néhány újabb ágot dobjon rá.

Másnap reggel Brause korán kelt, hogy folytassa saját kocsijának keresését, és megint rá akarta beszélni Hanst, hogy tartson vele. Mivel azonban ő a legcsekélyebb indokot sem érezte, hogy a szimpatikusnak egyáltalán nem mondható embert kísérgesse, és leginkább az volt a célja, hogy egy kedvező lelőhelyet találjon, mintsem, hogy egy elveszett kocsit keresgéljen, köszönettel elutasította a kérést, és úgy döntött, hogy az öreg indianai ember számára inkább kellemesnek tűnő családjával és társaságával folytatja útját. A távolság jelen tartózkodási helyüktől a bányavidékig már egyáltalán nem lehetett túl nagy, és mit érdekelte őt a vörös hajú fickó!

Amaz pedig úgy-ahogy megszáradva, de még mindig rászáradt iszapkéreggel egész ruházatán, egyedül indult útnak. A kis karaván pedig valamivel később, mivel az igavonó állatokat előbb össze kellett terelni, és befogni, szintén útnak indult és Hans is velük tartott.

Két napig voltak úton, mire elérték az első lelőhelyeket, és nem is kellett túl hosszú utat megtenniük, azonban át kellett kelniük egy az útjukat keresztező kisebb folyón, mely az utóbbi heves zivataroktól meg volt duzzadva, és mivel az eső megint esni kezdett, kénytelenek voltak nyolc órát várakozni a parton, aztán átkeltek, és máris a bányavidék olyan részére értek, ahol az ott tevékenykedők meglehetősen jó eredményekről számoltak be.

A helyszín elég furcsán nézett ki, mivel itt a vadonban házakra egyáltalán nem lehetett számítani. Minden munkás csupán valami tetőfelét készített magának, vagy egészen egyszerű védelmet, ahogy éppen sikerült, a nedves évszak ellen. Akadtak néhányan, akik sátrat is hoztak magukkal, így viszonylag kedvezőbb helyzetben voltak. Megint mások kocsijuk ponyváját használták többé-kevésbé alkalmas, eső ellen védő fedélként, miközben a többiek, akik elsősorban gyalog vagy lovon érkeztek, az erdőben vágott megfelelő rudakat ástak a földbe, és a barátságtalan időjárás elleni védelemként az errefelé gyakori tuja lombos ágaival fedték be, hogy valami fedél legyen a fejük felett.

Érdekes látvány volt egy ilyen kis bányatelepülés az est beálltával, amikor az egyes lakhelyek előtt rakott tűz sajátos megvilágításában sötét alakok imbolyogtak ide-oda. Ilyenkor mindenfelé élénk élet folyt, aztán hamarosan nyugovóra tértek. A reggeli elkészítése és elfogyasztása után a lakók minden irányba szétszédtek munkahelyeikre, és az elhagyott település csak délből népesedett be újra.

Az időjárás az utóbbi napokban igen kedvezően alakult, és Hans, aki közben egészen jó, majdnem teljesen vízzáró tetőt készített magának lombos ágakból, a bányászáshoz is hozzáláthatott. Megállapodott az indianai emberrel, hogy közösen fognak ásni, és az volt a szándékuk, hogy amit kitermelnek, azt háromfelé osztják. Ebből mindegyikük egy-egy részt kap, a harmadik rész a háztartásé, jobban mondva az indianai farmer felesége és lányai kapják, akik ezért persze gondoskodnak az élelmezésükről.

Hans szándéka eredetileg az volt, hogy vadászatból fogja fenntartani magát. Az aranymosás azonban mindenki számára hatalmas varázslat, és úgy gondolta, hogy legalább egy-két hétig ő is szerencsét próbál. Ha nem talál semmit, akkor a meg nem talált arany nem fog különösebb bánatot okozni neki, és nyugodt szívvel felhagy a további próbálkozással.

Így telt el két hét. Ma vasárnap volt, amikor megállapodás szerint nem dolgoztak, és Hans Volk reggel óta az erdőben vadászott. A szerencse úgy hozta, hogy sikerült elejtenie egy jól táplált vadborjút, és vállán éppen ezzel tért visszafelé a táborhelyéhez körülbelül két órával naplemente előtt, amikor hirtelen legnagyobb csodálkozására a nevét kiáltotta valaki. Csodálkozva nézett fel, és a korábbi eszések alatti vándortársát, Kaspar Brausét pillantotta meg, aki ott állt előtte az úton.

– Halló barátom! – kiáltotta felnevetve Hans, amint megpillantotta őt maga előtt az ösvényen, még koszosabb és kimerültebb állapotban. – Maga meg honnan került elő? Megtalálta végre a feleségét?

– Nem – sóhajtott fel az ember, kócos haját félresimítva a homlokáról.

– Nem? – kiáltott fel Hans csodálkozva. – Az ördögbe is! És a szegény asszonyka most talán magányosan üldögél valahol az őserdőben, ha egyáltalán nem halt bele az éhezésbe. Ezt nevezem én pechnek!

– Még, hogy éhen halt volna? – mormolta Brause. – Az egész kocsi tele van élelemmel, én viszont ma még egyetlen falatot sem ettem, és talán egy fél órával ezelőtt össze is estem volna, ha véletlenül, ott a domb mögött, egy csomó másik ló között meg nem pillantom a két szürkémet. Ahol azok vannak, a kocsim sem lehet messze, és így ezen a helyen a feleségem is meg kell találnom.

– Ezen a helyen? – nevetett fel Hans. – Hát ez igen különös lenne. Akkor talán én magam is találkozhattam vele, a jó sok itteni asszony között. Na, barátom, akkor jöjjön velem a táborhelyemre, hogy először is ledobjam a zsákmányomat, és adjak magának egy kis harapnivalót, aztán végigjárjuk a sátrakat, melyekben családok élnek, mert feltehetően valamelyikhez csatlakozott.

– Küszönöm – válaszolta Brause –, sokáig úgysem bírnám ki egy falat nélkül, hiszen a lábaim már kezdenek furcsán remegni, és a szemeim előtt nagy, babszerű foltok lebegnek. Piszok nyomorúságosan érzem magam.

– Nos, hát ezen segíthetünk – mondta Hans jóindulatúan, folytatva útját. – Jöjjön csak velem, már nem kell messzire mennünk. Amott az a csinos kis lombkunyhó az enyém, és annyi enivaló még van odabent, hogy jóllakhat, tehát előre!

A viszontlátás

Brause engedelmesen követte kísérőjét, de nála szomorúbb emberfia aligha volt ezen a napon egész Kaliforniában. Lepusztultan, koszosan, mintha sárban aludt volna az éjjel (ez persze elő is fordulhatott), éhesen, ernyedten és nyomorúságosan osont ve-

zetője után, és amint a sátorhoz értek, halálosan kimerülten lero-
gyott a parázsló tűz mellé. Tényleg képtelen volt bármire. Egy
pillanatnyit pihennie kellett, hogy egy kicsit erőre kapjon.

Hans azonban sokkal gyakorlatiasabb természetű volt, hogy ne
vegye észre, mi hiányzik leginkább a vendégének, és rögtön neki
is látott, hogy javítson helyzetén. Karjára felmarkolt, amennyit
tudott a száradni félretett fából, és rádobta a még erőteljesen pa-
rázsló korábbi tűz maradványára, így rögvest világos láng lobbant
fel. Odatett egy bádogkannát vízzel, hogy jó erős kávéfőzőn,
majd felaprította az elejtett vadat, jókora darabokat vékony ágakra
szúrva a parázs fölé helyezett, ahol meg is puhultak, mire felforrt
a víz. És a szegény ördög milyen igyekezettel látott neki az evés-
nek! Kenyér persze nem volt, de ki is kívánná ilyesmit az erdő-
ben, és Hans kénytelen volt újabb húsadagot nyársra tűzni, hogy a
teljesen kiéhezett ember végre egyszer megint jóllakhasson.

Ez megtörtént. Miközben Brause kis pipáját megtönte, rá-
gyújtott, és elnyúlt a tűz mellett, hogy egy kicsit pihenjen, Hans
felkapta a vadhús egy részét, hogy átvigye társa, az öreg indianai
ember családjának, de hamarosan visszaért, és szólt a szegény
ördögnek, készen áll arra, hogy segítsen megkeresni a feleségét. A
honfitársa volt, ezért nem akarta őt pácban hagyni, különben a
nem éppen kellemes fickó társasága nem nagyon volt kíváncsi a
számára. Remélte, hogy így szabadulhat meg tőle a leghamarabb.

A kis telep, egy meglehetősen festői szolid domboldalon he-
lyezkedett el, melynek alsó részén az indiánok nyelvén dallamo-
san hangzó nevű patakocska csörgedezett, de ez a név az elsőként
érkező aranyásókat nem nagyon érdekelte. Partja leginkább vörös-
ses színű föld volt, ezért minden további nélkül egyszerűen „Vö-
rös patak”-nak nevezték el, és meglehetősen gazdag mosott arany
lelőhelynek számított.

A patak mentén sorakoztak az aranyásók munkahelyei. Nap-
közben itt zakatoltak gépeikkel, csákányoztak és ástak, hogy öröm
volt nézni. A Vörös patak vize ennek következtében tényleg vörös
iszappá változott, így természetesen ivásra már nem volt alkalmas,
még főzéshez sem lehetett használni. A domboldalon volt egy

forrás is, ennek kristálytishta vize a Vörös patakba torkollott. Itt, vagy legalább is a közelében táboroztak és sátoroztak az aranymosók, így kényelmesen jutottak ivóvízhez.

Összességében körülbelül ötven sátor és kunyhó állt itt, köztük mindössze egyetlen gerendaházzal. Nők öt vagy hat kunyhóban fordultak elő, éspedig az ilyen helyen egy sohasem hiányzó francia nővel, igen feltűnő viseletben, és egy csillei szenyorítával, ilyen nők a lelőhelyek táboraiiban általában szintén előfordultak, továbbá az erdőlakó telepesek tiszteletre méltó asszonyaival és lányaival, akik férjeiket és apjukat kísérték el ide, hogy vezessék a háztartást és az aranymosás könnyebb munkálatainál is segítettek.

Ezek a családok, már csak a társasági érintkezés érdekében is, egymás meglehetősen közelségében ütötték fel tanyáikat. Két németünk errefelé indult, és találkozott is néhány asszonnyal, de a keresett személy nem volt köztük, míg végül Brause, aki kevésbé a nőket figyelte, tekintetével inkább a kocsiját kereste, hirtelen felkiáltott:

– Ott van a kocsim, az ördög vinné, akkor is felismerem, ha a palánkokat leszedték róla, de a kerekei alapján tényleg biztos lehetek benne, hogy rátaláltam!

Minden további nélkül odarohant a szokásos, nem túl nagy kocsizhoz, melyről azonban oldalfalai és alja le voltak szedve, hogy megvizsgálja az érintett kereket, miközben Hans tekintete a kocsi környezetét fürkészte. A közelben egy meglehetősen durván összeacsolt kunyhót pillantott meg, mely feltehetően a kocsi felépítményéből készülhetett. Még egy nagy ponyva is hozzá volt erősítve, hogy valamelyest nagyobb legyen a fedett tér, és védelmet nyújtson az errefelé meglehetősen erőteljes északi szél ellen.

Közvetlenül a „tákolmány” előtt, ahogyan talán a kunyhót nevezni lehet, egyébként már megkezdtek egy rönkház építését is, mivel nem csak megmunkált rönkök hevertek szanaszét, hanem az alsó sor már a helyére is került, meggyőzően bizonyítva, hogy a tulajdonos itt akarja eltölteni a telet. Sőt, már négy láb hosszúságú zsinidelyek is fel voltak halmozva, hogy a felépült házat majd be

lehessen fedni velük. A kocsi felépítményéből készített kunyhó előtt pompás tűz égett, felette bádogganna és serpenyő. Miközben egy fiatalasszony a készülő ételekre ügyelt, egy karcsú fiatalember baltával a vállán éppen előkerült az erdőből, és megállt az asszony mellett.

Hans Volk figyelmét kettejükről azonban hirtelen Brause hanges kiáltása terelte el. Úgy tűnt, a német valóban megtalálta, amit keresett, mert integetni kezdett felé, miközben karjával az egyik kerék egy meghatározott pontjára mutogatott. Ugyanekkor azonban észre kellett vennie a kunyhót is, előtte az asszonnyal és a férfivel. Egy pillanatig figyelmesen nézte őket, majd minden további nélkül elindult feléjük. Mivel Hans ott akart lenni a házastársak találkozásakor, ő is elindult arrafelé, és éppen időben ért oda, hogy hallja, amint Brause ujjongva felkiált:

– Lacy, Lacy! Végre megtaláltalak! Körülrohangáltam miattad a fél világot, és már elképzelni sem tudtam, hol találhatlak meg.

A másik férfi a baltáját éppen ekkor támasztotta neki az egyik fának, és egy darab fát készült rádobni a tűzre, de megtorpant, és csodálkozva nézett az idegenre. Az asszony is felnézett rá, és Hans észrevette, hogy jóllehet a megszólításra meglepődve kapta fel a fejét, de egyébként az örömteli viszontlátás legcsekélyebb jelét sem mutatta.

– De mégis miért nem vártál rám ott, ahogy mondtam neked? Az isten verje meg, kimerülten és kiéhezve majd’ elpusztultam és tiszta véletlen, hogy megpillantottam a legelésző gebéket. Ez vezetett a nyomodra. Nézd meg, hogy nézek ki! Hol vannak a holmijaim, hogy legalább átöltözhessek?

Az asszony mindkét oldalra pillantott, nyilván meg akart győződni róla, nincs-e valaki a háta mögött, akihez a férfi beszél, de senki sem volt ott. Ekkor a fiatal fickó rádobott egy száraz ágat a tűzre, lábával egy kicsit eligazgatta, majd odalépett az asszonyhoz, és két kezét zsebre vágva, a legnagyobb nyugalommal megszólalt:

– Mit akar ez az ember tulajdonképpen tőled? Ismered egyáltalán?

– Én? – válaszolta az asszony csodálkozva. – Még soha életemben nem láttam. Bizonyára bolond lehet, egyáltalán nem értem, hogy mit akar.

Brause a világ legelképedtebb képével nézett először rá, majd a férfire.

– Hát nem ismeresz meg, Lacy? – kiáltott fel végül. Ezt meg hogy értsem? Különben is ki ez a fickó ott melletted? Mi van itt egyáltalán?

Az asszony csodaszép, fiatal nő volt, igazi amerikai szépség, sötét, beszédes, kihívó szemekkel, finom arcvonásokkal, karcsú, nemes testalkattal. De ezek a szemek most felvillantak, és a fiatalemberhez fordulva, ajkai körül megvető grimasszal megszólalt:

– Beszélj te ezzel az emberrel, John. Fogalmam sincs róla, hogy mit akar, és a fura kiejtése miatt sem értem. Bizonyára holland lehet.

– Halló, barát! – szólította meg Brausét az amerikai – talán meglazult magában egy csavar, vagy ég valami? Mit akar egyáltalán, honnan került ide, és egyáltalán, hogy néz ki? Talán, ahogy látom, egészségi okokból ruhástól sárfürdőt vett valahol?

– Még, hogy mit akarok? – válaszolta Brause, aki a fiatalembert egy pillanatra részben meghökkenve, részben bosszúsán megbámulta –, ehhez meg mi köze van magának, ha szabad kérdezni? Beleszólhat egyáltalán egy idegen abba, amit a feleséggel akarok megbeszélni?

– A feleségével? – kérdezte a fiatal amerikai. – De hol van a felesége?

– Hogy hol van? Nem rossz kérdés. Ott ül maga mellett, de az ördögbe is, mi köze hozzá? Ki maga egyáltalán, és mit akar itt?

Az amerikai felnevetett. – Azt hiszem, Betsynek tényleg igaza van. Maga vagy megkegyült, és kitört valahonnan, vagy mi a fenét

akar egyáltalán? Fogadjon meg egy jó tanácsot, és gyorsan tűnjön el innen, mert itt semmi szükség sincs magára, dísznek meg nem elég elbűvölő.

– De Lacy, tegyél meg nekem egyetlen szívességet... – kezdte folytatni Brause.

A fiatalasszony azonban nem hagyta, hogy végigmondja, és hirtelen felé fordulva igencsak haragosan és szenvedélyesen rákiáltott:

– Egyáltalán nem vagyok Lacy, a nevem Betsy. John, tőled pedig elvárom, hogy tüntesd el innen ezt a pimasz alakot, mert nem akarom eltűrni a sértegetéseit.

– De Lacy, az isten szerelmére... – kiáltott fel Brause, ekkor már tényleg rémülten. Az amerikai azonban félbeszakítva őt, odalépett hozzá, és teljes nyugalommal, hangjában a legcsekélyebb szenvedély nélkül így szólt:

– Most figyeljen rám idegen! Olyan nyomorultan néz ki, hogy nem szívesen okoznék fájdalmat magának, de ha most nem szedi azonnal a lábát, és nem tűnik el innen rögvest, olyat teszek, amit később esetleg meg fogok bánni.

– De az ördögbe... – kezdett Brause istentelen káromkodásba – ez itt az én feleségem, amott áll a kocsim, a két szürkém odakint legel a réten, a holmim meg ott van bent a kunyhóban. Hülyét akar csinálni belőlem?

– Ha már most is nem az – válaszolta nyugodtan a másik. – Bizonyára többet ivott a kelleténél, és az ilyen alakokkal semmi kedvem sincs szórakozni. Tűnjön el innen, de gyorsan, a feleségem félni kezd, és ezt már nem tűröm tovább.

– Még, hogy a maga felesége?

– John, tüntesd el innen ezt az alakot! – kiáltotta ekkor a fiatalasszony magán kívül idegességében. – Férfi vagy te egyáltalán, hogy hagyod így sértegetni a feleséged?

– Hans! – kiáltotta ekkor Brause, kétségbeesetten fordulva kísérőjéhez –, ebbe egy kutya is belepusztulna. Emlékezhet rá, mit mondtam el a kocsim jellegzetességéről. A járgány ott áll, az egyik kerékpántból ki van törve egy darabka vas, így jellegzetes nyomot hagy. Tényleg megkergültem, vagy egy semmirekellő gyalázatról van itt szó, amit ellenem követnek el?

Hans Volk csendesen álldogált az egész jelenet közben, némán hallgatva végig a vitát, és maga sem tudta, hogy mit szóljon hozzá. Sajátosnak tűnt számára, hogy Brause állítása szerint először a lovakat és a kocsit, majd a feleségét is felismerte, hiszen háromszoros tévedésre aligha lehetett gondolni, de nem került el a figyelmét a fiatalasszony teljes közömbössége, sőt dőbbenete sem az állítólagos férjének megpillantásakor, és az amerikai nyugalma szintén elbizonytalanította.

– Igen, barátom – mondta meghökkenve –, néhány nappal ezelőtt találkoztunk először, arról viszont semmit sem tudok mondani, hogy magával hozta-e a feleségét az államokból, és hogy a magáé-e az a kocsi vagy az odakint legelésző lovak. De az ördögbe is, mégiscsak az a véleményem, hogy az asszonynak ezt jobban kellene tudnia.

– Én is így gondolom, uram – mondta a fiatalasszony ridegen és borúsan összevont szemöldökkel. Ha ez az ember tényleg a barátja, azt hiszem, nem tudna nagyobb szívességet tenni neki, mint a lehető leggyorsabban elvinni innen, mert nyíltan bevallom magának, hogy a türelmemnek kezd vége lenni, és nem fogom eltűrni, hogy egy ilyen ember továbbra is sértegetsen.

– Valóban? – kiáltott közbe Brause felháborodva –, és az összes holmimról is le kell mondanom, melyek odabent vannak a kisbőröndben? Lacy, mondd már meg végre, mi történt veled? Ha én nem...

A fiatal amerikai mindeközben bement a kocsifelépítménybe, ami pillanatnyilag a kunyhójuknak számított, és egy hosszú csöví amerikai puskával a kezében tért vissza, amit Brause azonnal a

sajátjaként ismert fel. A fegyvert fenyegető testtartással, lövésre készen tartotta és teljes, de veszélyes nyugalommal kijelentette:

– Idegen! Nekem elegendő van ebből. Én itthon vagyok ezen a területen, ami a tulajdonom. Ez itt a feleségem, és a ház is az enyém. Az ellen nincs semmi kifogásom, ha egy idegen erre a területre lép, de akkor úgy kell viselkednie, mint ahogyan egy vendéghez illik, és aki ezt nem veszi figyelembe, annak viselnie kell a következményeket. Ami magát illeti, most vége a türelmemnek, és ha percekben belül nem tűnik el innen, akkor... De nem is akarok fenyegetőzni. Tudja, hogy mire gondolok, és ha legalább egydollárnyit ér a bőre, akkor tűnjön el innen, amilyen gyorsan csak a lábai bírják.

Hans Volk tényleg nem tudta, hogy minderről mit kellene gondolnia, mivel egyfelől be kellett vallania magának, hogy Brause nyilatkozatai között teljes összefüggés van, ráadásul egy ember, ha tényleg nem bolondult meg, mégsem szólítana meg egy idegen asszonyt feleségeként. Ténylegesen tébolyultnak azonban mégsem tűnt fel számára, mivel megnyilvánulásai és megszólalásai ilyen vonatkozásban a legcsekélyebb gyanút sem keltették. Az asszony viszont olyan nyugalmat és közömbösséget tanúsított ezzel az emberrel szemben, aki férjeként adta ki magát, hogy az ő esetében sem lehetett megjátszásra gondolni, különben tényleg egy ördögi nőről lenne szó. Persze az is megfontolandó volt, hogy egy ilyen fiatal és tényleg csodaszép amerikai nő egy ilyen lepusztult, visszataszító lényhez ment volna feleségül, mint ez a Brause. Fura dolgok azonban már eddig is történtek, és az a gyanú, hogy jelen esetben kétes játékról van szó, mégiscsak felmerült benne.

Brause mindeközben, látszólag ügyet sem vetve az amerikai fenyegető fellépésére, talán fel sem fogva annak szavait, ott állt az asszony előtt, borús, fenyegető tekintettel nézve rá.

– Legalább a holmimat add ki – szólalt meg végül –, és vi-
gyen el az ördög!

– John! – kiáltotta a fiatalasszony, az amerikai felé ugorva –, ha van még benned egy szikrányi becsület, eressz egy golyót ennek a pimasz hollandnak a fejébe!

Az amerikai azonban ennek ellenére nem húzta meg a ravaszt. Tekintete egy pillanatra komolyan elmerengett az asszonyon. Hans azonban, mivel mégsem tudta, hogy ez az ember töltött fegyverrel a kezében mire szánná el magát, közé, és Brause közé lépve közbeszólt:

– Hallgasson meg engem, barátom! Fura egy történet ez, és csak két eset lehetséges: Vagy igaza van ennek az embernek, vagy sem. Utóbbi esetben tényleg tébolyult lehet, az első esetben azonban különös lenne a tényállás, így semmi oka sincs rá, hogy megölje. Ezenkívül azonban – fűzte hozzá komoly hangon a fiatalember, miközben egy revolvért vett elő a zsebéből – az illető pillanatnyilag a védelmem alatt áll, és ha kárt okoz benne, semmi kétsége sem lehet, hogy a serif kezelésbe fogja venni magát.

Az amerikai morcos pillantást vetett Hansra, de puskatusát leeresztette a földre, és borús hangon válaszolt:

– Eszemben sincs, agyonlőni ezt a bolondot, csak hagyjon minket békén. Ha maga tényleg a barátja, akkor vigye el innen, mást nem követelek, ő meg vigyázzon magára, hogy ilyen rohamai a tűzhelyem előtt többé ne forduljanak elő, és ne merje még egyszer molesztálni a feleségemet, különben nem állok jól magamért. Nyugalomra van szükségem idefent, és semmi szükségem sincs arra, hogy napi munkámra indulva gondban hagyjam el a táborhelyemet attól tartva, hogy napközben egy tébolyult ember megtámadja a feleségemet.

Hans közben már rég zsebre tette a revolverét.

– És a hölgy tényleg a felesége, akit az államokból hozott ide magával? – kérdezte kutakodó tekintettel az embert.

– Persze, hogy a feleségem – válaszolta az amerikai, lassan elfordulva, és elindult a sátra felé.

Hans végigmérte az asszonyt, de annak arcvonásairól más következtetést nem tudott levonni, mint gyűlöletet és megvetést a szerencsétlen emberrel szemben, aki itt, persze nem éppen szerencsés kilátások mellett a férjeként igyekezett ráerőszakolni magát, majd fejét csóválva Brause felé fordult, és nyugodt szavakkal így szólt hozzá:

– Most inkább jöjjön velem, barátom, mert ahogy a helyzet itt kinéz, pillanatnyilag nem lehet tenni semmit. Karon fogva a férfit, aki akaratlanul elindult vele, elkísérte a saját kunyhójához. Útközben egyikük sem szólt egy szót sem, mert mindegyikük a saját gondolataival volt elfoglalva. Végül azonban, amikor odaértek, és már közben erőteljesen sötétedni kezdett, Brause odalépett a tűzhöz, amit Hans egy kicsit összebb kotort a lábával, hogy világosabb lánggal égjen, és összeszorított fogai között sziszegve megszólalt:

– Más lehetőségem nem marad, mint golyót röpíteni annak a kutyának a fejébe.

– Na persze, ez volna a legostobább, amit pillanatnyilag tehetne, hiszen ha idegenként eltenne láb alól egy amerikait, az itteni népség átkozottul keveset körülményeskedne magával – válaszolta, még mindig a tüzet piszkálva. – Az asszony természetesen maga ellen vallana, és egy órával később, ha egyáltalán eltartana addig, itt lógna valamelyik közeli, erre alkalmas tölgyfán. Hát barátom, ez teljes örültség lenne, és ha már az örültségről beszélünk, mondja meg nekem mindenekelőtt, itt magunk között: az a fiatal, csinos, és igen rátermett asszony, tényleg a felesége, vagy tulajdonképpen mi az összefüggés az egész történetben? Ez alatt a néhány nap alatt tényleg nem találhatott magának egy másik férfit, és most a képébe tagadja, hogy még soha az életben nem látta magát?

– És mégis megtette – mondta a kisember, mereven maga elé bámulva, színtelen hangon. – És ez a hála mindazért, amit érte tettem. Jól tudom – fűzte még hozzá egy idő után –, hogy nem vagyok valami csinos jelenség, és már fiatal sem vagyok egészen,

de a mocsokból, gyalázatból és szégyenből emeltem ki, és tisztességgel feleségül vettem, most pedig...

– És semmi bizonyítéka sincs arra, amit állít? Hiszen egy egész karavánnal vonult végig a prérin.

– Ez persze igaz – bólintott Brause –, de az ördög tudja, hogy azok merrefelé vannak mostanában, mert egy részük észak- másik részük dél felé tartott, és ezen kívül három-, négy napnyi előnyre is szert tettek hozzám képest. Persze, ha sikerülne megtalálni őket...

Hans csendben maradt, mert az ügy kezdett egyre bonyolultabbnak tűnni számára. Az ember olyan tisztességesen beszélt, ahogyan bárki egyáltalán beszélni képes. Túlfeszültnek sem látszott, és egyáltalán elképzelhető, hogy valaki csupán a saját feleségének pimasz tagadása következtében mindent elveszítsen, amit a világon magáénak mondhat, anélkül, hogy az ország törvényei védelmet nyújthatnának neki?

– Itt maradhatnék éjszakára, barátom? – kérdezte Brause végül, miután egy ideig elgondolkodva maga elé nézett. – Holnap korán reggel elmegyek.

– Szívest, örömet, de mit szándékozik tenni?

– Még magam sem tudom – hangzott a válasz borúsan és mogorván. – Egyvalami mégiscsak jó, van valamennyi pénzem. Lacy valószínűleg azt hitte, hogy az összes bankjegyem a sárga dobozban tartom, azonban szerencsére nem ez volt a helyzet. Mi fog történni a továbbiakban, az még nem egészen világos előttem, abban viszont teljesen igaza van, ha halomra lőném azt a csavargót, céloamat talán el sem érném, viszont szükségtelen veszélynek tenném ki magam. Most lefeküdnék, mert olyan holtfáradt vagyok, hogy minden porcikám fáj a testemben, és valószínűleg hosszú út előtt állok. Nem lenne egy gyapjútakarója, amit kölcsön tudna adni nekem?

– Csak a sajátom van – válaszolta Hans, de aztán jóindulatúan még hozzáfűzte: – Azért mégiscsak találunk valami megoldást az éjszakára. A három szarvas prémén, melyeket itt ejtettem el,

elférünk mind a ketten, és betakarózunk az egyetlen takaróval. Feküdjön csak le, én pedig később majd megtalálom a saját helyem.

– Köszönöm – válaszolta az ember, nem is tartva igényt nagyobb kényelemre. Leterítette a prémeket, majd lefeküdt aludni, de ennek ellenére nem talált nyugalmat. Éjjelig csendben és nyugodtan feküdt lehunyt szemekkel, aztán feltápászkodott, megpiszkálta a tüzet, friss tűzifát dobott rá, és ott üldögélt a hajnali pirkadatig, amikor Hans társult hozzá. Rátette a kannát a tűzre, hogy mindenekelőtt kávé készítsen. Brause ivott egy bögrényit, majd öreg kalapját homlokára húzva kezét nyújtott Hansnak köszönetként és búcsúzásként, aztán útnak indult lefelé, a völgy irányába anélkül, hogy bármit is mondott volna.

Hans közben teljes nyugalommal elfogyasztotta a reggelijét, fogta a csákányt, mosóserpenyőt és lapátot, hogy elinduljon szokásos napi munkájára. A sátrak ilyenkor az aranyásók csekélyke tulajdonával elhagyva és őrizetlenül maradnak, azonban senkinek sem volna tanácsos, hogy behatoljon egy ilyen sátorba, mert ebben az esetben az aranyásók gyors és szigorú ítéletet szoktak hozni. Az ember teljes mértéken biztos lehetett benne, hogy semmihez sem fognak hozzányúlni.

Hans körülbelül negyedórája lehetett úton, és a helyszín, ahol az indianai emberrel közösen dolgozni szokott, még elég messze volt, amikor balra a közelben emelkedő domboldalon ágak recsenését és lódobogást hallott. Amint arrafelé fordult, Brausét ismerte fel egyik szürke lován, a másikat kantáron vezetve. Állatait azonban visszafogta, amikor maga alatt észrevette a vándort, rögtön felismerve Hanst, és felé kanyarodott.

– Halló, Brause – nevetett fel amaz –, már ilyen kora reggel nekiállt lovat lopni? Vigyázzon magára, ember! Ilyesmiért itt a hegyekben kötél jár.

– Úgy? – mondta Brause, megállva mellette. – Akkor is, ha az ember a saját lovát hozza el a legelőről?

– Amennyiben be tudja bizonyítani, hogy a lovak a saját tulajdonát képezik, akkor persze nem, de ha az a fickó a fogattal érkezett ide, és ő, valamint a felesége esküt tesznek, hogy övék a lovak...

– Vigye el őket az ördög – morogta a vörös fejű haragos pillantással. – Nem is óhajtok mást, jönné csak utánam. Most azonban isten önnel, barátom, szívből köszönök mindent, amit értem tett, egyszer talán még megszolgálom. Amit még kérdezni akarom: Pillanatnyilag marad itt ebben a szurdokban?

– Pillanatnyilag igen, azt hiszem, ez a patakpart érdemes rá.

– Rendben, akkor viszont látásra. – És Brause ezzel megsarkantyúzva lovát, bekanyarodott az egyik oldalsó völgybe, és eltűnt a domb mögött. Hans azonban, lefelé tartott a munkahelye felé. Nagyon korán indult ezen a reggelen, és még senkit sem látott a munkahelyeken. Valamennyi fát el kellett rámolnia, ezért baltával látott neki a munkának, és ezzel úgy el volt foglalva, hogy nem is nézett körül, amikor hirtelen meghallotta, hogy szólítják.

– Halló idegen! – kiáltott felé egy számára ismerősen csengő hang. – Hol van a barátja?

Hans gyorsan felegyenesedett, és a hang irányába fordult. Valóban az amerikai volt, vállán puskájával, oldalán késével, körülbelül húszlépcsnyi távolságra az úton állva, és úgy tűnt, hogy válaszra vár.

– Halló idegen – válaszolt Hans a megszólításra, ha nem is különösen barátságosan. – Honnan tudja egyáltalán, hogy az az ember a barátom?

– Úgy tűnt – válaszolta nevetve a fickó –, mivel tegnap olyan igyekezettel vette védelmébe. Távolodó ló nyomait látom itt az úton, az én két szürkém pedig eltűnt a szokásos legelőhelyükről. Nem látott erre felé valakit?

– A magáé voltak azok a lovak?

– Persze, hogy az enyéme. Erre mentek?

– Nos, ha látja a nyomokat az úton, és az állatok már régen a magáé, akkor a nyomokról fel kellene ismernie.

– De hiszen ezek a nyomok még egészen frissek, látnia kellett, ha errefelé mentek.

– Mit érdekel engem, hogy kik mászkálnak erre – kiáltotta Hans morcosan. – Magát sem hallottam közeledni –, és anélkül, hogy tovább törődött volna a fickóval, nyugodtan folytatta munkáját.

Az amerikai a szakállába sziszegett néhány káromkodást, de jól tudta, hogy az embert, ha annak nincs kedve beszélni, nem kényszerítheti rá, így elfordult, és elindult felfelé, valószínűleg azzal a szándékkal, hogy folytassa az elveszett állatok keresését.

Mister Bawlins

A kis bányásztelepülésen mindeközben széltében-hosszában gyorsan elterjedt az idegen és az asszony fura története, amit Hans természetesen elmesélt az indianai embernek és családjának, és különféle megfontolások is terjengeni kezdtek. Az első ötlet természetesen az volt, hogy az idegen egyszerűen megbolondult, és fantáziálásával éppúgy egy másik sátornál is megjelenhetett volna. Ezt azonban Hans határozottan cáfolta, döntő bizonyítéknak a két lovat tartotta. Különös véletlen lett volna ugyanis, ha Brause az erdei tisztáson legelésző lovak közül pont az amerikai két lovát ragadta volna ki, hiszen honnan jött volna rá, hogy azok kihez tartoznak. Ha azonban ez nem véletlen volt, akkor az egész történet sokkal valószínűbbnek tűnik, amely szerint a kocsi az elé fogott két szürkével, rajta az asszonnyal érkezett ide az amerikaival együtt, aki Bawlinsnak nevezte magát.

Bawlinst persze senki sem ismerte az államokból, azonban az egyik aranyásó állítólag az American folyó mentén négy héttel korábban látta már, ahol játékbankot tartott, és ha jól emlékszik, nem volt felesége. A dologban azonban nem volt biztos, hiszen sohasem érdeklődött iránta.

Újabban néhány alkalommal esténként itt is tartott bankot, amivel jó üzletet csinált. Ilyesfajta emberekkel azonban az erdőlakók nem szívesen érintkeznek, mivel meglehetősen határozottan meg vannak győződve róla, hogy ezek a szerencsejátékosok szokás szerint csálnak a játék során. Ezzel magyarázható, hogy az aranymosók közül szinte senki sem tartott közelebbi vagy baráti kapcsolatot vele. amit persze úgy tűnt, hogy ő sem keres a maga részéről.

Egyébként nyugodtan és tisztességesen viselkedett, senki részéről sem merül fel panasz ellene, és ami a feleségét illeti, vele szemben az asszonynépség a vállát vonogatta. Különbösen elég rendes hölgynek tartották, a férfiak véleménye pedig abban teljesen egyező volt, hogy nála csinosabb nőt még sohasem láttak, csak egyáltalán nem illett ide a bányászok durva életébe, és ezért úgy tűnt, hogy nem jó szándékkal érkezhetett.

Egyébként a kis bányásztelepülés lakóit igencsak foglalkoztatta ez a sztori, mely változatosságot hozott egyhangú életükbe, és egy teljes héten keresztül szinte másról sem beszéltek. Aztán hirtelen történt egy esemény, ami az emberek figyelmét másfelé terelte, mivel a saját érdekelttségüket érintette, és ez persze mindennél fontosabb a világon.

Az egyik munkás ugyanis, aki a patakmedertől kissé távolabb vonult a domboldalra, egy meglehetősen súlyos, tiszta, hét unciás aranyrögöt talált, és ez leírhatatlan izgalmat váltott ki a táborban. Azonnal megrohanták a kis ér medrét egészen le a Vörös patakig, mindenfelé ástak és csákányoztak, és ahol korábban a víz kristálytisztán csörgedezett a völgy felé, most vörösrépa színűvé változva folyt végig a feltúrt környéken.

Érthető, hogy semmi másról sem beszéltek, mint az aranyrögökről. Az letelepedett kereskedők, akik egyre újabb odaáramló népességben voltak érdekelték, mert nyerészkedhettek rajtuk, természetesen igyekeztek a lelet hírének minél messzebbre eljuttatni, és alig telt el egy hét, máris nem csak a szomszédos lelőhelyekről, hanem még San Franciscóból is érkeztek újabb aranymosók, akiknek nagyszabású hirdetésekben ígértek hihetetlen leleteket.

Bawlings és felesége már régen feledésbe merült volna, ha a lelőhely növekvő jelentőségével nem lepleződtek volna le tényleges hazárdjátékosként. A nagyobb vendéglők egyikében nyitotta meg esténként bankját, és Betsy, ahogyan az asszonyt nevezte, állandó kísérője volt. Fél éjszakákat üldögélt mellette, és a valódi erdőlakók, akik direkt a környező erdőkből érkeztek, és itt Kaliforniában tulajdonképpen alig tudták, hogyan néz ki egy igazi lady, órákon át ültek vele szemben, bámulva őt, és egyik unciát játszották el a másik után a nehéz munkával megszerzett aranyból. A hölgy ezenkívül néha hagyta magát megvendégszolgálni egy-egy csésze teával vagy pohár punccsal. Előbbi egynegyed, utóbbi fél dollár.

Hans Volk már nem törődött a társasággal, az utóbbi időben szinte nem is látta őket, mivel egyfelől sohasem játszott, továbbá csak keveset ivott, így nem járt ilyen helyre, csak vasárnap reggelenként, hogy egész hétre való élelmiszert szerezzen be. Ilyenkor persze a hivatásszerű játékosok nem voltak ott.

Különös volt, hogy Bawlings egyáltalán nem folytatta rönkházának építését, éspedig azért nem, ahogyan nyilatkozott, mert ellopták a lovait, és nem tudott fát szállítani hozzá az erdőből. Az asszony panaszkodott is emiatt, mert a nyitott, huzatos fészerben kellemetlenül érezte magát, és várható volt, hogy a tél beálltával a körülmények még kellemetlenebbé válnak. Viszont semmi sem változott, és a szomszédok azt beszélték, hogy a házastársak között néhány alkalommal heves jelenetek játszódtak le, házon kívül azonban ilyet nem lehetett észrevenni.

Így telt el körülbelül három hét a fent leírt események után. Az esős évszak teljes komolysággal megkezdődött, éjszakánként néha már enyhén havazott, ami azonban a melegebb rákövetkező nap folyamán el is olvadt. Bawlings-szal és hazárdjátékával sem törődött már senki, míg az egyik este bekövetkezett különös esemény ismét szóbeszéd tárgyává tette az emberek között, ugyanis egy mexikói, ők egyébként rendkívül ügyesek az ilyesfajta hazárdjátékoknál, rajtakapta egy hamis emelésnél. Bawlingsnak nem nagyon kellett tartania következményektől ilyen eseteknél, mivel a

mexikóiaknak sohasem adtak igazat az amerikaiakkal szemben, de szerencsétlen módon az utóbbiak közül az est folyamán néhányan meglehetősen sokat veszítettek. Ezt most már nem a saját pechjüknek tartották, hanem a szerencsejátékos galád ügyeskedésének, és pártfogásba vették honfitársukat. Bawlins kénytelen volt a nyereségének egy részét visszaadni, és hálát adhatott Istennek, hogy ezt ennyivel megúsza, majd felesége nélkül távozott, aki néhány úrral még tovább társalgott, és csak egy órával később követte őt.

A vendégek még mindig ott voltak, amikor a „lady” sápadt, zavart ábrázattal visszatért, és segítséget kért a társaságtól, mivel a férje állítólag elhagyta, és mindenét, legalább is az összes pénzét és értéktárgyait magával vitte.

Az aranyosók közül persze néhányan azonnal felugrottak, hogy megvizsgálják a tényeket, az asszony azonban csak arról tudott beszámolni, hogy a kis sárga bőröndje éppúgy, mint férje nyeregtáskája és két gyapjútakaró, valamint a lószerszámok és lovaglóruhák eltűntek, és semmi kétség sem lehet, hogy az esti esemény miatt, aminek következtében egyetlen játékasztalnál sem mutatkozhat többé, lóháton eltűnt az éjszakai ködben.

Éjszaka és ködben azonban semmit sem lehetett tenni, ha valaki tényleg arra gondolt volna, hogy üldözőbe vegye a bűnözőt, és ezzel kockáztassa a saját életét. Bawlinsné, akivel egyébként senki sem érintkezett, és a többi asszony nagy ívben elkerülte, kénytelen volt magára maradni.

Két nappal később reggel Hans Volk odalent a patak mellett ismét a gépénél tartózkodott, ahonnan jól megfigyelhette, hogy egy kis lovascsapat közeledik lefelé az úton, de ez túl gyakran előfordult, mivel ezeken a lelőhelyeken az aranyosók állandó mozgásban vannak egyik helyről a másikra, gazdagabb helyet keresve, így állandó a jövés-menés. Ez a hely azonban, mint az előbbieken már említésre került, a kereskedők által rendkívül gazdagként volt jellemezve, és így újabb aranyosók naponta tömegesen érkeztek, hogy szerencsét próbáljanak. Kevesen maradtak itt azonban hosszabb ideig, mert amint rájöttek, hogy napi bérüket bár bőségesen meg tudják keresni, de annál többet nem,

csalódva útnak indultak, jobb helyet keresve. Amire itt letek, azt a legtöbb környékbeli völgy is kínálta.

Így telt el még körülbelül másfél óra, amikor egy ember a város felől érkezve, lefelé haladt a patak mentén. A felső lelőhelyeknél rövid időre megállt, majd feltehetően az ott lévők által eligazítva direkt arrafelé tartott, ahol Hans az öreg indianai emberrel éppen egy újabb gödör ásásába kezdett. A szomszéd munkahelyek kifizetőnek tunktek, ahogyan a lelőhelyeken ezt mondani szokták, és egy szorgalmas munkás jó eredményre számíthatott.

A két férfi nem figyelt fel, mivel munkájukkal voltak elfoglalva, kíváncsiskodók pedig szokás szerint körülnéztek a gödröknél, hogy megtudakolják, hol lehet eredménnyel kecsegtető területet találni, majd amennyire lehetséges volt, szomszédként a közelben láttak munkához. A szokásos kérdés ilyenkor így hangzott:

– Nos, honfítárs, találtak itt valamit?

Mire rendszerint a válasz:

– Igen, egy kevéskét, de ha nem lesz kifizetőbb, akkor feljebb vonulunk a patak mentén. – Akkor is ez volt a válasz, ha nem is így gondolták.

A mostani látogató azonban nem érdeklődött az eredmény iránt. Amint megpillantotta Hansot odalent, a már öt láb mélységű gödörben, felkiáltott:

– Halló, barátom! Hogy van? Még mindig ilyen szorgalmasan kitart a munka mellett?

Hans némileg meglepve kapta fel a fejét, mivel nagyon kevés ismerőse volt a lelőhelyen, de a következő pillanatban már fel is kiáltott:

– Brause! Ezer ördög, ember, maga meg honnan került ide? Hogy van, öregfiú, egész pompásan néz ki manapság!

Hansnak tényleg igaza volt. Brause nemcsak tiszta és rendes öltözetben volt, hanem egyáltalán tisztának és ápoltnak látszott, és észre lehetett venni rajta, hogy az utóbbi időben nem nélkülözött.

– Köszönöm, jól vagyok – válaszolta menten –, és határtalanul örvendek, hogy még itt találom. Körülbelül egy órával ezelőtt érkeztem négy szomszédommal, akiket szerencsére sikerült felhajtanom Yuba környékén, és az ő tanúskodásukkal akartam leleplezni a hamis játékost, aki megszerezte a tulajdonom, de éppen most hallom, hogy közben már magától odébbállt innen.

– Valóban – bólintott Hans szárazon. Bawlins asszony szalmaözege lett, és ha nem tévedek, ismét rendelkezésre áll. Utóbbi időben nincs valami jó helyzetben, mivel a többi asszony szóba sem áll vele.

– Ezt persze nem vehetem rossz néven tőlük – dünnyögte Brause, bólintva fejével. Tehát még mindig Bawlins asszonynak mondja magát?

– Csak annyit tudok róla, hogy a saját nevét nem szokta megemlíteni. De tulajdonképpen mi járatban van erre felé? Talán csak nem azért jött, hogy ismét Brause asszonyt csináljon belőle?

– Mit meg nem tenne az ember szerelemből! – jegyezte meg Brause, félig-meddig elmosolyodva. Ámde tegyen meg nekem egy szívességet. Egy órácskára hagyja pihenni a szerszámaikat. Szeretném, ha a tanúm lenne.

– Én? – mondta Hans csodálkozva. Talán azt kellene igazolnom, hogy semmit sem tudok a történetekről? De félre a tréfával, honfitárs, egyáltalán nem hinném, hogy az ügyszor egy harmadik félre is szüksége van, mivel az a nő most a legcsekélyebb nehézséget sem fogja okozni.

– Tehát nem hinné? – mosolyodott el Brause. – A kedvemért azért mégiscsak tegye meg, talán másban is segítségemre lehet, és ha egyszer én is tehetek magáért valamit, akkor azt örömmel meg is fogom tenni.

Hansnak nem sok kedve volt hozzá. Jobban szerette volna, ha semmi köze sem lenne az egészhez, de vissza sem utasíthatta az embert, és mivel társa, az öreg Bedford szintén kezdett kíváncsi lenni, mindketten kimásztak a gödrükből, és lassan elindultak a

helyszín felé. Útközben Brause még elmesélte, hogy nem csekély nehézségei támadtak megtalálni azokat az ismerőseit, akikkel annak idején a lelőhelyek felé tartva a prérin találkozott, mivel az aranyosók szétszéledve dolgoztak a szurdokokban és völgyekben, gyakran alig felismerhető rejtékhelyeken. Valamennyien azonban született amerikaiak, ismerték a feleségét és a tulajdonait is, és tanúskodásukat minden további nélkül el kell fogadni, ha a felesége jelenlétükben tényleg arra a szemtelenségre vetemedne, hogy a képébe hazudjon.

Hans jó- és lágyszívű ember volt, és ahogy együtt ballagtak, hirtelen megállt, és így szólt Brauséhoz:

– Ne legyen túl szigorú azzal az asszonnyal, barátom! Persze kétségtelen, hogy gonosz dolgot művelt magával...

– Ezt tehát belátja, honfitárs?

– Nem tagadható, de súlyosan megbűnhődött miatta, és ezért ne ragadtassa el magát! Mégiscsak egy asszonyról van szó, én pedig nem állnék ott nyugodtan bámészkodva.

– Ne aggódjék, barátom! – mondta Brause szárazon. A végén majd elismerheti, hogy úriemberként viselkedtem.

– Na, hát akkor menjünk isten nevében – válaszolta Hans –, mert minél hamarabb túl vagyunk rajta, annál jobb.

Nem tartott sokáig, és Brause, valamint a négy amerikai, akiket magával hozott, nemsokára a kunyhó közelébe értek, melyben az asszony még mindig lakott, és rövid üdvözlést követően odamentek hozzá. Egyébként már távolabbról észrevették, hogy Lacy Brause a kunyhója előtt, egy világosan lobogó tűz mellett, fejét kezeivel megtámasztva üldögél, és annyira el volt mélyedve gondolataiban, hogy meg sem hallotta a közeledőket mindaddig, míg a közvetlen közelébe értek. Riadt kiáltással ugrott fel, amint meglátta Brausét. Ő azonban, a legcsekélyebb indulatot sem mutatva, barátságosan levéve kalapját úgy szólalt meg, mintha teljesen idegenhez beszélne:

– Hogy van, Bawlinsné? Még mindig jól érzi magát?

– Kaspar! – sóhajtott fel az asszony, dermedt tekintettel meredve rá, Brause azonban anélkül, hogy válaszára várna, nyugodtan folytatta:

– Uraim, ha kérhetném, segítsenek összeállítani a kocsimat. Itt hever minden szanaszét, ami hozzá tartozik.

– De hát akkor az egész kunyhót le kell bontanunk – szólalt meg egyikük, miközben tudomást sem vettek az asszonyról. – Meg lehet ezt tenni?

– Miért ne? – hiszen itt már nem lesz rá szükség – vélekedett Brause –, és remélem, Bawlins asszony most már beismeri, hogy mindez az én tulajdonom?

– Igen – rebegte a nő, holtápadttá váló arccal. – De most mit szándékozol tenni?

– Csak a kocsimat akarom összeállítani és felpakolni, amim még megmaradt. Elég kevés lesz. Most pedig lássunk gyorsan munkához! – és minden további nélkül kibontotta és leszedte a ponyvát, ledobta a kocsí fenéklemezét, és néhány percen belül az asszony kunyhójának fedelével is végzett, majd nekilátott ledönteni az oldalfalakat. Az egyik amerikai közben odahúzta a kocsí alvázát, és a sok segítő kéz munkájával körülbelül fél órán belül a kocsí olymértékben helyre lett állítva, hogy fel lehetett rá pakolni a holmikat. Az egyik ember odahozta a lovakat, a két szürkét, akiket Brause visszahozott magával, és az asszony ekkor kínos feszültséggel végignézhette, hogy Brause az ő ruháit és fehérneműit, melyek szanaszét heverték a kunyhóban, az egyik oldalon szépen egymásra rakja, mintha azoknak ott kellene maradniuk.

– Kaspar – szólalt meg egy idő után, reszketeg hangon –, itt akarsz hagyni magamra egyedül, minden segítség nélkül ebben az erdőben? Mi lesz velem?

– Mit érdekel ez engem, Bawlins asszonyság? – válaszolta Brause, haragos pillantást vetve a fiatalasszonyra. – Hans, maga itt volt. Hát nem azt mondta ez a nő az ön jelenlétében, hogy nem a feleségem, én pedig bolond vagyok, ha ilyet állítok.

– Tényleg ezt mondta – válaszolta Hans, bólintva fejével –, és most már belátom, az egy igen rosszindulatú hazugság volt, ámde Brause, úgy vélem, hogy az asszony bár hibát követett el, mégsem hagyhatja itt magára minden segítség nélkül.

– Nem tehetem meg? – sziszegte Brause gúnyosan a fogai között. – Emlékezzen csak vissza, hogy mit kiáltott oda annak a gazembernek, akivel összeállt, amikor amaz a puskájával közeledett felém? John! – kiáltott rá mister Bawlinsra. – ha van még benned egy szikrányi becsület, eressz egy golyót ennek a pimasz hollandnak a fejébe! – És a pimasz holland alatt engem értett, aki semmi mást nem akart, mint keservesen megszerzett tulajdonát visszakapni.

– Ez tagadhatatlan – mondta Hans, bólintva fejével –, de mégiscsak ugyanarra kell visszatérnem. Egy asszonyról, a feleségéről van szó, és én a magam részéről nem hagynám így cserben.

– Az ördögbe! – kiáltott fel Brause –, súlyos káromkodással folytatva mondanivalóját. – Ha valakit cserbenhagytak, az én voltam annak idején, mert annál nyomorultabbul asszony még tényleg soha nem bánt a férjével. Amit most teszek, az ugyanaz, mint amit ő tett velem. Kérdezze csak meg a szomszédaimat, akik régen ismerik őt, hogy nem érdemli-e meg!

– Kezdetől fogva semmirekellő volt – szólalt meg az egyik amerikai, akit Brause hozott magával –, és valamennyien megpróbáltuk lebeszélni Brausét erről a házasságról. Én a magam részéről szintén örvidenék, ha túl tudnék tenni rajta.

Az asszony nem szólt egy szót sem. Lekuporodott az egyik tuskóra, és arcát kezeibe rejtve igyekezett elviselni mindent, ami történik vele. Teljesen megtört, és sötét, előre omló hajfürtjei teljes mértékben eltakarták arcát.

Brause közben anélkül, hogy zavartatná magát munkájában, felpakolta a kocsira a saját holmiját. Már minden odafent volt, csak egy igen korlátozott méretű ponyva alatt maradt odalent Lacy néhány női ruhadarabja, és még csak egy gyapjúpokróc sem maradt számára a meglehetősen hideg éjszakák ellen, de az asz-

szony ügyet sem vetett erre. Fel sem emelte tekintetét a pusztításra. Rátört a szerencsétlenség, a büntetés, és kénytelen volt mindent elviselni, ami történt vele.

Az öreg indianai ember anélkül, hogy egy szót szólt volna, szemrebbenés nélkül állt, és nyugodtan végignézte a történeteket. Az újonnan érkezők közül ketten Brausével együtt felültek a kocsira, miközben a negyedik, odalovagolt a jármű elé befogott szürkékhez.

Brause még egyszer kinyújtotta karját, hogy kezét fogjon Hans-szal.

– Isten önnel, barátom – mondta közben. – Köszönet mindazért a barátságért, amit irántam tanúsított, és ha valaha segítségre lesz szüksége, nos, hát akkor... Na mi a helyzet, nem is akar kezét fogni velem?

Hans elfordulva válaszolt: – Azt ígérte nekem, hogy úriemberként fog viselkedni az asszonnyal – mondta borúsan.

– Talán nem így tettem? – kiáltott fel Brause.

– Mint egy hitvány alak, úgy bánt vele – válaszolta Hans szárazon –, és ha nem lennék magányos férfi, magam ajánlanám fel neki a kunyhóm oltalmát.

– Mivel nem teheti – szólt közbe ekkor az indianai ember nyugodtan – én fogom befogadni maga helyett. Lehet, hogy ez az asszony rosszat tett a férjével, de én úgy látom, hogy amaz nem is érdemelt jobb bánásmódot. Ezenkívül a hölgy amerikai, és nem kell neki majd azt mondania, hogy a honfitársai cserbenhagyták. Madam, bárhogy is hívják, szedje össze a holmiját, ami még megmaradt, és jöjjön velem a családomhoz. Miként fogjuk később elrendezni a dolgot, még nem tudom, de legalább addig nem kell idekint maradnia hóban, fagyban, miközben honfitársai itt vannak a közelben.

– Hagyjon engem, kérem itt meghalni – sóhajtott fel az asszony összeszorított ujjai között anélkül, hogy felemelte volna a fejét. Jobbat nem is érdemeltem, kénytelen vagyok elviselni.

– Ostobaság – válaszolta az ember jóindulatúan. – Hans, kapcsolja össze a cuccát, nem lesz nagy és nehéz a csomag, a költözésen hamar túl leszünk.

– Idegen! – szólalt meg az egyik amerikai, aki a nyeregben ült. Gondolja meg, hogy mit tesz. Ez az ifjú hölgy...

– Mostantól a védelmem alatt áll – szólt közbe az öregember dacosan –, és vigyen el az ördög, ha hagyom, hogy sértegetni kezdjék.

– Akkor minden rendben van – nevetett fel Brause, közben szorosabban megmarkolva a lovak gyeplőjét. – Tehát előre, fiúk, és minden jót, Bawlins asszony. – És a kocsi elgördült, a lovas által követve, és nemsokára eltűnt a kanyarban.

A történet vége

Három hónap telt el a fent leírt események óta, amikor a Stanislaus szurdok menti, igen gazdag lelőhelynek számító, Aranydombnak nevezett telepen nagy izgalom támadt. Körülbelül délelőtt tizenegy óra lehetett, az aranymosó berendezések még nem működtek, még egyetlen csákány sem bontotta a talajt, és mindenki egy deszkaépület körül tolongott, ahol a serif lakott.

Ugyanaz a jelenet játszódott le, mely az arany felfedezésének első éveiben, még mielőtt szabályozott állapotokat vezettek volna be a hegyekben, gyakran fordult elő, és arról tanúskodtak, hogy az aranyásók élete és tulajdona mennyire veszélyeztetve volt a szerencsejátékos csöcselék által, akik szinte mindenhol úzták szélhámos játékukat.

Az utóbbi hetekben már több ízben találtak meggyilkolt és kifosztott embereket a környékbeli szurdokokban, és a tetteseket az ott dolgozók, mint gyanúsítottak között keresték. A tettesnek véltékkel szemben a gyorsan pártosodó amerikai nép összefogva fellépett, és bármiféle tényleges bizonyíték nélkül jog és törvény

hiányában elűzték őket a bányavidékről a hegyekbe, és néhányan közülük minden tulajdonukat is elveszítették.

Egy szép napon két francia elhagyta a telepet Stockton felé tartva azzal a szándékkal, hogy onnan gőzhajóval utaznak tovább San Francisco irányába. Mindketten magukkal vitték a nehéz munkával kitermelt aranyat, de megfelelően fel voltak fegyverkezve, és ezért úgy érezték, hogy képesek lesznek ellenállni bármiféle támadásnak.

Az Aranydombot maguk mögött hagyva egy órával később át kellett haladniuk egy szűk szurdokon, melynek baloldala meglehetősen sűrű bozótossal volt benőve. Persze mindketten lövésre készen tartották duplacsövű puskájukat a nyereggombra támasztva, de a környéken minden teljesen kihaltnak tűnt, míg hirtelen közvetlenül mellettük eldördült egy lövés, majd ezt követően egy csütörtököt mondott gyutacs kattanását lehetett hallani.

Egyikük riadtan kapta fel a fejét, és észrevette, hogy bajtársa élettelenül kizuhan a nyeregből, és közben valami megmozdul odafent a bozótban. Ez csak a gyilkos lehetett. Felkapta puskáját, és mindkét csövet elsütötte abba az irányba, és a célt feltehetően el is találta. A lövész ekkor gyorsan leugrott a nyeregből, és felkapta a földön heverő másik, még töltött puskát.

Mivel nem merte őrizetlenül magukra hagyni az állatokat mindkettőjük aranyával, mindenek előtt elkapta a gyeplőket, és visszavezette az állatokat egy biztonságosabb helyre, ahol röviddel azelőtt áthaladtak, és legalább ő is biztonságban érezhette magát egy további alattomos támadástól. Kikötötte a lovakat, és éppen indulni akart vissza, hogy mint gyakorlott vadász, utána nézzen előbbi lövése eredményének. Szerencsére ekkor egy kicsi, könnyű koci bukkant fel a kanyarban, rajta négy amerikaival, és amikor a lovak riadtan félrehúzódtak az úton heverő test miatt, az utasok leugrottak, és a francia vezetésével átvizsgálták a gyanús helyet.

Nem kellett sokáig keresgélniük, hamar meg is találták a rablót, aki mindkét combjában egy-egy lövéssel képtelen volt távozni

a helyszínről. Összeszorított fogakkal rátartotta revolverét a közeledőkre, mivel azonban azonnal ráírányultak a közeledők pus-kacsővei, jól érezte, hogy képtelen szembeszállni a túlerővel, ezért leeresztve fegyverét, hagyta, hogy megkötözzék, és közben el-ájult. Ez nem számított, és felrakták a kocsira. A francia megra-gadta a másik ló gyeplőjét, és a csapat visszaindult az Aranydomb felé.

Ott azonnal létrejött egy bizottság. A fickó ezen a helyen pro-fesszionális hazardjátékosként jól ismert volt, és tagadása ellenére minden további nélkül úgy döntöttek, hogy figyelmeztető jelként felakasztják. Az embereknek elégük volt abból, hogy ilyen orr-gyilkosok áldozatává váljanak.

A szélhámosoknak azonban mindenhol vannak barátai, és ezeknek majdnem sikerült is az elítéltet kiszabadítaniuk. Először azt állították, hogy maga a francia gyilkolta meg a barátját, majd rátüzelt az amerikaiakra, aki az áldozat segítségére akart sietni, és amikor ezzel szemben az idegenek kijelentették, hogy a fickó mindkét combján meglőve a bozótban hevert olyan helyen, ahová saját erejéből képtelen lett volna elmászni, bandája tagjai erőszak-kal ki akarták szabadítani haverjukat. Az Aranydomb népsége ezt azonban rossz néven vette. Sátraikból előtódultak fegyvereikkel, körbevették a serif házát, és világossá tették a társaság számára, hogy a hatalmuknak itt vége van, és kénytelenek lesznek enge-delmeskedni a törvénynek.

A bűnözőt ekkor egy gyorsan összeácsolt hordágyon kivitték, és elindultak vele egy közeli fához, ahol az ítéletet végre akarták hajtani, és oda is értek. Ekkor egy jól megtermett jenki, aki gyak-ran tartott játékbankot, revolverrel a kezében odalépett a fa alá, és megesküdött rá, hogy az első, aki kezét mer emelni a barátjára, lelövi, mint egy veszett kutyát, de egy öreg kentucky, puskáját célra tartva elé lépett, és rászólt:

– Nos, barátom, ha csak egy collnyit meg mered emelni a ke-zed, száradjon el a karom, ha nem csinálók a fejedet azonnal egy akkora lyukat, hogy azon még a nap is át fog sütni. Serif, tegye a

kötelességét, ettől a fickótól meg nem féljen, tőle biztonságban van!

A jenki dühödt pillantást vetett a kentuckyra, de nem merte felemelni fegyverét, mivel jól tudta, hogy nem üres fenyegetést hallott. A bűnöző nyakára pillanatokon belül rátették a kötelet, miközben a nyomorult üvöltött a fájdalomtól és félelmében. A közelállók azonban megragadták, és két perc múlva már ott lengett az ágon, utolsókat rándulva.

A fiatalabbak még ott maradtak a fa alatt egy ideig, míg teljesen meg nem győződtek róla, hogy a bűnöző tényleg kilehelte a lelkét, és már nem lehetséges életre kelteni. Aztán valamennyien visszavonultak a serif házához, és vad ivászat kezdődött ott és a közeli kocsmában. Az emberben van valami bestia, ami kitör belőle, ha vért szagol.

Éppen amikor a tumultus elérte tetőfokát, egy magányos lovas érkezett a kis településre, és csodálkozva fékezte meg lovát a szokatlan tolongás előtt.

Idős férfi volt hófehér hajjal és szakállal, kékszínű gyapjúingben, vállán hosszú puskájával, derékszíja jobboldalán golyótáskával, fején furcsán összenyomott filckalappal.

– Halló barátom! – szólította meg az egyik útjában állógálót.
– Nem tudná megmondani nekem, hogy mit jelent ez a vad láрма?

– Talán megtehetem, mister, de hogyan is hívják magát? – tette fel a kérdést egy másik a tömegből. – Hát nem ismer meg? Utoljára a Vörös pataknál találkoztunk. Emlékszik rá?

Az öregember a hang fordult, és nagy, kék szemeivel vizsgálgatni kezdte. A fickónak azonban olyan ábrázata volt, amit nem egykönnyen felejt el az ember, ha már látta valamikor. Vörös haja és kancsal szemei túl jellegzetesek voltak.

– A mindenit! – szólalt meg végül, még mindig figyelmesen nézve. Csak nem maga az a gentleman, aki faképnél hagyta a felelőségét a Vörös pataknál?

– Fején találta a szöget, öregfiú – nevetett fel ismét az ember.
– Éppen most fejeztük be egyik felét az annak idején ott kezdődött történetnek.

– Egyik felét az annak idején ott kezdett történetnek? – kérdezte az öregember csodálkozva. Ezt meg, hogyan értsem?

– Majd én megmondom – válaszolta nevetve a német. – Éppen a sógoromat, mister Bawlinst akasztottuk fel.

– Mister Bawlinst? A hamiskártyást?

– Pont róla van szó – mondta vigyorogva a fickó. – Túl veszélyes játékba kezdett. Agyonlőtt egy szegény ördög aranymosót, de közben elkapták, és nem úszta meg, hogy amott a fán himbálózson. És mi a helyzet odaát a Vörös pataknál? Hogy van Bawlins asszony és Hans Volk?

Az öregember látható ellenszenvvel nézegette a fickót, de végül mégiscsak megszólalt:

– Ami Hans Volkot illeti, ő egy nagyon becsületes ember, és két héttel ezelőtt feleségül vette a legidősebb lányomat.

– Ezer ördög! – kiáltott fel Brause csodálkozva. – Na, hát akkor több szerencsét kívánok neki a házasságban, mint amennyi nekem volt. És hogy van Bawlinsné? Még mindig ott van a maga házában?

– Bawlinsné, vagy Brausené, a név teljesen mindegy, sem egyikkel, sem a másikkal nem fog sokra menni.

– A fenébe! – kiáltott fel Brause. Csak nem akar engem azzal a gazemberrel, akit éppen most akasztottunk fel, egyenrangúvá tenni?

– Párhuzamot húzni mindig veszélyes dolog – válaszolta szárazon az öregember. – Annyit azonban elmondhatok, hogy a hölgy, aki a maga feleségeként érkezett erre a vidékre, annak megfelelően is viselkedett.

– Nos, hát akkor végül is jól megy a sora?

– Ebben nem vagyok biztos – hangzott a válasz –, mert két hete nem volt szerencsém látni a hölgyet.

– Tehát távozott a Vörös pataktól?

– Persze, az összes pénzzel együtt, amit gyorsan össze tudott kapkodni a sátrunkban, távozásra készülve. Ellopta, és éjszaka meglépett vele.

– Hát nem megmondtam, hogy óvakodnia kell attól a nőtől? – kiáltott fel Brause győzedelmesen.

– Minden elismerésem az éleslátásáért – válaszolta az öregember, miközben összefogta lovának gyeplőjét. – Az a teremtés a legrosszabb a fajtájából, de mivel maga tudta ezt, és mégis feleségül vette, saját magáról állított ki méltó bizonyítványt. Jó reggelt, mister! – és ezzel hátat fordítva az embernek, lassan elügetett lefelé az úton.

Privát sorsjegy

Memphisben – nem a régi egyiptomi leromboltban, hanem az új, virágzó amerikaiban – közvetlenül a Mississippi meredek partfalának közelében Tom Scissors fiatalember Advertiser címmel új újságot adott ki, amely azonban, amint új lapokkal gyakran előfordul, nem igazán fogyott.

Tom kedves, tollát ügyesen forgató szerény fickó volt, tele humoros ötletekkel, amikor vidám társaságban egy pohár bor mellett üldögélt barátaival. Ha azonban vidám történeteit papírra akarta vetni, olyan stilisztikai cifrázásokba keveredett, melyek a legjobb ötleteit is unalmassá téve gyengítették, és ezért a széleskörű publikum számára megemészthetetlenek maradtak. Az Advertiser így képtelen volt lendületbe jönni, néhány előfizetője nem fedezte költségeit, és bár kisebb ponyvaregények kiadásával szert tett még némi jövedelemre, rövidesen olyan súlyos anyagi helyzetbe került, hogy már azt fontolgatta, nem kellene-e meglépnie a folyón fel-alá közlekedő gőzösök valamelyikével, mert az már kétségtelen volt, hogy el kell tűnnie.

Korábban egy alkalommal segítségért fordult egyik barátjához, Richard Chalkerhez, aki Bicksburgban szintén egy újságot szerkesztett. Barátja azonban pénzzel nem tudta támogatni, de azt javasolta, hogy munkatársként lépjen be az ő szerkesztőségébe, mivel meg volt győződve arról, hogy Scissors megfelelő szakmai irányítás mellett használható munkatárssá válhat még akkor is, ha önálló tevékenységre nem alkalmas. Ennek előmozdítása érdekében, mivel a levelezés akadozott, elhatározta, elutazik Memphisbe, és meg volt győződve róla, hogy Scissors el fogja fogadni javaslatát, mivel pillanatnyilag legalább létfenntartását biztosítani tudja, a továbbiak aztán később kialakulnak maguktól.

Chalker megérkezett Memphisbe. A kikötőből a meredek úton felment a partfal feletti fennsíkra, és végül belépett barátja igen szerény, kicsiny faházába, melynek homlokzata egyetlen nagy cégtáblának tűnt, fehér alapon hatalmas fekete nyomtatott betűk-

kel hirdette, hogy itt az Advertiser lapot nem csak írják, hanem nyomtatása és kiadása is itt történik, és az itt feladott hirdetések a legszéleskörűbb olvasottságra számíthatnak. Chalker egyébként elcsodálkozva megtorpant az ajtóban, mivel természetesen arra számított, hogy szegény ördögöt szorongatott helyzetében leverten találja. Ezzel szemben Tom az írópultja melletti kis asztalnál üldögélve éppen reggelizett, mégpedig nem egy pohár víz mellett fogyasztva hajósoknak szánt kétszersültjét rágcsálva, ahogyan ez előző alkalommal történt, amikor itt járt nála, hanem egy üveg pezsgő és egy nyitott doboz szardínia és étvágygerjesztőnek tűnő heringsaláta mellett, miközben egy néger fiúcska épp egy vödör jéggel igyekezett be lélekszakadva az „irodába”, hogy behűtse a pezsgőt.

– Chalker, öregfiú! – kiáltott fel Scissors, ültéből felugorva, amint megpillantotta barátját. – Lépj csak be! Hát ez csodálatos! Épp most gondoltam magamban, ha varázsló lennék, rajzolnék egy kört, megidézném bicksburgi barátomat, és erre te, mintha a föld alól kerültél volna elő, hirtelen itt állsz a küszöbömön. Lépj beljebb, öregfiú, lökj ide magadnak egy széket az asztalhoz! Te meg Síp, kapj elő még egy poharat a szekrényből, hozz kést, villát és tányért. Úgy. És most igyál egyet, és mindenek előtt koccints velem: Éljenek az értelmiségiségiek!

– Figyelj csak Tom! – szólalt meg Chalker, aki csodálkozásából még mindig nem tért magához. – Ha Kaliforniában lennénk, a dolgot egészen természetesnek tartanám, és azt hinném, hogy valahol belebotlottál egy tök nagyságú aranyrögbe, ami egy csapásra javított a helyzeteden. Mivel azonban, ha jól tudom, Tennesseeben még nem fedeztek fel aranylelőhelyeket, így őszintén be kell vallanom...

– El sem tudod képzelni, hogyan jutottam a pezsgőhöz, mi? – nevetett fel Tom. – Inkább koccints velem, öregfiú! Mindjárt megtudsz mindent. Síp, most már eltűnhetsz. Mivel éppen közeledik a postás, átveszek tőle egy tucatnyi pénzes levelet, aztán majd kedélyesen megreggelizünk.

A postás tényleg feljűk tartott, keze tele levelekkel, valamennyi pénzes levél, melyeknek átvételét aláírással igazolni kellett, és amint odadobta Dick elé az asztalra, annak csodálkozására megjegyezte, hogy egyik sem tartalmaz kevesebbet 20 dollárnál, némelyik azonban 40-et is, sőt, egyszer 100 is előfordult. Mindezt olyan hanyagul mondta, mintha kölyökkora óta állandóan ilyesfajta értéklevelekkel foglalkozna. Fel sem bontotta azokat, hanem egyszerűen bedobta az egyik fiókba, és székét közelebb tolva az asztalhoz felkiáltott:

– Úgy! És most jöhet a pezsgő, közben bizonyára már lehűlt. Az elvégzett munka után jöhet a megérdemelt pihenés.

– És mivel foglalkozol mostanában, ha szabad kérdezmem?

– Aláírom a pénzes leveleket – válaszolta Scissors, a világ legnyugodtabb ábrázatával, miközben a habzó italt töltötte barátja poharába. – Semmi mással, mivel az újságomról mostanában egy fiatal német gondoskodik, akit ezért vettem fel.

– De oldd már fel végre a rejtélyt!

– A legnagyobb örömmel, csak fel sem foghatom, hogy számotra ez miért rejtély. Nem olvastad a hirdetésem a Memphis Advertiserban, melyben fiatal, 10.000 dollárral rendelkező, házassodni szándékozó férfiként hirdettem magam?

– Ugyan már, ne bolondozz! Már megint a régi, rossz vicc. A vagyonod 10.000 centet sem tesz ki, sőt, azt hiszem, hogy eddig még sohasem volt ennyi pénzod sem.

– Tehát nem olvastad?

– Persze, hogy olvastam, és jót nevettem rajta. Téma hiányában pompás ötlet volt, hogy a lapban betöltse a még üresen tátongó helyet.

– Kedves, drága barátom – kiáltott fel Tom –, átkozottul rossz nyomon vagy, mivel ennél sokkal többről van szó, és biztosítalak, nincs értelmetlenebb dolog a világon, amihez ne tudnék megnyerni több érdeklődőt.

– Figyelj csak Tom! Azt hiszem, sokkal több az érdeklődő, mint aki hisz is neked.

– Korábban talán így volt, most azonban már nem, de hallgasd csak meg a továbbiakat, mivel itt nem holmi értelmetlen ötletről van szó, hanem egészen határozott és valódi pénzügyről, melyet, ha őszinte akarok lenni, tényleg kétségbeejtő helyzetemben tettem, de olyan méreteket öltött, hogy a sikerben már nem kételkedhettem.

– Te át akarsz verni engem.

– Rögvest hallani fogod a bizonyítékokat is. Ugye emlékszel még rá, hogy körülbelül két hónappal ezelőtt az Advertiser egyik számához, amit elküldtem neked, mellékeltem a fényképemet?

– Természetesen megkaptam, de azt hittem, hogy csak vicelsz velem. Aligha hinném, hogy minden számhoz mellékelted.

– Ugyan már, a példányszám nem olyan nagy, hiszen az Advertiser 250 példányban készül, melyből általában kb. 150 talál vevőre. Szerződést kötöttem egy fényképésszel, és az adott kiadványból 500 példányt húztam le. Ezeket ügyesen terjesztettem, és a siker meglepő volt.

– Csak nem azt akarod bebeszélni nekem, hogy a hölgyvilág ráharapott?

– Szó sincs arról, hogy rászédnélek, hiszen a tények beszédesek. Azt nem tagadhatod, hogy csinos fickó vagyok.

– Ez tényleg az utolsó lenne, amit kétségbe vonnék – nevetett fel Chalker. – Tényleg elég jól nézel ki.

– Valóban így van, és ez segített. Őszintén be kell vallanom neked, hogy kezdetben az egész ötletből nem számítottam sikerre. Igen, magunk között mondván még az a galád ötlet is felmerült bennem, hogy legalább egy féltucatnyi lépre megy, és így hozzájutok egy kis pénzhez, amiből tehetek egy kellemes utazást felüdülés céljából Mexikóba, Kaliforniába vagy másik szép, de lehetőleg igen távoli országba, de a dolog másként alakult. Az első

nyolc nap alatt persze egyetlen sorsjegyet sem akartak megvenni, melyeket 15 dollárért kínáltam. Ekkor szerencsés ötletem támadt. Közzétettem, hogy mostantól 20 dollárnál olcsóbban nem tudom adni, mert annyi a jelentkező, és ettől felvirágzott az üzlet.

– Már aznap délután, csupán az itteni városból 21 levelet kaptam, benne a 20 dolláros bankjeggyel, persze anonim, azzal a megjegyzéssel, hogy a sorsjegyeket megadott jelszóval adjam le a postán. Ez meg is történt. Jelezttem, hogy ezzel a privát sorsjeggyel 10.000 dollárt akarok begyűjteni, de csak egyetlen nyermény lesz, és akinek sorsoláskor kedvez a szerencse, az nem csak egy hűséges férjre tesz szert, hanem a 10.000 dollárt is megkapja. Egy new-yorki jó barátom gondoskodott róla, hogy fényképemről kiváló minőségű fametszet készüljön, és megjelenjen az ottani illusztrált lapok egyikében. Az a tény, hogy ennek következtében New-Yorkban, mely tőlünk meglehetősen távol van, 50 sorsjegyet adhattam el, érthetővé teszi a sikert az itteni környékbeli városokban, ahol az a bizonyos lap szintén megjelenik, és így végül rendkívüli lett az eredmény. Az ország belsejéből is egyre gyarapodott a jelentkezők száma. Különösen Nashvillből érkeztek egymás utána a levelek, még magából Little-Rockból is, és miután Mississipi állam is csatlakozott a vállalkozáshoz, a siker végérvényesen biztossá vált. Érkeztek levelek 10 sorjegy megrendelésével is, sőt, viszonteladók grátisz sorjegyekre is igényt tartottak, amit természetesen felháborodva visszautasítottam, és most már kénytelen vagyok 500-nál is több sorsjegyet kibocsátani, már a 600 közelénél tartok, amiből persze néhány üveg pezsgőre is telik.

– És mindezt higgyem el neked?

– Még, hogy elhiggyed? – kiáltott fel Scissors felugorva, és kihúzott egy nagy fiókot, amiben tényleg más nem volt, mint teli a pénzes levelek borítékaival. – Nézz csak ide, itt a bizonyíték, ha a pezsgő még nem győzött meg róla, hogy anyagilag most már jobban állok, mint korábban, amikor reggelenként alig mertem meginni egy pohárka felvizezett brandyt.

Chalker fejét csóválva lapozgatta a borítékokat, és most már persze nem kételkedett.

– Tényleg lehetséges lenne, hogy ennyi bolond ember van a világon? – kiáltott fel végül.

– Kérlek – mondta nevetve Scissors –, amennyiben a képem jó benyomást keltett, úgy ezeknek a hölgyeknek, akik persze olykor igen gyenge helyesírással adják meg címeiket, mégsem tagadhatod a jó ízlését, és aztán azt is fontold meg, hogy nem csupán egy csinos férfi az ajánlat, hanem 10.000 dollár is a játék tárgya, ami gondos kezelés mellett biztonságos létfenntartást is biztosít. A dolog alapján véve nem is olyan értelmetlen, mint amilyennek talán az első pillanatban tűnik, azt pedig, hogy az amerikai hölgyeknek igen praktikus a felfogása, senki a világon nem vitathatja. Sokaknak egyáltalán már az is gondot okoz, hogy férjet találjanak maguknak, vagyona pedig még sokkal kevésbé számíthatnak, és mit is számít mindezek figyelembevételével a húsz dollár. Szóra sem érdemes.

– És mikor lesz a sorsolás?

– Épp jókor érkezted – kiáltott fel Scissors. – A kétszer már elhalasztott időpontot tovább már nem halogathatom, és pont a mai számomban lesz közzétéve a sorsolás feltétlenül betartásra kerülő időpontja, éspedig december elseje. Ma november huszonkettedike van, tehát alig nyolc nap van még hátra, amit szeretném, ha nálam töltenél el. Különböző témákban feltétlenül a segítségére lenne szükségem.

– És te tényleg és valóban ki akarsz sorsoltatni magad, Tom?

– Semmi kétség.

– És azt is megfontoltad, mi lesz veled, ha egy igazi vén sárkány fog megnyerni, és morális kötelességed lesz, a házasság szent kötelékébe lépni vele?

– Hm – hallatta hangját Tom –, ezt persze magam is fontolgattam, és ilyenkor igencsak ingadozott a méreg nyelve, de a 10.000 dollár is jelentős szempont. Amikor két ember boldogsága a tét, ami alatt a sajátom és eljövendő feleségemét értem, úgy gondolom, egy kis szelíd rásegítés nem lehet olyan nagy véték, és

van is egy szolid kis tervem, melynek során talán rendkívül hasznos lehetsz a számomra.

– El sem tudom képzelni, mire gondolhatsz.

– Természetesen kénytelen leszek nyíltan beszélni, de kérlek, végy egy szivart, a doboz ott van közvetlen mögötted. A sorsolást odaát a Sawers hotelben szándékozom megtartani, és elképzelheted, hogy ez ünnepnapnak fog számítani egész Memphis számára.

– Ha ünnepnap nem is, de mindenesetre lelkesedni fognak – válaszolta Chalker –, hiszen minden bizonnyal valamennyien szeretnék megismerni a mennyasszonyt, vagy legalábbis megtudni a nevét.

– A komikus azonban csak az, hogy a sorsjegyek jelentős részét jelszóra kellett kiadnom, amire a szerencsésnek először jelentkeznie kellene, hacsak nem szervezzük meg, hogy itt legyen a helyszínen – vélekedett Scissors.

– Ez nehezen fog menni – mondta mosolyogva Chalker –, hiszen Fortuna istennő igen megbízhatatlan hölgy.

– Igen, valóban, egyébként vak is, de mi van, ha egy kicsit a hóna alá nyúlunk?

– Csak nem hamis játékot akarsz űzni?

– Ez a kifejezés túl erős. Meg fogom próbálni, egy bizonyos fiatal hölgy kezére játszani a nyerő számot, aki persze véletlenül is nyerhetne, és mivel teljesen személyre szóló az ügy, nem is tartom olyan súlyosnak.

– És még ezt akarod a végén sorsolásnak nevezni?

– Ugyan már! Ennyit a megnevezésről. Amennyiben egy kicsit befolyásolom a sorsot, talán két embert, azaz jómagam, és valamilyen öreg, kellemetlen hölgyet kímélek meg egy szerencsétlen, keserves bánattól. Így a húsz dollárjáért egy ideig remélheti, hogy akár nyertes is lehet, nekem pedig lesz egy csinos, fiatal feleségem és 10.000 dollár tőkéim.

– És hogyan fogod ezt megvalósítani?

– Síp, a néger fiú, akit az előbb láttál, egy igen dörzsölt, ravasz fickó. Árvagyerekként ő fogja kihúzni a sorsjegyet. Én a magam részéről, hogy a család gyanúja fel se merülhessen, a terem távoli sarkában olvasom le a számokat, amint a kezembe kerülnek. Síp egy előre megbeszélte jelzést kap tőlem, mire a következő kihúzott szám 325 lesz, Thomas Scissors nevével. Ezt a cetlit a fickó egész idő alatt ingujjába rejtve tartja magánál.

– És ha rájönnek?

– Ki tudná ezt bebizonyítani?

– És ki az a bizonyos 325?

– Egy elbűvölő lény, én mondom neked, egy igazi angyal, aki személyesen vette át tőlem a sorsjegyet, és mennyire kedvesnek és szerénynek látszott, amikor átadta az érte járó pénzt!

– És te meg elfogadtad tőle?

– Drága barátom, pénzügyekben a tapasztalat szerint nincs helye a szimpátiának, és különben is, csak azért fogadtam el, hogy majd a sokszorosát kapja vissza tőlem.

Chalker a székén üldögélve dohányzott, itta a kávé és szakadatlanul a fejét csóválta.

– De hiszen a sorsolás nem történhet titokban – szólalt meg végül –, hogy aztán majd a lapodban tedd közzé a nyertes számot.

– Isten őrizz, eszemben sincs – kiáltott fel Scissors. – Ha felidézed magadban a különböző bejelentéseimet, akkor emlékezned kell rá, hogy a sorsolás a teljes nyilvánosság előtt fog történni. Minden érdekelt ünnepélyes meghívót kap, hogy vegyen részt a sorsoláson. Minél több ember lesz jelen, annál jobb, mert az eredmény is annál nyilvánosabb lesz, így lehetetlen lesz az ellenvetés is. Hidd el nekem Dick, mindent alaposan megfontoltam, és gondolhatod, hogy egy olyan ügyben, melyben a jövőmet kockáztatom, nem fogok ostobaságot elkövetni.

– Na, hát reméljük – válaszolta Chalker –, azért mindenesetre család marad.

– Ez rám nem vonatkozik – kiáltott fel Scissors –, a 10.000 dollárhoz ami már itt is van, egy feleséget is kapok, akivel osztogni fogok a tőkén. Nincs igazam?

– Persze, az ügy így is felfogható.

– Tehát semmi többet nem teszek, mint észrevétlenül vezetem a sors kezét, nehogy teljesen ügyetlenül markoljon bele az urnába, hanem a nekem megfelelő nyertest húzza ki. Ha most feleség nélkül meglépnék a pénzzel, akkor kétségtelenül igazad lenne, akkor valóban család történne, amire magam sem találnék mentséget, de így tényleg nem.

– És a választottad itt él Memphisben?

– Nem. Valahol az ország belsejében lehet otthon, és csak a nagynénjénél tartózkodik itt egy ideig. Azonban, amit te is meg fogsz érteni, egyáltalán nem nyomozhattam utána. Egy alkalommal találkoztam is vele az utcán nagynénje kíséretében, és még csak nem is üdvözöltem. Tartózkodásomon bizonyára csodálkozni fogsz. Ő viszont felismert engem, mivel, amint látszólag közömbösen elmentem mellette, észrevettem, hogy fülig elvörösödött. Én mondom neked, mennyei lányról van szó.

– Chalker felnevetett. – És most már nincs is itt?

– Nem tudom, legalább is két hete nem láttam, lakásukat is csak kívülről ismerem, közvetlenül a bank mellett, az új téglaházban. Feltehetőleg jó módú emberekről lehet szó.

– Az is lehet, hogy csak egy szegény rokon.

– És mit számít, ha tényleg így lenne? Közösén akkora tőkének lesz, amivel itt Amerikában már kezdeni lehet valamit, és ha összetartunk, még az államokban is vihetem valamire. Mindenesetre közvetlenül a sorsolás után felhagyok az újsággal, és folytatni fogom ügyvédi praxisomat. Az Advertiser megtette kötelessé-

gét, az Advertiser mehet, ahogyan az a bizonyos mór mondja a német Schiller drámájában.

– És itt akarsz maradni Memphisben?

– Minden bizonnyal, hiszen itt váltam ismertté a sorsolás következtében. Az utóbbi négy hétben szájról szájra jár a nevem, és most már kezdek, amit akarok, a siker nem maradhat el.

– És tényleg itt van egyben a 10.000 dollár?

– Mondom, hogy igen. Valamennyi adósságom törlesztése után már a tizenegyedik ezernél tartok, így tehető embernek számítok.

– Akkor jól van – kiáltott fel Chalker, aki igazi jeniként a maga részéről sem tartott semmi kivetnivalót egy ilyesfajta megítézésben. Az ügy mindenestre rafináltan volt kitalálva, és ez a fő minden amerikai vállalkozásban, ami megbocsátható éppúgy a hamis füstölt sonka, mint a csalás egy ilyen sorsolás keretében. A barátok közötti társalgás ettől kezdve már nem a vállalkozás jogi megközelítésével, hanem ügyes végrehajtásának különféle módzataival foglalkozott, amiben hamarosan meg is egyeztek.

Amerikában figyelemreméltóbb vállalkozások is voltak már, mint egy csinos fiatalember kisorsolása, és az ötlet alapján véve nem is volt új. Ez azonban nem számított, az ötlet mindenestre pikáns maradt, és könnyen belátható, hogy egész Memphis a legélénkebb érdeklődést tanúsította iránta.

Amint közeledett a kitűzött időpont, a szálloda tulajdonosa, ahol a sorsolást tartani fogják, megtette a szükséges előkészületeket, hogy a rendezvénynek méltó és barátságos környezetet biztosítson. A szálloda homlokzatát egészen fel az ereszig zöld lombokkal díszítették, és különösképpen a termet, a sorsolás helyszínét a legízlesebben dekorálták. Mindezt Scissors személyesen szervezte, és a végzetes urna felállítására szolgáló dobogót bokrokból és trópusi növényekből létesített valóságos lugas alatt helyezte el, ahol az alacsony termetű néger fiú félig-meddig takarásba került. A hotel csak az előkészületek befejezését követően

hagyta el, hogy Chalker társaságában elfogyassza ebédjét Memphis alsóvárosában, mivel a kezdés időpontjaként fél kettő volt meghirdetve, mert be kellett várni a Nashvill felől érkező postakocsit az esetleg abból az irányból érkező résztvevők érdekében, erre elég idő állt rendelkezésére. Odafent a városban gyakran ugrották, ezért inkább kitért a könnyelmű és felelőtlen ifjúság elől.

– Az utóbbi napokban már mindig is kérdezni akartam – szólalt meg Chalker, miközben lefelé haladtak a meglehetősen meredek kocsúton –, az ideálotat azóta sem láttad?

– De igen, ma láttam őt, alig egy órával ezelőtt, amikor éppen saját kezűleg cserepes virágokat cipeltem be a hotelbe – válaszolta Sciffors, megszorítva barátja karját. – Igen, itt van ő is, hál’ istennek, és szavamat adom, elbűvölően nézett ki. A legcsinosabb lány egész Tenesseeben, és ha nem nyerte volna meg már korábban a tetszésemet anélkül, hogy ilyesmire számítottam volna, tényleg úgy gondolom, hogy nem vett volna egy ilyen sorsjegyet, mert ha egyáltalán létezik valaki az egész államban, akinek semmi szüksége sincs rá, hogy ilyen módon kössék be a fejét, akkor minden bizonynal ő az.

– És hogyan is hívják a hölgyet?

– Azt hiszem, Mary Brown a neve, jöllehet a családneve csak vélekedés részemről. Az utóbbi időben hallottam egy Miss Mary Brownról, aki állítólag látogatóként járt abban a bizonyos házban, a Mary nevet pedig ő maga adta meg nekem. Mást azonban nem volt hajlandó közölni velem, és ezüstösen csilingelő hangján mindössze annyit mondott, hogy a keresztnév után tegyek egy keresztet, ez teljesen elegendő az azonosításához, ha esetleg nyerne. Látnod kellett volna, milyen elbűvölően elpirult, amikor ezt kijelentette.

– Nos, a név tényleg lényegtelen, mivel a sorsjegy, azaz annak sorszáma dönt el mindent – vélekedett Chalker. – Mindenesetre jó jelnek számít, hogy ismét láttad Memphisben, hiszen ez azt bizonyítja, hogy élénken érdekli az eredmény, különben nem jött volna át ide. Üdvözölted?

– Majd’ kiesett az egyik cserép virág a kezemből a meglepetéstől, olyan hirtelen bukkant fel előttem. Éppen befordult az egyik sarkon, és amint megpillantottam kedves, szívélyes arcát magam előtt, akaratlanul felkiáltottam: „Hogy van, Miss Mary, végtelenül örvendek, hogy eljött!”

– És erre mit válaszolt?

– Egyáltalán semmit. Mélyen elpirult, alig észrevehetően meghajolt, majd, mint a villám eltűnt a következő sarkon.

– Tényleg kíváncsi vagyok rá, szeretném már végre látni.

– Teljesülni fog a kívánságod – nevetett fel Scissors –, hiszen amikor visszamegyünk, kétségtelenül ott fogjuk találni a teremben. Mary nem fog hiányozni, ebben biztos lehetsz, vagy az emberismeretem nem ér egy fél dollárt sem.

– Feltétlenül mutasd meg nekem, hogy a közelében lehessenek! – mondta Chalker –, és megfigyelhessem rajta az eredmény hatását, aztán majd beszámolok róla.

– Ebben biztos lehetsz, és most gyere, hogy mindenesetre gyűjtsünk egy kis erőt a ránk váró fejleményekhez. Igencsak meglehettem, de még inkább szomjas is vagyok.

A két fiatal nem késlekedett, felkeresni egy megfelelő vendéglőt, aztán olymértékben elmélyültek egy üveg sherry elfogyasztásában, hogy Scissors meg is feledkezett volna a visszaindulás megfelelő időpontjáról, ha Chalker erre nem figyelmezteti. Feltétlenül pontosan kellett visszaérniük, ez volt a legkevesebb, amit a publikum elvárhatott tőlük, így végül is időben útnak indultak, hogy fél kettőre fent legyenek a hotelben, ahol közben már nem jelentéktelen embertömeg gyűlt össze.

Síp, vagyis inkább eredeti nevén Scipio, ahogyan a néger fiút hívták, a Scissors számára fenntartott külön szobában alázatosan várakozott gazdájára, és most ismét megkapta az eligazítást, valamint egy ezüst dollár ígéretét, ha jól végzi dolgát, vagy egy jó adag verést, ha a legcsekélyebb ostobaságot elköveti. A fiú azonban eléggé ravasz volt annak belátásához, hogy felfogja, miről is van

itt szó, és tulajdonképpen nem is volt szüksége további magyarázatra. Magától is tudta, mit és hogyan kell tennie. Most tehát kezdődik az ünnepélyes sorsolás, hiszen a döntően hölgyekből álló publikum már kezdett türelmetlenné válni.

Az érdekes közönség furcsamód sokkal kevésbé fiatalabb, mint inkább érettebb korú hölgyekből állt. Scissors egyébként a szűkségtelen kíváncsiskodók távoltartására ellenőrt állított a bejárat-hoz, aki, éppúgy, mint a részvénytársaságok közgyűlésénél legalább egy darab részvény, itt pedig egy darab sorsjegy felmutatását ellenőrizte, amivel a bejutni szándékozó igazolni tudta, hogy a sorsoláson személyes érintettségéből vesz részt. A rózsaszínű papírra nyomtatott sorsjegyek így egyúttal belépőjegyként is szolgáltak a házassági sorsolásra, amit résztvevőknek fel kellett mutatniuk.

Ez némi időt vett igénybe, mivel egyesek kezdetben makacsul tiltakoztak ezen rendszabály ellen. Tagadták, hogy személyesen érintettek lennének az ügyben, és csak azért szándékoznak jelen lenni, hogy ellenőrizték a sorsolás szabályszerű lebonyolítását, mert egy közeli rokonuk vagy barátnőjük tréfából vett egy sorsjegyet, és nekik kell beszámolniuk az eredményről. Mivel azonban ez a kifogás nem segített, mert az ellenőr kérlelhetetlen maradt, hivatkozva arra, hogy pontosan követi az utasításokat, így végül az érintettek kissé megszeppenve mégiscsak elővették az eldugva maguknál tartott sorsjegyet, és így természetesen be is mehettek.

Így persze látható volt, hogy Memphis tekintélyes kontingenssel járult hozzá a sorsoláshoz, jöllehet számos idegen arc is felismerhető volt, akik távolabbi vidékekről érkeztek.

Scissors látta, hogy megtelik a helyiség. Szíve hevesen vert keblében, mivel Mary még mindig nem jelent meg. Jöllehet a jelenlévők között fiatalabb arcokat is lehetett látni, igen nagy többségük kétségtelenül az érettebb, sőt, talán valamelyest a túl érettebbek közé tartozott. És mi van, ha Síp mégsem olyan ügyes fickó, mint amilyennek tartotta? Csak nehogy valami ostobaságot kövessen el! Ettől azonban aligha kellett tartani, mivel a fiú pontosan tudta, hogy mit kell tennie, és most már különben sem le-

hetett változtatni a helyzeten. A golyó már gurult, és sorsa a következő órában mindenképpen el fog dőlni.

Chalker közben maga volt a buzgó tevékenység. Igyekezett a hölgyeket meghatározott helyekre leültetni. Ha állni hagyja őket, túl nagy lett volna a tolongás.

Hirtelen nyílt az ajtó, és egy idősebb hölgy társaságában egy annyira kedves lény lépett be, hogy Chalker úgy vélte, nála elbűvölőbbet eddigi életében még tényleg nem látott. Tizennyolc éves lehetett, legfeljebb tizenkilenc, virágzó, fiatal szépség, fekete gyémántra emlékeztető szempárral, gyönyörűen szép hajjal, és hófehér arccal. Chalker tekintetével Tom Scissorst kereste, és amint megpillantotta, nem csalódott, mert barátja mélyen elvörösödött, és látszott rajta, hogy tekintetével szinte elnyeli a kedves alakot. A hölgy kétségtelenül főnyeremény lenne, még a 10.000 dollár nélkül is, és Chalker tényleg nem vehette zokon, ha barátja a lány miatt bevállalt egy kis szabálytalanságot. A helyében ő maga is ezt tette volna.

Az idő közben gyorsan telt, és Scissors már nem várhatott tovább a sorsolás megkezdésével. Az egész ügyletet valahogy be kellett vezetni, hiszen nem lett volna szerencsés, mint a pénznyereménnyel járó lottósorsolás esetén, azonnal nekilátni a sorsjegyek kihúzásának, hiszen ez rémesen prózai lett volna, kétségtelenül rossz benyomást gyakorolva a jelenlévőkre. Scissorsnak így rá kellett szánnia magát, hogy bevezetőt mondjon, és ezt sajátos méltósággal meg is tette, bár részéről ezúttal ritkaságnak számító elfogultsággal.

– Hölgyeim! – kezdte mondandóját –, különösen sajátos ünnep hozott itt ma össze bennünket, és ha már korábban a legnagyobb készséggel ontottam volna vérem bárki ellenében, aki szemtelenségből vagy meggondolatlanságból az ellenkezőjét méréselte volna állítani, és kitartani azon állítása mellett, hogy az amerikai hölgyek ne lennének a legkedvesebb, legnemesebb és legmélyebb érzelmekkel megáldott lényei a teremtésnek. A mai nap természetesen még inkább a legnyomatékosabban megerősítette ezen meggyőződésemet, és nyugodt szívvel kijelenthetem,

boldognak, igen boldognak érzem magam, hogy itt állhatok ebben a válogatott közönségben.

Ekkor elakadt, hiszen pillantása Maryre tévedt, és egy ideig eredménytelenül kereste a szavakat, hogy folytatni tudja gondolatát. Egyébként valószínűtlennek tűnt, hogy cserbenhagyta volna a higgadtsága, hiszen egy amerikai újságíró a jelenleginél sokkal veszélyesebb helyzetekbe is szokott kerülni.

Elnézést kérek, tisztelt hölgyeim, ha egy pillanatra úrrá lettek rajtam érzelmeim, de be kell látniuk, hogy éppen ez az óra, számomra legalább is, a legfontosabb döntés órája, és minden biztonnyal indokoltnak fogják tartani, ha nem közömbösen nézek szembe vele. Most viszont engedjék meg, hogy rátérjek a dolog üzleti részére, ami elkerülhetetlen, jöllehet az emberiség legnehezebb érzelmei forognak kockán. Feltétlenül szükséges, hogy megismerjék azt a mechanizmust, melynek itt jelenleg képviselnie kell a sors kíméletlen kezét.

– Igazi emberi lélek, feltétlenül megérdemli, hogy boldog legyen – mondta egy idősebb hölgy a szomszédjának.

– Csak nehogy szerencsétlenül járjon – válaszolta a barátnője, aki ez alatt azt értette, hogy nehogy téged kapjon meg feleségnek, de a gondolatát nem részletezte.

– Isten óvja őt ettől – válaszolta a szomszédja ugyanebben az értelemben, csak természetesen a másakra értelmezve. A társalgást azonban félbe kellett szakítani, mivel Scissors, miután homlokáról zsebkendőjével letörölte az izzadtságot, hangosan folytatta:

– Tekintsék meg ezt a tálat, hölgyeim! Ebben vannak elhelyezve, a felcsavart sorsjegyek. Önök közül fel fogok kérni valakit, hogy jól keverje össze azokat, elhárítván a legcsekélyebb gyanút is, hogy önkényesen kiválaszthatnám valamelyiket. Amott a másik sarokban álldogál egy szegény fekete árvagyerek, aki még olvasni sem tud. Ő lassan, egymás után fogja kivenni a papírokat, és átadja ennek az úrnak, mister Chalker nevű barátomnak. Elnézésüket kérem, hogy eddig még nem mutattam őt be. Önök közül két személyt meg fogok kérni, hogy álljanak mellé, és közösen

ellenőrizték a szelvényeket. Síp, a néger fiú tehát kihúz egy szelvényt, átadja mister Chalkernek, aki azonban addig még nem bontja ki, míg le nem olvassa a rajta feltüntetett számot. Ezt követően kigöngyöli, a két hölgy által ellenőrzött körülmények között, és ellenőrzi, hogy üres-e, azaz fehér, vagy a vele együtt felgöngyölt nevemet tartalmazza. Annak a sorsjegynek a tulajdonosát, melynek számát a nevemmel együtt húzták ki, jelölte ki a sors arra, hogy engem tegyen a halandók legboldogabb emberévé. Elhiszik nekem, hölgyeim, hogy ez minden vonatkozásban tisztesleges eljárás, minden jogszerűen és rendben fog történni, a sorsolás eredményét a véletlenre bízva?

– Igen, ez így tisztesleges, így rendben van, én is ilyesmire gondoltam – kiáltozták több felől is, mire Scissors gyorsan folytatta, nehogy alkalmat adjon bármiféle közbeszólásnak.

– Most tehát Síp, fiacskám, foglald el a helyed! Ha derekasan végzed a feladatod, méltó jutalomban fogsz részesülni, és holnapra szabadnapot kapsz. Hölgyeim, csak még egy pillanatra kérem a türelmüket, a dolog túl ünnepélyes ahhoz, hogy csak úgy profán módon hozzálássunk. Ezzel megnyomott egy kis csengettyűt, mire hirtelen a szomszéd helységben egy az ajtó mögött rejtőzködő kórus belekezdett egy korálba, lassan és ünnepélyesen végigénekelve, miközben néhányan az idősebb hölgyek közül összekulcsolták kezeiket, mintha templomban lennének.

Mindaddig, amíg a korál tartott, a beszélgetés persze elképzelhetetlen volt. Senki sem merészelte volna az egyébként halk éneket akár egyetlen suttogó szóval megzavarni, és amint vége lett, Scissors ismét előlépett, odament a tálhoz, és barátságosan megszólította a hozzá legközelebb lévő hölgyet:

– Felkérhetném önt, hogy alaposan keverje át a számokat? A sorsomat nem bízhatnám szebb kezekre – fűzte még hozzá tiszteletteljesen.

A hölgy, aki már jól bent járt a húszas éveiben, vagy talán már a harmincasokat is megkezdte, élénken elvörösödött, de azonnal eleget tett a kérésnek, és miután lelkiismeretesen felülre keverte a

mindeddig alsóbb rétegekben lévő számokat, visszalépett a táltól, és ismét helyet foglalt.

Scissors ünnepi ruházatban volt, bár a hölgyek semmi esetre sem öltöztek ki különösképpen, vagy viseltek volna esetleg báli ruhát. Külön erre a napra készítetett, kifogástalan fekete öltöny volt rajta, fehér mellény és nyakkendő, moldavittal ékesített nyakkendő, fehér glaszékesztyű, ujjain két nagy gyűrű, egészítették ki öltözetét, frakkján pedig azon a helyen, ahol mások érdemrendjeiket szokták kitűzni, egy piros rózsabimbó díszelgett némi rájátszásként a mai fejleményekre, jóllehet a bimbó nem illett volna valamennyi hölgyre.

Ekkor elérkezett a nagy pillanat.

– Síp! Láss hozzá, fiacskám! – szólalt meg Scissors. – Mister Chalker, tisztelettel felkérem, alaposan nézze meg a cédulákat, hogy elkerüljük a később kétségtelenül igen kínosnak számító tévedést. Felhívom mindkét hölgy figyelmét, és az önét is, kedves kisasszony, fordult ismét a közelében lévőhöz, aki átkeverte a számokat, hogy minden alkalommal át fogom nyújtani önöknek a kihúzott számot, hogy azt még egyszer hangosan olvassák fel, kizárva így egy esetleges tévedést.

Síp kivett egy cetlit, és átnyújtotta mister Chalkernek, aki azt úgy tartotta kezében, hogy mindenki láthatta, majd maga Scissors bontotta ki, mindkét kezét távol tartva testétől, és hangosan leolvasta a számot:

– 17!

– Nem nyert! – szólalt meg Chalker, miután felnyitotta a lapot, megnézte, megfordította, majd megmutatta a mellett álló két hölgynek. Tényleg csak egy üres, fehér lap volt.

Eközben Síp már kivette a következőt az urnából, és átnyújtotta. Mister Scissors leolvasta a számot:

– 37!

Ismét nem nyert.

140, 6, 43, 250, 315, 530, 2, 97 és még számos további következett monoton egyhangúsággal, és amennyire figyelmesen követtek és felügyelték a hölgyek kezdetben az egész manipulációt, annyira lankadt a figyelmük az eltelt fél- majd háromnegyed elteltével.

Ez volt, amire Scissors várakozott, és bár szíve hevesen vert, mintha szét akarná feszíteni kissé szűkre szabott mellényét, mégis derekasan kitartva, nyugalmat erőltetett magára, és folytatta az egyhangú előadást, míg végül elérkezettnek látta a megfelelő pillanatot.

– Síp, fiacskám, nehogy elaludj nekem! – szólalt meg nyugodt hangon anélkül, hogy átnézett volna a néger fiúra.

Ez volt az előre megbeszélte jel.

– Nem, uram – válaszolta a fiú, és ismét kivett egy cédulát az urnából. Ugyanúgy bánt vele, mint a többivel, és Scissors ekkor egy olyan cetlit bontott ki, melyről ugyanolyan közömbösen, mint az előzőeknél, leolvasta a számot:

– 325!

– Ezzel átnyújtotta a szomszédnőjének, de ekkor Chalker extázisban felkiáltott:

– Íme a szerencsés nyertes! Hölgyeim, ezen a cetlin áll mister Scissors neve. Győződjének meg róla maguk is!

A hölgyek szinte kikapták a cetlit a kezéből, de ugyanekkor az összegyűltek figyelme a helyiség egy távolabbi része felé irányult, mert minden látszat szerint ott valaki elájulhatott, hiszen többen is egy pohár víz után kiáltoztak.

– Vízet, Síp! Hozzál gyorsan vizet – kiáltott fel Scissors is lázas izgalommal. A sors döntött, Síp pedig nekiiramodott a bozótos dekoráción keresztül, hogy eleget tegyen a parancsnak. Chalker mindeközben, amennyire egyáltalán lehetséges volt, igyekezett a szép lányt nem téveszteni szem elől, és látta, hogy amikor a kiáltás elhangzott, még egyenesen állva figyelmesen hallgatott, most

azonban alakja hirtelen eltűnt. Milyen boldog lehet most Scissors, mivel tényleg a főnyereményről volt szó, és Chalker szinte irigyelte volna, ha ő maga nem lenne már házas ember.

– Övé a nyertes szám! – kiáltozták a hölgyek igen csalódottan, mivel jól tudták, hogy hasonló körülmények között ők is így járhattak volna. Másként nem is történhetett, miközben odakint Chalker korábbi rendelkezésére ismét felhangzott a korál, Scissors pedig, ahogyan lábai csak bírták, arrafelé igyekezett, ahol az ájult feküdt, hölgyek által körülvéve. Így ő is odaugorhatott anélkül, hogy nagy igyekezetével gyanút keltett volna, hiszen ez most már kötelessége volt, és amint áttörtetett a tolongó hölgyek között, hiszen most valamennyien meg akarták tudni, ki lehet a szerencsés, szenvedélyesen reszkető hangon felkiáltott:

– Ki az érintett? – ó kérem, engedjenek oda hozzá, hogy segítséget nyújthassak, kedves kisasszonyok!

Szava azonban elakadt a nyelvén, mert előtte felegyenesedve ott állt Mary, és a pohár víz után kapva barátságosan megszólalt:

– Ó mennyire köszönöm önnek, de nincs semmi komoly probléma. A nénikém mindjárt rendbe fog jönni. Már látom is, hogy kezd magához térni.

Ha ekkor az Arkansas szemben lévő mocsárvilágából egy kicammogó medve odalép Scissors elé és megszólítja: „Nos, drága barátom, Tom, hogy vagy, öregfiú”, aligha válthatott volna ki benne halálosabb rémületet, mint ez a pillanat. „A nénikém mindjárt rendbe fog jönni.” Mintha a pokol nevetne gúnyosan felé! Egy alattomos szellem teszi bolonddá, vagy esetleg van még remény, és a nénike csak azért ájult el, mert az unokahúga lett a nyertes?

– Drága kisasszonykám – dadogta Scissors –, nem tudom, örvendezhetek-e egy ilyen váratlan, hallatlan szerencsének, hogy... Gondolni is alig merek rá, hogy...

– Igen – bólintott a fiatal lány barátságosan –, de egy huncut mosoly mégiscsak ott játszadozott ajkai körül. – A nénikém volt a szerencsés. Ővé a 325-ös szám.

Scissors érezte, hogy megroggyannak a térdei. Térdhajlatának legcsekélyebb érintésére úgy összecsuklott volna, mint egy bicska.

– A nénikéje? – nyögött fel.

– Sohasem volt házas – válaszolta az unokahúg, miközben kedves arca olyannak tűnt, mint amikor napsugár suhan át egy csörgedező patak felett, Scissors viszont alig kapott levegőt, a torka elszorult, a feje égett, mintha kályhába dugta volna be. Dadogva nyögte ki, hogy elnézést kér, maga sem tudta, hogy miért. Egy pillanatra feltétlenül ki kellett mennie a friss levegőre, hogy vegyen egy mély lélegzetet, és ha lehet, igyon egy korty brandyt. Mit érdekelte őt, az ájult vénkisasszony. Elfordult, végigtámolygott a hölgyek között, és megragadva Chalker karját, teljes kétségbeesésben vonszolta ki az ajtón, amely mögött az az átkozott korál még mindig a dicsőhimnuszt dünnyögte.

– Ő az? – kérdezte suttogva Chalker, amint elhagyták a helyiséget. – Rendben van a szerencséd?

– A nagynénje a nyertes – sóhajtotta Scissors, mire Chalker, mivel nem neki kellett feleségül vennie a nénikét, hangosan felnevetett.

– Szégyelld magad, Chalker – kiáltott fel erre Tom felháborodva. – Ez lenne a barátság, miközben jómagam...

– De drága Tom, hiszen én csak a korálon nevettem, mely most pompásan passzol a lelkiállapotodhoz – válaszolta Chalker. – Tehát a nénikéje. Ezer ördög, akkor tényleg sok szerencsét kívánhatok neked, mert arra most feltétlenül szükséged lesz.

– Fejbe fogom lőni magam – motyogta Tom.

– Szamár vagy – suttogta vissza Chalker. – Először is, még azt sem tudjuk, hogy minden rendben van-e. Lehet, hogy nem jól

olvasta le a számot a sorsjegyről, vagy el is veszíthette, eladta, vagy elajándékozta, és ezernyi más lehetőség is van még.

– Halló Scissors, öregfiú! – kiáltott feléjük néhány ujjongó hang a lépcső alján, akik odalentről felismerhették. Mivel nem engedték be őket a terembe, itt akarták bevárni az eredményt azzal a szándékkal, hogy a régi ismerőssel aztán csapjanak egy görbe estét, azaz végigjárják a kocsmákat. – Vége van az eseménynek? És hogy sikerült? Szerencsés volt?

– Mindjárt lejövök – kiáltotta vissza Scissors, aki a világon bármit feláldozott volna, hogy elkerülhesse a találkozást a kárörvendő népséggel. – Csak egy pillanatig várjatok még! – Ezzel Chalker karját megragadva, magával húzta őt vissza a terembe, a jegyszedő által védett területre.

Chalkernek igaza volt. Először is hidegvérrel ellenőrizniük kellett a tényállást, csak ezt követően lehetett elhatározni, hogy a továbbiakban mi a teendő. Ekkor az is eszébe jutott, hogy Marynek is rendelkeznie kellett sorsjeggyel, különben a jegyszedő nem engedte volna be a terembe, arra pedig meg mert volna esküdni, hogy a 325-ös sorszámú sorjegyet adta el neki. Ebben teljesen biztos volt. Chalker egyébként megígérte barátjának, hogy pillanatnyilag pártatlanul ellenőrizni fogja az eredményt. Ezt ő teheti meg a legkönnyebben és legkíméletlenebbül, és miután ebben megegyeztek, beléptek a terembe, ahol még mindig meglehetősen nagy volt az izgatottság.

Az ájult, ha egyáltalán tényleg elájult, közben persze már magához tért, és még mindig elgyengülve üldögélt egy széken, bárátnői által körülvéve, az esemény felfokozott izgalma következtében. Amint megpillantotta Scissorst barátjával visszatérni a terembe, szemérmesen lesütötte szemeit. Chalker minden további nélkül magához ragadta a szót, és elegáns mozdulattal a hölgyek felé fordulva megszólalt:

– Hölgyeim, a sorsolás, ami miatt ma összegyűltünk, megtörtént, és pedig a 325-ös szám lett a nyertes. Úgy tűnik, rendeződött a közbejött kis esemény, amely pillanatnyi zavart keltett. Ez

az idősebb hölgy, valószínűleg a teremben uralkodó hőség miatt elájult, de már rendbe jött, és most megkérdezem önöket, hogy a tisztelt jelenlévők között valakinek rendelkezésére áll-e a kérdéses sorsjegy, vagy talán kénytelenek leszünk a listánkon...

Nem jutott tovább, mivel úgy tűnt, az egész társaság szinte csak erre várt. Mintha egy szájból harsant volna, kiáltottak fel a szépségek:

– Itt van nála! Miss Cross a szám tulajdonosa. Mutassa meg nekik, miss Cross!

– Kérem, bocsássonak meg egy pillanatra, hölgyeim – válaszolta a megszólított, jobban mondva a lármázva felszólított miss Cross. – Túl nagy volt a meglepetés, még gyengének érzem magam, teljesen elkábultam az egésztől.

Chalker közben alaposan megfigyelte a hölgyet, és megállapította, hogy tényleg nem irigylí a barátját ezért a főnyereményért. Meglehetősen magas, sovány alak volt, kétségtelenül jócskán a harmincas éveiben. Beszéd közben is összeszorította keskeny ajkait, amiből igen rossz fogakra lehetett következtetni. Az, hogy bal szemére bandzsított, szintén nem keltett jó benyomást. Szája körül ájtatos vonások, orcái teljesen simák, és álla mélyen lelógó, mintha állandó búbanat gyötörné.

Még mindig maradt némi remény, persze már igen gyenge. Szokásos szalmaszál a fuldokló számára.

– Mister Scissors talán felkérhetném önt, hogy ellenőrizze a listán a sorsjegyhez megadott nevet!

– Scissors úgy kapott be belső zsebébe, mintha a gyorsaságtól az élete függne. A számot pillanatokon belül megtalálta, hiszen korábban már számtalan alkalommal megnézte, vágyódva arra a pillanatra, amikor majd ki fogják húzni. A húzás most megtörtént.

– 325-ös szám: miss Mary – olvasta fel hangosan. Miss Mary – azt hiszem – dadogta, miközben tekintete végigfutott a közelben állókon, és mélyen elpirulva fedezte fel a közelben álló ifjú höl-

gyet – a kisasszony, aki volt olyan kedves, és vásárolt nálam egy sorsjegyet. Önt hölgyem, ugye miss Marynek hívják?

– Igen – válaszolta elpirulva a fiatal lány –, azonban miss Cross keresztneve szintén Mary, és a kereszt, amit a neve mellett találni fog, azt jelenti, hogy Cross (*fordító megjegyzése: angol nyelven kereszt = corss*). Annak idején én hoztam el a sorsjegyet nénikém megbízásából az úrtól, és ennek alapján úgy gondolom, hogy minden rendben van.

– De a szám – kedves kisasszony – szólt közbe Chalker, miközben Scissors teljesen megsemmisülve állt mellette – ha jól tudom, csak arra a hölgyre érvényes, aki be van jegyezve.

– Hiszen már említettem, uram, hogy Mary Cross a nénikém neve. Ezenkívül senki sem vonhatja kétségbe, hogy egy sorsjegy elajándékozható, vagy átruházható egy másik hölgyre – válaszolta ugyanazzal a mosollyal, mely végigsuhant egész arcán. – A nagy szerencsét különben sem élvezhetném, mivel három hónapja mister Owens államügyész menyasszonya vagyok, és jövő héten lesz az esküvőnk.

– Ebbe belepusztulok – sóhajtott fel magában Scissors.

– És itt a sorsjegy – szólalt meg ekkor miss Cross, aki közben annyira összeszedte magát, hogy eleget tudjon tenni minden felszólításnak. – Azt hiszem, hogy vitathatatlanul én vagyok a jogosult – fűzte hozzá méltóságteljesen, szemrehányó, de mégsem haragos pillantást vetve Scissorsra.

– És az ön sorsjegyének mi a sorszáma, kedves kisasszony – fordult Chalker egy utolsó, kétségbeesett próbálkozással a fiatal hölgyhöz –, mert ha jól tudom, a sorsjegy egyúttal belépőjegy is volt.

– Persze – mosolyodott el Mary –, azonban az egyik itt jelenlévő hölgy, az ő nevét nem említeném meg, mert semmi köze az üggyhez, két sorsjegye közül az egyiket kölcsönadta, hogy a nénikém mellett maradhassak. Az eljárás is érdekelt, és szerettem volna megtudni az eredményt. Ezenkívül – fűzte hozzá még sejt-

telmes mosollyal –, a szám, amivel beléptem, furcsamód elsőként lett kihúzva. Ez volt a 17-es sorsszám.

– Ebbe belepusztulok – sóhajtott fel ismét Scissors.

Az üggyel mást már nem lehetett tenni. Össze kellett szednie minden erejét, hogy el ne árulja, mennyire csalódott, és eredetileg miben reménykedett. A hölgyek már most suttogni kezdtek egymás között, és ha hangot adnak véleményüknek, hogy szándékos befolyással lett ez a szám a nyerő, és hogy most ő mekkorát tévedett, akkor el van veszve. Persze semmit sem lehet rábizonyítani, de Memphis gúnya élete végéig kíméletlenül üldözné, és ennek tényleg nem tehetné ki magát. Most tehát kénytelen jó képet vágni a sors kíméletlen játékához, és ahhoz, amit a továbbiakban tennie kell. Még maga sem tudta, hogy mit, de a fejében mindenesetre akkora zűrzavar volt, mint egy kovácsműhelyben. Azt is jól tudta, hogy most mit kell mondania, de saját hangját alig hallotta, és úgy ment végig az ekkor szükséges formulákon, mint egy gép, mely nem saját akaratából, hanem külső erő hatására van mozgásban.

– Tisztelt hölgyeim! – szólalt meg végül. – A fennálló tények alapján kétségtelen, hogy a szándékolt és kiírt sorsolás teljesen érvényes módon, rendben megtörtént, és a kiírt nyeremény a 325-ös sorsszám tulajdonosát illeti. Miss Cross, aki teljes érvényességgel igazolta magát, a jogos tulajdonosa ennek a számnak, és mivel szerénységem tiltja számomra, hogy ebben a népes társaságban kívánjak neki sok boldogságot, a hölgy minden biztonnyal beleegyezik abba, hogy holnap reggel tisztelgő látogatást tegyek nála, és megbeszéljem vele az ügylet további részleteit.

– Örömmel venném – szólalt meg miss Cross, aki közben látólag teljesen összeszedte magát –, ha az ügylet még a mai nap folyamán rendezhetném önnel.

– Kedves kisasszony – kezdte Scissors kivédeni a közvetlenül a szívébe szánt döfést –, felelőtlen cselekedet volna részemről, ha már a mai nap, miután tanúi lehettünk az igen természetesnek tűnő hirtelen ájulásának, egy ilyen fontos ügy rendezésére szánám magam. Különben is, már későre jár, nekem pedig még ko-

moly mennyiségű papírt kell átnézni és rendezni. Azonban holnap reggel tíz órakor, amennyiben önnek nem túl korai az időpont, meglátogatnám önt. Egész éjjel dolgozni fogok, hogy minden szükségességet elintézzek, és meggyőződésem, hogy ezt követően egy fél óra leforgása alatt meg tudunk állapodni, és egyik oldalról sem merülnek fel majd nehézségek.

Úgy tűnt, hogy a hölgy az elhangzottakkal nem igazán ért egyet. Az idegei egyáltalán nem is voltak olyan gyengék, amint az előbb tapasztalható volt, viszont azt is érezte, hogy nem mutathat túl nagy türelmetlenséget, mert az őt körülvevő hölgyek máris suttozni kezdtek egymás között, és gonosz nyelveiknek nem akarta kitenni magát.

– Teljes mértékben egyetérték azzal, amit az úr mond – válaszolta ezért méltóságteljesen. Az itt lévő hölgyek valamennyien tanúi voltak annak, hogy az úr elismerte a nyertes sorsjegy következtében felmerülő igényemet. Minden további elintézhető holnap reggel 10-kor, amikor várni fogom az urat. Gyere Mary! – és ezzel megragadta unokahúga karját, bájosan mosolyogva jobbra-balra elköszönt, és büszkén, mint egy királynő, elhagyta a termet.

Ezzel természetesen az összejövétel, mely a „mennyasszony” távoztával már nem tudott további érdeklődést kelteni, magától feloldódott. Scissors úgy érezte, mintha a ház falai rá akarnának omlani. Kikíváncozott a szabadba, és Chalker karját megragadva tiszteletteljesen meghajolt a hölgyek felé és amilyen gyorsan csak képes volt rá, barátjával lesietett a lépcsőn, hogy lehetőleg észrevétlenül el tudja hagyni a hotelt. Ebben azonban csalódnia kellett.

Odalent a bárban és valamennyi földszinti helyiségben nyüzsgtek a vendégek, és Scissors előre gondolhatta volna, hogy az érdeklődők nem hagyják magukat az orruknál fogva vezetni. Azt sem mulasztották el, hogy kémet állítsanak magában a teremben, és pedig az egyik szobalány személyében, akinek lelkére kötötték, pontosan figyelje meg, hogy valamelyik, a teremben tartózkodó hölgy lett-e a nyertes, és ha igen, akkor ki az illető. Amint megtudta, azonnal le kellett mennie és beszámolni az eseményről. Az ajtóba állított jegyszédőt egy dollárral és egy pohár brandyvel

lekenyerezték, hogy a lányt engedje be, és amint amaz odalent végül jelentette az eredményt, a helyiségekben olyan lármás ujjongás tört ki, mint egy elszabadult indián banda csatakiáltása.

Miss Mary Cross, akit az egész város ismert, Scissorst úgyszintén, és náluk kevésbé össze illő párt el sem lehetett volna képzelni, valamennyi állam átkutatása esetén sem.

– Szegény Scissors – hangzott persze néhány sajnálkozó felkiáltás is. Ámde mégis, az egész helyzet komikuma volt inkább jellemző, és akarhatták volna másként? Egy ilyen sorsolás lehetőségeit előre meg kellett volna fontolnia, a tét a saját kezében volt, és így tényleg nem panaszkodhat.

Örszemeket állítottak, nehogy bárki is észrevétlenül elhagyhassa a hotelt, maga a lány pedig ismét felfutott a lépcsőn, hogy jelentse, ha megjelenik a mennyasszony. Odalent persze arról is értesültek, hogy a hölgy elájult. Most végre megjelent, meg gondolatlanul lassan közeledve, miközben a fiatal népség kiözönlött az előcsarnokba, élő kordont képezve, és vesszőfutásként volt kénytelen közöttük végighaladni. Miss Cross tényleg szerencsének tarthatta, hogy miss Mary vele volt, különben vége sem lett volna a gúnyos megjegyzéseknek. Így az emberek inkább tartózkodtak az olyan megnyilvánulásoktól, ami kellemetlenül érintette volna kísérőjét. Csak kevesen nem voltak hajlandók lemondani arról az élvezetről, hogy néhány kérdést tegyenek fel a mennyasszonynak.

- Teljesen rendbe jött, miss Cross?
- Remélem, a balesetnek nincsenek további következményei!
- Szívélyes jókívánságaim a váratlan örömhöz, miss Cross.
- Milyen kivirultnak látszik!

A fiatal hölgyet pedig mindenfelől tisztelettudóan üdvözltek, amire mindenkinek köszönettel válaszolt. Miss Cross maga azonban úgy tűnt, hogy további nyilatkozatokba nem akart belemenni. Jól érezte a gúnyt, mely ott rejtőzött minden részvétteljes kérdésben, de túl előkelőnek tartotta magát ahhoz, hogy reagáljon rájuk,

vagy válaszával további alkalmat nyújtson a kérdezőknek. Ekkor már valamivel gyorsabban, emelt fővel ment végig az összeverődött népség között, míg végre az ajtóhoz ért, és az utcára érve jól tudta, hogy ott már senki sem fogja molesztálni.

Már csak a boldog vőlegény feltartóztatása volt hátra, és tapasztalatból azt is jól tudták, hogy nem jönne le, ha látná az odalent összegyűlteket, ezért az egész előcsarnokot kiürítették. Ott már senki sem mutatkozhatott, csak az egyik pincért posztoltatták egy gonggal vagy kínai tamtammal egy félreeső, félig nyitott ajtó mögött, ahonnan leskelődött, hogy Scissors mikor éri el a legalsó lépcsőfokot. Ekkor meg kell kondítania az eszközt, melynek hangja végigharsog az egész házban, és ez volt megbeszélte jel, amire valamennyien elő akartak rohanni. Még a ház elé is kiálltak néhányan, hogy megakadályozzák, ha esetleg meglepetésében ki akarna rohanni. Feltétlenül között el akarták kapni, hogy kezelésbe vegyék.

És végre feltehetően közeledett. Odafentről legalább is lépéseket lehetett hallani, és minden emberi számítás szerint ez a vőlegény lehet, aki mindenesetre olyan gyorsan, ahogyan csak lehet, a magányt keresi. Tényleg nem tévedtek, valóban Scissors volt, aki először óvatosan lenézett a lépcsőkorláton áthajolva, majd amikor nem látott senkit, odasúgta Chalkernek:

– Szabad a pálya, most tűnjünk el gyorsan, hogy ez a zűrös népség ne hogy kiszimatoljon bennünket, különben el vagyunk veszve. – Azonban túl korán örült. A posztjára állított pincér megtette kötelességét, a tamtam hangja felharsant, az egész faépületben hallani lehetett, és még mielőtt Scissors elhatározhatta volna, visszafelé, vagy előre meneküljön, máris azt vette észre, hogy az ujjongó tömeg minden irányban elvágja visszavonulásának lehetőségét, így kénytelen volt megadni magát a sorsnak.

- Scissors, szerencsés öreg fickó!
- Hurrá, éljen a vőlegény!
- Micsoda mázlija van ennek a Scissorsnak.

– Hát nem kihalásztá Memphisben a legjobbat? 10.000 dollárt és egy feddhetetlen szüzet! Azonban tejelnie kell, ettől az Isten sem óvja meg.

– Hé, helyet! Scissors meg akar vendégelni bennünket, hogy ihassunk a fiatal jegyespár egészségére.

– Hallod, Scissors? Ugye meghívsz az esküvődre?

– Engem meg a keresztelőre! – kiáltott közbe egy másik.

Akkora lármá, és összevissza kiáltozás kezdődött, hogy az ember a saját szavát sem hallotta. Scissors másképp nem tudott megmenekülni, mint akaratlanul átadta magát a tömegnek, mely az ivó és a bár felé áramlott. Odabent rendelt, az ő számlájára kapja meg mindenki, amit kíván, saját magát persze csak a szokásos italára korlátozta, és számára mindössze az volt a próbatétel, hogy el kellett viselnie a jó és rossz viccek keresztütését. Egyébként jól tudta, hogy milyen társaságba keveredett. Teljesen elveszett volna, ha legcsekélyebb mértékben megsejtik, hogy csalódott, és mennyire lesújtva érzi magát. Itt most kedélyesnek kellett látszania, és minél természetesebben teszi ezt, annál jobb, annál hamarabb remélheti, hogy megszabadul, hiszen még annyi mindent kell megbeszélnie Chalkerrel.

– Nos uraim – kiáltott fel, miközben emelte poharát –, ennél könnyebben férfi még nem jutott feleséghez és 10.000 dollárhoz, pedig ennél kockázatosabb húzást nem is tehettem volna egész életemben. Éljen a mennyasszonyom, miss Cross!

– Éljen! – kiáltottak fel lelkesen a többiek azzal a kellemes érzéssel, hogy legalább a vőlegényt elkapták.

– És milyen jámbor lélek a hölgy – kiáltotta az egyik.

– Mostantól kezdve minden vasárnap kétszer kell templomba menned – vetette közbe egy másik.

– Ki fogja viselni a nadrágot – kérdezte egy harmadik.

– És micsoda pompás, szenvedélyes cikkeket fog írni most az újságjában – kiáltott fel a negyedik.

– Bízzák csak rám, uraim! – válaszolta Scissors a lehető legnagyobb nyugalommal. – Két héten belül remélhetőleg meg lesz az esküvő, és mához négy hónapra ismét meghívom az itt jelenlévő társaságot ugyanerre a helyre, és kijelölünk egy bizottságot, hogy ítélkezzenek rólam.

– És meg is fog vendégelni bennünket?

– Ez magától érthető.

– Éljen Scissors! Hurrá, hip-hip hurrá!

– Mindaddig azonban kérem önöket, hogy halasszák el a jelenleg túl korai ítéletüket – folytatta Scissors nyugodtan. – Remélem, hogy ezt korrektnek és méltányosnak tartják.

– Igaza van! Igaza van! –kiáltozták mindenfelől. – Hagyjátok békén! Mához négy hónapra ismét összejövünk ezen a helyen.

– Rendben van, uraim, a mai nap pedig a továbbiakban elnézésüket kérem, hiszen holnap reggel szabályoznom kell az egész ügyletet, és addig még igen sok dolgom van. Holnap este azonban teljesen szabad leszek, és amennyiben önöknek megfelel, összejöhetünk egy kis szórakozásra. Ami brandyt megisznak, én fogom fizetni, hiszen ez még a hadikiadásokba számít.

– Éljen Scissors! Hip, hip, hip, hurrá! – tört ki ismét a viharos tombolás, és a vőlegény megfelelőnek találta a pillanatot a visszavonulásra. Minden elvárásnak a legliberálisabb módon eleget tett, és tudta, hogy most már senki sem fogja visszatartani.

Odakint az utcán azonban szorosan megkapaszkodott Chalker karjában, és miközben saját lakása felé haladtak, suttogva szólt hozzá:

– Dick, mondanék neked valamit. Borzalmasan lépre mentem, de nem éppen úgy, ahogyan ez az ostoba népség gondolja. Egyébként be fogom bizonyítani nekik, hogy jogosan viselem a nevem, hiszen igen vacak olló lenne, mely nem tudná kivágni magát egy ilyen kellemetlen helyzetből. Le fogok lépni. *(Fordító*

megjegyzése: A főszereplő Scissors nevének jelentése angol nyelven: olló).

– Én is valami hasonlóra gondoltam, amint odabent olyan rendkívül nagyvonalú voltál a társaság meghívásával – mondta egyetértően bólintva Chalker. És merre mennél?

– Az teljesen mindegy – kiáltott fel Scissors szinte riasztó közömbösséggel. – Eltűnök legelső hajóval, mindegy, hogy északnak vagy délnek tart, aztán valahol az őserdőben, éspedig egy másik államban egy elhagyott rönkkunyhónál partra szállok, és ott maradok, míg fel nem hagynak a kereséssel. Inkább zabáljanak fel elevenen a moszkítók, mintsem, hogy egy ilyen nőhöz láncoljam magam életfogytiglan.

– És ha elkapnak?

– Ugyan már, ma még nem gyanítanak semmit. Előbb bevárják a megbeszélésemet a szörnyeteggel, azaz a jövődöbeli feleséggel. A szökés később talán már nem is lenne lehetséges.

– És ha az éjszaka folyamán nem köt ki egyetlen hajó sem?

– Ezt aligha lehet elképzelni, mert egész évben alig fordul elő, amikor ne kínálkozna lehetőség egyik, vagy másik irányban, de ha mégis bekövetkezne egy ilyen eset, egyszerűen lopok magamnak egy csónakot vagy kenut, és azzal tartok lefelé a sodrásal, amilyen messzire csak eljutok. Itt más már nem segít, hiszen a nyakamról van szó.

– És a tízezer dollár?

– Magammal viszem – válaszolta Scissors rezignáltan. – Már azzal is becsapnám a mennyasszonyom, ha a nyereségem felét vinném magammal. Mivel azonban ez a fél a másik fele nélkül a legcsekélyebb értéket sem jelenti számomra, így elsősorban a saját érdekem veszem figyelembe. Elég nagy láрма lesz e nélkül is, egy kicsivel több, vagy kevesebb nem számít. Egyébként sokkal inkább kedvemre való, ha szélhámosnak tartanak, és nem számárnak, mert minden bizonnyal az utóbbit tennék, ha itt hagynám a tőkét. Számár pedig végképp nem vagyok.

Chalker felnevetett. – Tehát ha az unokahúgocskát kaptad volna meg, akkor nem lépnél meg?

– A legboldogabb ember lennék a világon.

– Viszont ha útközben elkapnak, az ördög konyhájába kerülész, mivel az államügyész joggal állíthatja be az ügyet közönséges lopásnak, és máris a börtönben találod magad.

– Ugyan már, nem fognak elkapni, emiatt nem kell aggódnod – kiáltotta Scissors teljes meggyőződéssel. – Különb is, kigondoltam egy tervet arra az esetre, ha ma este tényleg megfigyelnének, amivel teljes mértékben félre lehet vezetni őket, és minden bizonnyal sikerülni is fog, ha hajlandó vagy támogatni engem.

– És miről lenne szó?

– Azt mondtam nekik, hogy rengeteg elintézni valóm van, tehát ma este a nyomdámnál fognak örködni, és megfigyelik, hogy tényleg otthon vagyok-e. Az ablaktáblákat ezért nyitva hagyom. A függönyökön keresztül a szobában mozgó személyt aligha lehet felismerni. Közeledő gőzhajót idefent a magaslaton hathétmérföldnyi távolságból fel lehet ismerni, tehát ha közeledik egy, elfoglalod a helyem az íróasztalnál, és ha valaki odakintről figyeli a szállásomat, hiszen éjszaka senki sem merészelne moleztálni, csak be kell lesnie az ablakon, ha meg akar győződni róla, hogy tényleg dolgozok-e.

– Nem is rossz ötlet! – válaszolta Chalker –, és kire haragudnak majd meg, ha rájönnek, hogy megléptél?

– Hát rád aztán tényleg nem. Majd eljátszod, hogy rosszul tartatva átvertelek, annyit szidhatsz, amennyit csak a kedved tartja, és elárulhatod nekik, hogy óvatlan elszólásaim alapján az a gyanúd, hogy New-Yorkba készülök, hogy ott hajóra szálljak Anglia felé. Persze nekem eszemben sincs New-Yorkba menni, és nyugodtan küldhetik oda utánam a kopóikat, ahányat csak akarnak, engem bizony ott nem fognak elkapni.

– És a pénzt hogyan akarod magaddal vinni?

– Már régen átváltottam aranyra és értékpapírokra, így emiatt sem kell aggódnod. Beleegyezel tehát?

– Mondanék én neked valamit, Tom – válaszolta Chalker. – Az ügy mindenestre nagyon érdekes és pikáns cikk témája az újságom számára, végződjön bárhogyan is, ezért elfogadom a javaslatod, és elutazásod után néhány napig még Memphisben maradok, hogy megfigyeljem, milyen hatást vált ki a publikumból a szökésed.

– De remélem, neveket nem fogsz megemlíteni a cikkedben?

– Lelkiismeretesen valamennyit – biztosította őt Chalker, a világon a legkomolyabb képet vágva –, hiszen az egészben éppen ez a lényeg, és neked meg mit ártana?

– Igazad van – bólintott Scissors –, de most induljunk, hogy megtehessek a szükséges előkészületeket.

Tom Scissors nem nagyzott, amikor arról biztosította a barátját, hogy meglehetősen pontosan tudja, mit kell tennie, hogy elilanjon a számára terhessé váló kötelesség teljesítése elől. Mivel Chalker mindent, amit tenni szándékozott, teljesen természetesnek tartott, és Scissors helyében ő is pontosan ugyanúgy cselekedett volna, így abból sem csinált lelkiismereti kérdést, hogy teljes lelkesedéssel támogassa barátját annak kivitelezésében.

Kellemetlen csak az volt a dologban, hogy ebben az esetben nem egy gyakran túl hanyag bírósággal volt dolguk, hanem egy idősebb hölgygel, aki teljes mértékben meg volt győződve arról, hogy mindörökké kíméletlen gúny tárgyává válik Memphisben, ha hagyja magát kicselezni. Abban pedig egy pillanatra sem kételkedett attól a perctől kezdve, amikor beszélt vele, hogy jövődöbeli férjének ilyesfajta szándéka lehet. Marynek szintén ez volt a véleménye. Owens államügyész azonban, aki estefelé meglátogatta őt, és az egész ügyet természetesen szerfelett fatálisnak ítélte meg, mert kompromittálja a nemsokára rokonává váló érintettet, hosszú és komoly megbeszélést tartott a nénikével, aki ennek során elhullajtott néhány könnycseppet, de úgy tűnt, hogy látszólag egye-

tért vele. Az államügyész mindenesetre igen elégedetten hagyta el a házat, miközben elindult a rendőrség épülete felé.

Scissors eközben nem tétlenkedett, hanem nagy igyekezettel minden szükséges előkészületet megtett egy nagyobb utazáshoz, ügyelve arra, hogy egyetlen felesleges holmival se terhelje magát. Pénze volt bőven, és ez volt a lényeg. A kevéske fehérműt és ruhát, amire szüksége lehet, bárhol megvásárolhatja, és nagyobb csomagot sem küldhetett le a kikötőbe, mert az esetleges kémek figyelmét kétségtelenül magára terelte volna.

Síp, a fiatal néger szolga közben odakint ácsorgott a közelben a parton azzal a feladattal, hogy azonnal jelentse, ha közeledő gőzhajót vesz észre, és a fiúnak olyan fülei voltak, mint egy vakondnak. Mindeközben Scissors házában minden előkészület megtörtént a megtevesztéshez. Amint besötétedett, és gyertyát kellett gyújtani, Scissors odaült az íróasztalához háttal az ablaknak, és írni kezdett, majd heves mozdulatokkal előtte heverő könyveket nyitott fel és lapozott, miközben Chalker a közeli spanyolfal mögött húzódott meg. A kényszerű tevékenységnek azonban hamarosan vége szakadt, mert alig lett nyolc óra, amikor Síp besurrant a szobába és nagy igyekezettel suttogni kezdett:

- Uram, sebesen közeledik egy hajó!
- Merről? – kérdezte amaz felugorva.
- Fentről, és hamarosan ideér.
- Jól van, fiam, derekasan végezted a dolgod, itt a 10 dollár, amit ígértem neked. Chalker, öreg barátom, minden jót. Síp, az utca biztonságos?

- Senki sincs a környéken, uram.
- Nézz körül még egyszer, nem láthatja senki, hogy távozok.

A néger pillanatokon belül visszatért a megnyugtató hírrel: – Az utca sivár és kihalt.

- Hát akkor foglald el a helyem, Chalker.

– Ugye megírod, ha biztonságos helyre érsz?

– Feltétlenül, ebben bízatsz – válaszolta Scissors, magában azonban csendben elhatározta, hogy ekkora ostobaságot úgysem fog elkövetni. – Most pedig még egyszer minden jót, ezer köszönet a barátságodért, valaha talán egyszer olyan helyzetben leszek, hogy viszonzni tudom, amit most teszel érttem.

– Igyekezz, és ne pazarold az időt szólammokkal – válaszolta Chalker –, én meg majd csak ki fogok tartani valahogy. Az ügyről meg nem tudok semmit, és mihez is kezdhethéne velem. Apropos, Scissors, hosszas itten tartózkodásom alatt a pénztárcám igen csak igénybe volt véve, még a visszaútra sem maradt elég pénzem. Kölcsön tudnál adni ötven dollárt?

Scissors tulajdonképpen csodálkozott, hogy ez a kérés nem hangzott el már korábban, hiszen teljesen természetesnek tűnt, és már készült is rá, de nem tartotta illőnek, hogy ő kezdjen erről beszélni.

– Itt van, öreg barátom – válaszolta, miközben a zsebébe nyúlt, és elővett tíz darab fél sást –, ezt becsületesen megkerested. Kölcsönről ne is beszéljünk, úgysem kapnám vissza soha. Használd egészséggel és gondoldj rám néha barátsággal!

– Emberek közelednek lefelé az úton – szólt be hirtelen Síp, aki odakint figyelt, és most az ajtóhoz ugrott.

– Hát akkor viszlát! – kiáltotta Scissors, mivel nem szándékozott bevárni a közeledőket, és még egyszer megszorítva barátja kezét, a sötétben átosont a szemben lévő mellékutcába, majd amilyen gyorsan csak lábai bírták, elindult lefelé. Itt persze találkozott néhány emberrel, akik részben a kikötői hajóktól igyekeztek felfelé a városba, de néhányan lefelé is mentek, de a hold nem világított, mert szerencsére be volt borulva, és olyan sötét volt, hogy alig lehetett észrevenni a valamivel világosabbnak tűnő utat, amelyen lépkedett. Így persze nem kellett attól tartania, hogy valaki felismeri, és esemény nélkül el is érte a legalsó kikötői hajót, amely mellé a folyón lefelé közlekedő hajók szokás szerint ki szoktak kötni.

A gőzhajó közben gyorsan közeledett, mivel az erőteljes áramlás ebben jelentősen segítette. Már is leírt egy körívet odalént a folyón, hogy lentebből felfelé haladva közelítse meg az erre a célra kikötött hajót. Scissors azonban nem volt annyira könnyelmű, hogy már most lemerészkedjen, mivel a gonosz közbejátszhat, és a kivilágított járművön valami ismerős karjaiba terelheti. Ezért a kikötő alsó részén árnyékban lévő helyen húzta meg magát, és türelemmel kivárta az idegen hajó kikötését, utasai partra szálltak, és felvette fedélzetére a Memphisből útnak indulókat. Most ismét megkondult a harang az indulást jelezve, és ezzel elérkezett a megfelelő pillanat. Már hallotta a működésbe lépő gép pufogását. Tudta, hogy ilyenkor vonják be a köteleket, és néhány ugrással már is a közbülső hajón volt, ahonnan átugrott a gőzös fedélközére, ahol igyekezett azonnal felszívódni az összetorlódott tömegben, de nem maradt észrevétlen, mint ahogyan gondolta.

– Ott van, az ördögbe! – suttogta egy hang a mellett álló alakhoz. – Ugorjon, mister Owens, ha el akarja kapni, más lehetőségünk nincs! – és gondolkodás nélkül átugrott a közben már elmozdult hajóra. Kísérője szintén fontolgatás nélkül elszántan követte, de az üldözötttel egyáltalán nem törődve, előre igyekezett a gépház felé, ahogy a lábai bírták, majd a keskeny lépcsőn felszaladt, a felső szintre.

– Hol van a kapitány? – kiáltotta felérve izgatottan. – Azonnal beszélnem kell vele.

– És mit óhajt uram? – kérdezte amaz, aki éppen a közelben állva a hajó haladását figyelte.

– Ön a kapitány?

– Igen, én vagyok.

– Akkor kössön ki ismét a felső kikötőhajónál. egy szökött bűnöző menekült a hajójára. Államügyész vagyok, és rendőr is van velem a fedélzeten.

– Ördög és pokol! – kiáltott fel a kapitány. – És ha szabad kérdezmem, miért nem szólt előbb?

– Pont akkor ugrott a fedélzetre, amikor a hajó elindult.

– Hm, tehát ön államügyész lenne?

– Itt vannak a papírjaim.

– Rendben, később majd megnézem. Először is le kell állítanunk a hajót, hogy ne haladjon tovább. – És további szavakat nem fecsérelve, felugrott a parancsnoki hídra, hogy utasítsa az odafent tartózkodó révkalauzt a kikötésre, aki elkezdett káromkodni, nem is rosszul, mivel a sötét éjszakában már boldog volt, hogy a hajóval kijutott a kikötőből, de ha egyszer a rendőrség szökött bűnözőt akar elkapni, az ő részéről szó sem lehet az ellenszegülésről. A gépészeknek jelzést adtak a jelzőharanggal, mire a hajó orra azonnal jobbra kezdett fordulni, miközben az ismét megkondított harang a felső kikötőhajón állóknak jelezte, legyenek készenlétben a kötél elkapására.

– Most kérem a papírjait, uram – szólalt meg a kapitány, amint beléptek az elülső kabinba, ahol fényesen égtek a lámpák. Nem tartott sokáig, míg megállapította, hogy a hivatalnok felszólítása jogos volt. Elég jól ismerte az ilyesfajta dokumentumokat, mert hasonló esetek egyáltalán nem számítottak ritkaságnak a Mississippi-gőzösökön, és a letartóztatási parancs végrehajtásának más akadálya már nem volt, csupán meg kell találni a bűnözőt az utasok között, ami persze járhat némi nehézséggel, ha a lent tartózkodó rendőr nem volt elég figyelmes.

– Mister Smith! – kiáltott fel hangosan Owens, amint leértek közbülső fedélzetre.

– Itt vagyok, uram, hangzott azonnal a válasz.

– Kérem, fáradjon ide! Megtalálta?

– Igen, az úriember itt fekszik a takaró alatt. Azonnal kivált a tömegből, én meg itt maradtam mellette.

– Nagyon jó, Smith. Mister Scissors, megkérhetném, hogy álljon fel? Nagyon kényelmetlen lehet a padlón feküdni.

Semmi válasz.

– Mister Scissors remélem, nem akar minket abba a kellemetlen helyzetbe hozni, hogy erőszakot kelljen alkalmaznunk. Ön a foglyom. Kérem, kövessen nyugodtan. Ez a bújócskázás már úgysem segít önnek.

– Ez az én szokásos pechem – mormolta Scissors, lelökve magáról a takarót, miközben megpillantotta a körülötte bámészkodó tömeget.

– Hajlandó békésen velünk jönni?

– Igen – válaszolta Scissors. – Más lehetőségem úgyszincs, de tényleg tudni szeretném, hogy milyen jögon...

– Pszt! – szakította őt félbe barátságosan az államügyész. – Mindent elrendezünk odakint a parton, hiszen nem tarthatjuk fel az utasokat, akik szeretnének tovább utazni. Lennének szívesek uraim, egy kis helyet adni nekünk?

– Igen, uram, – kiáltották készségesen az emberek. – Még jó, hogy elkapta a madárkát. Az ilyenek csak azért jönnek a fedélzetre, hogy lopjanak. Néhány vödör vizet kéne önteni a fejére, vagy kötéllel belógatni a folyóba. Egy jó kis verés sem ártana neki.

Hasonló beszélések hangzottak több felől, és Scissors hamar rájött, hogy jobban jár, ha engedelmeskedik a hatóságnak, mert itt még nagyobb kellemetlenségeknek teheti ki magát.

– Mister Owens, szálljunk ki a partra, követni fogom.

– Ez nagyon barátságos öntől. Jó éjt, kapitány, köszönöm a segítségét.

– Gondolom, kölcsönösen voltunk egymás szolgálatára – kiáltotta a gőzös kapitánya. Odakint oldjátok el újra a köteleket! Indulás előre!

A hajó szorosan állt a kikötőhajó mellett. Néhány lépéssel át is mentek rajta, majd csendben elindultak felfelé a parton, miközben a hajó újabb fordulatot téve máris lefelé haladt a folyón.

– És most mit szándékozik tenni velem, mister Owens? Kellő oka van rá, hogy börtönbe juttasson?

– Pillanatnyilag még szó sincs a börtönről, mister Scissors – válaszolta az államügyész tisztelettudóan. – Gondolhatja, számomra is fontos, hogy eljövendő rokoni kapcsolatunkra való tekintettel az ügyet magánügyként rendezzük.

– Ebben az esetben nem volt joga hozzá, hogy hivatalosan letartóztasson.

– Ezért csak hálás lehet nekem, különben meg később jogában áll, ezért panaszt tenni ellenem. Pillanatnyilag tegyünk egy látogatást miss Crossnál, habár már elég későn van.

– Most? Még ma este? – kiáltott fel Scissors rémülten.

– Az idő sürget. Már előreküldtem egy kisfiút, aki bejelent bennünket. Azt is joggal feltételezhetem, hogy minden szükséges itt van magánál.

Scissors egy ideig mélyen hallgatott, majd végül megszólalt:

– Végül is mit vár el tőlem?

– Majd odafent megbeszéljük, csak türelem. Úgy gondolom, hogy az ügyet mindenki meglelégedésére meg tudjuk oldani.

A társalgás ezzel megszakadt. Némán ballagtak egymás mellett felfelé a meglehetősen meredek úton, míg végül odaértek miss Cross házához, ahol persze a bejelentkezés hatására a ház asszonya már várt rájuk, de egy kicsit mégiscsak várakozniuk kellett, mert a hölgy a szükségesnek tartott öltözködést még nem fejezte be. Végül megjelent, de látszólag igen elcsodálkozott a késői zavarás miatt, miközben megkérdezte, minek köszönheti a késői látogatást, hiszen mister Scissors maga kérte a holnap kora reggeli megbeszélést.

– Kedves miss Cross – ragadta magához a szót ekkor Owens –, emlékszik rá, mit beszéltünk meg, és hogy mire kértem önt. Örömmel közölhetem, hogy mister Scissors ellenszegülés nélkül,

vagy legalább is dicséretre méltó készséggel, figyelembe véve az ön érzelmeit, elfogadja a javaslatot.

Scissors csodálkozva meredt az államügyészre, aki azonban nyugodtan folytatta, mintha megállapodott ügyről beszélne, a nélkül azonban, hogy egyetlen szóval is említést tett volna arról, hogy a menekülőben lévő fiatalembert éppen most kerítette elő a hajó fedélzetén lévő rejtékhelyéről.

– Az, hogy a sorsjegyet tréfának szánta, miss Cross, senki sem vetheti a szemére. Voltak más hölgyek is, akik ugyanezt tették, de tekintettel az ön életkorára, egy ily módon összehozott házasság egy sokkal fiatalabb férfivel kézenfekvő, hogy csak szenvedés és szomorúság lenne, sőt, talán még Mary is boldogtalanná válna.

– Én viszont remélem – szólalt meg a hölgy ingerülten –, hogy tetteimről nem tartozok számadással egy ilyen fiatal fickónak.

– Ez kétségtelen – vetette közbe az államügyész – Ön több ízben is biztosított engem arról, hogy csupán az elnyerhető pénzről van szó, és eszében sincs, hogy hozzámenjen feleségül a sorsjeggyel nyert fiatalemberhez.

– Ez valóban így van – válaszolta miss Cross méltóságteljesen – és csak abban az esetben, ha ő maga...

– Nos, jól láthatja, hogy ő maga önként lép vissza, és átengedi önnek az egész tőkét 2.000 dollár kivételével, amit a lemondásért kap.

– De mister Owens! – kiáltott fel erre Scissors, aki ekkor rájött, hogy szerencsésen megúszhatja a dolgot, amennyiben megelégszik a tőke megosztásával, de a 2.000 dollár mégiscsak megremítette –, a tőke 10.000 dollár, én pedig a feléről beszéltem.

– Kérem, kedves uram, a nyerő sorsjegy, a saját hirdetése szerint nem csupán az ön kezét, hanem a teljes tőkét is annak a nyertes hölgynek juttatja, akinek a sorsjegyét kihúzták – válaszolta barátságosan az államügyész.

– Az értelme azonban teljesen más volt – kiáltotta Scissors.

– Nagyon sajnálom, akkor nem volt jól fejezte ki magát. A bíróság viszont pontosan ragaszkodik a hirdetés szövegéhez, mely világosan és egyértelműen kimondja, hogy a nyertes hölgy megkapja önt és 10.000 dollárt. Pontosan ennek a csábító megfogalmazásnak köszönheti a kedvező sikert, és ha tényleg házassági kapcsolatba lépett volna miss Crossal, akkor biztos lehetne benne, hogy a tőke soha nem jutna a kezeibe, erről én kétségtelenül gondoskodnék. A tőke a hölgy számára lett volna biztonságba helyezve, és az ön számára nem maradt volna más lehetőség, mint vele közösen felhasználni a kamatokat.

– Tehát nyolcezer dollárt kapok – szólalt meg miss Cross.

– Ötöt, tisztelt kisasszonyom – kiáltott közbe Scissors, izzadságcseppekkel a homlokán.

– Ön, hölgyem, nyolcezer dollárt fog kapni – biztosította őt azonban nyugodt hangon az államügyész –, mivel önnek, uram, a költségek ellenére a nagy számban eladott sorsjegyek következtében jelentős többletbevétele keletkezett. Ezt azonban ne vitassuk – mondta elhárító hangon, amikor Scissors ellentmondani akart. – Ön, tisztelt uram, most választhat. Vagy elfogadja a kétezer dollárt, ami egész csinos kis tőkének számít egy amerikai vállalkozó számára, vagy pedig miss Cross szaván fogja önt, abban pedig biztos lehet, hogy ebben támogatni fogom, ezt nem is kell kihangsúlyoznom.

Mister Scissors egy pillantást vetett miss Crossra. A lámpa tompa fénye azonban nem volt kedvező hazással annak arcvonásaira. Túl sok volt az árnyék, és ráadásul az alakja abban a könnyed pongyolában...

– És akkor minden más elintézettnek tekinthető? – kérdezte Scissors az államügyészt.

– Minden – válaszolta amaz. – Nagyon sajnáljuk, hogy ilyen hirtelen el akarja hagyni Memphist, de édes istenem, mozgalmas országunkban hozzá kell szokni ahhoz, hogy az ember hamar köt

kellemes ismeretségeket, amiről néha hamarosan le is kell mondania. Akkor tehát a pénzügyet most rögtön rendezhetjük is?

Scissors mélyen felsóhajtva belátta, hogy nincs más választása, mivel elképzelhetetlen volt számára, hogy feleségül vegye ezt a nőt, és nevetségessé váljon egész Memphisben, hiszen valószínűtlennek tartotta, hogy a rendőrség magas rangú tisztviselője hallgatni fog. Előszedte zsebéből a meglehetősen vastagon kitömött pénztárcáját, és leszámolta az asztalra a követelt összeget értékpapírokban, melyeket az államügyész gondosan ellenőrzött. Ezek azonban rendben voltak, mivel Scissors maga gondoskodott erről, persze akkor még más célból. Az államügyész összeszedte a papírokat, és átnyújtotta Mary nénikéjének.

– Felmenti tehát mister Scissorst önnel szembeni minden kötelezettsége alól? – kérdezte ünnepélyes hangon.

– Felmentem – válaszolta miss Cross méltóságteljesen, alig elnyomott sóhaj kíséretében.

– Rendben van. Ebben az esetben nincs szükség semmi további dokumentumra. Tanúként elegendő vagyok én magam, egy papír ebben a kényes ügyben egykor még illetéktelen kezekbe kerülhetne. Mister Scissors, a magam részéről kellemes utazást kívánok.

– Köszönöm önnek mister Owens – válaszolta Scissors, aki ekkor azonban kezdett bosszússá válni. – Remélem, a bőröndömet a határnál nem fogják ellenőrizni, mintha kijelölt útvonalon kellené elhagynom az országot. Miss Cross, önnek kellemes estét kívánok. Lehet, hogy eltaszítom magamtól a szerencsét, pillanatnyilag azonban azt hiszem, hogy jól fektettem be a nyolcezer dollárt. Ajánlom magam.

Amint hirtelen megfordult, észrevette, hogy az ajtón lévő kisablak mögötti függöny megmozdult. mert valaki bizonyára hirtelen leeresztette. Úgy érezte, mintha szíven szúrták volna. Minden bizonnyal Mary volt az, és hallgatózott. A házban tartózkodás már elviselhetetlen volt számára. Kétségtelen volt, hogy a lány neve-

tett rajta az ajtó mögött. Haraggal és gyűlölettel az egész női nemmel szemben lerohant a lépcsőn.

Aki igazán meglepődött, az Chalker volt. Közben már egész kényelmesen elhelyezkedett a lakásban, és a könyvek jórészét már be is csomagolta, hogy magával vigye.

– Scissors! Emberfia! Te meg honnan kerülsz elő?

– A prés alól – válaszolta borúsan a barát. – Meggondoltam a dolgot.

– Elkaptak?

– Nem – hazudta Scissors. – Megszólalt a lelkiismeretem. Elmentem miss Crosshoz, és megegyeztem vele. Elfogadta a bánatpénzt, és most már nem kell bűnözőként lelépnem.

– És itt akarsz maradni?

– Nem – válaszolta. – Elfogadom korábbi javaslatod, és veled megyek Bicksburgba.

Chalker gyanakodva nézett rá. Scissors feltűnően zavartan viselkedett, ő pedig kétségtelennek tartotta, hogy valami rendkívüli történhetett, de abban biztos volt, hogy barátját, legalább is most, nem tudja szóra bírni, amennyiben ő tényleg hallgatni akar. Egyébként őszintén örült Scissors elhatározásának, mivel segítségével nem jelentéktelen sikerre számított, és Síp, aki megpillantva főnökét, tátott szájjal álldogált az ajtóban, azonnal utasítást kapott, hogy szerezzen ládákat, és csomagolja be Scissors minden holmiját.

Ezzel csak hajnalra készültek el, és kimerülten leheveredtek, de előtte megparancsolták Sípnek, hogy a hajnali szürkületben vitesse le a ládákat a kikötőbe. Reggel 10 óra körül, amint hajó közeledett lefelé a folyón, a két barát lesietett a partra, hogy igénybe vegyék azt.

Amitől Scissors tartott, az be is következett. A fáradhatatlan államügyészt már ott találták a kikötőben. Feltehetően az egész éjszakát ott töltötte, sőt, néhány barátja is elkísérte.

– Nos, kedves Scissors, útra készen? – üdvözölte őt. – Pompás idő van ma az utazáshoz. Át kell adnom miss Cross üdvözlét. Szívesen lejött volna ő maga is, hogy elbúcsúzzon öntől.

– Na még ez hiányzott volna – gondolta magában Scissors, de nem szólt egy szót sem, hanem hagyta, hogy történjék vele, aminek történnie kell, a hajó úgyis rögtön ideér. Sőt, még meg is hívta az urakat, hogy odalent a bárban igyanak vele egy pohárával. A meghívást persze készségesen el is fogadták, míg végül a hajó kikötött. A kézfogásoknak nem akart vége szakadni, és a két barát, csomagjaik feladása után, maguk is felugorhattak a fedélzetre. Miután a hajó elfordult a kikötőtől, és megindult kifelé az áramlatba, Scissors a barátjával felment a parancsnoki hídra, és még egy pillantást vetve Memphisre, belekarolt Chalker karjába, és bosszúsan megszólalt:

– Vigye el az ördög egész Memphist, és jómagam is, ha még egyszer privát sorshúzást szerveznék!

Ne ferd az ördögöt a falra!

A falfestmény

Az Oster utca egyik házában, odafent a harmadik emeleten, lépcsős létráján állva, rajzszénnel a kezében állt Ernst Trautenau a fiatal festő, és a fehérre meszelt oldalfalra rajzszénnel egy túlméretezett emberfigura groteszk alakját vázolta fel.

A mitológiából ismert faun feje akár szépnek is volt mondható, ámde mohó, buja tekintettel és széles, kéjsóvár állkapcsaival mégis visszariasztó volt. Pucér testét mindössze leveles szőlővesszőből font öv fedte, és különös módon csípőjét kártyalapok borították, úgy ahogy, ámde csupasz vállait bojtos váll-lapok díszítették. Kezében méretes szív, olyasmi, mint egy jókora vásári mézeskalács szív, és éppen arra készült, hogy kettétörje azt.

A festő még nagy igyekezettel munkálkodott a figura kidolgozásán, amikor előzetes kopogtatás nélkül nyílt a fallal szemben lévő ajtó, és egy fiatalember lépett be, megtorpanva a küszöbön. Fején széles karimájú fekete filckalap, hosszú kék frakkjának szárnya ball vállára felcsapva. Szép, barna körszakállal díszített arcának becsületes nagy szempárával nézegetni kezdte barátja keletkező művét.

– Megáll az eszem, Ernst – kiáltott fel. – Te meg mit mázolsz ott? Mintha az ördögöt festenéd a falra. Neked meg mi jutott az eszedbe?

– Végül is, akár igazad is lehet, Frank – válaszolt a megszólított, alig fordítva fejét a belépő felé, nem hagyva megzavarni magát munkájában. – A fickó tényleg inkább ördög, mint faun, de ezen egy kis változtatással még lehet segíteni.

Miközben beszélt, a falon lévő alak fején rövid, hegyes szarvak, a kártyalapok és szőlőlevelek közül sűrű szörzetű felfelé kanyarodó fark jelentek meg.

– Hahaha – nevetett fel Frank. – Egy ördög, tábornoki uniformisra emlékeztető váll-lapokkal, díszegyenruhában. Nem is rossz ötlet! De ember, ez meg miféle játék, vagy talán valamelyik minisztérium megbízásából dolgozol? Talán freskóképeket tervezel a gyűlésterembe?

– Nem ismered fel a fickót?

– Kicsodát? A pokol öfenségét, mézeskalács szívvel a kezében, ami talán ízleni fog a kénes tűz bűzében?

– Az arcára gondoltam.

– Hm, az arcvonásokban tényleg van valami ismerős – válaszolta Frank, most már figyelmesebben nézve. – Tehát nem a fantázia szüleménye?

– Nem.

– Portré?

– Talán. Mindenesetre ismered az eredetit.

– Az ördögbe! A váll-lapok alapján sejtem, hogy ki lehet. Reuhenfels őrnagyról van szó, mi?

Ernst némán maga elé bólintott. – Hát persze – szólalt meg végül. Reuhenfels őrnagy, akit saját szórakoztatásomra rajzoltam ide.

– Hát annyira szereted, hogy mindig magad előtt akarod látni a képét?

– Igen – válaszolta Ernst borúsan, fogai között sziszegve. – De a fene vinné, nem akarom elrontani magamnak ezt a szép napot, csak a hecc kedvéért mázoltam a falra a pófáját.

– Ráadásul karikatúraként ábrázoltad. Az őrnagy különben tényleg olyasvalaki, akit daliás, megtermett férfinak szokás nevezni.

– Jókora hústömeg, olyan alsó állkapoccsal, mint egy tehéné.

– Ami a gasztronómiai teljesítményéről tanúskodik.

– És olyan ajkakkal, mint egy fauné. A visszataszító vonásokat még a bajuszával sem képes elrejteni.

– De mondd csak, miért utálod ennyire a szegény ördögöt? Talán elkövetett ellened bármikor valamit?

– Eddig még sohasem váltottam vele egyetlen szót sem.

– Tehát csak a képe nem tetszik?

– Nem jól fogalmazol. Nem csak, hogy nem tudom elviselni a képét! Fátyol mögé kellene rejtenie, mint Khorassan próféta tette, és istenemre mondom, úgy gondolom, hogy karaktere tekintetében még hasonlít is rá.

Frank felnevetett, kabátját és kalapját a legközelebbi székre hajtva letelepedett a festőállvánnyal szemben lévő karosszékbe, majd az állványon lévő, készülő képen elmerengve így szólt:

– Valami nyomasztja a szíved, Ernst, ki vele! Öreg barátodként éppen megfelelő hangulatban vagyok, hogy atyai jó tanácsot adjak neked, hiszen június 25-én lesz a születésnapod, az enyém pedig 14-én már meg is volt. Előbb azonban mondd el, mi szándékod van ezzel a képpel! Akárhogyan is nézem, nem leszek okosabb tőle, de kétségtelen, hogy az utóbbi két nap alatt mázoltad a falra, amióta nem láttalak.

A kép vad alpesi tájat ábrázolt, jobboldalán meglehetősen meredek, füves, zöld lejtő, mindössze elszórtan néhány vörösfenyővel, egyik mellett leányalak, szélben lobogó hajjal, a fát átkarolva, mintha védelmet keresne. Feljebb, a fenyők fölé magasodó hegyoldalon menekülő zergecsorda, legalább is úgy tűnt, hogy a zergék valami elől menekülnek.

– Mire kell gondolnom, a látottak alapján? – folytatta némi szünet után. – Valahol talán még egy rablóvezért is el akarsz helyezni, aki meg akarja támadni a fiatal hölgyet, hiszen úgy karolja át a fát, mintha hátralévő életében soha többé nem akarná elereszteni?

Trautenau közben munkáját egyetlen pillanatra sem szakította félbe, a falon látható alakot közben egyre inkább kidolgozva, de semmi esetre sem tette szebbé, sokkal inkább úgy tűnt, kedvét leli abban, hogy kifejezésén inkább gonosz szenvedély tükröződjék. Ekkor megfordult, lelépett a létráról, majd a rajzszet az asztalra dobva kezét az ott lévő lavórban mosni kezdte, miközben megszólalt:

– Hallgasd meg hát a történetet, Frank, legalább is körvonalakban! Már régebben el akartam mesélni neked, és tanácsodat is kikérném, közben azonban nem zavarhat meg semmi, mert ha valami félbeszakít, nem tudom, lesz-e még valaha bátorságom, hogy még egyszer belekezdjek.

Ezzel az ajtóhoz lépve bereteszte azt, még egy pillantást vetett a festőállványon lévő befejezetlen képre, majd karba öltött kezekkel fel-alá járkálva a szobában belekezdett:

– Múlt ősszel, mint bizonyára te is tudod, Tirolban jártam. A képen az egyik völgy környéke látható. Mappámmal az elvadult környéken vándoroltam, amikor hirtelen meghallottam valaki kétségbeesett segítségkiáltását. Felnéztem, és nem messze tőlem, egy nőalakot pillantottam meg könnyű ruhában, olyan helyzetben, ahogyan itt a képen látod, egy fába kapaszkodva. Sehol a környéken senki más nem volt, és bár elképzelni sem tudtam, hogy miért kiáltozik, egy pillanatig sem késlekedve, felfelé igyekeztem, ahogy a lábaim bírták. Szerencsére semmi sem akadályozott. Fia-tal hölgy volt, engedd, hogy leírásától eltekintsek. Valószínűleg te magad is ismered, mivel az előző tél óta apjával együtt itt lakik M-ben.

– Hogy hívják?

– A nevét később majd megmondom. Olyan törekeny és illatos volt, mintha nem is földi lény lenne. Egy hegyi tündér, aki eltévesztette az időt és világos nappal bújt elő rejtekhelyéről, hogy...

– Egy fát átkarolva kétségbeesetten kiáltozzon – szólt közbe Frank szárazon.

– Nem láttad őt, és ezért nem értesz meg engem – válaszolta kisség bosszúsan a prózai közbevetésért. – Mit tudhatott szegény a hegyekről. Fiatalos lelkesedéssel, csintalanul elszaladt a társaságától, hogy a füves lejtőn átszaladva kicsit lerövidítse az utat, de végül meredekebbnek találta, mint kezdetben gondolta, mire szédülni és félni kezdett. Valahogy sikerült elérnie a fát, és megkapaszkodva kiáltozni kezdett, hogy felhívja magára a társasága figyelmét.

– És te voltál a szerencsés, aki rátalált.

– Igen. Vigasztalni kezdtem, megfogtam a kezét, mire félénken a karomba kapaszkodott. Levezettem őt a meredek lejtőn a völgyön végigfutó ösvényre, ahol hamarosan észre is vettük a többieket, akik nem tértek le az ösvényről, és nem sokkal utánunk ők is odaértek.

– És hogy hívják a szépséged?

– Annak idején csak a keresztnévét tudtam meg: Clemence. Nem akartam tolakodóan a társasághoz csatlakozni, ezért rövidesen lemaradtam tőlük azt remélve, hogy este úgyis találkozni fogok velük a legközelebbi vendéglőben. Ebben azonban tévedtem, mert továbbmentek. Utánuk igyekeztem, de az országutra érve elvesztettem a nyomukat, de körülbelül két héttel ezelőtt, gondolhatod, mennyire megörültem, itt M-ben találkoztam vele.

– És már meg is kérted a kezét?

– Képtelen vagy abbahagyni a gúnyolódást. Tiszta szívből szeretem. A kőgazdag Joulard lánya, szerelmem ezért teljesen reménytelen.

– És mi késztetett arra, hogy azt az ördögöt a falra fessed, és milyen kapcsolatban van az előbbi történeteddel? Mert tényleg valami ilyesmire kell gondolnom.

– A dolog igen egyszerű – válaszolta Ernst nyugodtan. – Három nappal ezelőtt első alkalommal jártam a bankár házában, mondhatnám úgy is, hogy a palotájában, mert valójában tényleg abban lakik. A lépcsőket nehéz szőnyegek borítják, márványszob-

rok díszítik, még az előszobák falai is faburkolatúak, hatalmas tükrökkel. Belsőbb helyiségekben nem jártam. Az egyik szobából Reuhenfels őrnagy lépett ki. Visszataszító arca boldogságtól sugárzott. Megkérdeztem az egyik szolgát, ki ez az ember, mire a válasz így hangzott: – A kegyelmes Clemence kisasszony vőlegénye.

– Aha, tehát erről van szó! – vélekedett Frank, elmosolyodva.
– És hogyan tovább? A tanácsomat akartad kikérni.

– Igen, tudom – válaszolta Ernst felsóhajtva –, azonban aligha lesz szükség rá, mivel el sem tudom képzelni, hogyan tudna valaki nekem segíteni, vagy tanácsot adni. Más lehetőség nincs számomra, mint a lemondás, semmi remény egy ilyen boldogságra, hiszen már jegyesek.

– Ami azt illeti, hogy jegyesek, még nem jelenti azt, hogy házasság. Megemlíthetnék néhány példát, amikor felbontották a jegyességet, ha ezáltal a legcsekélyebb lehetőséget látnál arra, hogy sikeres kérő lehessél, de annyira mégsem örülhettél meg, abban bízni, hogy a gazdag Joulard neked adja egyetlen leányát. Tulajdonképpen azt sem értem, hogyan részesítheti ekkora kegyben az egyszerű nemes őrnagyot, hiszen eddig az a hír terjedt a városban, hogy legalább valami herceget keres a lányának.

– És tudsz valamit arról, hogy miféle karakter ez az őrnagy?

– Egyáltalán nem ismerem, mindössze a nevéről van tudomásom és arról, hogyan néz ki.

– Én viszont az utóbbi napokban alaposan utána érdeklődtem. Hírhedt, kicsapongó szerencsejátékos, akinek több adóssága van, mint hajszál a fején, és nyomorulttá fogja tenni azt az angyali teremtet.

– És neked mi közöd van mindehhez?

– Még, hogy mi közöm van hozzá? – Ember! Kétségbe tudsz ejteni a rideg kérdéseiddel. Hát nem megmondtam, hogy örültem szerelmes vagyok abba a lányba?

– Az őrnagy mennyasszonyába? Nos, hát Ernst, a tanácsomat kérted, és nem is fogom megtagadni tőled. Ha megfogadod, akkor ettől a pillanattól kezdve többé nem törődsz többet az egész családdal, legfeljebb távolról imádod az ideálodat, és ha örömet leszl benne, akkor ördöggként vagy valami hasonlóként mázolod fel az őrnagyot a falra. Ez teljesen ártalmatlan, ebben senki sem akadályozhat meg, és senkinek sem okozol kárt vele, de az ég szerelmére, semmi esetre se avatkozzál be idegenek családi ügyeibe, amihez nincs semmi közöd, és magad sem hiheted, hogy ezzel bármit is elérhetnél. Ne törődj velük, mint ahogyan mások sem törődnek veled.

– De ha Clemence boldogtalan lesz emellett az ember mellett...!

– Ha megint segítségért kiált, és a közelében vagy, akkor segíts neki ismét, de korábban nem!

– De akkor már későn lesz. Hagynom kellene menthetetlenül elpusztulni?

– Kedves barátom – válaszolta a fiatal festő –, az apja bankár, te pedig igazat fogsz adni nekem, hogy az ilyesfajta emberek nyitva szokták tartani a szemüket. Ha nem így tesznek, az az ő bajuk, és másnak nem kell ezzel emésztienie magát.

– És Clemence?

Frank hallgatott néhány pillanatig, elgondolkodva maga elé nézve, végül megszólalt:

– Valószínűleg fel fogsz háborodni, ha valami kifogást emelek az „ideálo” ellen, de másképp nem megy. Ami a szíven, az a számon, így meg kell hallgatnod véleményem a választottadról, ami egyáltalán nem hangzik olyan kedvezőnek, mint ahogyan szeretnéd.

– Talán ismered?

– Véletlenül bejáratos vagyok egy házba, ahol gyakori vendég, és be kell vallanom, hogy a lány tényleg csodaszép, nemes, ámbár valamelyest büszke vonásokkal, de...

– De?

– Mindemellett a legkacérabb, akivel valaha is találkoztam eddigi életemben, és a végsőkéig szívtelen.

– Ezt meg honnan tudod?

– Elmondom. Egy alkalommal, amikor távozni készült abból a bizonyos házból, és a hintója már a ház előtt állt, mögötte mentem lefelé a lépcsőn. Egy szegény, fiatal varrólány, aki valami munkát hozott, elájult, és a kegyelmes kisasszonyhoz olyan közel esett össze, hogy valami sérülést okozhatott annak estélyi ruháján. Ha keblében szíve megértő, magához veszi a kocsijába. Ezzel szemben meglepett és undorodó pillantást vetve rá, inkább a ruháját nézegette, majd a kocsija már nyitott ajtaja felé igyekezett, mely közvetlen ezután tovagördült.

– Vannak emberek, akik képtelenek betegeket, különösen ájultakat nézni – válaszolta Ernst –, ezzel én is így vagyok. Kényszerítenem kell magam, hogy végignézzem a látványt. Ez még nem bizonyíték ellene.

– Ha bizonyítékot akartál volna hallani, ez is elég lenne – vélekedett Frank –, de ebben az esetben, egy másik esemény, amit elmondhatnék neked, szintén nem fog meggyőzni.

– És az mi lenne?

– Egész idő alatt, amit odafent a szalonban eltöltöttem a közelében, úgy foglalt helyet, hogy folyamatosan láthatta magát a tükörben, és ezt az alkalmat a legnagyobb igyekezettel ki is használta.

Ernst felnevetett. Az a tény, hogy egy csinos, fiatal lány szívesen nézegeti saját magát, és egy kicsi hiú is, ellenszenves tulajdonságként hozod fel a rovására. Tudsz egyáltalán valakit, aki ilyen jellemvonásoktól mentes lenne?

– Rendben! Ezen ne is vitatkozzunk, mivel semmi értelme. Clemence kisasszony aligha lehetne veszélyes veled szemben, mert ha tényleg az őrnagy menyasszonya, akkor a közeljövőben hallani fogunk erről a kapcsolatról. Ha azonban elég ostoba lennél és kifogást emelnél, amit azonban nem feltételezek rólad, mert eddig még nem vettem észre rajtad, hogy bolond lennél, úgy gondold meg, hogy ehhez semmiféle jogod sincs. Amit az őrnagyról tudsz, az csupán szóbeszéd lehet, és sohasem tudnád bizonyítani, kivéve az adósságokat, és mit számít a gazdag Joulardnak, ha a vejének néhány ezer tallér negatív vagyona van? Különben mi a helyzet, nincs kedved sétálni egy kicsit? Tulajdonképpen azért jöttem, hogy elhívjalak.

– Köszönöm, de most nem vagyok olyan állapotban – válaszolta Ernst –, nincs hozzá megfelelő hangulatom. Annyi kellemtelen dolog kavarog a fejemben, egyedül kell lennem, hogy összeszedjem magam, de visszafelé jövet ugorj be ismét hozzám!

– Rendben, akkor hát szedd össze magad! – kiáltotta felé Frank –, és meg vagyok győződve róla, hogy a helyes útra térsz. Akkor erre jövök, és remélem, hogy estefelé nyugodt állapotban talállok rád. Egyébként ma este művészek összejövedele lesz, és te sem hiányozhatsz.

Ezekkel a szavakkal magára kapta kabátját, és fejére csapva kalapját elhagyta a szobát. Barátja azonban borús, majdnem kétségbeesett hangulatban maradt magára, hiszen nem tagadhatta, hogy Franknak néhány, jobban mondva számos szempontból igaz van, miközben a maga részéről minden csupán lázas szenvedély. Mit is tud ő az őszinte emberi szerelemről, egy olyan szerelemről, mely szívét felemészttéssel fenyegeti, melynek olyan szívóssággal adta át magát, amilyenel a fiatalok olykor fájdalmukat kezelik, csak azért, hogy boldogtalannak érezzék magukat.

Boldogtalan szerelem! Ki ne lett volna már közülünk abban a boldog tudatban, hogy reménytelenül szerelmes, és büszkén, heroikusan adja át magát ennek az érzésnek. Talán tényleg boldogtalanok vagyunk az adott pillanatban, megvetjük az életet, amely számunkra már a legcsekélyebb varázst sem képes nyújtani, amit

ilyenkor örökre elveszettnek tartunk. Az ifjúság kegyetlenül visszaél az „örök” fogalommal. Így a fájdalmát is örökkévalónak tartja, miközben valójában fogalma sincs róla, hogy mi a valódi fájdalom, míg az élet komoly problémával fel nem lép ellene. Ilyen esetben azonban az életerő is megacélosodik, miközben korábban könnyebb helyzetekben is összeomlásra volt hajlamos.

Ernst Trautenau azonban egyáltalán nem volt epekedő, vagy puhány jellemű ember. Létéért keményen megdolgozott, és bár olykor rövid időre úrrá lett rajta a szenvedés romantikus érzése, hosszabb időre azonban képtelen volt hatalmába keríteni, mert mindig képes volt túl tenni magát az útjába kerülő akadályokon.

Tekintete ismételten a falon lévő alakra tévedt. A szénrajzzal már nem volt megelégedve, és elhatározta, hogy a képet színes freskóként készíti el. Rögvest neki is látott elképzelése megvalósításához. Izzó elégtétel volt számára, hogy gyűlölt és szerencsés vetélytársát ily módon bosszulja meg, és alig két órán belül a sárgásbarna sátán portréját a pokol minden jellegzetességével, és még néhány földi kiegészítéssel a legrikítóbb színekkel be is fejezte.

A látogatás

Másnap délelőtt tizenegy órakor Trautenau ismét ott ült festőállvány előtt, azonban ledobta róla az előző nap még rajta lévő képet, és új vásznat feszített fel egy új festményhez. Hát nem kellett igazat adnia Franknak? Tényleg nem örültség volt táplálnia a reménységet teljesen kilátástalanul? Maga is képes volt felmérni lehetőségeit, ha szerelméhez közeledne, hiszen milyen indoklással jelentkezhetne nála? Azzal, hogy ő volt a megmentője az Alpokban? Ha nyugodtan végiggondolta a történeteket, semmi veszélyt sem jelentett volna, ha a hölgyet egyszerűen lekíséri a meredek lejtőn. Egyáltalán milyen joga lenne arra, hogy jelentkezzen nála? Tényleg semmi, sőt, számíthat rá, hogy tolakodó idegenként elutasítanak, és egy ilyen megalázás megérdemelt büntetés lenne merészségéért.

Mi köze lenne neki a gazdag ember lányához? Olyan elérhetetlen számára, mint a csillagok az égen, és bár szeretne örvendezni tündöklésének, kezeit mégsem nyújthatná ki felé sohasem.

Ma reggel igazán prózai munkát választott magának. Egy szomszédos fűszerkereskedő portréja volt, aki a képet a közel-múltban eljegyzett lányának szánta nászajándékként. Az eredeti nem csak mindennapos, közönséges arcvonásoknak örvendhetett, hanem ráadásul vöröslő orr, alacsony, bozontos hajjal övezett homlok, vékony ajkak, sőt még himlőhelyek is jellemezték ábrázatát. Éppen egy ilyen arckifejezésre volt most szüksége a festőnek, és így elhatározta, hogy különös gondot fog fordítani a nagy, hamis drágakövekkel ékesített nyakkendőtü, az aranylánc és a horgolt ingelő kidolgozására.

A festőállvány azonban olyan helyzetben állt, hogy ha két lépést hátralépett, felette éppen az ördögi őrnagy képét pillantotta meg, aki szinte gúnyosan, de mindenesetre undorodó kifejezéssel tekintett alá, rossz fényt vetve szegény fűszerkereskedőre. Ernst a megrendelt kép arcán néhány ecsetvonással elérte, hogy megtévesztően hasonlítson a mögötte lévő karikatúrára.

Még el volt foglalva, a legjobb úton afelé, hogy teljesen elrondítsa az állványon lévő képet, amikor hirtelen élénk kopogtatást hallott, és Trautenau, aki ekkor éppen ismét hátrébb lépett a portrétól, hogy jobb áttekintést nyerjen, észrevette, hogy barátságatosan hangzó „szabad” kiáltására nyílik az ajtó és egy tiszt áll meg a küszöbön, a falon lévő festmény élő mása.

– Trautenau portréfestő úrhoz van szerencsém? – kérdezte az idegen tisztelettudó hangon.

– A nevem Trautenau – válaszolta a fiatalember, pillanatnyilag némileg zavarban, mivel nem sejtette hogy, ördögének eredetije ilyen hamar beállít hozzá.

– A nevem Reuhenfels, őrnagy – válaszolta a tiszt. Önt kiváló portréfestőként emlegetik a városban, ezért fel szeretném kérni egy hölgy életnagyságú képének elkészítésére.

– Egy hölgyét? – kérdezte Ernst, miközben ereiben minden vér a szíve felé áradt.

– Igen, uram. Elvállalná egy ilyen festmény sürgős elkészítését? A mennyasszonyom képe lenne.

Ernst válaszolni akart, de torka összeszorult, és egyetlen szót sem tudott kinyögni. Azt is érezte azonban, hogy éppen ez előtt az ember előtt nem állhat úgy, mint egy iskolás gyerek, és erővel összeszedve magát végül megszólalt:

– Lehetségesnek tartom, őrnagy úr. Hogy hívják a hölgyet?

– Joulard kisasszony. Valószínűleg nem ismeri. Elbűvölő jelenség egy kép modelljeként. Impozáns, pompás alakja van, a teremtés mesterműve. És mikor tudna hozzáfogni? A mennyasszonyom készen áll arra, hogy már holnaptól modellt üljön, éspe-dig naponta egy órányi időre, 12-től 1-ig, nyolc napon keresztül. Képes lenne ennyi idő alatt elkészíteni a képet?

– Alapozásként kétségtelenül, később azonban még további üléseket is kérnem kell.

– Hm, ez nehezen fog menni. A hölgy éppoly dacos, mint amilyen szép, és ha egyszer a fejébe vesz valamit... – De ezer ördög – szakította félbe magát hirtelen felnevetve, amint tekintete elkalandozva a műteremben észrevette a hatalmas diabolikus képet. – Ön szó szerint az ördögöt festette a falra. Pompás, egészen kitűnő, hahahahaha.

Trautenau érezte, hogy mélyen elvörösödik. Ennek ellenére végtelenül komikusnak tartotta az őrnagy nevetgélését, aki lát-szólag nem sejtette, hogy a saját képét látja.

– Átkozott ötlet – nevetett még mindig az őrnagy –, és azok a szőlőlevelek és kártyalapok, pompás allegória, ezek tényleg az ördög jelképei, kedves barátom, és az a szív, melyet karmaival szétmarcangol, kiegészíti a mondanivaló erejét. Egészen kiváló ötlet, egészen kiváló. Élénk fantáziája van, fiatal művész barátom, az az ördög tényleg egy mestermű.

– Nagyon jó indulattal van irántam, őrnagy úr – válaszolta Trautenau, akit most már magával ragadott a helyzet komikuma. – Tehát tényleg tetszik önnek?

– Én mondom, kitűnő, és azok a váll-lapok! Természetesen a magas rendfokozat jelképei a belzebúbi fenség hadseregében. Csodálatos! De mennem kell. Tehát kérem, holnap tizenkettőkor jelentkezzen a Joulard palotában.

– Igenis.

– Rendben, tehát minden kellékével, amire szüksége van, jelentkezzen ott. Egy kis műterem is rendelkezésére áll majd, mivel a fiatal hölgy is igencsak vonzódik a művészethez, olykor festeni is szokott. És még valami: az ár. Gondolom, Joulard úrral később megelégedésére meg tud majd egyezni. Ebben a vonatkozásban semmi kellemetlenségtől nem kell tartania. Tehát jönni fog?

– Pontosan fogok érkezni.

– Lenne még egy kérésem, kedves barátom. Készíthetne nekem egy kisebb méretű vázlatot erről a pompás ördögről, lehet akár akvarell is, de a másolat legyen teljesen hű az eredetihez. Rendben? Végtelenül lekötelezne vele.

Trautenau csodálkozva nézett rá. Ez az ember tényleg ennyire komolyan elvakult lene, hogy nem ismeri fel a saját portréját? Ennek ellenére akaratlanul felnevetett a meglepő kérésen. Vad humortól elragadtatva felkiáltott:

– Természetesen megkapja a másolatot, őrnagy úr, bízhat benne. Egy hű másolatot, talán már a legrövidebb időn belül.

– Ön végtelenül kedves, Trautenau úr – biztosította őt a tiszt. – Üzleti ügyünket tehát megbeszéltük. Tiszteletem. És ezzel katonásan elköszönve elhagyta a szobát, miközben Trautenau mint éber álomban állva a kis szoba közepén, utána meredt. Vagy ez mégis valóság lenne? Az őrnagy, az ő őrnagya, ördögi tulajdonaként ott a falon, eljött hozzá, örvendezve nézte meg a képet, és saját maga rendelte Clemencéhez, a szerelméhez, hogy lefesse őt, hogy órákon keresztül nézhessen jóságos, mély érzésű szemeibe,

és hallgassa varázslatos, szelíd hangját? Még képtelen volt felfogni a gondolat felemelő nagyságát és konzekvenciáit, még mindig dermedten bámulva az ajtó felé, amikor az hirtelen ismét felnyílt, és Frank lépett be.

– Tudod ki járt itt a házban? – kiáltotta a belépő. – Odalent a kapuban találkoztam vele.

– Az ördög – válaszolta Ernst.

– Csak nem nálad járt? – kérdezte gyorsan Frank.

– Persze, hogy nálam, és másolatot rendelt a falon lévő képről.

– Át akarsz verni.

– Ennél többről van szó. Clemencét kell lefesterem.

– Erre kért fel az őrnagy?

– Persze.

– És tényleg látta a falon lévő festményt?

– Természetesen, és el volt ragadtatva tőle.

– Észre sem vette a hasonlóságot?

– Legalább is nem tett megjegyzést, viszont tényleg felkért egy másolat készítésére, amit meg is ígértem neki.

– Másolatot akarsz készíteni az őrnagynak az ördögről?

– Persze. Miért is ne?

– Nos, hát nekem mindegy, ha ennyire tetszett neki – válaszolta a fiatal festő. Ha viszont rájön a hasonlóságra, és jó barátok fel fogják hívni rá a figyelmét, minden bizonnyal dühöngeni fog.

– És akkor mi van? – kérdezte Ernst dacosan. – Ha azt hiszi, hogy egy lépésnyit is meghátrálok, akkor nagyon téved.

Frank felnevetett. – Bár csak ott lehetnék egy pillanatra, amikor rájön a hasonlóságra! Micsoda ostoba képet fog vágni. Ilyen

előadásra azonban az ember sohasem kap belépőjegyet. Egyéb-ként épp azért jöttem, hogy elmondjam neked, tegnap, és ma is tovább érdeklődtem az őrnagy után, és persze minden, amit hallottam, igazolta, amit mondtál róla. A seregben is nagyon rosszul áll a szénája, jóllehet a tisztek természetesen semmi hátrányost nem mondanak róla.

- Láthatod, hogy igazam volt.
- Ez mit sem változtat a helyzeten. A fiatal hölgytől még ugyanolyan távol vagy, mint korábban, és ha tényleg felkértek rá, hogy lefessed, Ernst, és csak a legcsekélyebb mértékben is tekintettel vagy a tanácsomra, kerek-perec visszautasítod a megbízást.
- Már elvállaltam.
- Kifogást mindig lehet találni. A bevételre sem vagy feltétlenül rászorulva, mert amire szükség van az élethez, könnyedén megszerezheted más munkákkal is.
- És a vele való találkozástól is gyáván meghátráljak? – kérdezte Ernst dacosan. – Talán azt gondolod, hogy félek a hölgytől?
- Csak attól tartok, hogy ostobaságot követsz el, és hogy megkíméljelek a következményektől, kérlek a kitérésre.
- Már nem vagyok gyerek.
- Tényleg nem, már elég öreg vagy ahhoz, hogy tudjad, mit kell tenned, de ne vedd tőlem rossz néven, Ernst, már ez a bolond szerelem is, vagy sokkal inkább a hit, hogy szerelmes vagy, mivel egy futó találkozás alapján ezt még nem is tudhatod, a gyerekes kedélyedről tanúskodik. Sokkal több romantika rejlik benned, mint amennyi jó, vagy elviselhető számodra, és anélkül, hogy magad is észrevennéd, elveszíted a józan eszed, és menthetetlenül kellemetlen szituációba kerülsz. Gondolj rám!
- Iskolamesterré kellett volna válnod, Frank – mondta Trautenau elmosolyodva –, hiszen tényleg úgy beszélsz, mintha tankönyvből mondanád fel, és ha nem ismernélek olyan alaposan, borzalmas kispolgárnak tartanálak.

– Megvallom, hogy most sokkal őszintébben beszélek, mint ahogyan rendszerint gondolkodni szoktam – válaszolta Frank. Magam is csodálkozok rajta, de légy meggyőződve, hogy nem ment el a gyakorlatias, józan eszem, és csak az aggodalom, hogy kínos, duplán kínos, önmagad által előidézett kellemetlen helyzetet készítesz arra, hogy hozzád szóljak. Ha a fiatal, csodaszép lányt lefested, akibe fülig szerelmes vagy, mint ahogyan saját magad állítod, a dolog nem fog olyan simán végződni, mint ahogyan gondolod, és attól tartok, hogy semmiért teszed tönkre magad.

– Már nem léphetek vissza attól, amit egyszer elvállaltam.

– Ugyan már, ha tényleg akarnád, semmi sem lenne könnyebb, mint ez. Tennék neked egy javaslatot: Cseréljünk! Megbízást kaptam Stirnheld báró életnagyságú képének megfestésére, éspedig protekció útján, mivel szerény érdemeimhez képest ezt aligha tudtam volna elérni. Vedd át ezt a megbízást! Amit a két képért kapunk, összeadjuk, és elosztjuk egymás között.

– Bolond vagy. A gróf képe által, ha sikerül, bejuthatnál a város arisztokrata köreibbe.

– Szeretnék távol tartani Joulard házától.

– Köszönöm, Frank – válaszolta Trautenau – kezet nyújtva, és szívélyesen megrázva barátja kezét. – Tudtam, hogy tényleg jó szándékkal vagy irántam, és ez újabb bizonyíték szeretetedre és hűségedre. Maradjunk ennyiben. Lefestem Clemencét, és bebizonyítom neked, hogy már nem vagyok ostoba gyerek, aki valami ostoba csintalanságot hajt végre anélkül, hogy megfontolná a következményeket. Amennyiben Clemence tényleg szereti az öngyót, rendben van, akkor nincs jogom szétválasztani a lelki párt, akik egymáshoz akarnak tartozni.

– És hogyan akarod megtudni, hogy a lány tényleg szereti-e őt, vagy a férfi a lányt, napi egy-két órában, amikor ráadásul valami társalkodónő társaságában ül előtted?

– Azt bízd csak rám! – vélekedett Ernst. – A szerelem éleslátóvá tesz, előzetes terveim nincsenek is tulajdonképpen, nem is

lennék képes rá. A pillanat fogja eldönteni, de ígérem neked, meg fogom őrizni hidegvéremet. Mást nem tehetek.

– Rendben van, majd mész a fejed után, a továbbiakban már nem segíthetek neked. De miféle karikatúra van a festőállványodon? Az a nyárspolgár pont úgy néz ki, mint az ördögöd a falon. Véletlen a hasonlóság?

– Nem is tudom – válaszolta Ernst, összehasonlítva a két képet. – Tényleg igazad van. Majdnem azt kell hinnem, hogy igazságtalan vagyok a derék fűszerkereskedővel. Holnap délután jön a képért, addigra majd visszavarázsolom a normál vonásait. Ma még meg kell elégednie ezzel. Amit még kérdezni akartam: Ismered személyesen Clemence apját?

– Joulard urat? Látásból igen, semmi több. Az előbb találkoztam vele az utcán, majdnem átgázolt rajtam, annyira el volt mélyedve gondolataiban. Feje mindig el van telve spekulációkkal, úgy gondolkodik, mint egy gép.

– Azt hiszem, igen gazdag. Még mindig spekulációkkal próbál gazdagodni?

– A tőzsdézők éppúgy nem tudnak felhagyni vele, mint mi a festéssel. Második természetükké válik, és azt hiszem, halálra unják magukat, ha naponta legalább egy órára nem kellene aggodniuk papírjaik értékének emelkedése vagy zuhanása miatt. Ettől a gondtól mi meg vagyunk kímélve, nincs igazam, Ernst?

– Azt hiszem, igazad van, a magam részéről a bankjegyen kívül semmiféle értékpapírt nem ismerek. Nem számít. A pénz csak gondot okoz, és mindaddig, amíg meg van, amire szükségünk van, mi vagyunk a legmegelégedettebbek.

– Azzal a kartonlappal meg mihez akarsz kezdeni?

– Ezzel a lappal? Hát a másolatot elkészíteni az őrnagyról.

– Tényleg elment az eszed?

– Hagyd csak meg nekem az örömet. Már beleéltem magam a gyűlölt képbe. Attól tartok, hogy holnap Clemence arcának is ilyen kifejezést fogok kölcsönözni. Atkozott hecc lenne.

Frank felnevetett. – Makacs fejjel nem lehet mit kezdeni, legyen úgy, ahogy te akarod. Egyébként tényleg kíváncsi vagyok, hogy mit fog szólni hozzá az örnagy –, és ezzel kezét nyújtva barátjának leszaladt a lépcsőn, hogy saját dolgai után menjen.

Az első ülés

Ernst egész éjjel nem tudta lehunyni a szemét, mivel szívében az a gyanú ébredt, hogy Clemence saját maga kezdeményezte, hogy meglátogassa apja házáat. Ez a lehetőség mégsem volt annyira távoli, hogy ne gondoljon rá. Talán elhajthatott errefelé anélkül, hogy észrevette volna, hiszen a hintókra sohasem figyelt fel. A személyzettől a hölgy a nevét is megtudhatta. Micsoda boldogság töltötte el, amikor egy ilyen lehetőség valószínűsége eszébe jutott, hiszen hogyan eshetett volna az örnagy választása éppen őrá, mivel számos idősebb és nála híresebb portréfestő is volt a városban. Másra nem is gondolhatott. Clemence talán nem is felejtette el őt, és türelmetlenül engedelmeskedve ábrándozásának, kereste a lehetőséget, hogy ő maga tegye lehetővé a közeledését. Az asszonyok igen ravaszak, nyugodtan lehet hagyatkozni rájuk, mindig megtalálják a módját, amivel elérhetik céljaikat.

És aztán hogyan tovább? Ha tényleg meggyőződik róla, hogy kapcsolata az örnaggal kikényszerített, és borzong tőle? Mindezt azonban most képtelen volt végiggondolni, ebben a pillanatban nem, amikor ereiben tüzesen áramlott a vér. Majd elhozza ezt az a pillanat, amikor álmai valóra válnak. Csak az döntheti majd el, hogyan tovább, és ami akkor majd bekövetkezik, azzal hetykén és bátran fog szembenézni. Csak a bátrakra mosolyog rá a szerencse.

Ezzel az elhatározással aludt el. Másnap reggel azonban teljesen más, sokkal nyugodtabb hangulatban ébredt, mivel általánosan ismert tény, hogy idegeink esténként sokkal izgatottabbak, és

rendszerint hajlamosak vagyunk rá, hogy a nehézségeket, elsősorban a szívügyeket elfogultabban kezeljük, miközben reggel a hidegvérű megfontolás egészen más eredményekhez vezet.

A szíve persze hevesen vert, amint ekkor Clemencével való találkozásra gondolt, de az ügyet kezdte más fényben látni. Az őrnagy felkérése persze valóban véletlen is lehetett, és a fiatal lány? Hiszen futólag, csak rövid ideig látta őt annak idején az Alpokban, és elképzelhető lenne, hogy emlékszik arcvonásaira, és a vele való talán jelentéktelennek tűnő találkozást már régen el is felejtette?

Megint igen levertté vált, a legcsekélyebb kedve sem volt a munkához, ezért csak lassan és teljes nyugalommal fogott hozzá a mai ülés előkészületeihez. Ezúttal csak egy kis darab lenvászonra volt szüksége, amelyen elkészítheti a vázlatot, hogy pillanatnyilag csupán az elhelyezkedő modell helyzetét rögzítse. A kép méreteit előbb meg kell beszélnie. Volt még néhány további tennivaló is. Az idő mérhetetlenül gyorsan telt, és már tizenegy óra lett, mire befejezett mindent, amit szükségesnek tartott. Aztán felöltözött, az utcáról felhívott egy hordárt kellékei cipelésére, és határozott léptekkel, heves szívveréssel elindult Joulard palotája felé, mintha nem csupán azért rendelték volna oda, hogy hozzálasson egy portré elkészítéséhez, hanem egyúttal saját sorsa is végérvényesen eldőljön.

Nemsokára a Joulard féle házhoz ért, itt azonban szorongást keltett benne a fényűző pompa, mely körülvette. Már a fogadótér is márvánnyal volt borítva. Pompás szobrok díszítették, a vastag szőnyeggel borított lépcsőn drága cserepes virágok álltak, és paszományos szolgák járkáltak szorgosan fel-alá.

Trautenau szorongva lépkedett felfelé a lakájok egyike mellett, aki átvette csomagját a hordártól, és közérzete akkor sem javult, amikor bevezette őt egy kis, elbűvölő budoárba, ahol magára hagyta.

Hát ennek levegőjét szívja Clemence. Milyen kedvesnek, csodálatosan elbűvölőnek látszott itt minden, mennyire gádzagnak,

válogatottnak, szinte eltűzött pompával. Ha nyugodt és elfogulatlan lett volna, a szoba inkább kellemetlen, mint kedvező benyomást keltett volna benne, hiszen túl volt zsúfolva olyan tárgyakkal, melyeknek díszíteniük kellene, de sohasem lehetnének terhesek a szoba látványára. A széles, aranyozott keretek a falakon nem voltak arányosak a képek méretéhez, melyeket körülfogtak, és minden mással ugyanez volt a helyzet. Márvány- és bronzszobrok, és kis képek tolongtak túlszűfoltan. A nehéz, csipkeszegélyű selyemfüggönyöket aranyrojtok csúfították, a pompás, berakásos bútorok túl közel voltak egymáshoz, és sokkal inkább szorongató, mint kellemes érzést keltettek. Ráadásul a ritka virágokkal díszített virágállvány olyan helyen állt, hogy akadályozta a szabad mozgást a helyiségben. Különös ötlet folytán a virágok között néhány aranyozott paraszt álldogált, a növényeken hazai énekesmadarak, pintyek, pacsirták és más madarak társaságában, és egy horgolt párnán kis, ezüstfehér spániel hevert és morgott halkan maga elé, amikor Trautenau belépett a szentélybe, de annyi fáradtságot sem vett, hogy megmozduljon.

Trautenau egy pillantással végignézett az egészen, és azt is észrevette, hogy ez a budoár egyúttal a fiatal hölgy kis műterme is lehet, mivel a hatalmas, egyetlen nagy üvegtáblából álló ablak észak felé nézett, és a virágállvány mellett két egymás mellé tolt széken egy mahagóni festőállvány várt sorsára, amiről fiatal barátunk el sem tudta képzelni, hogyan volna lehetséges ebben a túlszűfolt helyiségben felállítani.

Mielőtt azonban fel tudta volna fogni a látottakat, hirtelen selyemruha suhogására figyelt fel. Az egyik ajtót takaró bíborszínű damasztfüggöny félrelibbent, és amint hirtelen arrafelé fordult, egy olyan lénnel találta szemben magát, aki sokkal inkább tűnt égi, mint földi tüneménynek.

Clemence volt az, de nem az Alpok béli fiatal, rémült lány, aki segítséget és védelmet keresve karjához simult. Hercegnőként libbent be, hódolatot parancsoló, büszke, karcsú szépsége a legnehezebb anyagból készült, aranyfonalakkal átszőtt selyemruhába bújtatva. Dús, sötét hajfürtjei aláomlottak halántékai mellett, hó-

fehér nyakán csillogó gyémánt nyakék, a csillogó szempár azonban túlragyogott mindent, és amint fenséges illendőséggel megállt a fiatalember előtt, és ezekkel a szemekkel végigmérte, úgy tűnt, mintha a szemeiből sugárzó tűz annak lelke mélyére hatolna. Ernst mélyen elvörösödött, és olyan zavartan állt a hajadon előtt, hogy az képtelen volt elnyomni egy könnyed mosolyt, de nem haragudott meg az általa keltett benyomás miatt, hanem barátságosan megszólította:

Trautenau úr, pontos volt. Kérem, tegye meg javaslatait itt a kis műtermemben. A művészek leginkább a saját elképzeléseiket kedvelik. A fény, amint látja, pompás, csak a rendelkezésre álló tér korlátozott egy kicsit, de bizonyára képesek leszünk megfelelően kialakítani.

Trautenau csak ekkor vette észre, hogy a ház leányát egy másik hölgy kíséri, tőle azonban olymértékben eltérő, mint nappal az éjszakától, vagy a napsugár a gyertya fényétől.

Az alacsony termetű, begyes hölgy fekete, viseltes ruhában jelent meg, fején rikítóan vörös, sárgával kombinált hajdísszel. Trautenau csodálkozó pillantást vetett felé, azonban képtelen volt rájönni, hogy a hajdísz mit ábrázol. Clemence anyja lenne, madam Joulard? Ő azonban, mint korábban már hallotta, régen meghalt. Vagy társalkodónő? Clemence minden bizonnyal másfajta személyiséget választott volna erre a célra, nevelőnőre pedig már nincs szüksége. Talán kísérő a hölgy. Nem maradt azonban ideje rá, hogy az idegen személyre további figyelmet fordítson, mivel Clemence kérdő tekintettel nézett rá. A festő úgy érezte, mintha kisdíákként állna előtte.

– Ha megengedi, kegyelmes kisasszony – szólt Clemencéhez –, áttenném ide azt a festőállványt, Azt hiszem, jobbak lennének a fényviszonyok.

– Ahogy jónak tartja.

– A szimmetriát zavarni fogja a virágállvány – jegyezte meg a begyes hölgy.

– Az életben vannak dolgok, melyek megzavarják a szimmetriát, kegyelmes asszonyom, amin nem lehet változtatni – válaszolta Trautenau az ostoba megjegyzésre.

Clemence lopva maga elé mosolyodott, miközben megnyomta az íróasztalán lévő csengőt, és a rögvest belépő szolgát arra utasította, hogy hajtsa végre a kívánt változtatást.

Ez gyorsan megtörtént, Ernst is segített. Saját festőállványát megfelelő helyzetbe állítva helyet keresett Clemence számára, ahol akadálytalanul teljes mértékben ráesik a fény, jól megvilágítva karcsú alakját.

Ekkor jutott hozzá először, hogy figyelmesen megfigyelje a fiatal lányt, és ó, milyen szép volt, mennyire mennyei szép. A sötét, gesztenyebarna fürtök csodálatosan elütöttek hófehér nyakától, melyen megpihentek, és azok a szemek a szempillákkal, az ajkak, a fogak, mint egymás mellett sorakozó gyöngyszemek. Teljes figyelemmel, szinte magáról teljesen annyira megfélemedkezve tapadt tekintete az elbűvölő látványra, hogy végül Clemence elvörösödött, és mosolyogva megszólalt:

– Mit kíván, milyen helyzetet vegyek fel?

– Ahogyan óhajtja – kiáltott fel Trautenau lelkesen. – Bárhogyan is, a látvány mindenképpen pompás, csak attól tartok, hogy a kép képtelen lesz visszaadni az eredetit.

– Apám azt óhajtja, hogy a kép hűen adja vissza az eredetit – mondta erre Clemence, és az előbb még mosolygó arca hirtelen szigorú kifejezést öltött. – A festékei erre teljesen alkalmasnak tűnnek. Megkérhetem, hogy határozza meg a helyzetemet?

– Inkább arra kérném, hogy saját maga válassza meg a kegyelmes helyzetet – válaszolta a festő, aki jól érezte a rendreutasítást, és enyhén elvörösödött. – Annyira természetesen és kötetlenül, amennyire lehetséges, ha kérhetem. A környezethez választhatnánk talán a vázák közül az egyiket, és háttérként azt a faragott oszlopot.

– Nem, az túl mesterkéltné lenne – vélekedett Celmence –, és ezen kívül dupla munkát jelentene az ön számára. A váza rendben van. Egy kis virágsokrot fogok a kezembe venni, azonban arra kérem, a virágokat ne dolgozza ki, mivel alpesi virágokat, havasi gyopárt, alpesi rózsát és enciánt szeretnék használni erre a célra.

Trautenau szinte hallotta, hogy hangosan kezd verni a szíve. Tehát még mindig emlékszik arra a szép hegyre, és úgy tűnik, még mindig kedveli annak emlékét, de róla talán teljesen megfeledkezett? Arra viszont nyugodtabb körülményekre lenne szükség, hogy emlékezetében felidézze azt a jelenetet, mint jelenleg az ülés kezdete. Tehát ki kell várnia a megfelelő pillanatot.

A hölgy elhelyezkedése pillanatnyilag ténylegesen igénybe vette teljes figyelmét, és egész testén villamos áramként futott végig, amint halkan és tiszteletteljesen megérintette karját, hogy egy kissé feljebb emelje.

– Madmazel – kiáltotta Clemence, amikor befejeződtek az előkészületek – kérem, csengessen! Kérem apámat, egy pillanatra nézzon be, hogy tetszik-e neki a beállítás?

Az utasítás hamar végre lett hajtva. Tehát madmazel volt a vastag nyakú hölgy, mindenesetre a gazdasági személyzet tagja, vagy kifejezetten felügyelettel megbízott személy, és ez utóbbi hivatáshoz megfelelően ijesztőnek látszott.

Egyébként nem tartott sokáig, Joulard úr hamarosan belépett a szobába. Trautenau korábban még sohasem látta. Első pillantásra persze nem keltett különösebben kedvező benyomást. Alacsony termetű, valamelyest homályos alak volt ez a milliomos, félig összevont szemekkel, meglehetősen tanácstalan, bizonytalan tekintettel. Kopasz volt, homloka azonban magas, kezei nadrágzsebében, szokása szerint állá befúrva fekete nyakkendőjébe. Öltözete egyébként egyszerű volt, egyetlen ékszerként vastag aranylánc lógott barna selyem öltönyén.

A nélkül lépett a szobába, hogy kezeit kivette volna zsebéből. A fiatal festőt mindössze alig észrevehető fejbiccentéssel üdvö-

zölve megállt a budoár közepén, és néhány pillanatig tetszéssel nézegette fiatal lánya alakját.

– Nagyon szép, szívecském – szólalt meg végül. – Nagyon szép, igen kedves, nagyon jól fog kinézni, de a diadémot miért nem tetted fel? Az még hiányzik.

– Nem szeretném, ha diadémmal lennék lefestve, papa – válaszolta Clemence. – Túlzottan igényesnek látszana.

– Még, hogy túlzottan igényes! Badarság – mondta felnevetve az öregúr. – Micsoda ötleteid vannak! Joulard egyetlen gyermeke túlzottan igényes.

– A ruhámhoz sem illene. Alpesi virágcsokrot fogok tartani a kezemben.

– Emlékként az örökös hegymászásra és a szánalmas hegyi fogadókra – vélekedett Joulard úr. – A kínai legyeződ sokkal jobban állna.

– Engedd, hogy saját magam szervezkedjek – válaszolta Clemence meglehetősen határozottan. – Csak azért hívtalak, hogy megtudjam, tetszik-e a beállítás.

– Nincs rajta semmi kifogásolni való – mondta az apa, már hozzászokva ahhoz, hogy a lányának mindig meg van a saját akarat. – Egészen jól néz ki. És az úr már a kép kívánt méreteiről is értesült?

– Nem.

– Rendben. Akkor kísérd át a szalonba, hogy ott saját maga vehessen méretet elhunyt anyád képéről. A készülő kép ugyanakkora legyen. Ezzel elfordulva, mintha lányán kívül további személyek nem is lennének a szobában, eltűnt az ajtón át.

Ernst ekkor gyorsan hozzálátott a vázlat elkészítéséhez. A fekete ruhás hölgy mindeközben elterpeszkedett a kényelmes karosszékekben, amit azonban úgy állított be, hogy a festőállványt szemmel tudja tartani. Látszólag csak azért volt ott, hogy díszőrséget nyújtson a fiatal hölgy számára.

Ernst hihetetlenül gyorsan dolgozott. A rendelkezésére álló óra azonban mégiscsak nagyon hamar elszállt, és amikor egyet ütött, Clemence barátságos kézmozdulattal intve így szólt:

– Letelt a mai napra rendelkezésemre álló idő. Remélem, holnap ismét pontos időben láthatom, és most még csak arra kérem, jöjjön át velem a szalonba, hogy méretet vehessen a vászon keretéhez.

Válaszra sem várva, elindult a szomszédos szobán át a tulajdonképpeni szalonba, ahol Trautenau ismét minden elképzelhető pompát pillantott meg. A túlzás itt is ugyanolyan volt, mint a budoárban.

A helyiség túl volt zsúfolva drága díszítésekkel olymértékben, hogy bőségesen elég lett volna két teremhez is. Minden lépésnél látható volt, hogy nem egy előkelő, hanem egy felkapaszkodott ember házában van, aki a helyiséget nem azért dekorálta, hogy jól és kényelmesen érezze magát benne, hanem csak azért, hogy hivalkodjék, és mutogassa gazdagságát.

A méret az igen nagy képről, ami elé Joulard előzőleg már odaállított egy lépcsős létrát, hamar fel lett véve. Clemence azonban ezt sem, várta végig. Könnyed meghajlással elköszönve visszatért saját szobájába, és kísérijére bízta, hogy társaságot nyújtson az idegen művész számára mindaddig, amíg az el nem készül, majd elkísérje a kijáráthoz.

A kép

Trautenau ettől kezdve hat napon át dolgozott a képen, és eközben egyre fokozódó szenvedéllyel mélyült el a fiatal lány kifogástalanul szép vonásaiban és formáiban, anélkül azonban, hogy szóba merte volna hozni korábbi találkozásukat. Clemence persze mindig barátságos volt hozzá, de csupán azzal az udvarias barátságossággal, ami bár előzékenynek tűnik, de minden további bizalmas közeledést hideg mosollyal utasít vissza, és ezáltal megközelíthetlenné válik.

Egész idő alatt az apját sem látta többé, és az őrnagyot sem, egyetlen alkalommal sem, aki kétségtelenül más időpontokban jött látogatóba. Egy alkalommal mégiscsak jelentették érkezését, miközben Trautenau dolgozott, Clemence azonban, anélkül, hogy felvett pózán a legcsekélyebb mértékben változtatott volna, kiüzent neki, hogy nagyon sajnálja, de most nem ér rá, és arra kéri az őrnagy urat, hogy fél kettőkor jöjjön vissza.

A kép eddigre már annyira elkészült, hogy különösen a fej kidolgozása tekintetében igen jó megítélést lehetett mondani róla.

A kopottas fekete selyemruhás hölgy kezdte unni a történetet. Tudta, hogy tulajdonképpen csak a tisztesség kedvéért kell jelen lennie, és alkalmanként arra használta az elfecsérelt időt, hogy kisebb szundikálást tartson, amiben nem is zavarta meg senki. Viszont saját maga restelkedett, amikor ismét felébredt, és az utóbbi napokban többször is előfordult, hogy felállt, és elhagyta a szobát. Valószínűleg valahol a közelben járkált fel-alá egy kicsit, hogy felélénküljön.

Clemence közben már nem ragaszkodott annyira pontosan az általa megszabott egy órához. Bizonyára szerette volna, hogy végre már elkészüljön a kép, és az utóbbi alkalmakkor a madmazel bánatára már negyedkettő, sőt félkettő is volt, amikor jelt adott az ülés befejezésére.

Clemence ma egy kisebb szünet alkalmával odalépett a festő-állvány elé, hogy megnézze a virágcsokor alakulását. Ebben az évszakban persze valódi alpesi rózsát nem tudtak beszerezni, helyette Párizsból rendeltek művirágot, színük pedig elég elevennek mutatkozott.

– Szereti ön az alpesi virágokat, kegyelmes kisasszony? – kezdte Trautenau, aki ekkor már képtelen volt tovább hallgatni, hiszen most túl kedvezőnek tűnt az alkalom.

– Természetesen kedvelem őket – válaszolta Clemence. – Ezeknek persze nincs illatuk, de csodaszép színben pompáznak. Milyen csodás még a levele is az alpesi rózsának.

– És szívesen emlékszik még arra az időre, amikor a szabadban, a hegyekben vándorolt?

– Nagyon szívesen.

– De a meredek utaktól mégis csak félt egy kicsit?

– Nem jobban, mint a sík vidék többi lakója – válaszolta Clemence nyugodtan.

– Azon a bizonyos meredek füves lejtőn sem? – folytatta csendesen maga elé mosolyogva Trautenau anélkül, hogy tekintetét felemelte volna a képről.

– A füves lejtőn? Mit tud ön arról? – kiáltott fel Clemence, csodálkozva nézve a festőre.

– Hát nem ismer meg?

– Én? Önt? Ámde mégis – fűzte hozzá hirtelen, mélyen elvörösödve. – Tényleg lehetséges lenne? Ön lenne az a fiatal idegen?

– Tényleg én voltam a szerencsés, aki azt a kis, de sajnos túl jelentéktelen szolgálatot nyújthatta önnek.

– Annak idején tényleg nagyon ügyetlenül viselkedtem, és ön bizonyára gyakran nevetett rajtam – suttogta Clemence, miközben tényleg vérvörös lett az arca. – Eltúlzott ostobaság volt, magam sem tudom miért, de hirtelen szédülni kezdtem, és a lejtőt sokkal meredekebbnek véltem, mint valójában volt.

– Nem is olyan könnyű a járás azokon a lejtőkön – jegyezte meg Trautenau elnézően. Hölgyek számára pedig különösen nem, akik hosszú ruháikban nem láthatják pontosan, hogy hová lépnek, ezen kívül könnyű és sima talpú cipőt viselnek. Annak idején reméltem, hogy a hegyekben még ismét találkozni fogunk, de ön olyan gyorsan és hirtelen eltűnt, hogy még a széles hegyi országúton is elvesztettem a nyomát.

– Valóban, apámnak sietnie kellett, igyekezett hamar hazaérni – válaszolta a fiatal lány, futólag a festőre pillantva, mintha arcáról le akarta volna olvasni az előbb elhangzottak értelmét.

Ernst érezte szívének heves dobogását. A keze annyira reszketett, hogy kénytelen volt abbahagyni a festést. A madmazel közben békésen szunyókált. – Azóta a leghőbb vágyam volt, hogy ismét a közelébe kerülhessek – folytatta halkan és megindultan

– Ez a kívánság annyira szerény volt, hogy az ég teljesítette – vélekedett Clemence –, ugye igazam van, Madmazel? – fűzte még hozzá hangosan.

– Igen, igen, minden bizonnyal – válaszolta a békésen pihenő hölgy, szenderegéséből hirtelen felriadva. – csak a ruha tűnik nekem túl fehérnek.

– Tegnap beszéltünk erről, mielőtt megérkezett – folytatta Clemence. – Nem gondolja, hogy a ruha tényleg túl fehér? Nekem úgy tűnik, hogy ami rajtam van, inkább enyhén sárgás árnyalatú.

– A sárga függöny árnya miatt van, mely ráesik, ha ide áll – válaszolta Trautenau, ekkor jól érezve, hogy a lány szándékosan más irányba óhajtja terelni a beszélgetést. Eddigre a madmazel is teljes mértékben felélénkült, így a beszélgetés folytatására gondolni sem lehetett. Clemence az ülést is félbeszakította. Fejfájásra panaszkodott, inkább holnap pótolni fog egy negyedórát.

Ezzel a festő is indulni készült, semmilyen indoka sem volt, hogy maradjon, de azzal a nyugtalanító érzéssel távozott, hogy céljától távolabb került, mint valaha, hiszen ne lenne nyilvánvaló, hogy Clemence aggódva igyekezett félbeszakítani a társalgást? Vagy talán a beszélgetés terhessé vált számára? Ebben az esetben persze minden veszve van.

A következő napokban a legcsekélyebb alkalom sem adódott társalgás kezdeményezésére. Clemence került minden lehetőséget arra, hogy megfelelő alkalmat adjon a társalgásra, a madmazel pedig álmos szemeit szinte görcsösen igyekezett nyitva tartani. Aztán hosszabb szünet következett. Ernst a még befejezetlen képet hazaküldte, hogy amennyire a modell nélkül lehetséges, kidolgozza, majd teljes befejezéséhez újabb két ülést kérjen.

Ezt követően több hét telt el, és ez alatt az idő alatt különös szóbeszéd terjedt az őrnagyról a városban, ami azonban úgy tűnt, hogy nem zavarja helyzetét a gazdag Joulard házában.

Egyfelől ugyanis az a hír járta, hogy igen jelentős örökségre tett szert. Tény volt ugyanis, hogy az utóbbi hetekben sokkal többet adott ki, mint amennyit a havi jövedelme lehetővé tett volna, másfelől azt is beszélték, hogy távozni készül. Hogy miért? Erre persze senki sem tudta a pontos választ, és a természetes magyarázat az volt, hogy saját vagyonával és egy gazdag ember vejeként elege lett a szolgálattal kapcsolatos bonyodalmakból, és független emberré óhajtott válni. Ilyen körülmények között ostobaság lett volna katonának maradni. Némelyek azonban azt állították, hogy kényszeredetten kell távoznia, és tényleg sokan voltak a városban, akik tudni vélték, hogy az őrnagy alapjában véve egy tönkrement patrónus, aki csupán régi nemesi nevének kihasználásával tartja fenn magát, hazudozásai és csalásai nemsokára össze fognak omlani felette. Ezek persze képtelenek voltak felfogni, hogy egy olyan ember, mint Joulard, hogyan képes egyetlen gyermeke kezét egy ilyen embernek adni. Ha valóban annyi adóssága lenne, mint egyesek állítják, természetesen Joulard valamennyit kiegyenlítene, így az őrnagy hitele továbbra is korlátlanul megmaradt a városban, minden szóbeszéd ellenére.

Talán egyedül Trautenau aggódott a mennyasszonyért. Jó maga is érezte, hogy örültség a remény, hogy megnyerheti magának, de kötelességének tartotta, hogy ne tartsa titokban a lány előtt, mivel van elfoglalva a város, és ami őt magát is érinti, mint annak a férfinak eljövendő feleségét. Még kézenfekvő volt számára, hogy beszéljen vele, mivel később a legkeserűbb szemrehányásokat tenné magának, ha hallgat, miközben egy barátságos figyelemzetetéssel talán szegyéntől és nyomorúságtól kímélhet meg egy számára drága személyt.

A kép ismét ott állt a budoárban Clemence előtt. Legfeljebb még kétnapnyi festenivalója volt, hogy teljesen befejezze, de az első eltelt úgy, hogy alkalmam sem volt szándékának végrehajtására. Minden alkalommal, amikor már ajkán lebegett a szó, nem volt

hozzá bátorsága, aztán az apa jött be hozzájuk néhány idős hölgy kíséretében, hogy rácsodálkozzanak a már majdnem teljesen kész képre, ami tényleg pompásan sikerült. Így lehetetlen volt alkalmat találni egy bizalmas beszélgetésre.

– De valamiről még megfeledkezett – mondta az idős úr, összevont szemöldökkel állva a kép előtt. – Mellette a kályha ertyőjéről még hiányzik a kínai. Így túl üresnek tűnik. Nem kellene odafestenie?

– Tényleg – válaszolta Trautenau –, de erre már csak holnap kerülhet sor. Szeretném a képet ma annyira befejezni, hogy holnap a kegyelmes kisasszonyt már ne, vagy legalább is csak nagyon rövid időre kelljen igénybe vennem. Az uraságok ugye megengedik, hogy most folytassam a munkámat, különben beszáradnak a festékek.

A látogatás terhessé vált számára, és igyekezett a látogatókat eltávolítani, mivel igen kétséges volt, hogy holnap, az utolsó napon kedvezőbb alkalom adódik, beszélni Clemencével. Igyekezete azonban nem vált be. A két idős hölgy számára újdonságnak számított, hogy munka közben láthatnak egy festőt, és makacsul kitartottak, míg le nem telt az idő. Aztán kisurrantak, és Clemence velük együtt elhagyta a szobát.

Elérkezett a következő nap. Trautenau egész éjjel küszködött, és a reggel azzal az elhatározásával köszönt rá, hogy tervétől semmivel sem hagyja elriasztani magát, és még a rémes madmazel jelenlétében is, ha másképp nem megy, beszélni fog Clemencével aggályairól. Hangulatát meg kellett szabadítania terhetől, saját magával tisztába kellett jönnie, és ez úgy történhet a legjobban, ha látja, hogyan viselkedik Clemence, amikor tudomást szerez vőlegénye viselkedéséről. Megretten? Elsápad? De mi értelme van előre terveket szövögetni? A pillanat majd eldönti, mi legyen.

Egyébként rémületére, amint utolsó alkalommal belépett a budoárba, a fiatal hölgyet a korábbi szokástól eltérően nem csupán kísérőjével látta viszont, hanem egy kisebb társaság körében a

szinte befejezett kép körül összegyűlve. Közöttük az őrnagyot is megpillantotta, akit azon bizonyos reggel óta többé nem is látta, és most dicsérő szavakkal árasztotta el őt. Abba sem tudta hagyni úgy a hasonlóság, mint a kép művész felfogásának dicsőítését.

– De tisztelt uram – szakította félbe saját ömlengését –, tudja, hogy még mindig tartozik nekem valamivel? Az ígért másolatot vélem ugyanis. Képzelve el, kedves Joulard úr, képzeljék el hölgyeim, az úr a saját műtermében odahaza egy ördögöt festett a falra, olyan pompás, humoros ördögöt, amelyet még életemben nem láttam.

Egy idős tábornokné erre igen aggodalmasan csóválni kezdte a fejét, és teljes komolysággal megjegyezte:

– Ez bűn, kedves uram, ne vegye tőlem rossz néven. Ez istenkísértés és a gonosz biztatása, hiszen ha ilyen meghívót küld neki, akkor el is fog jönni, ebben biztos lehet. Egészen biztos, hogy jönni fog.

– Már meg is látogatott – válaszolta mosolyogva a festő –, de biztosíthatom önt, kegyelmes asszonyom, hogy az ördög valójában nem is olyan gonosz, mint ahogyan terjesztik róla, és már az a körülmény is, hogy csak a legrosszabb csócseléket keresi, hogy magával vigye, a szerénységéről tanúskodik.

Joulard és az őrnagy hangosan felnevetett. A tiszteletre méltó hölgy azonban, aki valószínűleg egyetlen vasárnap sem mulasztotta el a templomot, és mindenesetre jótékonny és kötelességtudó félelemmel volt az ördög iránt, kezeit döbbsen összecsapva felkiáltott:

– Ez istenkáromlás!

– Nem úgy van, amennyiben az ördögöt dicséri – mondta nevetve Joulard úr. – Excellenciád téved, én teljes mértékben egyetértek Trautenu úr véleményével. Ha az ördög tényleg annyira fekete volna, mint amilyennek mondják, a Jóisten egyáltalán nem tőrné meg a földön. De hölgyeim, helyet kell adnunk a művész-

nek, hogy odaléphessen a festőállványához. És ne feledkezzen meg a kínairól!

– És nekem a másolatról sem – szólt oda az őrnagy.

– Talán egyesíteni lehetne a kettőt – válaszolta a festő bolondos hangulatban. – Adnának nekem egy kis helyet az uraságok? Mindkettejük kívánságának talán rögvest eleget is tehetek. – Ezzel palettáját felkapva nekilátott, hetyke ecsetvonásokkal műtermének ördögfiguráját a kályha ernyőjére festeni, ahová a rajz pompásan odaillt, mivel az ernyő félárnyékban volt a háttérben, tehát nem volt zavaróan kiemelkedő.

– De Isten szerelmére, gyermekem! – kiáltott fel hirtelen az idős hölgy, akit Joulard úr „excellenciának” nevezett, amint észrevette, milyen alak bontakozik ki a kályhaernyőn. – Csak nem hagyod, hogy a saját képed mellé egy eleven sátánt fessen?

– Amit eddig látok, az nem ördög, hanem egy faun lesz – mondta Clemence –, csodás kidolgozásban és egészen különleges arcvonásokkal – fűzte hozzá még lassan, kutakodó pillantást vetve a völegénye felé. – Tényleg egy különleges kép passzol egy ilyen helyre, én pedig a legcsekélyebb veszélyt sem látom benne.

– De hát világos, hogy ez maga a sátán lesz, szarvakkal és farkokkal – kiáltott fel a hölgy döbbenten – miközben az őrnagy a fiatal és szorgalmas ecsetvonásokkal festegető művész mellett állva egymás után többször is felkiáltott – bravó, pompás! Kitűnően szórakozott, és úgy tűnt, fogalma sincs róla, hogy éppen ez az agyondicsérgetett ördög a saját, szinte megszólalásig hasonló arcvonásait ábrázolja. Különös módon, mint az gyakran előfordul, a többi jelenlévőnek sem tűnt fel pillanatnyilag, mivel az ábrázolás karikírozott volt. Csak Clemence hasonlította össze csendben, magában, de egyre figyelmesebben a tiszt arcát a karikatúrával, és igyekezett tekintetével a festőével találkozni. Trautenau, jóllehet ezt észrevette, szándékosan kitért a szemkontaktus elől. Nem akarta idő előtt elárulni magát, és szorgalmasan tovább festett, így alig fél óra alatt a kis képet be is fejezte. Mivel azonban a továbbiakban senki sem emelt kifogást a szentségtörés miatt, az idős

excellencia hirtelen szűknek találta a szobácskát. Figyelmeztette a többieket, hogy indulni kéne, és távoztak is azzal, hogy átadják a helyet a festőnek, mivel amaz arra kérte Clemencét, ma legalább egy negyedórával tovább maradjon, hogy fejét a legkisebb részletéig be tudja fejezni. A többi, még hiányzó részletet odahaza a saját műtermében könnyedén befejezheti.

A madmazel ismét elfoglalta szokásos helyét a karosszékekben, de ekkor Clemence hirtelen megszólította:

– Ó, madmazel, ha kérhetném, a kék szobában, ahol a kis könyvtáram van, megtalálja Heinétől a „Dalok könyvét”, lenne szíves idehozni? Valószínűleg a második vagy harmadik polcon van.

A madmazel felsóhajtott, mivel eddig szinte egész idő alatt áll-dogált, és éppen kényelmesen elhelyezkedett. Most ismét feltá-páskodhat, de mi sem segített, a szolgálatot nem tagadhatta meg, mivel a többi szolga közül a könyvet senki sem találta volna meg.

A festő szíve hevesen verni kezdett. Clemence vajon szándékosan távolította el a nemkívánatos tanút, hogy magukra maradjanak? Ebben az esetben ő sem mulaszthatja el ostobán a kedvező pillanatot, ami soha többé nem fog visszatérni, mivel munkája a mai nappal befejeződik ebben a házban. Elhatározását azonban megkönnyítette, hogy alig csukódott be az ajtó a távozó hölgy mögött, amikor a fiatal lány odalépett a festőállványhoz, és a fiatal festőre nézve, a kályhaernyőn lévő figurára mutatva megkérdezte:

– Kinek a portréja ez, uram?

– Úgy gondolja, hogy ennek portrénak kellene lennie, kegyelmes kisasszonyom? – kiáltott fel Trautenau, meglepődve a határozott, szinte bosszús hang miatt.

– Tehát tagadja a szándékos hasonlóságot?

– Nem – válaszolta a festő, mivel érezte, hogy elérkezett a döntő pillanat. – Nem is a hasonlóságra, mint inkább a karakterre törekedtem.

– A karakterre – ismételte meg Clemence elcsodálkozva –, ezt meg hogyan értem?

– Szeretnék világosan beszélni, mivel perceim, sőt másodperceim szűkösek. Kisasszony, az elő perctől kezdve, amikor megpillantottam, valami vonzalmat éreztem ön iránt, amit nem tudtam volna néven nevezni.

– De uram! – kiáltott fel Clemence, egy lépést hátrálva.

– Ne tartson attól, hogy molesztálni akarom – folytatta Trautenau. – Engedje meg kérem, hogy nyugodtan végigmondjam! Rövid leszek. Feltétlenül szükséges, hogy megtudja, amit el szeretnék mondani!

– Rejtvényekben beszél – válaszolta Clemence, mélyen elvörösödve.

– Még időben kell megtudnia. Ön éppen arra készül, hogy feleségül menjen Reuhenfels örnagyhoz.

– Persze.

– Van tudomása arról, hogy mit beszélnek róla a városban?

– Az örnagyról?

– Róla bizony – válaszolta Trautenau felindultan –, és csupán azért, hogy az ön drága feje felől elhárítsam a szerencsétlenséget, merészelem megengedni magamnak, hogy figyelmeztessen, amit csak egy barát, nem pedig egy idegen engedhet meg magának.

– Hogy figyelmeztessen?

– Igen, Clemence – suttogta Trautenau, aki belső megindultságában alig tudta kisuttogni szavait. – Higgye el nekem, hogy csupán az aggodalom, az ön iránti részvét az indok, hogy mindezt elmondjam. Ne hamarkodja el a lépést, amit meg kíván tenni, mert egy életre szóló megbánás lehet a büntetése. Egyetlen szót se higgyen el abból, amit mondtam anélkül, hogy előtte ne ellenőrizné alaposan a hallottakat, de legalább is vizsgálja meg. A város megítélése súlyos az ön eljövendő férjéről, és apjának legalább

tudnia kell, hogy milyen teher nyomasztja a vállát. A csalódás később rettenetes lenne.

– Befezte? – kérdezte a fiatal lány ridegen.

Trautenau némán és csodálkozva nézett rá.

– Arra kérem önt, hogy a jövőben a vőlegényemre vonatkozó vádaskodásokkal forduljon közvetlenül öhozzá – folytatta Clemence. Nekem és apámnak tudomásunk van róla, hogy rosszindulatból és elsősorban irigységből miket terjesztenek róla. Szeretném feltételezni – fűzte hozzá barátságosabb hangon, amint észrevette a festő hevesnek készülő reagálását –, hogy öntől távol állnak az ilyesfajta gyűlölködések. Vélekedése bizonyára őszinte, és ezért köszönetet mondok. Ezzel azonban zárjuk le az ügyet, éspedig véglegesen. Nem szeretném kitenni magam további zaklatásnak, és kérem, fejezze be a munkáját, mert az időm korlátozott.

– Ahogy parancsolja – válaszolta Trautenau ridegen, mert duplán élesnek érezte ezt a visszautasítást. – Esetleg óhajtja, hogy változtassak a kályhaernyőre festett kép hasonlóságán?

Clemence egy pillanatig késlekedett a válasszal, arcán szinte incselkedő mosollyal.

– Nem – hangzott a válasz. – Hagyja úgy, ahogy van! Ugyanígy festette a képet otthon a falára?

– Igen, kegyelmes kisasszony.

Clemence erre már nem válaszolt. Ismét elfoglalta korábbi helyzetét. Ugyanabban a pillanatban nyílt az ajtó. A madmazel tért vissza azzal, hogy az egész könyvespolcot átkutatta tetejétől az aljáig, de a kért könyvet nem találta sehol.

– Köszönöm önnek, talán apám vehette magához. De már nincs is rá szükségem, rögtön végeztünk – folytatta Clemence közömbös hangon.

Trautenau ekkor tényleg igyekezett a hátralévő, jelentéktelen munkával, amit hamar be is fejezett, és csak akkor, amikor

Clemence készült elhagyni a szobát, szólalt meg szívélyesen és egyszerűen:

– Kegyelmes kisasszonyom, nem tudom, lesz-e még részem abban a megtiszteltetésben, hogy házasságkötése előtt láthassam, mivel a képen a végső simításokat műtermemben kell elvégeznem. Engedje meg, hogy az itt megélt boldog órák után ne oly ridegen és formailag elvárt módon vegyek búcsút öntől. Kérem, nyújtsa a kezét!

A sajátját szívélyesen nyújtotta a lány felé, és miközben a madmazel a különös és szokatlan kérésre nagy szemeket meresztett, Clemence vonakodott eleget tenni a kérésnek, de megtagadni sem akarta, és szerényen odanyújtotta ujjhegyeit. A festő megfogta, és finoman ajkaihoz emelve suttozta: - Adja Isten, hogy ez a kéz csak boldogságban kerüljön egy férfi kezébe! Legyen nagyon boldog! – és ezzel megragadva kalapját, anélkül, hogy további tudomást vett volna a madmazelről, gyorsan elhagyta a szobát.

Szertefoszlott remény

Ernst Trautenau igen borús hangulatban ért haza, és attól sem derült jobb kedvre, amikor tekintete az őrnagy karikatúrájára esett, kinek grimasza úgy tűnt, mintha az ő látványán derülne. Hosszasan járkált karba öltött kezekkel szobájában fel-alá, és tekintete olykor bosszúsan és haragosan esett a gyűlölt alakra, és úgy tűnt, mintha sötét elhatározással küszködné. De mit tehetne még, mi más volna szabad tennie, mint hagyni a történeteket, menjenek a maguk útján? Hiszen beszélt Clemencével, figyelmeztette, aki elég határozottan meg is értette, és bár udvarias, ámde mégis rideg elutasításban volt része. Semmi más lehetősége nem maradt, ami további lépésekre készíthette volna, mivel a fiatal lány viselkedése határozottan azt mutatta, úgy véli, hogy a festő túl messzire ment.

És most mégis mit tehetne még? Gondját szívesen beszélte volna meg Frank barátjával, mivel tudta, hogy jóindulattal van iránta, Frank azonban néhány napja elutazott, és a közeljövőben visszatérére nem lehetett számítani. Így más lehetősége nem maradt, mint magába zárni mindazt, ami kínozza.

Ennek következtében szinte emberkerülővé vált, és amint Clemence képét visszaküldték házába, hogy saját műtermében fejezze be, nyolc teljes napra bezárkózott, senkivel sem lépett kapcsolatba, kopogtatásra sem válaszolt, és a szeretett tanúval szemben állva egyre mélyebbre fűrődött a szívét sebző nyíl. Édes fájdalmat talált abban, hogy egy kisméretű másolatot készítsen magának, különben képtelen lett volna megválni a képtől.

Végül elkészült, és a képet elszállították. Joulardról egész idő alatt nem hallott semmit. Semmiről sem akart tudomást szerezni, míg végül egyik reggel levelet kapott, melyben az öregúr néhány szóval köszönetet mondott a nagyon jól sikerült festményért, és mellékelte a honoráriumot. Trautenau sohasem merészelt volna ilyen magas összeget kérni. A borítékból még egy kis kártya is a földre hullott, amit előbb észre sem vett. Felemelte, rendkívül kifinomult, kecses írással csak két név állt rajta:

*Kuno von Rauhenfels zu Berg őrnagy,
Clemence von Reuhenfels zu Berg, született Joulard*

Tehát megtörtént. Az esküvő, anélkül hogy elzárkózott magányában valamit is hallott volna róla, megkötöttet. Clemence figyelmen kívül hagyta az ő figyelmeztetését. A következményekre most már számíthat.

Ettől kezdve már nem volt maradása a városban, távoznia kellett. Hogy eleget tegyen a formaságoknak, írt néhány sort Joulard úrnak, melyben köszönettel jelezte a honorárium kézhezvételét, és minden jó kívánt az újdonsült házaspárnak. Aztán hátrahagyott még egy levelet Frank számára, ha esetleg közben visszatérne. Becsomagolt kis bőröndjébe, és a festéshez használt eszközeivel együtt elhagyta M. városkát, hogy délre, Olaszországba, a művészek paradicsomába utazzon.

Több mint két évig maradt ott, és olymértékben elmerült munkájában, hogy Németországról csak keveset, majdnem semmit sem hallott. Még azt is kerülte, hogy onnan származó ügyfeleket fogadjon. Csak az emlékek furdalták továbbra is. Clemence képe egy pillanatra sem hagyta el. Kedves vonásai néhány képén ismét felbukkantak éppúgy, mint ahogyan az őrnagy vonásairól sem feledkezett meg.

Egyik festménye feltűnést keltett, mely a korábbi olasz történelemből vett jelenetet ábrázolt. Afrikai partokról származó tengerrablók szemtelenül átmerészkedtek az ország partvidékére, hordáik ellepték a partot, mindent elraboltak, amit csak értek, embereket és javaikat. A kép egy olyan pillanatot ábrázolt, amikor a rablók ismét partra szállva visszaterelik a szárazföldieket, majd menekülni kezdenek a megszerzett zsákmánnyal, és ennek a csoportnak a közepén borzalmas valósággal ábrázolt rablókapitány egy kétségbeesetten ellenálló, fiatal, csodaszép lányt ráncigál lefelé a néhány lépésnyi távolságra lévő csónakhoz.

Említésre sem érdemes, hogy az elrablott lány hüen ábrázolta Clemence arcvonásait, miközben a rablókapitány a gyűlöletes őrnagyra hasonlít.

Éppen ennek a festménynek a következtében ismét élénken foglalkozni kezdett a régi, már elásott emlékeivel, erőteljesebben ébredt fel benne a hazája iránti vágyakozás, mint korábban. Clemence? Jól tudta, hogy szíve minden vágya ellenére nem volna szabad reá gondolnia, de mégiscsak vissza szeretett volna térni a közelébe. Még egyszer látnia kellett, hallania kellett, hogy jól megy sora, boldognak érzi magát, és aztán? Ej, voltak még bőségesen további úti tervei. Még elég fiatal volt, előtte a világ mérhetetlen kincseivel.

Elhatározását tisztázva, nemsokára végre is hajtotta. Képeinek többségét rendelésre készítette, az utolsóért jelentős összeget ajánlottak fel, amit el is fogadott, és már a következő héten el is indult Németországba visszavezető útján.

M.-be érkezve a pályaudvarról nyitott bérkocsin hajtatott végig a városon egy a kocsis által ajánlott hotel felé. Tudta, hogy útközben el kell haladniuk Joulard palotája mellett, és bár nem reménykedett abban, hogy ott megpillanthatja Clemencét, legalább ablakára szeretett volna egy pillantást vetni.

Meg is jelent előtte a tekintélyes épület, de megborzongott a látványtól, észrevéve a változást, ami az eltelt idő alatt az épülettel történt.

Ez már nem volt egy gazdag magánember háza, mert az ipar és kereskedelem magához ragadta, nagy cégtáblák uralták és torzították el tetejétől az aljáig. A földszinti termeket feldarabolták, az így létrejövő kisebb helyiségekben boltokat rendeztek be. Az első emeletet Aaron Hamburger foglalta el egy nagy csipkeraktárral, hatalmas cégtáblája szinte végighúzódott a homlokzat egész emeleti frontján. A második emeleten nyílást vágtak, ezen egy daru gerendája volt kitolva, hogy annak segítségével az utcáról közvetlenül lehessen az árút csörlővel felvontatni.

– Joulard úr eladta a házat? – kérdezte Trautenau akaratlanul a kocsist, aki azonban a vállát vonogatva felelt:

– Nem tudom, csak fél éve vagyok itt M.-ben, és fogalmam sincs róla, hogy korábban kié volt a ház. Most a városé, a boltokat a városi tanács adja bérbe. Ezt azért tudom, mert a gazdám szívesen kibérelte volna a szép istállókat, de elképesztő bérleti díjat követeltek, így a dologból nem lett semmi.

Nem sokkal ezt követően a bérkocsi megállt a hotel előtt, és miután Trautenau átvette a szobakulcsot, első kérdésével a Joulard-féle ház iránt érdeklődött. A recepciós szintén a vállát vonogatta.

– Kétes egy történet volt – válaszolta. Azóta, amikor kiderült a szélhámosság, már majdnem két év telt el. Joulard urat az egész város milliomosnak tartotta. Persze másként is lehet értelmezni, majdnem egy félmillió adósságot hordott össze, legalább is többszázezerről volt szó, amikor egyszerűen eltűnt, mint az áprilisi hó, és a mai napig nincs ember, aki tudná, hogy mi lett vele.

Trautenau szíve összeszorult, de nem merte tovább kérdezgetni a rövid zakós, jól fészült embert. Ezekről az ajkáról nem akarta hallani Clemence sorsát. Utána kellett néznie, nem találja-e meg esetleg Frankot M.-ben.

Gyorsan átöltözött, és elindult barátja régi lakása felé, de onnan már elköltözött. Mindenesetre feltehető volt, hogy a várost nem hagyta el, és hogy hol fészkelte be magát, azt Trautenau a legegyszerűbben a rendőrségen tudhatta meg. Rögvest indult is, és megtudta, hogy Franz Rauling, festő, a saját korábbi műtermét bérelte ki. Természetesen azonnal felkereste.

A két barát találkozása szívélyes volt. Mennyi mindent kellett elmondaniuk és elmesélniük egymásnak, egy ideig mégis kerültek, hogy érintsék azt a pontot, mely mindkettőjüket leginkább érdekelte, de egyikük sem akarta elsőként szóba hozni.

Trautenau egy régi, bőrbevonatú karosszékekben ült, fejét jobb kezére támasztva, bal lába átvetve jobb lábán, és tekintete, miközben barátja beszélt, változatlanul a saját maga által festett ördögképre meredt, mely a mai napig a falat díszítette, vagy rondította el, mint annak idején.

– És belőle mi lett? – szakította meg végül a csendet, a falra mutatva, hiszen mindenképpen meg akarta tudni, mi lett Clemencével.

– Belőle? – válaszolta Frank, válla felett egy pillantást vetve a falfestményre. – Azt már hallottad, hogy az öreg Joularddal mi történt?

– Eladta a házát.

– Még, hogy ő? Nem ő adta el, hanem a hitelezői. A legnagyobb szélhámos volt, aki valaha létezett, és milyen mérhetetlenül megcsapolta a mi rendes városunkat! Akkora pimaszsággal lépett fel, ami nem hagy kívánnivalót maga után. Úgy értett hozzá, mint más senki, hogy homokot szórjon az emberek szemébe, és ennek következtében elképesztően nagy volt a hitele, amit ki is használt mindaddig, amíg lehetett, örökké persze ez nem tarthatott. Hirte-

len, nem sokkal azt követően, hogy távoztál M.-ből, összeomlott a kártyavár, és amint az első fenyegető felhő felbukkant a horizonton, néhány napon, jobban mondva néhány órán belül hatalmas vihar csapott össze a feje felett, így tanácsosnak tartotta, hogy kitérjen előle. Úgy eltűnt, hogy nyomot sem hagyott maga után. Hogy mi lett belőle? Néhányan azt állították, hogy szabad akaratából a halált kereste, ezt azonban én nem hiszem el. Holttestét sehol sem lelték fel, egyébként a számító fickóról nem is feltételezem, hogy a kétségbeesés ilyen tettere készítette volna, mivel a katasztrófa nem lehetett meglepetés számára. Első perctől kezdve tudnia kellett, hogy előbb vagy utóbb utol fogja érni, hiszen nem maradhatott el.

– És Clemence? – kérdezte Trautenau halkán. – Ő itt van?

Frank késlekedett a válasszal. – Nem – mondta végül –, de nem látom be, miért kellene valamit eltitkolnom előled, ami itt M.-ben úgysem maradhat titokban előtted, mivel a verebek a tetőkön már majdnem egy éve erről fecsegnek. Mostanra már elcsitultak a kedélyek, mivel a publikum mindig talál valami újat, ami elfeledteti a régebbi eseményeket.

– Az őrnaggyal történt valami?

– Persze, éspedig röviddel azelőtt, hogy az öregnél kitört a banksőd. Ha csupán nyolc héttel tovább maradtál volna M.-ben, átélhetted volna az egész történetet.

– És vele mi történt?

– Minden bizonnyal tudod, miféle szóbeszéd keringett róla. Csak az tűnik felfoghatatlannak, hogy Joulard erről állítólag nem hallott semmit.

– Én magam figyelmeztettem Clemencét.

– Te?

– Úgy bizony, amikor utoljára találkoztunk, de ő ridegen és büszkén visszautasított.

– Akkor még több rejtély van a háttérben, igazolva azt a gyanút, ami már régen felmerült bennem. Úgy véltem, hogy az őrnagy és az öreg Joulard kölcsönösen pontosan ismerték egymás körülményeit. Később egyébként azt állították, hogy Clemence nem is Joulard lánya volt.

– Akkor kié?

Frank erre a vállát vonogatta. – Nehéz lenne megállapítani, és különben sem lenne semmi jelentősége, mivel ő is eltávozott M.-ből, és aligha fog ide visszatérni.

– Történt még valami? Mondj el mindent!

Ekkor rövid beszámoló következett az őrnagyot szélsőségesen kompromittáló különféle ügyekről, melyek távozásra kényszerítették, mint váltóhamisítás, sikkasztás a pénztárból, beszéltek hamis játékról és további csalásokról is. Tekintettel a fickó gazdag apósára és nemesi származására, óvatosabbak voltak az ellene emelt vádakkal, mint az alacsonyabb osztályba tartozókkal tették volna. Az őrnagy egyszer csak eltűnt.

– A feleségével?

– Igen, a feleségével együtt, és mivel Joulard kénytelen volt fizetni a váltókért, összedőlt az egész kártyavár.

– És nem vették üldözőbe az őrnagyot?

– Nem. A jó nép bebeszélte magának, de az is lehet, tudomásuk volt róla, hogy igen jóban volt Y herceggel, erről legalább is volt mindenféle ostoba szóbeszéd, ami természetesen nem volt túl hízelgő az őrnagy számára. A herceg fizetett, ha sóhajtozva is, de mégiscsak fizetett. Az őrnagy elleni vádat ejtették, mivel a hitelezők örömmel beleegyeztek az adósságok 50 %-nak megtérítésébe, hiszen már attól tartottak, hogy semmit sem kapnak.

– És most hol tartózkodik?

– Senki sem tudja. Egy ismerősöm állítólag látni vélte Párizsban, a közelmúltban, de nem volt benne biztos, hogy tényleg ő volt. Persze nem lehetetlen, hiszen bár Németországban már nem

üldözik, mégsem merészelne előkelő társaságban mutatkozni, egy ilyen helyzet pedig rövidesen elviselhetetlen lenne számára.

- És Clemence vajon vele van?
- Legalább is együtt távoztak innen.
- Szegény, szerencsétlen teremtés. Milyen nyomorúságosan érezheti most magát.

Frank elhallgatott és csendben maga elé nézett. Úgy tűnt, mintha mondani akarna még valamit. Trautenau azonban túlzottan el volt foglalta saját fájdalmas gondolataival, hogy észrevegye.

Clemencével kapcsolatban is keringett ugyanis még néhány szóbeszéd a városban, de mit is használna, ha ezek megisméttlésével fájdalmat okozna barátjának. Bizonyíték nem volt semmire, és, hogy Clemence tettestárs volt-e, vagy mentes minden hibától, az nem érdekelte a városi pletykát, mely mindenhol keresi a maga áldozatát, miközben nem válogatós az eszközökben.

– És azt nem tudod, hogy mi lett a képével? – kérdezte a másik hosszabb szünet után. – Maguk a családi képek is a hitelezők kalapácsa alá kerültek?

– Minden – hangzott Frank válasza. Az általad festett képet állítólag meglehetősen magas áron egy angol szerezte meg, aki isten tudja miért, érdeklődött iránta. Azt hiszem a kályhaernyőn látható kép szúrt szemet neki. Mégiscsak átkozott ötlet volt tőled, Ernst, karikatúraként ábrázolni a vőlegényt a mennyasszony mellett, és csak azt nem értem, hogy Clemence nem vette észre a tényleg frappáns hasonlóságot.

- De észrevette.
- Micsoda? És nem kérte, hogy fessed át az ernyőt?
- Magamtól felajánlottam, de visszautasította.
- Ez igen különös, és tényleg az ifjú hölgy sajátos humoráról tanúskodik, nem pedig a vőlegénye tiszteletéről.
- Semmi esetre sem gondolt valami rosszindulatra.

– Ki tudhatja, milyen gondolatok kavarnak egy ilyen lány fejében. Kifürkészhetetlen, mint az óceán. És most mit szándékozol tenni? Itt maradsz M.-ben?

– Magam sem tudom. Azt sem, hogy a közeljövőben lesz-e elég nyugalmam a munkához.

– De a mappád bizonyára tele pompás tanulmányokkal hoztad magaddal.

– Hát persze, de azok várhatnak. A pénztárcám meglehetősen tele van, és talán mielőtt ismét kézbe venném az ecsetet, utazgatnék egy kicsit Németországban. Vágyakozok a Rajna vidékére.

– Figyelj csak Ernst, nehogy ostoba légy! – mondta Frank, gyanakvóan nézve barátjára. Csak nem az lenne az ostoba, kalandos terved, hogy korábbi lobogó szenvedélyeddel visszatérj kedvelt Párizsodba?

Trautenuau erre csendben a fejét rázta. – Nem, Frank – válaszolta. A lelkem sem gondol őrre. Clemence most az őrnagy felesége, és így most már számomra csak egy idegen lehet. Még a várost is kerülném, ahol lakik, nehogy találkozzak vele. Minek is? Csak régi sebek tépődnének fel, hogy újra vérezni kezdjenek.

– Ezt tényleg komolyan gondolod?

– Itt a kezem, szavamat adom rá.

– Hála Istennek – kiáltotta Frank –, mert már azt hittem, hogy szerencsétlenségének híre ismét életre keltheti a régi, reménytelen szerelmet.

– Ha tudnám, hogy elhagyatott és nyomorúságos állapotban van, és nem a férje mellett...

– Akkor mondanék neked valamit, Ernst – folytatta Frank élénken. – Éppen befejeztem különféle munkákat. Az utóbbi évben figyelemre méltóan szorgalmas voltam, és már elhatároztam, hogy ezen a nyáron pihenésként egy kisebb utazást fogok tenni. Ha két, vagy legfeljebb három napot tudnál még rám várni, akkor

elkísérlek. Mi a véleményed? Egy ideig bolyonghatnánk a Rajna környékén.

– A legszerencsésebb gondolat – kiáltott fel Ernst örömmel. – Akár egy hétig is várok rád, hogy elkészüljél. Esetleg segíthetek? Ez tetszésemre volna, mivel önálló munkához ilyen rövid időre nem kezdhettek, de mégsem szeretném elfecsérelni az időt.

– Így annál gyorsabban fogunk elkészülni – válaszolta Frank nevetve. – Tehát köszönettel elfogadom az ajánlatot, és itt, a régi műtermedben duplán otthonosan fogod érezni magad.

Wiesbadenben

A két fiatalember, közben beszélgetve frissen nekilátott a munkának, hogy az elkövetkező napokban befejezzenek néhány kisebb képet, melyek szállítására Frank ígéretet tett. Hamarabb elkészültek, mint gondolták. A közös tevékenység során repültek az órák. A harmadik estére már fel is készültek az útra, és hogy egy percet se mulasszanak, az éjszakai vonattal el is indultak, hogy elvigye őket a síkvidékről a hegyekbe.

A rákövetkező este már kart karba öltve vándoroltak a csodaszép Rajna mentén, és szívük ujjongása hangos és vidám éneklésre készítette őket. Az egész világon csak egyetlen ilyen folyó van, és akinek szívét nem járja át vidám melegség, rácsodálkozva a látványra, ej, az mászkáljon csak továbbra is a lüneburgi síkságon, vagy ássa el magát a berlini homokban, mivel a földön már úgyszemjén jó semmire.

Vidám, boldog időt éltek át ott, és még maga Ernst is, aki hajlamos volt a búskomorságra, és sohasem érezte jól magát, magányosan vándorolva a maga útján, felélénkült a csodaszép természet hatására a mindig vidám és derűs Frank társaságában.

Mappáikkal először Bingenből indulva a hegyeken át Bacharachig vándoroltak, ennek szomszédságában elidőztek egy ideig, majd tovább haladtak Lurleifelsen és St. Goarschusen felé,

míg végül St. Goarban letanyáztak egy ideig, majd a Rajna jobbpartján továbbvándoroltak a Lahn elbűvölő torkolatáig. Teljesen céltalan bolyongás volt ez, és éppen azért volt vonzó, mert semmi napi kényszer sem nyomasztotta őket, miközben mappáik és vázlatkönyveik bőségesen gazdagodtak.

Így éltek boldogan négy héten át, mikor Frank elsőként gondolt a hazafelé vezető útra, mivel vissza kellett térnie M.-be, hogy nekilásson néhány megígért munkának. Trautenau még el akart jutni Kölnbe, az volt a szándéka, hogy ott még elidőzik valamennyi ideig, viszont legalább addig nem akart elválni barátjától, míg amaz a Rajna mentén halad, és elhatározta, hogy elkíséri Mainzig vagy Castellig, majd onnan folytatja szép útját lefelé a folyó mentén Kölnig.

Azonban ezt a visszafelé vezető utat sem siették el, mivel egy hétnyi idő nem számított, és néhány látnivalót eddig még nem tekintettek meg, most pedig pótolni akarták, amit eddig elmulasztottak.

Így Bieberichbe is eljutottak, és Franknak, aki eddig még sohasem látott játéktermet, kedve támadt néhány órára átugrani Wiesbadenbe. Ernst természetesen csatlakozott hozzá, és mivel már sötétedett, elhatározták, hogy éjszakára ott maradnak, majd a kora reggeli vonattal egyikük visszafelé tart, a másikuk pedig folytatja útját Köln felé.

Élénk életre találtak, hiszen Wiesbaden a játékbarlangok paradicsomának tekinthető. A sétányokon tolongtak a kiöltözött emberek, a játékszalonokban pedig olyannyira érték egymást a fejek a zöld asztal körül, hogy a közelébe sem lehetett jutni.

Persze bőségesen akadtak kíváncsiskodók is a nézelődők között, akik csak látni akarták, ki milyen tétet tesz, és ki lesz szerencsés nyertes. Legtöbbjük azonban mégis, engedve egyes játékosok pillanatnyi sikerének, képtelen volt ellenállni a csábításnak, hogy kisebb összeget megkockáztasson. Csak miután a krupié könyörtelen botjával magához húzta a pénzt, ami talán isten tudja, mennyire szükséges lett volna családjá számára, szégyenkezve vissza-

húzódott, és igyekezett elveszni a tömegben. Senki sem figyelt azonban rájuk, ezek mindössze csak aznapi legyek, molyok voltak, akik körüllibegve a gyertyák fényét, szárnyaikat enyhén megperzselve alkalmatlanná váltak azok további használatára.

A legmakacsabb játékosok, a törzsvendégek, ahogyan nevezik őket, puhán párnázott székeken foglalják el helyeiket közvetlenül az asztalnál kis táblácskával, melyeken a játék különféle lehetőségeit jegyzetelik, és igyekeznek, amennyire lehetséges, közömbösnek mutatkozni nyereséggel és veszteséggel szemben.

A két fiatalember egyáltalán nem értette a játékot, és még kevésbé gondoltak arra, hogy szerencsét próbáljanak, ahogyan mondaní szokták, ami helyesebben így szólna: pénzüket feláldozzák a zöld asztalnak. Csupán megfigyelni akarták a látványt, és erre kiváló alkalmat nyújtottak a játékban érdekelt emberek arckifejezései.

Miközben lassan ténferegtek ide-oda, csendes megjegyzéseket téve egymásnak, a szomszédos helyiségben hirtelen lövés dördült, és aki nem volt közvetlenül érintett a közelében lévő asztalnál, pillanatok alatt otthagyta, hogy megnézzé, mi történt. Persze nem számít ritkaságnak, hogy egy szegény kereskedősegéd, akit főnöke pénzbeszedéssel bíz meg, itt néhány óra, talán perc alatt mindent elveszít, mire golyót röpít a fejébe, vagy más módon vet véget életének. Azonban mégis ritka eset, hogy kétségbeesett elhatározását rögtön itt helyben végre is hajtsa. A kaszinónak persze kétségtelenül kellemetlen a helyzet, mivel az estről ezt követően sokat beszélnek az emberek és írnak az újságok.

A legtöbbben azonban tanúi akarnak lenni a történeteknek, csak a valódi és szenvedélyes játékosokat nem érdekeli. Mit is számít tulajdonképpen egy értéktelen emberélet, ami itt végződött a pompa és csomó arany közepén? Egy undorító, kellemetlen hulla, amit a felügyelők úgyis eltüntetnek amilyen gyorsan csak lehet, és a vért is kénytelenek felmosni a parkettről. Mindez tíz perc alatt elhárítható, talán még ennyi ideig sem tart.

A két fiatal barát szinte akaratlanul arrafelé kezdett igyekezni, ahol ezúttal „A Rajna átka” nevű pokoli játék ismét áldozatot követelt, de nem volt lehetséges hamar odajutni, mert az asztaloktól hirtelenül arrafelé igyekvő tömeg pillanatokon belül teljesen megtöltötte a szomszéd helyiséget. Lassacsckán végül az asztal közelében tartózkodók mégiscsak arrafelé tolakodtak, és éppen balra akartak húzódni, hogy szabadabb helyhez jussanak, amikor Frank hirtelen szinte görcsösen megragadva érezte karját, és amint csodálkozva arrafelé fordult, megpillantotta barátja hamuszürkévé vált arcát, szemével a még mindig foglalt asztal felé meredve.

Mivel fogalma sem volt róla, mit kezdjen Trautenau viselkedésével, követte annak tekintetét, de semmi feltűnőt sem vett észre. Az asztal körül szokásos alakok ültek, urak és „hölgyek”, legalább is elegánsan kiöltözött, mélyen dekoltált és gyakran teljesen feleslegesen puccos öltözkében egy ilyen társasághoz, leginkább idősebb, kiélt és szenvedélyes ábrázatú uraságok társaságában, előttük ezüst és arany kupacokkal, melyekből olykor-olykor számolatlanul kisebb tételeket emeltek le csak úgy érzésre, és tettek meg valamely pontra, vagy a megnyert összeget ismét gondosan a többi mellé rakták. Ezeket az embereket sem zavarta a szomszéd helyiségben eldőrdült lövés, mit is érdekelt őket bármiféle ostoba idegen, akinek még csak annyi taktikája sincs, hogy jelentéktelen életét a játéktermeken kívül élje le. Fáradságot sem érdemelne, akár csak a fejüket is arrafelé fordítani, még kevésbé saját esélyüket miatta kockáztatni.

– Mi van veled? – suttogta oda Frank a barátjának. – Kék foltokat szorítsz a karomra.

– Ismered azt az urat, aki amott annál az asztalnál ül, és a mellette lévő hölgy éppen hátrafordul?

– A fehér ruhás hölgyre gondolsz?

– Igen.

– Nem, nem ismerem, az arca legalább is nem tűnik ismerősnek.

- A műtermedben a falon lévő képről sem jut eszedbe?
- Az őrnagy lenne? Ostobaság, te álmodsz.
- Csak felismerem az arcot, amit számtalanszor lerajzoltam, minden vonása annyira rögzült az emlékezetemben, hogy csukott szemmel is fel tudnám rajzolni rajzszénnel a falra. Istenemre mondom, tényleg ő az.
- És a fiatal hölgy?
- Clemence nem lehet, az szinte lehetetlen. Semmi esetre sem ülne le a zöld asztal mellé egy ilyen társaságban. Úgy tűnik, a fiatal férfihez tartozik, aki a széke mögött áll és folyamatosan suttog hozzá, valószínűleg a bank ellen játszanak.
- Minden bizonnyal tévedsz, Ernst.
- Hidd el nekem, kizárt a tévedésem ezzel az alakkal kapcsolatban. Nem azért festettem az ördögöt a falra, hogy ne ismer-ném fel bárhol, ha eléem kerül. Még mindig nem találod ismerős-nek az arcvonásait?
- Persze, valóban hasonlít az őrnagyra – válaszolta Frank, aki ekkor figyelmesebben kezdte nézni a férfit. – Csak a szakállát viseli másképp, mint korábban, most inkább francia divat szerint. Kezdetben franciának tartottam. Tényleg igazad lehet, de mit számít ez? Bizonyára más csöcselék társaságában jött át ide Franciaországból, és egy ideig itt kószál a fürdőhelyeken. Hagyd a fenébe, és gyere! Mit érdekel bennünket ez az ember?
- Bárcsak láthatnám egy pillanatra a mellette ülő hölgy profilját! – válaszolta Ernst, aki még mindig késlekedett, hogy köves-se a barátját.
- Akkor menjünk át a másik oldalra!
- Nem akarom, hogy észrevegyenek, legalább is most még nem. Addig nem, míg meg nem győződök róla, hogy tényleg ők azok.

A publikum kezdett visszatérni az asztalokhoz. Ilyen hamar eltűntették a másik helyiségből a hullát és a fatális esemény nyomait. A játékot semmi sem zavarhatta meg. Senki sem beszélt többé a szerencsétlen öngyilkosságáról, éppúgy, mint egyáltalán nem tűrték a zöld asztalok szentélyében a hangos társalgást sem. Mindenki csak suttogva beszélt.

A bábészkodók ismét a játékosok körül csoportosultak. Trautenau valamint Frank így észrevétlenül valamivel közelebb kerülhetett a felismert őrnagyhoz. Egyébként semmi veszély sem fenyegetett, hogy felfedezi őket, mivel tekintete egyetlen pillanatra sem került el az asztalt és a rajta lévő aranyakat. Mit is törődött a játékos a bábészkodókkal.

Frank egyébként semmit sem értett a játékból, Trautenaunak azonban ezzel szemben utazásai során többször is alkalma volt a játék megfigyelésére és követésére, így figyelmét hamarosan nem kerülte el, hogy az őrnagy meglehetősen nagy tételekben és meghatározott terv szerint játszik, miközben a mellette lévő hölgy, aki fejét ekkor még mindig elfordította, a bank ellenében játszik, és a mögötte álló fiatalembertől kér tanácsot, de nem lehetett Clemence. Magas, tekintélyes alkatúnak látszott, Ernst számára sokkal erőteljesebbnek tűnt, mint Clemence volt. Orcáinak kontúrja is teltebb volt, mint ahogyan ismerte. Csak a haja volt teljes mértékben hasonló, és aligha volt elképzelhető, hogy két személynek ennyire hasonló és tényleg pompás frizurája legyen. Az sem volt elképzelhető, hogy Clemence, a büszke, gyönyörű lány olymértékben lesüllyedne, hogy itt a zöld asztal mellett...

Ebben a pillanatban a fejét hirtelen elfordította, mivel a mögötte álló fiatalember magára hagyta, hogy odalépjen egy másik játékoshoz. Úgy tűnt, a hölgy keresni kezdi, tekintete még Trautenau alakját is súrolta, bár teljesen közömbösen, mivel testalkata nem olyan volt, mint azé, akit keresett.

– Istenem, ő az, Clemence! – sóhajtott fel Ernst, miközben riadtan hátralépett.

– Tényleg? – ez persze igen meglepő – mondta Frank. – Ez az asztal lenne a legutolsó, ahol keresném. Úgy tűnik, hogy egy kicsit meghízott.

A hódolója ekkor visszalépett a széke mögé.

– Gyere, Ernst, azt hiszem, eleget láttunk, hogy többre ne számítsunk. Úgy tűnik, a hölgy igen jól érzi magát új hivatásában.

Trautenau egy szóval sem válaszolt. A szíve összeszorult, elnehezedett a lélegzete, és most már magától is igyekezett kifelé a szabadba, mert tovább már nem bírta elviselni a látványt.

Érdeklődése korábbi szerelme iránt azonban mégiscsak túl élénk volt, hogy ilyen hirtelen le tudja rázni magáról, és mivel Frank is kíváncsi lett, szerette volna megtudni, hogy a házaspár milyen körülmények között tartózkodik itt, így szállodájukba visszaérve mindenekelőtt elkérték az üdülőhelyen tartózkodó vendégek listáját, hogy kikeressék a neveket, és ezzel egyúttal lakhelyüket.

Persze eltartott egy ideig, míg az abc sorrendbe szedett és terjedelmes aktát áttanulmányozták, de sehol sem találták meg a Reuhenfels nevet, sem a betűrend szerinti névsorban, sem pedig az egyes szállodák vendégei között. Esetleg állandó lakhelye lenne Wiesbaden? Ebben az esetben persze nem kerül a vendégkönyvbe, ámde a lakcímjegyzékben sem találták meg. Egyszer csak, amint Trautenau még egyszer átnézte az üdülővendégek listáját, tekintete megakadt a „Berg” néven, arra pedig emlékezett, hogy Reuhenfels a „Berg” helységnevet is viselte a Reuhenfels mellett. Kétségtelenül ő lehet a keresett személy, és „báró és felesége személyzettel együtt” lakóhelyeként „Hotel Kompelt” volt bejegyezve.

Tehát ha nem is álnéven, mindenesetre eltorzított néven utazott, ez pedig magyarázható volt azzal, hogy nem akarta szégyellni magát a múltja miatt. Az átszabott szakáll is erről tanúskodott, ami persze annyira megváltoztatta, hogy Frank nem is ismerte fel.

A két barát kíváncsivá vált, hogy többet is megtudjanak régi ismerőseikről. Különösen Frank, aki tudta, hogy M.-ben rendkívüli módon érdeklődnének utánuk, így elhatározták, hogy másnap délig Wiesbadenben maradvá kutatásba kezdenek, mivel aznap este ehhez már túl késő volt.

Ernst azonban képtelen volt emlékezetéből törölni azt a képet, ahogyan Clemencét a játékasztalnál látta. Mennyire megváltozott, teljesen átalakult az eltelt néhány év alatt. Vagyontalan azonban mégsem nem lehetett, mivel még mindig pompás öltözetet viselt, de hová lett arcvonásainak kedves kifejezése? Hová a szerény szűziesség, amit annak idejét látni vélt benne? Persze még mindig szép volt, csodaszép, mint annak idején, a változást mégis előidézhette a környezete. Mindenesetre Ernst úgy vélekedett, hogy elveszítette szelíd nőiességét, mely annyira elvarázsolja és lebilincseli a férfiak világát. Tekintete is, ahogyan körülnézett a játéktérben, sokkal inkább tűnt kihívónak, mint amennyire szerette volna, a játékasztalnál pedig mintha otthon érezte volna magát. Még az is eszébe jutott, hogy kis bot volt a kezében, amivel magához húzta a pénzt, és egy jegyzetömb, a játék alakulásának rögzítésére, a régi játékosok szokása szerint. Hogyan sülyyedhetett ilyen mélyre az eltelt néhány év alatt?

Ezek a gondolatok kínozták és töprengett rajtuk, míg végül belefáradt és elaludt.

Másnap reggel Ernst korán kelt. Fürdőhelyen a hosszú alvás egyébként sem szokás, mivel a kúra is sok mozgást igényel, és a hölgyek tudják, hogy egyszerű reggeli öltözetükben gyakran ép-poly csinosak, vagy gyakran a valóságban még sokkal csinosabban is néznek ki, mint délután társasági öltözetük teljes pompájában. Az üdülő előtt, a csillogó tó környékén, melyben szökőkutak lövellnek a magasba, már számos hölgy rőtta reggeli sétáját pohárral kezeikben, akik egyáltalán nem úgy néztek ki, mintha bármiféle bajuk lenne, ami miatt inniuk kellene az utálatos gyógyvizet. A látszatra azonban adni kell. Bár szórakozásból, ideggyengeségre hivatkozva látogatják a fürdőhelyeket, tulajdonképpeni céljuk mégis csak az, hogy értékes, erre a célra készített különleges

ruháikat mutogassák, de a kúra alól mégsem vonhatják ki magukat, mert különben bekövetkezhet az a kellemetlen eset, hogy férjük a következő szezonban megtagadja az utazáshoz szükséges pénzt, és már maga a gondolat is rettenetesnek számít. Azt már nem, inkább isszák a gyógyvizet.

Frank otthon maradt, hogy megírjon néhány halaszthatatlan levelet, melyben jelzi, hazaérkezését, mivel eldöntötte, hogy elindul hazafelé. Ernst ezzel szemben mindenekelőtt sétálni indult az üdülő felé, hátha ott ismét találkozik Clemencével. A zenekar éppen az elkerülhetetlen korált játszotta, hogy arról közvetlenül ezt követően egy vidám skót zenére váltson. A sétáló fürdővendégek között azonban eredménytelenül kereste a fiatalasszony kedves, ismert arcvonásait. Semerre sem pillantotta meg. Persze Wiesbadenben másfelé is lehetett gyógyvizet inni, sokfelé fürödni is, lehetséges, hogy azok környékén tartózkodik valahol, de az utcákon kifelé haladva el is kerülhatték volna egymást, ezért elhatározta, hogy betér az üdülők listáján jelzett hotelbe, hogy ott megpróbáljon közelebbit megtudni a házaspárról.

Clemence egyébként ezen a reggelen nem az üdülővendégek tolongó közelségében tartózkodott, sem itt, sem pedig a város más részén, hanem az elhunyt hercegnő emlékművétől nem messze egy igen elegáns fiatalember karján sétált lassan a fák között, ugyanannak a társaságában, aki előző este a kaszinóban a széke mögött állt. Úgy tűnt, valami komoly dologról társalognak, melyben azonban nem mélyültek el annyira, hogy időnként ne pillantottak volna félénken jobbra-balra, mintha attól tartanának, hogy valaki esetleg megfigyelheti őket.

– Az ég szerelmére mondom, Armand, nem bírom tovább – panaszkodott a fiatalasszony. – Napról napra egyre durvább és elviselhetetlenebb lesz, mint egy igazi ördög. Ah, milyen igaza volt annak a fiatal festőnek, aki a képemen ördögi vonásokkal tüntette fel.

– Csak még egy kis időt adj nekem, Clemence – kérte Armand. – Hiszen tudod, hogy nem hagyhatom magára a húgomat, és legkésőbb egy héten belül, de talán már korábban is visz-

szajön a férje. Akkor majd kitalálunk valamit, miként tudunk megszökni innen.

– Akkor már késő lesz – válaszolta Clemence komoran –, mivel tegnap este közölte velem, hogy a napokban elhagyjuk Wiesbadent.

– Merrefelé akar továbbállni?

– Maga sem tudja, vagy meg sem mondaná nekem, mivel sejti, hogy mi ketten tervezgetünk valamit, legalább is felébredt benne a gyanú. Úgy tűnik, csak azért akar távozni innen, hogy elválasszon bennünket.

– Már ilyen hamar? – kiáltott fel Armand rémülten. – Ó, nem veszíthetlek el, Clemence, hiszen nyomorulttá válnék egész életemre.

– De mit tehetek, hogy megakadályozzam, és a kedvedre legyek, mondd meg Armand, mit tegyek?

– Megírhatod nekem, bárhová is mentetek, és néhány napon belül utánatok megyek.

– Attól tartok, hogy szándékosan túl messzire fog vinni innen – sóhajtott a szegény asszony. – Valami vétség terhelheti, történt valami az utóbbi időben, amiről fogalmam sincs, de ennek különböző jelei vannak. Nem véletlenül viseli másként a szakállát, mint korábban, ami most teljesen más megjelenést kölcsönöz neki. Éjszakánként gyakran riad fel ijesztő álmoktól. Párnája alatt az ágyban állandóan megtöltött revolvert tart, mintha attól félne, hogy rátámadnak. Kétségtelenül történhetett valami, és azóta egy pillanatra sincs nyugta. Alig tartózkodunk nyolc napja valahol, valami ismét tovább űzi, ráadásul az utóbbi időben gyakran beszél Angliáról és Amerikáról. Ha engem is magával vinne, más lehetőségem nem marad, mint életemnek véget vetni a hullámokban.

– Clemence! – kezdte kérlelni Armand.

– Tényleg megtenném, Armand – kiáltotta szenvedélyesen az asszony. – Pillanatnyilag azonban erre még nincs szükség, még van számomra egy lehetőség, ha szilárdan megbízhatok benned.

– És kételkedsz bennem?

– Nem, de akkor határozz meg nekem egy helyet, ahol várhatok rád, és holnap reggel egyedül oda utazok. Minden reggel, ahogyan Kuno gondolja, a kúthoz megyek gyógyvizet inni. A vonat gyorsan elvisz innen, és akkor...

– De ebben az esetben ki másra esne a gyanúja, mint énrám? – kiáltott fel Armand –, és akkor többé nem tévesztene szem elől. És hogyan is utazhatnál egyedül? Ez így nem megy.

– Csak nem gondolod, hogy félek?

– Nem, de egy magányosan utazó hölgy, aki mindenütt feltűnik, könnyen követhető, és ahogyan beszélik, neki számos megfigyelője van, engem azonnal figyeltetne, és ha követnélek, elárulnák a menekülésünket. Senki sincs itt, akit közelebbről ismernél, akire rábízhatnád magad, hogy legalább Reuhenfels tévútra legyen vezetve? Biztosra kell mennünk, vagy minden elveszett.

– Senkim sincs – válaszolta Clemence tompa hangon. – Senki más, mint Kuno pimasz játékos társa, aki bár hajlamos lenne egy ilyen kalandra, de képtelen lenne segítséget nyújtani egy szegény, boldogtalan asszonynak. Hiszen te magad is ismered őt.

– Akkor megpróbálok én magam találni valakit – válaszolta Armand némi szünet után. – Így kell tennem, mert képtelen lennék elviselni az életet, ha tovább tudnák annak a nyomorultnak az erőszakos uralma alatt.

– De az idő sürget, gondold meg, Armand, hogy talán már holnap késő lesz!

– Hol beszélhetnék még veled ma este egy pillanatra?

– A második urnánál, ahol tavaly először találkoztunk – válaszolta Clemence rövid gondolkodás után. – Amikor Kuno ma este a kaszinóba megy, valamilyen kifogással otthon maradok. Ez nem

lesz feltűnő számára. Ilyet már gyakran tettem, mert hosszas tartózkodás a gázlámpák közelében gyakran okoz fejfájást nekem. Ilyenkor este nyolckor szoktam utána menni. Te viszont nem hiányozhatsz a teremből. Fél nyolckor igyekezz egy pillanatra kijönni! Pont ekkor ott leszek az urnánál, és még ma este mindent összeszomagolok, hogy bármely pillanatban eltűnhessek.

– Egész életemben hálásan fogok gondolni erre, Clemence – válaszolta Armand szívélyesen. – De még egy kérdés: Apádról már régen nem hallottál valamit? Hozzá kéne eljutnunk, hogy oldja a köteléket, ami ehhez a durva fickóhoz köt téged. Te magad mondtad, hogy ő már szakított Reuhenfels-szel.

– Valóban. Bármennyire is szorosnak tűnt korábban a barátságuk, mégis összevesztek. Azt nem tudom, hogy mi történt, ketjük között azonban kemény szavak hangzottak el, és amikor elutaztunk, még el sem búcsúzhattam apámtól. Úgy tűnik, újabban mintha megértőbbek kezdenének lenni egymás iránt. Később járunk nála, Párizsban, és Reuhenfels titokban gyakran találkozott velem, míg végül apám egy szép napon anélkül, hogy nekem említést tett volna róla, elutazott. Csak Reuhenfels közvetítésével üzent meg, hogy talán egy-két hétig lesz távol, de mivel a férjem addig nem akart várni, útnak indultunk a Rajna menti fürdőhelyek felé, először Emsbe, majd Baden-Badenbe, és végül ide.

– De apád remélhetőleg most megint Párizsban van?

– Nem tudom. Azóta semmi hírem sincs róla, jöllehet már háromszor is írtam neki, tartózkodási helyünket viszont olyan gyakran változtattuk, hogy válasza elveszhetett. Húha, emberek közlelednek, hagyj most magamra, Armand, nem szabad, hogy együtt lássanak bennünket!

– Tehát ma este fél nyolckor.

– A második urnánál. Ó, bárcsak már túl lennénk a holnapi napon! – sóhajtott.

Armand magához vonta, és megcsókolta sápadt arcát, de ő gyorsan elfordult és elsietett az ösvényen, miközben Armand be-

lépett a legközelebbi bokor mögé, ahonnan egy másik úton magányosan visszatért a városba.

Ebben az időben, vagy valamivel később Trautenau felkereste a Kompelt hotelt. Gondolta, iszik egy csésze kávé és elkezd újságot olvasni, közben talán adódik rá alkalom, hogy beszélgetni kezdjen valamelyik pincérrel. Ebben a napszakban a hotel helyiségei az alsó szinten általában néptelenek.

A főpincér, aki az ablaknál állt, és mivel az égvilágon semmi dolga sem akadt, kibámult az utcára, és készségesen hajlandó volt beszédbe elegyedni a magányos vendéggel. Saját maga is kíváncsnak találta, hogy valamivel agyoncsapja az időt. Trautenau kezdetben nem volt direkt célratörő, hanem először általánosságban érdeklődött a szezonnal kapcsolatban, aztán megkérdezte, hogy a hotel teljes mértékben foglalt-e, és lapozgatni kezdett az üdülővendégek listájában.

– Ah, itt ez a név, „zu Berg” – szólalt meg hirtelen. – Ezt a famíliát ismerem, csak arra lennék kíváncsi, melyik ágáról van szó. Talán tudna nekem felvilágosítást adni, főpincér úr?

– Egy úrról és egy hölgyről van szó, valamint velük van még egy komorna is, egy nagyon kedves, kis francia nő, harapni való, én mondom önnek.

– Még fiatal?

– Legfeljebb tizennyolc éves.

– Nem a komorna érdekel, hanem a házaspár.

– Ja, vagy úgy. Azt hittem a komorna iránt érdeklődik. Nos, hát az úr negyven körüli, felesége előkelő jelenség, legfeljebb huszonkét éves lehet. De a házasság boldogtalannak tűnik.

– Valóban?

– Állandó veszekedés és botrány, amikor itthon vannak. A férj féltékeny természetűnek tűnik, és talán van is rá oka. Édes istenem, a fürdőhelyeken minden megtörténhet, egyáltalán nem is érdemes foglalkozni vele.

A pincért közben elhívták, és Trautenau gondolataiban elmélyedve magára maradt. Csendben maga elé bólintott, hiszen beigazolódta leg súlyosabb aggodalmai. Szegény Clemence! Milyen igaza volt, amikor óvva intette ettől az embertől, de a lány akkor meg sem akarta hallgatni, mostanra pedig boldogtalanná vált, talán egész életére. De ő maga most mit is tehetne? Semmi joga sincs arra, hogy beavatkozzon teljesen idegen emberek családi életébe. Mit számít az, hogy szerette, talán még most is szereti? Felállt. Minek is maradna tovább itt Wiesbadenben, ahol csak fájdalom, az elveszett remények miatti kesergés tölti ki minden óráját. Még délben el akart utazni.

Ezzel az elhatározással fogta a kalapját, és elindult a kijárat felé, de egyszer csak az előtér felől heves szóváltást hallott. Egy úr és egy hölgy vitatkozott igen élénken francia nyelven, és a hölgynek éppen csak az utolsó szavait sikerült megértenie, aki határozottan kijelentette:

– Egy vadállat vagy, és esküszöm neked, hogy ettől a pillanattól kezdve... – Itt hirtelen elhallgatott, mert észrevette az idegent. Clemence volt az, haragtól sápadt arccal, ami azonban hamar elszínesedett, amint tekintete a hirtelen felismert festőre tévedt.

Ernstnek nem volt lehetősége gyorsan elfordulni, és bár szívesen elkerülte volna a találkozást, nem maradt más választása, mint egyenesen továbbmenni, és elhaladni a házastársak mellett. Még köszönnie is kellett, mivel a fiatalasszony tekintete határozottan, de szinte riadtan meredt rá. Megemelte a kalapját. Úgy tűnt, hogy az őrnagy is felismeri, habár pontosan nem tudja, honnan az ismeretség. Szinte akaratlanul emelte meg ő is a kalapját, még utána is fordult, aztán elindult felfelé a lépcsőn a feleségével.

Clemence követte a férjét, de ő is vetett egy pillantást hátrafelé. Lassan haladt felfelé a lépcsőn, és Trautenau látta, hogy közben leveszi egyik kesztyűjét. Ekkor megállt, fejével hátrafordult, és meglátta, hogy Trautenau tekintete még mindig döbbenet mered felé. A fiatalember ekkor észrevette, hogy valami fehér hullik le a ruhája mellett a lépcsőre, de az asszony nem nyúlt le

érte, hanem tovább ment a férje után, szaporább léptekkel, mint az előbb.

Ez meg mi volt? – Jelzés a számára? Trautenau nem talált magyarázatot, hiszen elképzelhető lenne, hogy Clemence Joulard ily módon jelzést hagyna hátra a számára? Azt mindenesetre látta, hogy ott maradt valami. Talán csupán véletlenül vesztíthette el és, ebben az esetben a pincérrel felküldheti neki.

Az őrnagy és Clemence már eltűntek odafent a folyosón. Ernst néhány lépéssel felszaladt a lépcsőn, ahol egy fehér, még meleg kesztyűt talált, benne egy névjeggyel, rajta alig olvashatóan finom írással „*Clemence zu Berg, született Joulard*” név állt. A kártya a felső szélén hatszor be volt tépve.

Odalent a pincér az ajtóhoz lépett. Ernst kezében gyorsan elrejtette a zsákmányt, és éppen el akarta hagyni a hotelt, mivel sürgősen Frankkal szeretett volna beszélni, miként kellene eljárnia. Minden olyan gyorsan történt, hogy gondolatait alig tudta összeszedni.

– Ők voltak azok – suttogetta oda neki a pincér, miközben hüvelykujjával a válla felett a lépcső felé mutatott, amikor el akart menni mellette. – Fura egy alak, mi? – kacsintott felé ravasz mosollyal, és szalvétáját a karja alá csapva eltűnt a konyhában.

Ernst szapora léptekkel a szálláshelyük felé igyekezett, de barátjával már útközben találkozott, aki éppen a leveleit vitte a postára. Minden további nélkül karon ragadta, és miközben tovább haladtak az utcán, elmesélte neki az utóbbi óra eseményeit, valamint mindazt, amit a pincértől hallott a házaspárról.

– Hm, mutasd csak nekem azt a névjegyet! Clemence de Joulard, kis hiúság, és hat betépés a szélén.

– A tépések véletlenül kerülhettek rá.

– Persze az is lehet, de nem hiszem. Von Reuhenfels asszony nem úgy tűnik számomra, mint aki véletlenül tesz bármit is.

– De akkor meg mit jelenthet?

– Ha jelent valamit, akkor kétségtelenül egy számot, tehát hat, és ebben az esetben csak azt jelentheti, hogy hatkor. Bizonyára szeretne találkozni veled.

– Ez elképzelhetetlen.

– Ugyan már, mi ne lenne elképzelhető egy fiatal, furfangos asszony esetén, ráadásul, ha a férje egy zsarnok?

– Az eltelt néhány év nem rongthatta el ennyire, vagy a férje az ördögnél is rosszabb. Először is korábban nem ismerted annyira, csak úgy távolról, és az ember tényleg nem tudhatja, mi minden történhetett azóta. Talán valamihez a segítségemet szeretné kérni.

– Figyelj rám Ernst! Ha megfogadod a tanácsomat, akkor határozottan kitérsz a hölgy útjából. Most már tudjuk, amit a párocskáról tudni akartunk, és valószínűleg mindent, amit egyáltalán megtudhatunk. Ha veszekednek, vagy békétlenségben él a férjével, úgy egy idegen ebbe természetesen nem avatkozhat bele. Én legalább is távol tartanám magam tőlük. Különben mit is tudnál segíteni neki? Tehát indulj el velem együtt, öreg barátom! Ma délután fél háromkor, vagy háromkor, pontosan nem tudom, majdnem egyszerre indul két vonat ellentétes irányba, az egyik Frankfurtba, a másik Kölnbe. Én mindenesetre használni fogom az egyiket, te pedig foglalj helyet a másikban és hagyd a kegyelmes asszonyt, hogy egyedül egye meg, amit főzött.

– Szegény Clemencem.

– Ne légy unalmas, sőt, szentimentális! – folytatta Frank. – Fogalmad sincs róla, hogy milyen kellemetlen helyzetbe hozhat téged egy ilyen téboly.

– És ma délután tényleg el akarsz utazni?

– Kénytelen vagyok. Holnaputánra határozottan jeleztem érkezésem M.-be, és legalább félnapnyi, talán több is, dolgom van Frankfurtban. Tovább semmi esetre sem maradhatok itt.

Ernst mélyen elgondolkodva járkált egy ideig a barátja közelében. Határozatlan volt, mit is kellene tennie. Őszintén bevallotta magának, hogy Franknak teljesen igaza van, de szíve egyre csak arra készítette, hogy szolgálatára legyen annak, aki hosszú éveken át számára nem csupán a női szépség, hanem egyúttal minden női erény ideálja is volt. A belé vetett hitet legalább is ilyen gyorsan nem tudta lerázni magáról.

- Tehát elindulsz a koradélutáni vonattal Kölnbe?
- Nem tudom – válaszolta Ernst szórakozottan. – Még tényleg nem tudom, Frank.
- Tévedsz, ha azt hiszed, hogy maradásoddal szívességet tehetsz a hölgynek.
- Valószínűleg nem fogok ismét találkozni vele. Csak távolból akarom megfigyelni még egy napig. Viselkedése lesz mérvadó a számomra.
- Mondanék neked valamit, fiacskám – jegyezte meg Frank.
- Egy régi, tiszteltre méltó közmondás: Aki nem hallgat a szép szóra, annak éreznie kell valamit. Úgy tűnik számomra, hogy a legjobb úton vagy ebbe az irányba. Gyere velem – fűzte még hozzá – tegyél egy kis kerülőt Frankfurton keresztül. Szavamat adom, hogy igen nehéz szívvel hagynálak itt, és bárcsak Isten úgy akarta volna, hogy soha az életben ne lássuk ezt az átkozott Wiesbadent.
- Mégsem vagyok annyira gyerek, Frank, hogy valami ostobaságot kövessék el. Jobban kellene bíznom bennem.

Frank felsóhajtott, de a dolgon nem lehetett változtatni. Ernstnek tényleg magának kell tudnia, hogy mit szándékozik tenni. Így tovább mentek szálláshelyük felé, hogy legalább az utolsó órákat együtt töltsék el. Frank később a pályaudvar felé vezető rövid úton persze komolyan igyekezett rábeszélni barátját, hogy legalább Reuhenfels házáat kerülje el messziről, de Ernst szótlan maradt, mert az említett névjegy képe kavargott a fejében. És ha Clemence tényleg a segítségét akarja kérni? Persze be kellett volna magának, hogy semmi hasznára sem lehet, csak arról akart

meggyőződni, hogy Clemence nem boldogtalan, aggodalmait alaptalanok, aztán ismét felmerült előtte az asszony képe, ahogyan tegnap este a játékasztalnál látta, aztán meg arra gondolt, korábban milyennek ismerte, és mennyire szerette. Végül is a legjobb az, ha megfogadja Frank tanácsát. Ha a holmija nála lenne, tényleg elkísérné, de nem ez a helyzet.

– Ne aggódj miattam, Frank! – szólt be neki a kupéba még halkán. – Minden bizonnyal tisztességesen fogok cselekedni. Belátom, hogy a pillanatnyi valóság nem felel meg annak, amit szeretnék, így inkább megspórolok egy még keserűbb csalódást. Nem fogom meglátogatni a hölgyet, hanem a kesztyűt egyszerűen leadom a hotelben.

– Tényleg megígéred ezt nekem?

– Itt a kezem.

– Ezzel meg vagyok elégedve, és a kedvemért tedd meg, hogy amilyen gyorsan csak lehet, elutazol Kölnbe.

A mozdony élénken fűttyentett, a szerelvény megmozdult, Ernst még egyszer gyorsan kezét nyújtott a barátjának, aztán a hosszú dobozsor elhúzott a peron mellett. Egyre gyorsabban gördültek a kerekék, és néhány perccel később már csak egy sűrű gőzfelhő mutatta a távolban, hogy merrefelé tart a távozó vonat.

Ernst lassan visszaballagott a városba, de nem érezte jól magát a házsorok között. Kikíváncozott a zöldbe, hogy ott töltsön el néhány órát. Késő este indul még egy vonat Bieberich felé, azzal elutazhat, a „Rajnai udvar” fogadóban eltölti az éjszakát, és másnap reggel az első vagy második hajóval elindul lefelé a szép folyón.

Persze arra is gondolt, hogy elhaladva a hotel mellett leadja a talált kesztyűt, és csak a névjegyet tartja meg emlékként, de erre is volt még idő. Persze nem akarta bevallani magának, de mégis inkább vár hat óráig. Szilárdan elhatározta, hogy nem fogja keresni Clemencét, hiszen ezt a barátjának is megígérte, de mégiscsak tudni akarta, hogy a hatszor betépett névjegynek van-e valami

jelentése, vagy csak egy ártalmatlan, de mégiscsak csodálatos véletlen játszotta a kezébe.

Kétségtelen, hogy csak véletlen lehetett. Minél többet gondolkodott rajta, annál inkább meggyőződött erről. Jeladás lett volna? Hogyan lett volna képes az asszony ilyen gyors döntésre, sőt, ráadásul azonnal még cselekedni is, mivel az egész, attól a pillanattól kezdve, amikor felismerte, addig a pillanatig, amikor a kesztyű a földre hullott, alig két perc telt el. Nem, Clemence mégsem volt ennyire dörzsölt, és ha most saját maga menne el hozzá, hogy visszavigye a kesztyűjét, kétségtelen, hogy kinevetné, vagy akár még sértve is érezné magát, hogy egy ilyen apróság miatt molesztálja. Ilyen megalázásnak nem teheti ki magát. Ha nem is tett volna ígéretet Franknak, most mégis szilárd volt az elhatározása, hogy a kesztyű visszajuttatását a pincérre bízza.

Csak az volt a különös, hogy egész sétája során mindig és kizárólag Clemence foglalkoztatta. Volt néhány hely, ahonnan elbűvölő kilátás nyílt a városra és a völgyre, de ezeket észre sem vette. Tekintete kizárólag az útra meredt, és anélkül, hogy tudatosan választotta volna útját, úgy tért vissza a város felé, hogy ne-hogy elmulassza a hat órát.

A viszontlátás

Tényleg pontosan ért a térre, ahol a hotel volt. Az órák éppen ütni kezdtek, amikor a téren át az épület felé igyekezett. Figyelmesen felnézett az ablakokra, hátha valamelyikben megpillanthat egy női alakot, de eredménytelenül. Sehol sem mutatkozott senki, és csak az első emeleten volt leeresztve a függöny az egyik ablakon, így természetesen nem vehette észre, hogy áll-e mögötte valaki. De mit is törődik most ezzel, hiszen Franknak szavát adta, és még csak érdeklődni sem akart a házban, hogy az uraság melyik emeleten lakik, hogy leadja a megtalált kesztyűt. Más szándéka nem volt, ez pedig néhány másodperc alatt megtörténhet. Aztán hazamegy, bepakolja a bőröndjét, és örökre elhagyja Wiesbadent.

Amint belépett a hotelbe, egy fiatal lány szaladt le a lépcsőn szapora léptekkel. Úgy tűnt, hogy nagyon siet. Ernst az ujjai között tartotta a könnyű kesztyűt, és éppen az étterem felé akart indulni, amikor a lány direkt felé igyekezve, barátságos mosollyal, valamelyest idegen akcentussal megszólította:

- Azt a kesztyűt a kezében, talán itt találta a házban, uram?
  - Persze, kisasszonyom – válaszolta Ernst. – Éppen arra készültem, hogy leadjam. Talán ismeri?
  - Igen, természetesen – válaszolta a fiatal lány átvéve és megnézve a kesztyűt. – A kegyelmes asszonyomé.
  - Akkor kérem, adja át tiszteletem a hölgynek, és mondja meg neki, hogy...
  - De nem akarja személyesen felvinni neki? Ötös számú szoba az első emeleten. Csak kopogtatnia kell.
  - Nem merészelhetem egy ilyen apróság miatt zavarni a hölgyet – vélekedett Ernst, és el akart fordulni.
  - De hiszen ő maga küldött le engem – válaszolta szinte bosszúsan a fiatal, rátermettnek tűnő lány. – Ha azt mondom önnek, hogy a hölgy örülni fog, ha láthatja, akkor nyugodtan felmehet. Maga egy igazi német, mössziő. Honfitársaim közül bármelyik már régen felszaladt volna a lépcsőn.
- Ernst elvörösödött, mert most már kétség sem maradt, hogy a hat betépés a névjegyen szándékos jeladás volt, és most elutasíthat egy direkt meghívást? Persze szavát adta Franknak, hogy nem fogja felkeresni Clemencét, de számít ez most? A hölgy a komornájával kéreti, hogy vigye fel a kesztyűt, és nevetlenség lenne, ha nem tenne eleget kérésének.
- Ötös szoba? – kérdezte.
  - Igen, a lépcsőn felérve a folyosón, baloldalon a harmadik ajtó. El sem tévesztheti.

Felszaladt, és már ott is volt az említett ajtó előtt, és milyen hevesen vert a szíve! Alig kopogtatott, máris hallható volt jól érthetően a válasz:

– Szabad!

És amint kinyitotta az ajtót, Clemence ott állt előtte a szoba közepén, üdvözlésként kezét nyújtva felé.

– Nagyon kedves öntől – szólalt meg barátságos hangon –, hogy nem feledkezik meg régi barátairól.

– Kegyelmes asszonyom – dadogta Ernst zavartan, mivel nem talált magyarázatot a megszólításra, hiszen a Joulard féle házban sohasem barátként, hanem idegen művészként kezelték. A felé nyújtott kezét azonban elfogadta, tisztelettudóan ajkához emelte, majd elfogódottan így szólt: – Mindenekelőtt engedje meg, hogy visszaadjam a tulajdonát, amit ma reggel véletlenül találtam meg itt a házban. Nem is merészeltem volna...

– Trautenau úr – válaszolta a hölgy komoly, de mély érzéssel. – Hagyja kérem a bocsánatkéréseket, erre most nincs időnk, mert számomra még a percek is meg vannak számlálva. Csak két szóval kell és szeretnék is visszatérni a korábbi, boldog időre. Tudom, annak idején nem voltam közömbös az ön számára.

– Clemence! – kiáltott fel Trautenau megindultan.

– Erről egy szót se többet – hárította el Clemence. – Éreztem, de túl késő volt, a sorsom már megpecsételődött. Kénytelen voltam szigorúan közömbösnek mutatkozni, és saját magam korlátok között tartani, de nem felejtettem el, hogy annak idején ön volt az egyetlen barát, aki figyelmeztetni merészelt engem, bár a figyelmeztetését nem fogadhattam meg.

– Bárcsak lehetséges lett volna! – sóhajtott fel Trautenau.

– Szívesen tettem volna, de most már késő – folytatta élen-kebben. – Legalább is késő a történetek jóvátételéhez, de nincs késő a további szerencsétlenségek, a legrosszabb megelőzéséhez,

és ön az egyetlen lehetséges barát, akihez fordulhatok. Hajlandó lenne segíteni nekem?

– Ó, ha erőmből kitelik, nagyon szívesen – kiáltott fel a fiatalember, aki ebben a pillanatban megfélemedezett Frank minden figyelmeztetéséről. – Csak azt mondja meg, hogyan, mit kell tennem!

– Reuhenfels férjemnek, aki rabszolgaként kezel engem, az a szándéka, hogy magával hurcol Angliába vagy Amerikába, ahol teljesen elveszett lennék a kezei között, mivel ott már egyáltalán nem lenne barátom, aki megvédehetne durva tettelegességeitől.

– Csak nem merészelt ilyet is megtenni? – kiáltott fel Ernst döbbenten.

– De igen, meg merte tenni – válaszolta Clemence borúsan. – Már csak egyetlen menekvés maradt számomra, a szökés.

– De hová? Kihez? – kiáltott fel rémülten Trautenu, mert pillanatnyilag a legnagyobb zavarban lenne, ha ki kellene jelentenie, hová tudná saját maga megszöktetni szerelmét, bár már a gondolat is boldogsággal töltötte el a szívét.

– Ne aggódjék! – nyugtatta meg azonban Clemence. – Van elég pénzem a szökéshez, és azt is tudom, hová mennék. Apámhoz szeretnék visszatérni, aki Párizsban lakik. Ő az egyetlen, aki védelmet nyújthat, és meg is fog védeni engem, de szegény gyenge nőként nem indulhatok neki egyedül a világnak. Egy erős kar támaszára van szükségem, és ha valaha csak egy kicsit is kedvelte szegény Clemencét – fűzte hozzá még lágy hangon –, akkor segítse hozzá a meneküléshez ebből a borzalmas nyomorúságból.

– Mondja meg, mit kell tennem! – kiáltotta a fiatal festő, alig tudva uralkodni magán a csábító hang hallatán. – Bármit is kíván tőlem, testben és lélekben készen állok a szolgálatára.

– Tudtam – válaszolta Clemence, megragadva Ernst kezét, és egy könnyecseppel a szemében felnézett rá. – Ezerszer köszönöm, kedves, drága barátom. De most gyorsan lépünk a tettek mezejére

– fűzte hozzá élénkebben –, a továbbiakat majd megbeszéljük útközben. Készen áll az útra?

– Bármely pillanatban.

– Rendben van. Ma este már nem lehetséges. Most indulnom kell a kaszinóba, mert Reuhenfels hiányolna, és azonnal keresni kezdene. Holnap reggel hatkor indul egy vonat Bieberichbe. Reuhenfels sohasem kel fel hét előtt, és olyankor mindig tudja, hogy a kúthoz mentem gyógyvizet inni. Nyolc előtt, amikor szokás szerint vissza szoktam térni a reggelihez, nem fog gyanakodni.

– És merre megyünk tovább Bieberichből?

– Ezt megbeszéljük holnap reggel útközben. Most menjen kérem, nehogy valaki gyanút fogjon az isten szerelmére, mert akkor minden elveszett. Csak a francia határig kísérjen el, vagy ha további áldozatra is hajlandó, akkor egészen Párizsig, apám karjaiba. És még valami. Ma este ne menjen a kaszinóba! A férjem felismerte. Nem rögtön, amikor találkoztunk, bár arcvonásai ismerősnek tűntek számára, de odafent a szállodai szobában már pontosan emlékezett, és esküdözött, hogy elégtételt akar venni a képtért.

– Már rájött, hogy kit ábrázol? – mosolyodott el Trautenau.

– Ennél több is történt – válaszolta Clemence. – Azt állította, hogy csupán féltékeny irigységből állt bosszút rajta ilyen méltatlan módon, és csak azt sajnálja, erre nem jött rá korábban, hogy felelősségre vonja.

– Ugyan már, mit tehetne?

– Ma már keresni kezdte a kaszinóban, és a lakására is el akart menni, miután a címét megérdeklődte a rendőrségen. Szerencsére azonban közbejött valami, a játékidejét pedig sohasem mulasztja el, de holnap reggel az üldözését makacsabban folytatni fogja, és borzalmas tud lenni, ha bosszúról van szó.

– Egyáltalán nem félek tőle, Clemence – válaszolta Trautenau nyugodtan. – Ha nem önről lenne szó, szívesen bevárnám, míg rám talál.

– Engem pedig ezzel nyomorulttá tenne, és megsemmisítene.

– Nem, Clemence, tényleg nem áll szándékomban – válaszolta Trautenau gyorsan. – Szavamat adtam, és istenemre mondom, mindaddig hűségesen kitartok ön mellett, amíg szüksége van rám.

– Ön nemes, derék ember – mondta a fiatal szépasszony megindult, lány hangon. – Teljes mértékben megbízok önben. Biztos vagyok benne, hogy nem fog elhagyni. De most indulnunk kell. Már elég sokat késtem, és ha Reuhenfelsben a legcsekélyebb mértékben felmerül a gyanú, minden reménységem odaveszett. Menjen kedves barátom, és holnap reggel, mielőtt indul a vonat, tartson magánál készenlétben három jegyet Bieberichbe. A komornámat is magammal viszem. Odáig első osztályon utazzunk, úgy kisebb az esély, hogy nem kíváncsok társaságunk legyen.

Búcsúzásként még egyszer a kezét nyújtotta, amit Ernst gyorsan az ajkához emelt. Aztán Clemence barátságosan az ajtó felé terelte, és amint elhagyta a hotelt, lábai alatt alig érezte a talajt a boldogságtól.

Szálláshelyére érve izgatottságának és elragadtatásának első érzéseit nyugodtabb megfontolás váltotta fel, és nem titkolhatta eléggé maga előtt, hogy éppen nem csak egy rendkívüli, hanem meglehetősen merész kalandra készül. Egy asszonyt akar megszöktetni a saját férjétől, és bár volt elég bátorsága, hogy ne féljen a megcsalt férj bosszújától, de azt sem kerülhette el, hogy megfontolja egy ilyen lépés lehetséges következményeit.

Világosan érezte, hogy Clemencét ugyanolyan tisztán és izzón szereti, mint korábban. Az elmúlt években úgy érezte, hogy leküzdötte ezt a szenvedélyt, de az csak szunyókált, és ma, amikor a szelíd lény ismét előtte állt, és tekintete oly szeretettel és jószágon pihent meg rajta, mint korábban még soha, ismét fellobbant a régi szenvedély, és hatalmas lánggal tört elő szívéből. Az asszony

azonban már nem szabad. Férjezett, és jól elképzelhető, hogy az őrnagy felesége szökésének következtében a legsúlyosabban sértve fogja érezni magát, annál is inkább, mivel önként oldja a kötelet, ami a férjéhez kötötte, és ezek után mi következik?

Azt szilárd meggyőződéssel hitte, hogy képes lenne saját családi tűzhely megalapítására, egy asszony eltartására, és Clemence mellett megtalálná a földön az égi boldogságot. És bár lehet, hogy ő teljes pompában, elkényeztetve nevelkedett, de ezt áthidalhatja majd az iránta érzett szerelme. És Clemence apja? Csak a vele kapcsolatos gondolat volt kínos, mert bankjának korábbi csődje, és amit előítéletektől mentes emberektől hallott a csalásokról, mégiscsak ellenszenvesé tette számára, hogy egy ilyen emberrel kerüljön közeli rokonságba. De mit tehet minderről Clemence? Vétkes ő a bűncselekményekben? Valószínűleg nem, ő maga pedig semennyire sem tart igényt a lopott pénzből, mivel érzett magában annyi erőt, hogy szabadon és bárkitől függetlenül saját erőből teremtsen meg a létfenntartásukhoz szükséges anyagiakat.

De minek is törí a fejét ezeken a dolgokon, mikor most mindekelőtt arról van szó, hogy szerelmét kiszabadítsa durva és zsarnok férje kezeiből. Később minden más majd adódik magától. Édes istenem, csak boldog akart lenni, és kitartani mellette mindörökre, és ha másképp nem lehetséges, képes lenne akár hazáját is elhagyni, hogy egy távoli földrészen keresse vele a boldogságot, amit az itteni merev formák és törvények nem tesznek lehetővé.

Miközben így fontolgatta jövőjüket szerelmével, Clemence a kaszinó felé igyekezett, de nem a közvetlenül odafelé vezető úton, hanem egy kisebb kerülővel. Teljesen kiöltözve, komornája kíséretében feltűnően szapora léptekkel igyekezett, mert már sötétedett, és tovább már nem késhetett. A városban éppen ütni kezdtek az órák, jelezve a megbeszélt randevú idejét.

Armand éppoly pontos volt, mint Clemence. Azért, hogy a még mindig élénk sétányon ne keltsenek gyanút, a fiatalember csak nagyon tisztelettudóan köszönt, majd együtt sétáltak tovább, miközben a komorna taktikusan néhány lépéssel lemaradt.

– Jó hírem van – suttogta oda Armand, amint ez észrevétlenül megtörténhetett. – Épp most kaptam egy levelet, hogy holnapután, talán már holnap este megérkezik a sógorom, és mivel ilyen rövid a hátralévő idő, a továbbiakban már nem kell veszélytől tartanunk. Használd ki az első alkalmat, szerelmem, és várj rám St. Goarshausenben, az Aranyparipa fogadóban. Reuhenfels számára azonban hagyj hátra egy levelet, melyben hamis nyomra tereled, a többit meg bízd rám. Természetesen azonnal követni fog, de a nyomozás, amire rákényszerül, késleltetni fogja, én pedig valószínűleg már másnap nálad leszek. Soha az életben nem fog arra gondolni, hogy egy ilyen félreeső fészekben keressen téged, nekünk viszont lesz ott időnk elég, hogy megbeszéljük további terveinket.

– Találtam egy kísérőt – válaszolta Clemence gyorsan.

– Kiről van szó? – kérdezte csodálkozva a fiatalember.

– Régi ismerős M.ből, egy derék, fiatal művész, aki korábban legyeskedett körülöttem – folytatta mosolyogva. Húséges és becsületes, és boldog, hogy szolgálatomra lehet.

– De hiszen erre már alig van szükség – vélekedett Armand, akinek a gondolat, hogy hagyja szerelmét egy korábbi rajongójával utazni, talán kellemetlen volt.

– Ezen most már nem lehet változtatni – válaszolta Clemence. Holnap reggel hatkor várni fog rám a pályaudvaron.

– Olyan korán?

– A legfőbb ideje, mivel Reuhenfels ma délután felszólított, hogy pakoljam be a bőröndömet, és készüljek fel rá, hogy bármely pillanatban elutazhatunk.

– Így persze már semmi sem segíthet. A kísérőd német?

– Természetesen.

– Hogy hívják?

– Trautenau. Egy festő.

- Ő festette a képeden ördöggént az őrnagyot a kályhaernyőre?
- Igen, ő az.
- Rendben – válaszolta Armand felnevetve. Ha ez a férjed tudomására jutna...
- A levélben, amit hátrahagyok, meg fogom írni neki. Tegnap észrevette Trautenaut, és már korábban is féltékeny volt rá.
- Annál jobb, így teljesen téves nyomra és irányba téved, mi pedig legalább nagyobb biztonságban leszünk.
- Már itt vagyunk a kaszinó közelében, most el kell hagynod engem! Reuhenfels már mérges lesz, hogy ilyen sokáig távol maradtam, és téged is hiányolni fog.
- Az előbb még ott álltam a széke mögött, és lassan átmen-tem a szomszéd asztalhoz. Tudja, hogy nem szoktam határozott tétet tenni.
- Tehát viszont látásra, Armand. Ó, milyen hevesen ver a szívem, ha az eljövendő időre gondolok.
- Ugye nem felejtet el a megbeszélt helyet?
- St. Goarshausen, Aranyparipa fogadó.
- A vasút Bieberichből a Rajna mentén halad lefelé.
- Tudom. – És ezzel kendőjébe burkolódzva sietve, ahogy tudott, a kaszinóban lévő játékszerem felé igyekezett, a komornája pedig néhány lépésig még követte, aztán elkanyarodva hazatért. Másnap reggelig még sok dolga volt.

Az üldözés

Elérkezett a következő reggel, és ugyanabban a pillanatban, amikor a kaszinó előtt megkezdődött a korál (különös melódia a játékszernek használt épület előtt), a pályaudvaron megkondu-

a harang, a mozdony füttyentett, és az egyik első osztályú kupéban ott ültek a szerencsés menekültjeink és lefelé kezdtek pöfögni közvetlenül a szép folyó mentén a szabadság felé.

Von Reuhenfels közben még ágyában feküdt, és mélyen aludt, mert előző este hosszasan maradt baráti társaságban, és a szokásosnál kicsit többször nézett a pohár fenekére. Fél nyolc lehetett, amikor végül feltápászkodott, mivel zavarni kezdték a reá vetődő napsugarak. Megmosakodott és felöltözött, megtömté a pipáját, meggyújtotta, és leült az ablaknál, hogy egy kicsit élvezze a kora-reggeli levegőt. Aztán megkívánt egy csésze kávé, odakint éppen nyolcat ütött. Hol marad el Clemence ma reggel ennyi ideig?

Nem volt túl jó hangulatban, mert tegnap este ismét veszített néhány száz tallért, de ennek ellenére tovább reménykedett a szerencsében. A félig átvirrasztott éjszaka után ma reggel a dohány sem ízlett neki különösen. Végül bosszankodni kezdett, mert az asszony még mindig nem ért vissza, aztán a kávéért csöngetett. A kávéra várva lassan, összevont szemöldökkel járkált fel-alá a kicsi, de barátságos szobában, amikor tekintete a sarokban lévő, kis kerek asztalra tévedt, melyen megpillantott egy még zárt levelet. Felvette, elolvasta a címet, és szinte elállt a szívverése, mert a cím nem úgy hangzott, hogy „Zu Berg báró úr részére”, mint minden levélen, amit mostanában kapott, hanem „Von Reuhenfels őrnagy részére”, és ez a felesége kézírása volt.

Fogait összeszorítva, haragtól lángoló tekintettel, reszkető kézzel bontotta fel és olvasta el a kecses betűkkel megírt lapot:

„Őrnagy úr! Amikor ön kezébe veszi ezeket a sorokat, én már szabad vagyok egy gyűlölt és elviselhetetlenné vált kapcsolattól. Ne próbáljon meg üldözőbe venni engem. Eredménytelen lenne. Rátaláltam arra a barátomra, akiért fiatal lányként első szerelemben a szíven hevesen dobogott. Soha többé nem fogom elhagyni őt. Anyám rendezni fogja önrel az anyagiakat, és felbontja azt a kapcsolatot, melybe szerencsétlen elvakultságomban belementem.

*Minden jót:
Clemence Joulard*

Reuhenfels egy pillanatig dühtől, rémülettől és csodálkozástól szóltanul bámult a még felfoghatatlan üzenetre, de ez nem tartott sokáig. Tényleg nem az a fajta ember volt, aki ilyesmit nyugalommal és türelmesen képes elviselni, és amint ismét gondolkodni tudott, vad elszántsággal felordított:

– Ne próbáljon meg üldözőbe venni engem? – kiáltotta gúnyosan maga elé. Hohó madam! Nem ismer eléggé, ha azt hiszi, hogy meglephet tőlem. Könnyelmű és meggondolatlan volt öntől, hogy utalt nekem a csirkefogóra, aki merészelt belemarkolni a jogaimba. Ismerem én azt a közönséges, álnok, festékkeverő mázsolót, aki... De ezer ördög! – szakította félbe hirtelen saját magát, miközben újabb gondolat cikázott át az agyán: Istenemre, elég ravasz ő ahhoz, hogy ezt akarja elhitetni velem!

A már régen kialudt pipáját gyorsan letette a sarokba, és kapkodva befejezte az öltözködést. Közben gyorsan csengetett a szobalánynak, hogy megtudja, a komorna a szobájában van-e. A lány néhány percen belül visszajött és jelentette, hogy a kisasszony ma reggel a kegyelmes asszonnyal együtt a pályaudvarra ment, és még nem tértek vissza.

– Jól van! – Sziszegte Reuhenfels a fogai között, és néhány percen belül már készen is állt a távozásra, de nem a pályaudvarra igyekezett, hanem Armand lakása felé, és minden további nélkül felrohant a szobájához.

Bekopogott, de senki sem válaszolt. Az ajtó zárva volt, erre szinte reszketve dühében, lerohant a portáshoz.

– Mikor utazott el ma reggel mössziő Armand? – kiáltotta rekedt hangon.

– Ha jól tudom, egyáltalán nem ment el – válaszolta udvariasan a portás. – A mössziő későn jött haza, és valószínűleg még alszik. A kulcsot legalább is nem adta le.

– Kopogtattam az ajtaján, de senki sem válaszolt.

- Erőteljesebben kellett volna kopogni.
- Nincs odafent.
- Menjünk, nézzünk utána! A kulcsnak itt kellene lennie, ha az úr elment.

Mindketten felszaladtak a lépcsőn, megismételték a kopogtatást, mire bentről egy hang válaszolt:

- Ki az?
- Nyissa ki, Armand!
- Nincs is bezárva, jöjjön csak be.

Reuhenfels lenyomta a kilincset, az ajtó tényleg kinyílt, és az őrnagy a fiatal franciát még ágyban találta, láthatóan éppen ekkor ébredhetett fel mély álmából.

A portás mosolyogva visszahúzódott, mintha azt akarta volna mondani: „Látja, igazam volt.” Reuhenfels belépett a szobába, ahol a roló még le volt eresztve. Tényleg zavarban volt, mivel is magyarázza korai látogatását, mivel a történeteket nem akarta bevallani ennek az embernek.

– Halló, zu Berg úr! – kiáltotta Armand, felkászálódva az ágyból. – Mi az ördög hozta magát ide ebben a hajnali szürkületben?

– Hajnali szürkület? Már kilenc óra van.

– Ilyen késő? Megbocsáthatatlanul sokáig aludtam, de az utolsó pohár grog, amit tegnap este együtt ittunk, megadta nekem a végső lökést. És mivel lehetek a szolgálatára?

– Azt akartam megkérdezni, hogy ismer-e itt Wiesbadenben egy német festőt, név szerint Trautenau urat.

– Egy német festőt? Nem. Csak nem akar ma kora reggel képet rendelni tőle?

– Akarnék, ha megtalálnám – válaszolta mérgesen Reuhenfels, és tényleg erővel kellett türtőztetnie magát, hogy ne

árulja el borzalmas felindultságát. – Bocsássa meg, Armand, hogy zavartam, de mivel éppen erre jártam, eszembe jutott, hogy megkérdezem.

– Ha várna rám néhány percre odalent a vendégszobában, akkor lejövök, és elkísérem – válaszolta Armand. Gyorsan felöltözök, úgyis el akartam menni magukhoz, mert tegnap este megígértem a feleségének, hogy elviszek neki egy fényképet Salzburgról, amit nagyon kért tőlem.

– Nem sürgős – válaszolta Reuhenfels kurtán. – A feleségem különben is sétálni ment egy barátnőjével, így nem is találná ott-hon. Tehát viszont látásra Armand. – És anélkül, hogy további társalgásba kezdett volna, gyorsan hazament, összekapkodta, ami egy rövid utazáshoz szükséges, a kulcsát leadta a fogadósnak, és inkább futva, mint ráérősen a pályaudvarra igyekezett, hogy ott valami nyomra akadjon a szökevényekről.

Ott persze semmire sem jutott, hiszen innen vasútvonal csak Bieberich felé volt, ahol két különböző irányba ágazott el, egyik a folyó mentén felfelé, a másik lefelé tartott. Ott pedig hogyan tudakozódhatna a szökevények után az idegenek zürzavarában, kitől kérhetne felvilágosítást? A Mainz és Frankfurt felé tartó vonalak pénztáránál viszont ismerte a pénztárost, ott volt némi remény, mert az az ember a feleségét is ismerte, és legalább meg tudja mondani, hogy látta-e őt reggel valahol a pályaudvaron. Ezért egyáltalán nem is időzött tovább kérdéseivel Wiesbadenben, hanem azonnal felszállt a pillanatokon belül induló vonatra, hogy legalább mihamarabb Bieberichbe érjen. A kis kézi bőrönd, amit magával vitt, természetesen tartalmazott egy pár kiváló párbajpisztolyt, és szilárd elhatározása volt, hogy használni is fogja azokat, bárhol is találja meg felesége szöktetőjét. Most már duplán is gyűlöletet érzett iránta, bosszúja elől tényleg nem menekülhet.

Bieberichbe érve azonnal a pénztárhoz ment és első kérdése így hangzott:

– Felszállt itt a feleségem ma reggel valamelyik vonatra?

– Igen, uram – válaszolta barátságosan az öregember. – A felesége itt járt, három jegyet vett, azt hiszem, kettőt, vagy hármat, biztosan már tényleg nem emlékszek, édes istenem, minden reggel akkora tolongás van itt. Pedig én magam voltam a pénztárban.

– És ki volt vele?

– Ezt képtelen lennék megmondani – válaszolta az öreg, a vállát vonogatva. – A kegyelmes asszonyt azonban azonnal megismertem.

– Meg tudná mondani, hogy hová váltott jegyet?

– Elkerülte a feleségét? Mainzba kérte a jegyeket. Erre még biztosan emlékszek, mert fel kellett váltanom neki egy Lajos aranyat.

– Köszönöm önnek. Megbeszéltük, hogy kirándulni megyünk. Mikor indul a következő vonat Mainz felé?

– Alig tíz perc múlva, miután beérkezik a coblenzi szerelvény. A jelzést már megkaptuk.

– Rendben van, akkor kérek egy másodosztályú jegyet Mainzba.

Reuhenfels átvette a jegyet, és a vonat indulásának jelzéséig karba öltött kezekkel borús gondolataiba mélyedve járkált fel-alá a peronon, és egyszer csak valaki hirtelen a nevéen szólította.

– Halló, zu Berg úr! Újra itt Bieberichben? A szezon a végéhez közeledik, és a fecskék már kezdenek elhúzni.

Reuhenfels felnézett, és megpillantotta von Plauen urat, akivel Wiesbadenben kötött futó ismeretséget, és most kezét nyújtva felé, közeledett. Persze pillanatnyilag nem volt olyan hangulatban, hogy egy félig-meddig idegennel szóba elegyedjen, de barátságosan sem akart lenni, ezért igyekezett kitérően válaszolni:

– Igen, de nem egészen. Csak egy kis kirándulásról van szó.

– Aha, a feleségével – vélekedett a másik úr. – Őt is láttam már ma reggel.

Reuhenfels majdnem elharapta a nyelvét, de az idegennek mégsem mondhatta el a dolgok valódi állását, ezért csak közömbösen válaszolt, amennyire egyáltalán lehetséges volt:

– Meglehet, de ő előre utazott Mainzba.

– Mainzba mondja? Az aligha lehetséges, mert a Coblenzbe induló vonaton láttam.

– A coblenzi vonaton? – kérdezett rá Reuhenfels döbbenten.
– Nem hinném, mivel Mainzba vett jegyet.

– Akkor nem a megfelelő vonatra szállt fel, – válaszolta von Plauen úr. – Ebben biztos vagyok, mivel ugyanabban a kupében, melyben egy úr és egy hölgy társaságában helyet foglalt, egy számomra ismerős pár is tartózkodott, Hörich ülnök úr a fiatal feleségével. Kintről kezet nyújtottam nekik, mielőtt a vonat elindult.

– És tényleg a feleségemet látta?

– Persze! Bár még sohasem mutattak be engem a kegyelmes asszonynak, és még azt sem tudom, hogy ő ismer-e engem, sőt, kételkedek is benne, de a hölgyet nem lehet félreismerni. Szépségével mindenhol feltűnést kelt. Ma reggel szintén elbűvölően nézett ki.

– Azt nem tudja véletlenül, hogy hová utazhatott?

– Édes istenem, honnan tudnám, hiszen számtalan állomás van útközben, de az első megállónál kétségtelenül le fog szállni, ha észreveszi, hogy nem a megfelelő vonatra szállt fel.

– Persze, persze – válaszolta Reuhenfels szórakozottan. – De amit még kérdezni akartam: Általában ugyanarra az állomásra utazók szoktak egy kupéba ülni. Nem tudja véletlen, hová utazott ma reggel az az úr, az ülnök, ahogyan mondta?

– Az ülnök? Ó, ő nem messzire, csak St. Goarshausenbe. Rokonuk van ott, akit csak egy napra akarnak meglátogatni.

– Úgy? Köszönöm, nagyon figyelemreméltó.

– Ilyen tévedések már gyakran előfordultak – vélekedett von Plauen úr, félreértetve a választ. – A Rajna menti vonalainkon ez nem túl kellemetlen, mivel túl sűrűn járnak a vonatok, így az ember gyorsan segíthet magán. Ha várna egy órát, a felesége a következő vonattal minden bizonnyal visszajön.

– Inkább elé megyek, mert a végén még eltéved.

– Igaza van, sohasem volna szabad hagyni, hogy az asszonyok egyedül utazzanak. Igen hajlamosak az eltévedésre. Tavaly hasonló történt az én feleségemmel is, amikor kirándulni mentünk...

– Elnézését kérem – szólt közbe Reuhenfels. – Épp ott közeledik a Coblenz felé tartó vonat, és gyorsan még jegyet kell váltanom.

– Ó, van még elég ideje – hangzott a válasz. – Előbb a Mainz felé tartó vonatot indítják, a coblenzi legalább még tíz percig várakozik.

– Mégis inkább megyek jegyet váltani, és még a csomagomat is le kell hoznom. Szívből köszönöm a felvilágosítást.

– Kérem, nagyon szívesen. Már csak a kegyelmes asszony miatt is örvendek, hogy találkoztunk. Kérem tisztelettel, ajánljon a feleségének!

Reuhenfels már csak a kezével intett neki, miközben gyorsan a pénztárhoz sietett, hogy jegyet váltson St. Goarshausenbe. Tévedett volna az öreg pénztáros a mainzi vonattal kapcsolatban? De ez most teljesen mindegy. Nem hitte el, hogy a felesége tévedett volna. Egyetlen reménye már csak az volt, hogy útközben vagy St. Goarshausenben a szökevények nyomára akad.

– Reuhenfels egyébként alig hagyta el reggel Wiesbadent a vonattal, amikor három elegáns, civil öltözetű, de katonás megje-

lenésű úr érdeklődött utána a Kompelt hotelben, és a pincértől megtudták, hogy a báró úr ma reggel kirándulni ment, minden valószínűség szerint egészen Frankfurtig.

– És gondolja, hogy még ma visszatér?

A főpincér a vállát vonogatta.

– A holmijának egy része mindenesetre még itt maradt – hangzott a válasz. – A kegyelmes asszony viszont még napfelkelte előtt lehozatta a bőröndjét és a többi kézicsomagját, ami persze hosszabb kirándulásra utal.

– Tartoznak még valamennyivel?

– Csak jelentéktelen összegről van szó. Az uraságok minden héten kiegyenlítik a számlájukat, és a báró úr tegnap fizetett. Egyébként kétségtelenül vissza fog jönni, mert egy csomó holmija még odafent van.

Az idegenek erre nem válaszoltak, hanem együtt távoztak a téren át, közben francia nyelven társalogva.

– A madárka kirepült – mondta az egyik, amikor már hallótávolságon kívül voltak a pincértől. – Bárcsak néhány órával előbb értünk volna ide. Most mi legyen?

– Kétségtelen, hogy vasúton távozik, így nem kell igyekeznünk, mivel a következő vonat csak két óra múlva indul – vélekedett a másik. – Ahogy a pincér mondja, itt hagyta a holmiját, érdemes lenne átvizsgálunk. Mindenekelőtt végig kell telefonálnunk az állomásokat, talán kedvező választ kapunk, aztán átnézzük a cuccot odafent.

A többiek ezzel láthatóan egyetértettek, és elváltak egymástól a városban azzal, hogy később majd ugyanitt találkoznak. A zöld függönyök mögül a pincér kezét dörzsölgetve kíváncsian figyelte őket, közben maga elé mormolva:

– Ezer ördög, ha ez nem a rendőrség volt. Az egyiket ismerem, francia titkos ügynök, mindig itt tartózkodik Wiesbadenben, és pont úgy tesz, mintha az égvilágon semmi sem érdekelné, mi-

közben a gazember mindenről tud, ami itt történik. A másikat nem ismerem, az idegen számomra. A harmadik azonban a közkedvelt Meier barátunk, a rendőrfőnök jobb keze. Csak nem a báró után nyomoznak? Jó hecc lenne, ha elkapnának egy ilyen előkelő urat. Legalább figyelmeztetni lehetne, de a hóhér tudja, hogy most hol bujkál. Az is lehet, hogy megneszelte, mi készül ellene. Szimatolhatnak ezek nyugodtan utána, mert a báró nem most lépett le a falvédőről, és tudja, hogyan mentheti az irháját. Ezekkel a gondolatokkal indult reggeli dolgára, szórakozva dörzsölgetve a kezét, és fülét vakargatva letelepedett a főkönyv elé.

A szöktetés

Amennyire aggodalmasnak látszott Clemence, amikor reggel otthagya a férjét, és reszketve a pályaudvar felé igyekezett, és ott rémes izgalmában alig volt képes úrrá lenni magán, úgy szállt el hirtelen minden félelme, amikor a vonat mozgásba lendült, mivel ettől a pillanattól kezdve biztonságban érezte magát. Ennek ellenére nem mulasztott el semmi óvatosságot, és mivel jól tudta, hogy Bieberichben, különösen a mainzi pénztárlaknál jól ismerik, szándékosan ő maga ment oda jegyet váltani, miközben Trautenau megvette St. Goarshausen felé a ténylegesen szükséges jegyeket. A csel teljes mértékben sikeres is lett volna, ha Reuhenfels nem találkozik teljesen véletlenül von Plauen úrral a pályaudvaron, aki persze anélkül, hogy tudott volna róla, a helyes nyomra vezette.

Mindeközben a szökevények gyanútlanul haladtak tovább, és rövid, de elbűvölő utazás után a nagyobbacska St. Goarshausen településhez értek, ami az egész Rajna vidék legszebb pontja.

Trautenau boldog volt. A szerelme mellett ülhetett, foghatta a kezét, jóságos szemeibe nézhetett, hallgathatta ezüstösen csilingelő hangját, és bár még két idegen is volt a kupében, akik a másik oldalon ültek, egy úr és egy fiatal hölgy, még meleg lehetét is érezhette, amikor Clemence suttogva odahajolt hozzá. Alig hallotta, mit is mond, az is elég volt számára, hogy a közelében

lehet. De hogyan is fog mindez végződni? Hogyan is lett volna képes ezekben a boldog percekben a jövőre gondolni? Mindennel egyetértett, amit Clemence javasolt: Maradjanak most először néhány napig St. Goarshausenben, ezen a jelentéktelen, kis helyen, hogy Reuhenfels, aki már minden bizonnyal nyomoz utánuk, tévútra tévedjen. Nyilvánvaló, hogy a nagyobb állomások környékén fogja keresni őket, és bizonyára barátai támogatását is igénybe veszi, hogy azok úgy az északi, mint a déli vidékeket is szemmel tartsák.

Néhány nap elteltével azonban már kénytelen lesz arra a következtetésre jutni, hogy már távol vannak, és ekkor valamelyik éjszakai vonattal elérhetik a francia határt.

Úgy tűnt, Clemence St. Goarshausen is jól ismeri, mert megérkezvén azonnal megbízott néhány hordárt, hogy a holmiját vigyék az Aranyparipa fogadóba. Ez persze nem a legelőkelőbb hotel közvetlenül a Rajna mellett, ahol nagy az idegenforgalom, hanem a folyótól távolabb, a városka közepén a tanácsházzal szemben, és úgy tűnt, hogy korábban a kis település tehetősebb lakói gyülekezőhelyként és kaszinóként használhatták. Mostanra persze, amikor az idegenforgalom fellendült, és az elkényeztetett idegenek sokkal nagyobb igényeket támasztottak, újabb, kizárólag angol nevű hotelek épültek közvetlenül a Rajna partján, Az Aranyparipába pedig már csak az öreg nyárspolgári notabilitások tértek be, akiknek az idegenek szúrták a szemüket, és idegen hablatyolástól nem zavartatva békességben akarták elfogyasztani italukat.

A hely tényleg kiváló volt a szökevények számára, mert átutazók ide nem egykönnyen jutnak el, és ha nem mutatkoznak oda-kint, akár egy hónapig is eléldéglélhetnek itt békességben és zavartalanul.

Clemence minden további nélkül átvette az ügyek irányítását. Két szobát rendelt, egyiket maga és komornája Jeannette, a másikat az úr számára, és utasította a várakozó felszolgálólányt, mivel úgy tűnt, pincér nincs is az Aranyparipában, hogy vigye fel a reggelit, amit közösen szeretnének elfogyasztani.

Trautenau ezzel nem egészen értett egyet. Szívesen beszélt volna négyszemközt Clemencével, hiszen annyi minden volt, amit meg kellene beszélniük, viszont úgy tűnt, hogy Clemence éppen ezt akarja elkerülni, és ugyanolyan barátságosan, sőt szívélyesen, mint eddig, legalább is pillanatnyilag ügyesen igyekezett kitérni. Trautenau elnéző volt ezért, hiszen természetellenes lenne, ha Clemence másként viselkedne, legalább is nem lenne nőies, mivel ennek a helyzetnek az újdonsága kétségtelenül szorongást kelthetett benne. Holnap, miután volt már egy éjszakája, hogy nyugodtabban végiggondoljon mindent, kedvezőbb lesz a helyzet, ezért el is határozta, hogy ez alatt az idő alatt egészen magára hagyja.

Jeannette mindeközben a komornák mintapéldánya volt, és minden szükségességet olyan könnyedén és gyorsan megszervezett, hogy a hölgyek hihetetlen rövid idő alatt teljesen berendezkedtek.

A reggelizés meglehetősen nyugodtan és szótlanul telt el, mivel mindannyian túlzottan el voltak foglalva saját gondolataikkal, és a komoly, szinte kétségbeesett lépés, amit megtettek, ezt teljes mértékben indokolta. Trautenau természetesen szilárdan elhatározta, hogy Clemencét egészen Párizsig, apjáig elkíséri. Viszont hogyan lépjen fel az előtt az ember előtt, akit egyébként nem is tisztel, mint lánya szöktetője, és egyidejűleg kérje is meg a kezét? A gondolat kínos volt számára, ha nem is Clemence jelenlétében, mivel amint megpillantotta a csábítóan szép asszony csodálatos vonásait, és a szemébe nézett, melyek olykor szinte szomorúan tekintettek rá, majd szégyellősen a talajt keresték, amikor ketjük találkozott, minden mást elfelejtett, sőt, saját magáról is megfeledkezett. Amint azonban magányosan ismét a szobájában volt, ezek a dolgok, és még sok más is, egyre csak kavargtak a fejében, és nem tudta könnyedén lerázni magáról.

Emlékezetéből nem tudta könnyedén eltávolítani a képet, ahogyan első ízben megpillantotta Clemencét Wiesbadenben a játékbarlang zöld asztalánál, széke mögött a csinos, karcsú termetű franciával. Nem tudta elfelejteni pillantását, amikor ketjük tekintete véletlenül találkozott, de mi van, ha a férje kényszerítette arra, hogy vegyen részt a hazardjátékban? És tulajdonképpen nem

is volt természetesebb, hiszen a fiatalasszonyt nem hagyhatta magára egész este egy ilyen fürdőhelyen. De az a pillantás, az az egyetlen pillantás! De mennyire indokolatlan a gyanúja, hiszen ha csak a legcsekélyebb baráti kapcsolat is fűzte a mögötte álló emberhez, akkor őt is megkérhette volna, hogy támogassa a szökésben, és nem fordult volna egy teljesen idegenhez. Idegenhez? Hiszen nem tartotta őt idegennek, saját szavai szerint tudta, hogy milyen régen a szívébe zárta, és mivel erről tudomása volt, éppen ezért választotta őt segítőjeként. Egy kicsit talán kedvelte is, különben nem így tett volna. Milyen szívesen beszélt volna vele mindezekről, de az az átkozott komorna nem tágított mellőle. És micsoda egy dörzsölt, kacér nőszemély! Valóban meglepően szép, kicsit hetyke, tompa orrocskával, nagy, okos és sötét szemekkel, és miről suttozhatott állandóan annyit titokzatosan Clemecével? Csak nem tette bizalmasává ezt a nőszemélyt? Mindez kínos gondolat volt a számára, de azt is belátta, hogy kétségtelenül szüksége volt egy női kíséretre, és rövid időre így is jó lesz.

A szűk, füledt, nagypapák korában épült házban tartózkodás végül nyomasztóvá volt számára, és elhatározta, hogy felsétál a romokhoz. Örömmel kérte volna Clemencét, hogy kísérje el, de nem merte. A mai volt az első nap, és jobbnak látta, ha nem zavarja, inkább pihenje ki magát. Holnap még kétségtelenül itt lesznek, és akkor majd bizonyára teljesíteni fogja a kívánságát. Akkor majd mindent, de tényleg mindent megbeszélhet vele, ami a szívét nyomja, talán még jobb is, hogy ez csak holnap fog megtörténni, addigra saját magával is jobban tisztában lesz. A holnapi nap ezért döntő lesz számára. Tényleg így gondolta.

Lassan lépkedett felfelé a meredek ösvényen, mely a régi, pompás romokhoz vezetett, de túl sok emberrel találkozott útközben. Mindenféle nemzet gyermekei jöttek itt össze, hogy gyönyörködjenek a Rajna menti csodákban, és megkóstolják a kiváló borokat. Ma tényleg nem volt olyan hangulatban, hogy szóba elegyedjen velük, ezért letért a bokrok közé, keresett magának egy helyet, ahol zavartalanul kipihenheti magát, és teljes nyugalomban élvezheti a Rajna és az ódon Rheinfels romok pompás látványát.

Így heverészett hosszasan elrejtőzve a sűrű bozótban, és ha olykor sétálók egyes csoportjai megálltak a feljebb húzódó ösvényen, hogy élvezték a kilátást, jól megértette, amit egymás között beszéltek anélkül, hogy azok észrevették volna őt. De mit is érdekelték ezek a társalgások. Az emberek frázisokban áradoztak a környék szépségéről, vagy fentről mutogatták, hol lehet jó bort kapni odalent. Egyszer csak arról beszéltek, hogy a Mainz felől közeledő utolsó vonat közvetlen Rüdesheim előtt kisiklott. Elzárja a pályát, és nem lehet tudni, hogy még ma sikerül-e eltávolítani. Aztán továbbmentek, sajnálkozva, hogy a vonatközlekedés fennakadása miatt valószínűleg nem kapják meg a „Frankfurter Journal” lapot.

Kisiklott a vonat? Mit is érdekelte őt most ez a hír! Akár még kedvező is lehet, mivel megnehezedik az összeköttetés a délebbre fekvő parti városokkal, ha nem is szűnik meg teljesen. Az idő közben gyorsan telt, nem is tudta, mióta heverészik. A nap már hanyatlani kezdett a hegyek felé. Magukra hagyhatja egyáltalán a védenceit ilyen soká? Tudhatta egyáltalán, mi minden történhetett odalent? Hát ha a véletlen közbehozott valamit. Rémülten magához térve gondolataiból felugrott, és ahogy csak tudott igyekezett vissza a városba, hogy legalább meggyőződjön a helyzetről és megnyugodjon. Aggodalma azonban szerencsére alaptalan volt, mert mindent ugyanúgy talált, ahogyan otthagya, csak úgy tűnt, hogy a hölgyek már várnak rá a vacsorával.

– De mössziő, hol maradt ilyen sokáig? – kiáltotta felé a kormorna, akivel a lépcsőn találkozott. – Mi csak vártunk és vártunk, mössziő meg lehet, hogy odafent a városban már meg is vacsoráztok. Már olyan éhesek vagyunk, hogy alig bírjuk elviselni.

– Ezt tényleg végtelenül sajnálom – válaszolta Trautenau döbbenten, miközben csendben örvendezett magában, hogy Clemence miatta várakozott. – Ha sejtettem volna, minden bizonnyal legalább egy órával hamarabb visszatérek. Már megrendelték a vacsorát?

– Persze, a szobalány azt az utasítást kapta, hogy azonnal hozza fel, ha megtudjuk, hogy megérkezett. Rögtön szólok is neki. Csak menjen fel közben a kegyelmes asszonyhoz.

Ezt persze a legszívesebben rögvest meg is tette volna, de előbb mégiscsak a szobájába kellett mennie, hogy rendbe szedje magát hosszú sétája után a hőség és a por miatt. Mire elkészült, Jeannettet már ismét az úrnőjénél találta, és a jól megtermett felszolgálólány a vendéglőből szorgalmasan igyekezett tálalni a megrendelt ételeket. Amint hosszú kimaradása miatt éppen elnézést akart kérni, Clemence barátságos mosollyal félbeszakította:

– Tényleg nem kell, hogy a rabszolgánk legyen, kedves Trautenu úr, akkor sem, ha önt választottuk lovagunkként. Semmit sem mulasztottunk el, és az este még mindig előttünk van, hogy a nyitott ablak mellett elbeszélgessünk néhány órát, vagy akár egy kisebb sétát tegyünk a holdfényben a Rajna partján. De kérem, nem foglalna helyet?

Trautenu szemei felcsillantak. Clemence eddig még soha nem szólt hozzá ilyen szívélyesen, még akkor sem, amikor segítségét kérte. A komorna azonban útjában volt. Szerelmének szeretett volna ugyanilyen szívesen válaszolni, de a másik jelenlétében ez nem ment, hiszen olyankor is, amikor néha dolga akadt a szobában, jól tudta, hogy minden szóra, minden pillantásra figyel. Talán azonban az ígért esti séta során adódni fog rá alkalom, hogy elmondja, milyen boldoggá tette, így pillanatnyilag csak néhány udvarias szóval válaszolt, majd a hölgyekkel együtt helyet foglalt az asztalnál.

Közben tényleg későre járt, már a nap is lement. Trautenuinak mesélnie kellett sétájáról, és ezt olyan élénken tette, hogy Clemence feszült figyelemmel hallgatta.

Egyszer csak valaki odakint kétszer hangosan kopogtatott az ajtón, mire Jeannette döbbszerűen felugrott a székéről. Senki sem válaszolt. Még egyszer kopogtak, és mivel Trautenu nem talált magyarázatot a Clemence arcán jól látható rémületre, bosszúsan a zavarás miatt felkiáltott: – Szabad!

Az ajtó azonnal kinyílt, és a kis társaság a szürkületben rémülten megpillantotta az őrnagyot, aki gúnyosan felnevetve győzedelmes pillantást vetett a meglepődött társaságra.

– Remélem, nem zavarok? – szólalt meg végül rekedt, ámde mégis rejtélyes hangon, mivel izgatott felindultság húzódott meg a hangsúly mögött. – Tényleg nagyon sajnálnám, madam, és mössziő úgyszintén, mivel az egész kis társaságot jó hangulatban leptem meg.

– Reuhenfels úr! – dadogta Trautenau, döbbsenten felugorva székéről.

– Kuno! – suttogta Clemence, miközben sápadtan hátrahanyatlott székére. Még Jeannette is színt váltott, jóllehet neki semmitől sem kellett tartania. Reuhenfels azonban úgy tűnt, hogy ördögi kárörömmel legelteti tekintetét a szökevényeken, és Trautenauban még a megdöbbsentő pillanat ellenére is felmerült a gondolat, hogy az őrnagy még soha az életben nem hasonlított ennyire a képre, amit a falra festett, mint ebben a pillanatban.

A csend azonban nem tartott sokáig. A megcsalt férj villogó tekintetében látható bosszú és gyűlölet végül mégiscsak kitört, és dühtől rekedtes hangon megszólalt:

– Tehát ide jutott, madam, és a gyanúm, amit jóindulatú boldokként altatni igyekeztem, mégiscsak beigazolódott? Ezt a semmirekellő hálátlanságot azonban meg fogja banni, keserűen megbánja, arra a szavamat adom, és elég jól tudja, hogy a szavam be szoktam tartani. És most magához, uram, aki merészelt pimasz kézzel belenyúlui egy boldog házasság szentségébe: Nem tudom, hogyan áll a becsületbeli ügyekhez. Amit eddig láttam, legalább is nem erről szól. Bárhogyan is legyen, kövessen egy másik szobába, hogy ott megbeszélhessük a szükségeset.

– Állók szolgálatára, őrnagy úr, bárhol és bármikor – kiáltotta Trautenau, akinek arcából eltűnt minden vér a sértő szavak hallatán –, és be fogom bizonyítani, hogy épp maga lehet az utolsó, aki egy tisztességes embert figyelmeztethet a becsületére. Azt hiszem, további szavakra pillanatnyilag semmi szükség sincs.

– Én is úgy vélem – sziszegte az őrnagy, gonosz gyűlölettel, mivel a fiatalember utalása eddigi életére elég érthető volt ahhoz, hogy ne lehessen félreérteni. – Kövessen, ön pedig madam viszsztatértemig nem hagyhatja el a szobát, hogy meghallgassa és kövesse parancsaim!

– Uram! – kiáltott fel ekkor Clemence haragosan, felugorva székéről. – Reuhenfels azonban pillantásra sem méltatta. – Tudom, hogy engedelmeskedni fog – szólt végül a férj gúnyosan, és elhagyta a szobát, miközben Trautenau a kalapja után kapott, hogy kövesse. Így azonban, egyetlen búcsúszó nélkül mégsem hagyhatta magára Clemencet. Megindultan, izgalomtól reszketve odalépett hozzá, és megfogta a kezét.

– Ne féljen semmitől, Clemence! – mondta halkan és gyorsan. – Mindaddig amíg élek, van egy barátja, aki nem fogja cserbenhagyni.

– Meg fogja gyilkolni! – rebegte Clemence – Repülés közben képes pisztollyal lelőni egy fecskét.

– Ebben jómagam sem vagyok ügyetlen – válaszolta Trautenau dacosan. – Gyors és biztos lövész vagyok. Még mindig meg van rá a lehetőség, hogy visszakapja teljes szabadságát.

– És képes lenne értem indulni a halálba? – kérte a fiatal szépasszony, most tényleg mély elragadtatással. – Nem ezt érdemli tőlem! – és közben könnycseppek csillantak meg szemeiben.

– Történjen most, aminek történnie kell – kiáltott fel Trautenau ujjongva –, mivel ezek a könnyek a szerelem első bizonyítékai voltak számára. – Sírsz értem, Clemence, és én így akarok meghalni, de van Isten, és nem mutatná meg nekem az élet legnagyobb boldogságát, hogy utána kétségek között magához ragadjon a földről. Él boldogan a mihamarabbi vidám viszontlátásig! És ekkor karjaiba zárva első ízben megcsókolta, majd olyan igyekezettel indult az ajtó felé, mintha egy egész zászlóalj szuronyos támadása elé rohanna lelkesen, meztelen felsőtesttel.

Odakint az őrnagy jeges ridegséggel fogadta.

– Volna szíves? – szólította meg, miközben kinyitott egy ajtót, mely egy teljesen üres, komor, félhomályban lévő szobába vezetett. – Bár valamelyest már sötétedik, de ahhoz, amit meg kell beszélünk, nincs is szükségünk világosságra.

Trautenau követte, az őrnagy pedig maga mögött becsukva az ajtót színtelen, szenvedélyektől teljesen mentes hangon folytatta:

– Már régen vágytam erre, attól a pillanattól kezdve, amikor rájöttem, milyen tréfát engedett meg magának velem szemben, és megfogadtam, hogy első találkozásunk egyúttal az utolsó lesz. Wiesbadenben persze meglépett előlem. Maga tudja a legjobban, hogy ez miként történt. Most azonban remélem, hogy elintézzük ügyünket, mielőtt elválnánk, mivel mégiscsak szívesen adnék magyarázatot arra, hogy mit jelent „ördögöt festeni a falra”.

– Nagy nyugalommal várom a magyarázatát, őrnagy úr – válaszolta Trautenau hidegen. – És azt is bebizonyítom, hogy Wiesbadenben nem léptem meg, ahogyan kihangsúlyozta, csupán azért távoztam, hogy egy asszonyt az ördögi zsarnokságtól...

– Fogja be a száját, uram! – szakította félbe az őrnagy. – Nem szavakkal, hanem fegyverekkel fogunk megküzdeni. Ma este ehhez persze már sötét van. Sajnos hamarabb nem értem ide, mert kisiklott a vonat, és kénytelen voltam a következő gőzhajóval utazni tovább, hogy még ma estére ideérjek. Mivel holnap reggel kilenc óra előtt nem indul vonat felfelé a folyó mentén, így ez mindegy is. Bevárhatjuk, míg kivilágosodik, hogy amint vélem, teljesíthessük kölcsönös kívánságunkat. Ismerős a másik parton?

– Meglehetősen, néhány héttel ezelőtt hosszabb ideig voltam ott. De miért?

– Mivel nassauai területre kell visszatérnem, ügyünket Poroszországban akarom rendezni. Ismeri a Rheinfels romoknál a hát-só tornyot? Alatta egy kis, nyitott térség van.

– Emlékszek rá.

- Rendben van. Legyen ott holnap reggel fél órával napfelkelte után. Fegyvereket hozok magammal. Van párbajsegédje?
- Nincs, senkit sem ismerek ezen a helyen.
- Számos tisztet láttam ma este St. Goarshausenben. Ott könnyedén megkérhet valakit.
- Én is így gondolom.
- Rendben van, másra nincs is szükség. Az egész este rendelkezésre áll ehhez, mivel további jelenlétére a hotelben már nincs semmi szükség – fűzte hozzá gúnyosan. A madamról én magam fogok gondoskodni. Biztos, hogy jönni fog?
- Már a kérdés is méltatlan sértés – válaszolta Trautenau borús hangon. – Azt hiszem, elsőként fogok a helyszínre érni.
- Rendben, festő uram – válaszolta Reuhenfels gúnyosan. – Nem fogom sokáig megvártni.

A döntés

Trautenau elhagyta a hotelt, hogy elinduljon lefelé a Rajna mellett. Bár egyébként békés, szelíd természetű volt, és csupán érdekes szórakozásként lövöldözött pisztolyával, amitől soha az életben nem várta volna, hogy gyakorlatára valaha is komoly szüksége lehet, most mégis alig várta az elkövetkező reggelt, amikor szemben kell állnia azzal, akit legnagyobb ellenségének tekintett és gyűlölt. Clemence csókja még az ajkain égett, és érezte, hogy kettőjük közül az egyiknek, Reuhenfelsnek, vagy ő magának el kell tűnnie a földről. Mindkettőjük számára itt nincs hely.

Ezekkel a gondolatokkal igyekezett szapora léptekkel a Rajna partján, és nem tartott sokáig, máris találkozott két sétáló nassauai tiszttel. Megszólította őket, és minden további nélkül előadta nekik kérését. Elmondta, hogy teljesen idegen itt, és holnap reggel egy hölgy védelmében becsületbeli ügyet kell rendeznie, és meg-

kérdezte, hogy az urak közül valamelyik hajlandó lenne-e segítséget nyújtani ebben.

– Hogy hívják? – kérdezte az egyik tiszt.

– Trautenau, festő, és csak látogatóként érkeztem a Rajna környékére.

– És hol lesz a randevú?

– Odaát közvetlenül a romok mögött. Holnap hajnalban valamivel napfelkelte előtt csónakkal fogok itt várni, mivel fél órával napfelkelte után kell a helyszínen lennünk.

– Elkísérem, válaszolta az egyik. A nevem Klingel. Van fegyvere?

– Az ellenfelem gondoskodik róla.

– Pisztoly, vagy kard?

– Pisztoly.

– Rendben. Elővigyázatosságból a sajátjaimat is magammal hozom, az urak aztán választhatnak. De most igyekeznem kell hazafelé, hogy mindenről gondoskodjak.

A fiatalemberek kezét fogtak, és Trautenau egy ideig még tovább vándorolt az éjszakában némán, gondolataiban elmélyedve.

Frankra gondolt, és arra, hogy mit szólna mindehhez, ha megtudná. Elég határozott figyelmeztetést kapott tőle, de cselekedhetett volna másként, mint ahogyan megtette? És az ő helyében Frank nem ugyanígy viselkedett volna? Szegény Clemence! Mi lesz vele, ha elesik a holnap reggeli párbajban? Nem válna nyomorulttá egész hátralévő életében? Sorsa azonban Isten kezében van, őbenne pedig bízni akart, hogy mindent jobbra fordít. Minek is most a sürgősségtelen aggodalom, melyek ellágyítják, és férfiatlanná teszik? Hideg, nyugodt vérrel kell tennie a dolgát, mert csak így bízhat a győzelemben.

Másnap reggel már sokkal hajnal előtt fel volt öltözve. Egy hajóst még előző este rendelt, aki már várt is rá a csónakjával. A

tiszt is pontosan érkezett, és rövidesen már közeledtek is a túlsó parthoz, amikor a felkelő nap első sugarai bearanyozták az öreg rom legmagasabb tornyait. Most már biztosak lehettek benne, hogy pontosan, még az ellenfél előtt a randevú helyszínére érnek, mivel aligha volt elképzelhető, hogy a másik előttük indult volna el.

A reggel friss volt, de csodaszép és tiszta, szikrázó harmat csillogott minden ágon és fűszálon. Trautenau azonban nem volt olyan hangulatban, hogy mindezt észrevegye, mivel komoly nehéz úton járt, és ki tudja, hogy nemsokára vére nem hullik-e rémes foltként erre a fűre, amikor a többiek súlyos sebesültként vagy halottként visszaviszik le a partra. Mégis erővel lerázta magáról ezeket a borús gondolatokat. Nem adhatta át magát a kétségbeesésnek. Egyetlen kívánsága csak az volt, mihamarabb találkozzon ellenfelével, hogy amilyen gyorsan csak lehet, lerendezzék az ügyüket.

A helyszín azonban, amikor odaértek, még üres volt. Csak a madarak csicseregtek a környező bokrok között, és varjak indulnak útnak káromgva az egyik öreg toronyról az erdő felé.

– Mi értünk ide elsőként – szólalt meg a tiszt, miután áttekintette a helyszínt.

– Remélem, nem kell sokáig várnunk – válaszolta Trautenau.
– Megígérte, hogy pontosan itt lesz.

– Azt hiszem, valamivel korábban értünk ide, de annál jobb. Mindig kellemetlen érzés, ha az ellenfél már vár ránk.

Trautenau némán bólintott a fejével, és karba öltött kezekkel elkezdett fel-alá járkálni a kis, nyílt téren, de Reuhenfels továbbra is váratatott magára. A nap egyre magasabbra emelkedett, és miután a szekundáns ismételt az órájára pillantott, végül mérgelődve megszólalt:

– Az ördögbe is, az úr már legalább háromnegyed órája késik. Egyáltalán biztos benne, hogy el fog jönni?

– A legcsekélyebb okom sincs rá, hogy kételkedjek benne, és magam sem értem, hogy miért nem érkezett még meg. Talán nem kapott csónakot?

– Tíz az egy ellenében, hogy kaphatott volna, ha akar. A két helység között szakadatlanul közlekednek a csónakok ide-oda, tehát ez nem lehetett akadály. Milyen időpontban egyeztek meg?

– Fél órával napfelkelte után.

– A nap már majdnem másfél órája fent van. Várhatunk még egy fél órát, azután már nincs semmi kötelezettségünk. Már most is teljes joggal elhagyhatná a helyszínt.

– Várjunk még egy kicsit – kérlete Trautenau, mire mindketten egy ideig még tovább járkáltak fel-alá, de senki sem jelentkezett, sőt még az újabb fél óra lejárta előtt hangos nevetgélést és társalgó emberek hangját is hallották. Turisták egy csoportja tartott felfelé a romokhoz, és utána még a környéken is sétálni akartak egyet.

– Kedves Trautenau úr – szólalt meg ekkor a tiszt, miközben hóna alá kapta kis pisztolydobozát –, tanúsíthatom önnek, hogy vállalt kötelezettségét teljes mértékben teljesítette, és eleget tett a becsületbeli ügyek törvényeinek. Ellenfelének bármi oka is lehetett rá, nem jelent meg. Térjünk vissza, és reggelizzünk együtt, mert én már kezdek éhes lenni.

A bokrok között tényleg észre lehetett venni a sétálókat. Nem is maradhattak volna tovább, ha nem akarnak feltűnést kelteni, és maga Trautenau is, kísérője mellett haladva, elkezdte messzebbről elkerülni a romokat, hogy a pisztolydobozokkal ne kerüljenek az idegenek útjába. Útközben sem találkoztak Reuhenfels-szel. Trautenau el sem tudta képzelni, mi tarthatta távol, hiszen bármilyennek is ítélte meg karakterét, azért gyávának mégsem tartotta.

Leérve St. Goarba, gyorsan rendelték egy csónakot, majd a közelben beültek az egyik borozóba, hogy megreggelizzenek, mert gyomraik megkövetelték jogaikat. Trautenau türelmetlenségében persze legszívesebben azonnal visszaindult volna St.

Goarshausenbe, de a tiszt marasztalta, és tekintettel a neki tett szívességre, nem tagadhatott meg tőle még egy negyedórát.

A csónak megjött, és átvitte őket a túlsó partra. Trautenau olyan gyorsan, ahogyan a lábai bírták, az Aranyparipa felé igyekezett, hogy számon kérje az őrnagyot a szöszegése miatt.

Az Aranyparipában mindeközben teljesen másfajta jelenet játszódott le, ami Reuhenfels úr távolmaradását, már ami személyes bátorságát illeti, teljes mértékben megbocsáthatóvá tette.

Nevezett úr szintén jóval napkelte előtt felkelt, és indulásra készülődve még egyszer átvizsgálta pisztolyait, hogy mindegyik tökéletes állapotban van-e. Egy nagyobból megtöltötte a kis lőporszarut, hogy zsebre tudja tenni. Az órát kitette maga elé az asztalra, nehogy elmulassza a megfelelő pillanatot az induláshoz.

A háziszolga a lenti folyosón a vendégek csizmáit pucolta, amikor nyílt a bejárati ajtó, és szokatlanul a hajnali órához, egy idegen lépett be.

– Mondja kedves barátom – szólította meg a háziszolgát –, tegnap este, vagy az éjszaka folyamán érkezett ide az Aranyparipába még egy idegen, aki egy hölgypároshoz tartozik?

– Az éjszaka folyamán nem, de tegnap este – válaszolta az ember. Nr. 11.

– Valóban? És hogyan nézett ki, ha kérdezhetem?

– Hát hogyan nézett volna ki! Éppúgy, mint a többi idegen.

– Szakállas?

– Azt hiszem, pofaszakállá az volt, egy kicsit széles.

– De bajusza nem?

– Azt hiszem nem, de inkább a borbélyát kéne megkérdezni.

Az idegen egy guldent nyomott a háziszolga kezébe, amit az igen elcsodálkozva kezdett nézegetni.

– Már ilyen korán reggel? Ez a nap jól kezdődik.

– Egy másik úr is volt a hölgyeknél, mi? – kérdezősködött tovább az idegen.

A háziszolga bólintott. – Igen, és a két férfi vitatkozott egymással – mesélte, mivel a gulden beszédessé tette. – A nagyteremben voltak egyedül, és amikor ma reggel az idegent ébresztettem, és gyertyát gyújtottam nála, az ágya melletti széken egy nyitott pisztolydobozt láttam.

– Úgy? Az utóbb érkezettnél?

– Igen.

– És most még odafent van a szobájában?

– Persze, de sokáig már bizonyára nem fog maradni, különben minek kellett volna felébreszteni még pirkadat előtt?

– Valaki jön lefelé a lépcsőn.

A háziszolga felnézett, de aztán a fejét rázta. – Nem ő az, hanem a másik.

Az idegen visszahúzódott a korlát árnyékába, míg Trautenau elhagyta a házat, majd utána ment a bejáratig, és ott jó tíz percig várakozott. Végül egy kis eszközön halkán sípolt egyet, mire nem is tartott sokáig, másik négy férfi lépett be a folyosóra, közülük az egyik a tartományi rendőrség egyenruháját viselte.

– Azt hiszem, megvan a fickó, mert annak alapján, amit a háziszolgától hallottam, ez aligha kétséges – szólt hozzájuk az idegen. Úgy tűnik, megérte, amit a különvonatért fizettünk.

– Csak nehogy tévedésből másvalakit kapjunk el – vélekedett a rendőr. – Ismeri az illetőt személyesen?

– Persze. Reuhenfels úr, aki Wiesbadenben zu Bergnek adta ki magát. Közismert személy, minden este látni lehetett a kaszinóban, éppúgy, mint szépséges feleségét is.

– És a hölgyel mi lesz?

– A hölgy ellen nem emeltek vádat, így őt nem fogjuk zavar-
ni.

Ebben a pillanatban odafent csengettek.

– Ez a 11-es szoba volt – szólalt meg a háziszolga. A bő-
röndjét kell levinnem a folyóhoz.

– Rendben van. Menjen fel – mondta a rendőr. – Azért jöt-
tünk, hogy letartóztassuk az urat. Amennyiben ellenállást tanúsít,
ön köteles segíteni nekünk. Megértette?

– Igenis, természetesen.

– Odafent ha csak egy szóval is említést tesz rólunk, a leg-
kellemetlenebb helyzetbe kerülhet, kedves barátunk.

– Óvatos leszek – mormolta a háziszolga. – Az úr azonban tü-
relmetlen odafent, mert már másodszor is csengetett, méghozzá
lényegesen erősebben, mint az előbb.

– Jól van, jövök már. Na persze, idelent kaptam egy guldent,
odafent pedig ugrott a borraival – morogta a háziszolga, nem
éppen jó hangulatban. Jó németként azonban túlzottan is respek-
tálta a rendőrséget, így más gondolat eszébe sem jutott, mint a
feltétlen engedelmesség. Mit érdekelte őt különben is a 11-es szo-
ba lakója, hogy miatta kellemetlen bonyodalmakba kerüljön. Se-
gíteni úgysem tudna neki. Belépett a szobába, és behajtotta maga
mögött az ajtót.

– Kapd fel fiam ezt a dobozt, és gyere le velem a folyóhoz. –
szólt hozzá Reuhenfels. – A másik úr már elment?

– Ó, már tíz perccel ezelőtt.

– Úgy? Akkor már egy pillanatnyit sem késlekedhetek. Gye-
re, induljunk gyorsan.

– Csak még egy pillanatra elnézését kell kérnem, Reuhenfels
őrnagy úr – szólította meg ebben a pillanatban a francia rendőrség
nyomozója mély, komoly hangon. Reuhenfels azonnal felismerte,
mert eszébe jutott, hogy ezt az arcot gyakran látta Wiesbadenben,

bár fogalma sem volt róla, hogy mi a feladata. Azonban azonnal elsápadt, mert mögötte még négy másik férfi is belépett a szobába, betöltve a kicsiny helyiséget, miközben a háziszolga az ablak elé húzódott, hogy megakadályozzon egy esetleges menekülési kísérletet az ablakon keresztül.

– Mit akarnak tőlem? – kiáltott fel Reuhenfels, és riadt tekintete elég világosan arról árulkodott, hogy nem tiszta a lelkiismerete. – Ne tartsanak fel! Becsületbeli ügyben azonnal indulnom kell.

– Amiért mi jöttünk, annak nincs köze semmiféle becsületbeli üggyhöz, hanem szélhámosságról van szó sőt, talán ennek egész sorozatáról, és ezt ezúttal a becsületbeli ügy előtt kell rendezni, ezért ön a foglyom – közölte a nyomozó.

– Kinek a nevében? – fortyant fel Reuhenfels.

– Ófelsége, a francia császár nevében, gyilkosság és rablás, továbbá más, csekélyebb súlyú bűncselekmények vádjával.

– Ez gyalázatos hazugság! – kiáltotta a bűnöző, holtásápadttá váló arccal, miközben riadt tekintete segítséget, talán fegyvert keresett. A dobozban lévő pisztolyok azonban nem voltak megtöltve, ráadásul a doboz zárva is volt. A rendőrök egyáltalán nem is hagytak neki időt arra, hogy hosszabban fontolgassa, mit tehetne. Még mielőtt egyáltalán komolyabb ellenállásra szánta volna el magát, rávetették magukat, és bár erre kétségbeesetten védekezni kezdett, tehetetlen volt az öt izmos, jól megtermett és ügyes férfi kezei között. A támadás túl hirtelen érte, és végül fogait csikorgatva beletörődött sorsába.

Mielőtt elvezették, követelni kezdte, hogy beszélhessen a feleségével, de erre azt a választ kapta a nyomozótól, hogy szigorú parancs szerint senkivel sem beszélhet. Egyébként azt is tudta, a felesége megszökött, tehát semmiféle érzelmi indoka nem lehetett ennek a kívánságnak. A foglyot minden további magyarázat nélkül, az összes tulajdonával együtt, amit találtak nála, őrizetbe vették (a Wiesbadenben lévő holmija már le volt foglalva), és

elszállították a következő vonattal. A ház többi lakója észre sem vette, hogy mi történt.

Körülbelül két órával később Trautenau visszatért a túlsó part-ról. A gazda már a lenti folyosón beszámolt neki az este érkezett úr letartóztatásáról, aki kétségtelenül valami komoly bűncselekményt követhetett el, mivel meg volt bilincselve, amikor lekísérték a vasúthoz.

– És a hölgyek?

– Az egyik még odafent van – válaszolta a gazda –, és azt hiszem, a következő vonatra vagy hajóra vár. A másik egy fiatal francia úr társaságában körülbelül egy órával később, miután a másikat elvitték a rendőrök, elutazott a völgy felé tartó hajó fedélzetén. A hajó éppen akkor hagyta el a kikötőt, amikor ön felérkezett ide.

Trautenau úgy érezte, mintha a ház forogni kezdene vele. Az egyik hölgy egy fiatal franciával elhagyta a hotelt. De hát ez lehetetlen, elképzelhetetlen, hogy Clemence...

Lassan elfordult, és felment a felső emeletre vezető lépcsőn. Ott volt a szoba, ahol Clemence lakott. Halkan bekopogott.

– Szabad! – hangzott meglehetősen élénk hangon, és amint Trautenau benyitott, Jeannettet pillantotta meg, aki éppen arra készült a szoba közepén állva, hogy bepakolja a bőröndjét.

– Ah, mössziő Trautenau! – kiáltott fel a fiatal lány, felé szaladva, és megragadta a kezét. – Hát visszajött? Ez nagyon szép, és derék dolog öntől.

– Kedves kisasszonykám – válaszolta Trautenau –, volna olyan kedves, és elmondaná nekem, hogy mi történt itt? Úgy tűnik, a gazda megbolondult odalent, vagy az egész világ bolondult meg, vagy jómagam.

– Nem, mössziő – válaszolt élénken, de könnyek között Jeannette. – Igaz volt, amit a gazda mondott. Megtörtént az elképzelhetetlen.

- Clemence tényleg elment?
- Igen, ma reggel, mössziő Armand-dal.
- A franciával?
- Akinek tegnap este életveszélynek kitéve táviratoznom kellett, mivel a kegyelmes úr megölt volna, ha rájön.
- Maga táviratozott neki?
- Igenis, a kegyelmes asszonyom megbízásából, és ma reggel, amikor az úr megérkezett, asszonyom azonnal elbocsátott a szolgálatából, és nélkülem utazott el a franciával.
- Clemence?
- Hát persze, az első hajóval, ami lefelé közlekedett a folyón. Én magam kísértem le a parthoz.
- És a madam már korábban is ismerte ezt a mössziő Armandot?
- Hát persze – válaszolta Jeannette bosszúsan, az átélt méltánytalanság miatt. – Az egész ügy előre meg volt beszélve, és mössziő Armand határozta meg számunkra ezt a hotelt, hogy itt várjunk rá.
- Úgy? – mondta Trautenau, miközben úgy érezte, mintha valaki jéghideg kézzel megragadná, és szorongatni kezdené a szívét. – Tehát előre meg volt beszélve? – És jómagam?
- Ah mössziő, ez egy minden hájjal megkent, veszélyes, kacér nőszemély. A hálójába kerülve ön teljesen elveszett emberre vált volna.
- Tényleg?
- Úgy, ahogy mondom. Örülten szerelmes ebbe az Armandba. Önnel csak azért űzte játékát, mert szüksége volt valakire, aki eltereli a férje gyanúját.
- Valóban?

– És engem, aki hűségesen és áldozatkészen szolgáltam, most ilyen gyalázatos hálátlansággal fizetett meg. Ó, micsoda undorító gyalázat!

Trautenau lassan elfordult, és el akarta hagyni a szobát, de Jeannette visszatartotta.

– És most mit gondol, mihez kezd, mössziő?

– Én? Nem gondolok semmire, a madamot természetesen többé nem zaklathatom, ilyesmi szóba sem jöhet. Visszatérek a hazámba.

– És velem mi lesz? – kiáltotta Jeannette, könnyörgő tekintettel nézve rá. – Itt hagyna engem magamra szegény, védtelen lányt ebben az idegen országban?

– A madam a bérével is becsapta?

– Nem, azt nem mondanám. Mössziő Armand gazdag ember, igen nagyvonalú volt velem.

– És tőlem mit óhajt?

– Az a szokás Németországban, hogy védtelen nőket magányosan hagynak utazni?

– Kedves kisasszonyom, ön hűségesen segítette és támogatta a kegyelmes asszonyt. Az ő kötelessége volt, hogy ezért kellőképpen megjutalmazza – válaszolta Trautenau. Remélem, nem azt várja el tőlem, hogy komornája gavallérjaként lépjek fel, mivel maga is előnyösnek tarthatná, másfajta védelmet keresni. Jó utat kívánok. – És ezzel elfordulva az ajtó felé indult, és már csak Jeannette felháborodott kiáltását hallotta maga mögött: – Ó, ezek a németek! Ezek a köszívű németek!

Trautenau azonban már magához tért döbbenetéből. Teljesen kigyógyult bolond szenvedélyéből, és amikor három héttel később visszatért M.-be, nevetve mesélte el Franknak kalandját, vagy jobban mondva kalandjainak láncolatát.

Három hónappal később M.-ben egy német lap egy francia újságban megjelent bűnügyről számolt be, ami M.-ben különös érdeklődésre tarthatott számot. A német von Reuhenfels úr elítéléséről szólt a cikk, akit megvádoltak és letartóztattak azzal a váddal, hogy Párizsban meggyilkolta apósát, a francia születésű mössziő Joulardot, akivel korábban közösen váltóhamisításokat és más csalásokat követtek el, és az áldozatot egy pincében elásta. A vádlott bevallotta a bűncselekmény elkövetését, és mivel nem lehetett rábizonyítani, hogy tettét előre megfontolt szándékkal követte el, megúszta életfogytig tartó gályarabsággal.

Clemencéről nem volt semmi hír. Elképzelhető, hogy madam Armandként Franciaországban élt valahol. Trautenau többé már nem gondolt rá. Képét, a másolatot, amit annak idején megtartott magának, közvetlenül azt követően, hogy visszatért M.-be, megsemmisítette, de annál nagyobb előszeretettel rajzolta és festette új műterme falára az őrnagyot a régi szobadísznek megfelelően, és ha olykor szíve fölébe akart kerülni értelmének, csak egy pillanást kellett vetnie a falra, hogy felébressze régi emlékeit. Ezzel el is hárult az újabb veszély, hiszen a falra festett ördög most már őrangyalaként szolgált.

A békebíró

Egy német településen

1850-ben vagy 51-ben az észak-amerikai Illinois államban egyre fokozódott a betelepülés. Ehhez nagymértékben hozzájárult a kaliforniai arany felfedezése a nyugati államoknak ezen a vidékén. Vasútvonalak szeltek át az államot különböző irányokban, és már mellékvonalakat is terveztek. Kiváltképpen németek telepedtek le a sűrű erdősávok által védett déli részen, mely védettebb volt a tengerek felől érkező hideg széllel szemben, mint Illinois északi vidékei.

Volt egy körzet, nem túl messze az Ohio folyótól, nagyjából ugyanakkora távolságra a nyugati és keleti határállamoktól, ahol szinte kizárólag németek voltak a letelepedők, éspedig olymértékben, hogy egyetlen angol szót sem lehetett hallani. Az embereknek nem is volt szükségük a számukra idegen nyelv ismeretére, mert amerikaiakkal csak igen ritkán érintkeztek, és aki vásárolni akart tőlük valamit, annak igencsak igyekeznie kellett, hogy meg tudja értetni magát.

A házak persze egymástól távol estek, szétszórva valahol az egyes telkeken, amint ez a tengerentúli országokban szokásos, és gyakran több száz lépést kellett megtenni egyiktől a másikig. Körülbelül az egész kolónia közepén mégiscsak építettek egy templomot, ettől nem messze egy kovácműhelyt, valamint néhány paraszt is itt telepedett le, telekhatárosan a középső résszel.

Természetesen egy fogadó sem hiányozhatott, mivel sokaknak hosszú utat kellett megtenniük a templomig, továbbá a forgalom is elég nagy volt arrafelé, ami legalább naponta némi hasznot hozott.

Ez a fogadó, amit egy még meglehetősen jó erőben lévő özvegyasszony, név szerint madam Rossberg tartott fenn, egészen kiváló üzleti eredményre számíthatott volna, mivel a helyszín kiváló volt, ha éppen lehetséges lett volna számára, hogy zavarta-

lanul, egyedül használja ki a lehetőséget. Sajnos azonban volt még valaki, aki szívesen osztozott volna a lehetőségben. Alig rendeződött az üzletmenet annyira, hogy a hölgy az „Aranyoroszlán”-hoz címzett fogadójából, ahogyan a házát nevezte, csinos kis jövedelemre számíthatott volna, amikor egy bizonyos Pechtels úr, aki szintén nemrégén érkezett odaátról, ahol hasonló céget üzemeltetett, pontosan vele szemben egy újabb fogadót nyitott meg. És mintha bosszantani akarná a másikat, házát szintén egy arany oroszlánnal dekorált cégtáblával díszítette, azonban az alatta lévő felirat arról tanúskodott, hogy ez az „Aranymajom”-hoz címzett fogadó. Miközben mindkét állat, kivétel tekintetében megtevesztően hasonlított egymásra, valójában éppúgy lehetett majomnak, mint oroszlánnak tekinteni, amin a kolonisták természetesen igen jót derültek.

Madam Rossberg természetesen magán kívül volt az utánzás miatt. A németet természetesen nem akadályozhatta meg abban, hogy az adott helyen fogadót működtessen, és ha akár további hat személy telepedett volna le ugyanezzel a szándékkal, azt is békésen el kellett volna viselnie, de ugyanolyan cégtábla használata visszaélés volt a tulajdonával szemben. Valamennyi szomszédját felkérte, bírálják el, hogy a másik milyen mértékben jogosult az ő cégtábláját, jöllehet más felirattal az ajtaja fölé szögelni, és megtevesztetni ezzel a messziről érkező vendégeket, akik csak a sárga színű állatra figyelnek, nem pedig az alatta lévő szövegre, így csábítva el azokat.

Legtöbben azt állították, hogy az ugyanazon festő által sárga festékekkel mázolt állatok sem oroszlánra, sem majomra nem, viszont sokkal inkább egy borjúhoz, vagy egy rottweiler kutyához hasonlítanak, és persze mindenkire rá van bízva, hogy milyen természettudományos nevet írna alá legszívesebben. Az új fogadós, név szerint Pechtels, azt állította, hogy a művészt kifejezetten azzal bízta meg, hogy egy majmot fessen, Meier pedig, így hívták a festőt, éppoly határozottan kijelentette, hogy ez egy majom, a másik cégtábla pedig oroszlánt ábrázol, és csak azok állíthatják ennek ellenkezőjét, akik soha életükben nem láttak a valóságban sem majmot, sem oroszlánt.

Madam Rossberg erre azt követelte, hogy Pechtels távolítsa el a cégtáblát, és festessen helyette egy zöld fát, vagy hajóhorgonyt, vagy koronát, ahol a hasonlóság még Meier keze által sem volna lehetséges. Sőt, még azt is felajánlotta, hogy megfizeti az új cégtábla költségét azzal a feltétellel, hogy a festő a díjazását nála elköltött fogyasztással kaphatja meg, amibe az nagyon szívesen bele is egyezett volna. Pechtels azonban megtagadta, hogy engedjen egy olyan ügyben, amit a maga részéről jogosnak tart. Ha madam Rossberg úgy érzi, hogy üzletmenetét hátrányosan befolyásolja a cégtábla, akkor festessen ő magának zöld fát, vagy hajóhorgonyt, vagy egy koronát, bár a korona nem passzolna egy köztársaságba, öneki meg hagyja meg a majmot, és így ugyanaz lenne az eredmény. Ez ellen pedig madam Rossberg büszkesége tiltakozott.

Neki kellene bevonnia a zászlóját, és feladnia régi cégét csak azért, mert egy idetévedt ember az ő bosszantására ugyanolyan cégtáblát festet? Soha! Nem lenne többé jog és igazság ebben az országban, ha ilyesmi megtörténhet. Éppoly lelkiismeretesen fizeti az adóját és járulékait, mint bárki más, és magányos asszonyként mégiscsak kíváncsi rá, hogy mindennek ellenére nem találhat-e védelmet. Ha a szomszédai a pártjára állnak, és ejtik az állítólagos „Aranymajmot”, és a vendégek oda többé nem térnek be, akkor a tulaj kénytelen lesz feladni üzletét. Végül úgy döntött, hogy bíróság elé viszi az ügyet.

Az ottani kolonisták úgy találták, hogy Pechtels csak azért függesztette ki cégtábláját, hogy kárt okozzon madam Rossbergnek, akit derék asszonyként ismertek, és egy francia vagy amerikai kolóniában Pechtels persze pórul járt volna. Vagy erőszakkal lecibálták volna a cégtábláját, vagy teljesen elkerülték volna, ezzel kényszerítve, hogy saját maga távolítsa el. Isten legnagyobb sajnálatára azonban a mi német törzsünkben uralkodik némi gyűlölködés, és bármilyen szorgalmasak is a németek, sohasem képesek békességben élni a szomszédaikkal. Mehetünk mi a világ bármely részébe, ahová csak akarunk, németek mindenhol vannak, de bárhol is találunk rájuk, a viszály és békétlenség mindig jellemzi őket, gyakran százalmas, semmitmondó apróságok

miatt. Képtelenek békében érintkezni egymással, sem odahaza, sem távol a hazájuktól, így természetesen itt sem történhetett másként, mint hogy a kis kolóniában két párt jött létre, akik kölcsönösen bizalmatlanok voltak egymással szemben. És nem a faji különbségek osztották meg őket, nem a hitük, hiszen mindkét részhez egyaránt tartoztak protestánsok és reformátusok, közöttük elvéve néhány katolikus. Nem, hanem valamikor egy futólag odavetett megfontolatlan szó, tovább adott vénasszonyi pletyka, vagy más szálnalmas kicsinyesség elég volt egy egész familia életre-halálra történő megosztásához, és a két fogadó ehhez elég okot szolgáltatott, tovább tágítva a repedést.

Mindaddig, míg az özvegy madam Rossberg Aranyoroszlán fogadója volt az egyetlen, kénytelenek voltak nála összejönni, és nem tudtak kitérni egymás elől, és mivel egész csomó közös érdekük is volt, olykor-olykor az ellenséges pártok mégis váltottak egymás között néhány szót, ami némi közeledést is lehetővé tett. Most azonban, mivel adva volt számukra az Aranymajom által a kitérés lehetősége, ezt lelkesen fogadták, és tényleg nem tartott soká, a vendégek kölcsönösen utálni kezdték azokat, akik egyik vagy másik fogadóba tértek be, nem kevésbé, mint amennyire a „majom” vendéglőse az „oroszlán” vendéglősnőjét utálta. Szerencse csak az volt, hogy az egész településen nem volt egyetlen ügyvéd sem, hiszen véget sem értek volna a perek. Ötmérföldnyi távolságra azonban, a legközelebbi Karthago nevű kisvárosban volt egy amerikai békebíró, és mivel a felek közül senki sem tudott annyira angolul, hogy pontosan meg tudták volna értetni magukat, így legalább is ki lehet jelenteni, hogy pénzüket nem a bíróságra vitték.

A viszály egyre fokozódott a két vendéglő között. Madam Rossberg már nem is nevezte másként Pechtels fogadóst, mint a „sárga majom”. Aranymajom túl jól hangzott volna, és magán kívül volt, amikor a vendégei elmesélték neki, hogy Pechtels „sárga macskának” nevezi őt, mivel a cégtáblája sokkal inkább hasonlít a macskára, mint egy oroszlánra, holott sárga helyett arany volt mindkettő.

Ezen kívül az is hátrányos volt, hogy a távolabbi kolóniákból vezető út éppen a majom felé tartott, és az érkező idegenek amint messzebről észrevették a cégtáblát, természetesen azt tartották a megfelelőnek, és be is tértek a fogadóba. Egyáltalán a bosszantó helyzetet és mindemellett saját vendégei állandó cukkolását végül tarthatatlannak vélte. Magányos asszonyként, védtelenül a településen, környékbeli ügyvéd hiányában elhatározta, hogy természetes segítséget felettes hatóságnál fog keresni, mivel úgy vélte, hogy ez így nem maradhat tovább.

Elhatározását megerősítette egy pennsylvaniai német, egy amerikai, aki Pennsylvániában, német környezetben született, ahol az emberek egy sajátos félig német, félig angol keveréknyelvet hoztak létre, így legalább kölcsönösen meg tudták érteni egymást. Ez az ember biztosította az asszonyt, hogy az államokban törvénytelen lenne, egy fogadóval szemben ugyanolyan cégtáblát kihelyezni. Ha békebíróhoz fordulna, minden bizonnyal az lenne az ítélet, hogy neki van igaza, mivel elsőként ő helyezte ki a vitatott cégtáblát, ezzel előjogot szerzett, és egy pillanatig sem tartja kétségesnek, hogy Pechtels kényszerítve lesz saját cégtáblájának eltávolítására, vagy legalább is a kép módosítására.

Ez volt az első balzsam hosszan tartó sértődöttségére. Győzni akart, és bár nem tudta kényszeríteni a gyűlölt embert, hogy zárja be a fogadóját, azt azonban belátta, hogy Pechtels egyébként egészen rendes ember, felettébb szorgalmas, rendetlenséget sohasem tűr meg maga körül, így ilyesfajta vád indokolatlan lett volna vele szemben, arra viszont mégiscsak kényszeríteni kellene, hogy változtassa meg a cégtábláját. Nem volt hajlandó tovább elviselni, hogy arany oroszlánját egész nap majomként lássa a közeli épületen. Képtelen volt elviselni, mivel érezte, hogy idegei napról napra egyre jobban tönkremennek, és attól tartott, hogy ha a helyzet továbbra is így marad, kedélybetegség lesz úrrá rajta.

Egy békés próbálkozást ennek ellenére meg kellene tenni, gondolta. Idős nagynénjét, akit szakácsnőként alkalmazott, parlamenterként átküldte az „Aranymajom”-ba, sőt, saját ellenszenvét leküzdvé egy kis levelet is írt Pechtelsnek (kézirására joggal volt

büszke), melyben felszólította, hogy készségesen tegyen eleget a fennálló törvényeknek, és cégtábláját haladéktalanul változtassa meg, vagy másnap jöjjön el vele Karthagoba a békebíróhoz, hogy az ügygel kapcsolatban kikérjék annak ítéletét.

Pechtels felnevetett, amikor az idős asszony átadta neki a levelet, és már előre is a fejét rázta.

– Semmi sem segít, a majom marad, kedves asszonyom – mondta udvariasan –, még az sem, ha a madam odaát a feje tetejére áll mérgében. Ugyanolyan jogom van cégtáblát kitenni a házamra, mint neki, és ha a hölgy oroszlánnak véli azt, amit én majomnak tartok, úgy ezért én senkinek sem tartozok számadással.

– De olvassa csak el azt a levelet – mondta az öregasszony –, és ha nem hajlandó jóindulattal engedni, akkor a bíróságnak kell döntenie. A madam le is ír erről mindent, aztán majd meglátjuk, hogy kinek van igaza.

– Ha a madam nem tart tőle, akkor döntsön a bíróság – válaszolta Pechtels, miközben mégiscsak felbontotta a levelet. – Segíteni úgysem tudnak azok sem, és csak pénzbe fog kerülni. Az asszonyok javíthatatlanok, és ha egyszer ráharapnak valamire, azt többé nem eresztik el. Ha a madamban lenne valamennyi tisztesség, már régen belátta volna, hogy teljes mértékben jogosan jár-tam el, és szeretném látni azt a békebíró-t a földön, aki képes lenne bebizonyítani, hogy az én majmom az tulajdonképpen oroszlán. Hm – fűzte aztán még hozzá, amint belepillantott a levélbe – szépen írni kétségtelenül tud, ezt irigyei is beláthatják, de ez sem segít. Tehát akkor megyünk a békebíróhoz? Na, felőlem, legalább vége lesz már egyszer ennek az örökös fecsegésnek. Nekem megfelel, és holnap, szerdán, egyikünknek sincs sok dolga, de akkor mindkét cégtáblát magunkkal kell vinnünk, Kathrine – fűzte még hozzá nevetve. – És ha ugyanarra a kocsira rakjuk fel mindkettőt, a két bestia a végén még kikaparja egymás szemét.

– Erre semmi szükség – válaszolta a néni. – A békebíró átjöhet ide, ez a feladata. Abban viszont biztos lehet, Pechtels, hogy ebben az esetben pórul fog járni. Sárga macskának nevezte az

asszonyt, erre tíz tanút is tudunk állítani, ha szükség lesz rá, és ez az ügy pénzbe fog kerülni magának, sok pénzbe.

– Ő meg sárga majomnak nevezett engem, Kathrine, így a sértés viszonzva van, a vádaskodással meg nincs semmi bajom, mert amíg a bíró nem tesz rendet a fejében, addig annak az asszonynak odaát nem lesz nyugta. Tehát hányra kell odaérnünk?

– Tízre, mondta az asszonyom, hogy délre visszaérjünk.

– Maga is velünk jön, Kathrine?

– Magától érthető, és be fogok dobni egy ezüst dollárt a templomi perselybe, Pechtels, amikor leszedi a cégtáblát a házáról, ebben biztos lehet. Nincs derekasabb és szorgalmasabb asszony a világon, mint az unokahúgom, és senkinek sem tesz keresztbe, maga viszont már olyan régen bosszantja, hogy végül előtötte az epe, és egész rendesen besárgult. Az ég bocsássa meg magának a vétkét, de ő ezt tényleg nem érdemelte meg.

– Na, eleget fecsegtünk – mondta Pechtels, türelmetlenül hátravetve a fejét. – Most már nekem is elegendem van. Ha a békebíró helyreigazította az asszonya fejét, majd ismét kifehéredik, és mondja meg neki, hogy holnap tízkor én is ott leszek Karthagoban, úgyis van valami dolgom a környéken, ez éppen jól passzol. – És anélkül, hogy tovább törődött volna Katherinnel, sarkon fordult, és ment a dolgára.

A békebírónál

Másnap reggel még kilenc óra előtt Pechtels észrevette, hogy szemben az „Aranyoroszlán”-ból kitolják a kis nyitott kocsit, amit madam Rossberg olykor használni szokott, ha dolga akad, mert illetlenségnek tartotta lóra ülni, mint az amerikai asszonyok, és soha nem tett volna ilyet. Nem sokkal ezután befogták a két pompás barna lovat, akik a szántóföldi munkáknál is dolgozni szoktak, mivel az asszonynak volt egy kis farmja is. Körülbelül tíz perccel később megjelent a fogadósné, mögötte a nagynénje, de hogy

amaz micsoda fejfedőt viselt, micsoda szalagokkal! A városba semmi esetre sem indult volna el vasárnapi öltözet nélkül.

A fogadósne modern, de nem nemzeti viseletben indult útnak. Még meglehetősen fiatal, egészen daliás asszony volt, és már számos alkalommal volt lehetősége arra, hogy ismét férjhez menjen, de minden kérést visszautasított azzal, hogy nem áll szándékában még egyszer házasodni. Első férje állítólag nem csak barátságatlanul, hanem durván is bánt vele, és nem óhajtotta magát ilyen bánásmódnak ismét kitenni. A férfiak úgyis mind egyformák, és saját maga úrnőjeként sokkal jobban érezte magát.

Valójában tényleg derék, jóindulatú asszony volt, és mindedig senkit sem gyűlölt, még a legmakacsabb adósait sem, de az „Aranyhajmot” ennek ellenére ki nem állhatta. Kocsijához lépve pillantása a szemben lévő cégtáblára esett, amely alá, mintha dafke szándékát akarná kimutatni, oda állt Pechtels, és gúnyos hódolattal odaköszönt neki, ajkai körül csúfondáros vigyorral. Megvető pillantást vetve a pimasz alak felé, a nő felült a kocsijára anélkül, hogy az üdvözlést válasza méltatta volna. Hannes, a szolgája megragadta a gyeplőt, és a kis, könnyű kocsi elzötyögött az úton a célja felé.

Pechtelsnek nagy kedve támadt, hogy hagyja őt egyedül a városba menni, és a továbbiakban ne törődjön az ostoba történettel, de hát mégiscsak megígérte, és adott szavát be kellett tartania, különben a fogadósne a végén még azt hitte volna, hogy fél az ügyet a bíróság elé vinni. Nevetséges. A világon egyetlen békebíró sem kényszerítheti arra, hogy leszedje az ajtaja felett lévő cégtábláját, és ha az a karthagoi tényleg olyan ostoba vagy részrehajló lenne, hogy így rendelkezék, úgy elhatározta, nem fog engedelmesskedni, hanem felsőbb bírói fórumhoz fordul, és ha kell, elmegy akár egészen az elnökig is.

Elkésni sem akart, ezért minden további nélkül bement az istállóba, saját kezűleg felnyergelte a lovát, majd felöltözött, és negyedórával később erőteljes ügetéssel az előtte haladó fogat után eredt.

Úti céljuk, a mi füleink számára persze legalább is valamelyest hangzatosnak tűnő Karthago, amiről egy európainak talán téves elképzelése lesz. Célszerű ezért közelebbről leírni, mivel ráadásul a tágas országban hasonló városok is vannak, Párizs, London, Pétervár, Madrid, stb. meglepő nevekkal, ami nem ritkán meglepetést okoz az idegenek számára.

Karthago csak nem sokkal korábban jött létre, és pedig meglehetősen kedvező helyzetének köszönhetően, mivel a közelében már kitűztek egy vasútvonalat, és ezen kívül az Ohio folyótól az állam centruma felé vezető út is errefelé haladt, onnan pedig tovább felfelé Chikagoba, így határozottan számítani lehetett arra, hogy az elkövetkező években úthálózatok kereszteződési pontja fog kialakulni itt.

A vadonban azonban nem házak építésével alapítanak városokat, mint ahogyan ez feltételezhető volna, hanem földmérők felmérik a helyszínt, és kitűzik vagy kijelölik a majdani utcákat. A gyakorlatban a szabályos négyzetek sarokpontjain oszlopokat ütnek le, és erre kerülnek a majdani utcanévek. Így az oszlopok tábláin például ilyen nevek olvashatók: „Fő utca”, „Piac utca”, „Washington utca”, stb. Kisebb cövekek már a fontosabb épületek helyeit tűzik ki, ahol később felépül a posta, színház, táviróhivatal, múzeum, stb. Az egész terület tulajdonosai szépen megfestett térképpel körbejárják a környező városokat, és igyekeznek elsősorban bevándorlókat elkapni, hogy építési területeket adjanak el nekik a létesülő új városban.

Olykor kiválóan sikerült egy ilyen spekuláció, és az előnyös helyen fellelt területek szédítő sebességgel nagy városokká fejlődtek fel. Gyakran előfordult azonban az is, hogy egy ilyen város csak a papíron létezett, és a „Piac téren” mindössze talán egyetlen gerendaház árválkodott, mellette néhány kukoricaszárból épített alacsony kunyhóval, miközben néhány száz lépésnyi távolságra onnan, a „Fő utcán” egy italmérés állt, ahol az arra haladó idegeknek viszkít, bagót és más árút igyekeztek eladni.

Karthagóban azonban ennyire szomorú mégsem volt a helyzet, de sokkal jobb sem, mivel az előzőekben felvázoltak szerint a

város még csak most volt kialakulóban, és így persze az elvárások sem lehettek túl nagyok.

Az egész város pillanatnyilag hét házból állt, valamennyi amerikai családokkal, leszámítva az egyetlen franciát, aki azonban csak nagyon szerény földműveléssel foglalkozott, és leginkább vadászatból élt. Ezen kívül volt még egy kovácsműhely, és egy bolt is, ahol minden megvásárolható volt, ami a világnak ezen a félreeső helyén elvárható és szükséges lehet: Pálinka, élelmiszer, cipő, kész ruhák, rövidárú, földműves szerszámok, orvosság, lőpor, ólom, tehát röviden összefoglalva minden. Mindennek a tulajdonosa, akinek egyébként a fél város is a tulajdonában volt, és feltehetően később milliomos lesz, egyúttal békebíró, postamester, és rendőrigazgató is volt, és leszámítva egy írnot, aki egyúttal kereskedősegédként is tevékenykedett, valamint egy púpos távolabbi rokont, más segítsége nem volt, és nem is volt rá szükség.

A csekély számú telepés között vitás eset ritkán, vagy sohasem fordult elő, bűncselekmény egyáltalán nem, hiszen minek lopna valaki egy olyan helyen, ahol csekély munkával könnyedén megkeresheti a kenyerét. Levelet igen ritkán hozott a posta, és szintén ritkán írtak, és a békebíró tevékenysége saját üzletén kívül csak nagyritkán lett igénybe véve fiatal párok esketésekor, ami az utóbbi időben kezdett gyakoribbá válni, ami csinos kis bevételt hozott a számára. Minden párnak ugyanis öt dollárt kellett fizetnie, vagy ahogyan ő mondta, két és felet fejenként. Az ezzel járó munkát körülbelül öt perc alatt elvégezte, és mivel a szomszédos települések fejlődőben voltak, de a környező kerület népessége még csekély volt ahhoz, hogy egy másik békebíró is alkalmaztak volna konkurensként, így ezzel a tevékenységgel mégiscsak elég csinos bevételre tett szert.

További előnye az volt még, hogy övé volt az egyetlen valódi bolt az egész környéken, és ha egy jegyepár nála kötött házasságot, a vőlegény természetesen a boltjában vett ajándékot a menyasszonynak. Ha a hölgy talált valamit, ami megtetszett neki, úgy az újdonsült férj természetesen nem verhette a fogához a garast, és nem alkudozhatott. Boyles, a békebíró ilyenkor teljes kedélyes-

séggel szégyentelenül magas árat kért, és a szegény ördög, kénytelen volt mélyen a zsebébe nyúlni és fizetni. Hogy ezt követően szitkozódott-e, vagy sem, az teljesen közömbös maradt, hiszen már az övé volt az asszony és az árú, és sem az egyiktől, sem a másiktól nem tudott egyhamar megszabadulni.

James Boyles a nap nagy részében mindenesével, a púpos unokafivérével a boltban tartózkodott, ha azonban valaki a bírói szolgálatát akarta igénybe venni, legyen az házasságkötés vagy valami vitás ügy, bezárta a boltot, és ha közben vevő érkezett, akkor kénytelen volt várni, míg visszaér. A feleket behívta a bolt melletti kis házba, elintézte az ügyet, és az ügyfeleket a bolton keresztül vezette ki, ahol gondoskodott róla, hogy legalább egy italt elfogyasszanak, ha már nem vásároltak valamit néhány dollárért.

A Karthago felé vezető úton végigzötyögött özvegy Rossberg asszony fogata, és már látható volt a „város”, amikor maga mögött a száraz úton lópatkó dobogására figyelt fel. Oldalra fordította a fejét, és abban a pillanatban felismerte az Aranymajom fogadását, aki hetykén és magabiztosan elporoszkált mellette. Valóban, amint tízpercnyi késéssel elhaladt a kocsi mellett, hogy elsőként érkezzen, még azt a pimaszságot is megengedte magának, hogy tiszteletteljesen üdvözlje a hölgyeket.

Madam Rossberg nem tudta elkerülni, hogy megköszönje, hiszen ez túl nagy udvariatlanság lett volna, de ezt rendkívüli és szokatlanul előkelő meghajlással tette, amit Kathrine megtévesztő hasonlósággal utánozott. Pechtels mindezt azonban nem nagyon vette tudomásul, és megsarkantyúzva derék lovát büszkén elvágatott mellőlük, mintha Karthago királya lenne, aki csak úgy körbelovagol birodalmán, hogy megtekintse kukorica ültetvényét. Hamarosan hátra is hagyta a vendéglősné fogatát, és Karthagoba érve kikötötte a lovát, majd minden további nélkül betért a boltba, ahol kért egy pohár viszkít a boltos békebíró és saját maga számára úgy, ahogyan arrafelé szokás. Boyles együtt ivott vele, és Pechtels fizetett. Olyan ügy ez, ami teljesen rendben volt, és két oka is volt arra, hogy közben a békebíróval ne beszéljen arról, ami

ide hozta: Egyfelől a tulajdonképpeni vádaskodást teljesen az „Aranyoroszlán” fogadósnéjára akarta hagyni, másfelől csak annyit tudott angolul, hogy odahaza a betérő vendégeinek felszolgáljon egy korty italt vagy valami ennivalót, de ennél többet semmiképp. A tárgyalás során pedig amennyiben a békebíró nem tudna németül, úgyis tolmácsot fognak igénybe venni.

A kis fogat egyébként sokkal gyorsabban jött utána, mint ahogyan számított rá, mert mindössze néhány perce állt a bíróval a pult mellett, amikor a kocsi bezötyögött az ajtó elé, és rögtön belépett az özvegy, nyomában a nagynénjével, azzal a szilárd elhatározással, ellenfelének nem adja meg azt az előnyt, hogy övé legyen az első szó.

Olyan gyorsan egymás után léptek be, hogy Boyles feltételezte, együtt vannak, és valami közös ügy hozta őket ide. A hölgy ráadásul nem is hagyta őt sokáig kétkedni, mert Pechtelsre mutatva, aki erre ismét megszellejtette a kalapját, azonnal elkezdte előadni a jenkinnek, természetesen német nyelven, hogy mi járatban van. Boyles a legnagyobb csodálkozással hallgatta szavait, amiből azonban egy árva szót sem értett.

Pechtels, jöllehet már nyolc hónapja volt az országban, mint korábban már említettük, szinte semmit sem tudott angolul. Egyes szavakat megértett, melyek az üzleti ügyeivel voltak kapcsolatosak, mást azonban semmit, és amikor Boyles hozzá fordulva megkérdezte, hogy a „lady” mit akar tőle, a fejével bólintva mindössze ennyit válaszolt:

– All right, lady and me, all right (rendben, a hölgy és én rendben), amivel azt akarta megértetni, hogy ők ketten egy peres ügyet akarnak előadni.

A kis púpos írnok természetesen szintén a boltban tartózkodott, és most Boyles öhozá fordult:

– Tom, te érted, hogy ezek mit akarnak tőlem? Vinné el az ördög ezt a hablatyot. Ha az ember így akar beszélni, beletörik a nyelve, ha pedig hallgatja, olyannak tűnik, mint amikor egy öreg

ablaktábla nyekereg a szélben, vagy ahogyan egy megbolondult szélmalom kerepel.

– Na, hát teljesen világos az egész – válaszolta Tom, aki éppen azzal volt elfoglalva, hogy egy közben belépő siheder fazekába szirupot töltsön. – Össze kell adnod őket, mert házasodni akarnak, semmi több.

– Jól van, én is erre gondoltam – válaszolta a békebíró. – Rendezd le a gyereket, és zárd be az ajtót, hogy át tudjunk menni az irodába, itt a boltban mégsem lehet – és az asszony felé biccentve, hogy egy pillanatnyi türelmet kér, majd kövesse, Pechtelshez pedig így szólt: – Jöjjenek csak, mindjárt rendezzük. – Aztán előre ment, intve nekik, hogy kövessék.

A vitában álló felek magától érthetőnek tartották, hogy az ügyüket nem lehet a boltban rendezni, és miközben Pechtels előre engedte a hölgyet, mindhárman követték a bírót a kis melléképületbe, amit Boyles kifejezetten erre a célra építtetett, és irodának nevezett. Ezt az ajtóra ragasztott cédula is jelezte.

A durva gerendákból ácsolt, keskeny ablakkal ellátott helyiség közepén, egy négyszögletes asztal állt, körülötte négy vagy öt fából készült székkal. Az asztal ünnepélyességét emelte a rajta elhelyezett tintatartó néhány tollal, és egy kis kupac papírlap. Az ablak felett, szokatlanul a világnak ezen a részén két karó által tartott deszkapolcon fél tucat, sárga bőrbe kötött feltehetően jogi tartalmú könyv volt elhelyezve, de feltehetően ritkán kerültek le onnan, és még ritkábban használták.

Tom közben kiszolgálta a gyereket a szirupos kannájával, és a megszokott módon bezárta a boltot. Boyles kicsit még zavarban, hogyan kezdje a beszélgetést, ott állt az idegenek előtt. Ekkor az írnok is belépett az irodába, és dolgához kezdett.

Mindenekelőtt levett a könyvespolc egyik széléről egy könyvet, valószínűleg a leggyakrabban felnyitott bibliát, hiszen csak az eljárás kezdetén kötelezően leteendő eskükhöz használták. Letette az asztalra, kisimította maga elé egy ív papírt, bemártotta a tollat, majd ránézett Boylesre, mintha azt akarná mondani: – Kezdheted.

– Boyles belátta, hogy további, hosszabb késlekedés mit sem segít, és minden ünnepélyesség kezdeteként mindenek előtt megkérdezte az érintettek neveit. A „your name” kérdést Pechtels megértette, és bementa saját nevét, persze Tom legnagyobb döbbenetére, aki a Frederic keresztnévet könnyedén vette, de a Pechtels családnévben a ch-nál teljes mértékben elakadt.

– How do you spell that? (Ezt hogyan írják?) – kérdezte, de legalább háromszor. Pechtels azonban egyáltalán nem értette, mire gondol a „spell” szóval, és mivel látta, hogy a kis ember nem tudja, hogyan kell leírnia a nevét, odalépett az asztalhoz, kivette a tollat a kezéből, és leírta. A Mary Rossberg névvel már könnyebb volt a helyzet.

Pechtels ekkor megkérdezte, nincs-e valaki a helységben, aki tud németül, és Tom meg is értette a kérdést, de jelentőségteljesen megrázta a fejét, és Boyles, aki nem akart sok időt elfecsérelni a bezárt boltjával, mivel odakintről kocsizörgés zaja hallatszott be, és ez csak egy idegen lehet, egyszerűen odaszólt a titkárnak:

– Eskettesd meg őket, Tom, igyekezzünk, hogy mihamarabb elkészüljünk!

Ez meg is történt a formai elvárásoknak megfelelően, majd a békebíró egyszerűen megkérdezte, hogy kettejük közül valameklyik nem házas-e már, és mivel az érintettek nem értették a kérdést, erre fejüket rázták, Tom odatartotta nekik a bibliát, amit meg kellett csókolniuk a mondottak megerősítésére.

Pechtels New-Yorkba érkezésekor már látta egy német békebírónál, hogy erre minden alkalommal sor kerül, madam Rossberg azonban erről semmit sem tudott, de Katharina tanúként már állt bíróság előtt, és odasúgta neki, hogy ez semmi többet nem jelent, mint azt, hogy esküszik, csak az igazságot fogja mondani, amire ő is határozottan bólintott a fejével. Valójában tényleg csak a tiszta igazságot akarta, semmi többet, és a legnagyobb készséggel ő is megcsókolta az elé tartott szent könyvet.

Madam Rossberg már éppen fontolgatni kezdte, hogy rendkívüli nehézségei lesznek, amikor megpróbálja elmagyarázni elő-

terjesztését, mert kételkedni kezdett abban, a békebíró hogyan lesz képes megérteni az arany oroszlán és az arany majom közötti különbséget, ha a képek ugyanúgy néznek ki.

– Bárcsak magunkkal hoztuk volna a Franzot – súgta oda halkán Katherine-nek. Franz ugyanis olyan háziszolgaféle volt nála, egy körülbelül 14 éves fickó, aki viszont már teljesen jól beszélt angolul. – Vagy legalább idehozathatnánk! Eredetileg azt gondoltam, hogy találunk itt valakit, aki beszél németül.

– Végül is megoldható lenne, ha visszaküldenénk érte a kocsit – bólintott Katherine, aki ekkor már szintén rájött, hogy néhány szónyi angol tudásával semmire sem jut. – Másfél órán belül ideérne, ha már egyszer itt vagyunk.

– Ha nem ért meg bennünket, ezt fogom kérni – válaszolta határozottan az asszony –, és Pechtels szintén megtehet annyit, hogy vár néhány órát, mert így nem fog menni, azt már látom.

– Rendben – szólalt meg ekkor a békebíró, aki szerette volna az ügyet a lehető leghamarabb elintézni, mert a szükséges formalitások már teljesültek. Tom, a kis püpos írnok ügyes kézzel közben már meg is tette a szokásos bejegyzést a nagyméretű, erre a célra szolgáló könyvbe, majd elsőként Pechtelshez fordult:

– Szándékában áll uram, az ön mellett álló hölgyet jogszerűen feleségül venni?

– Igen – válaszolta Pechtels. – A hölgy éppen most akar beperelni. Tegye lehetővé számára, hogy előadja panaszát!

– És ön, madam – fordult a bíró ismét az asszonyhoz, egyáltalán nem értvén a közbevetett mondatot, így nem is vehette figyelembe –, szándékában áll törvényes férjeként elfogadni az ön mellett álló urat?

– Igenis, uram – bólintott az asszony. – Ő az, akit szeretnék beperelni, mert az utóbbi hónapokban...

A békebíró talán azt hitte, hogy a németeknél ennyi szó szükséges egy egyszerű kérdés megválaszolásához, és természetesen

ezzel nem akarta feltartani magát, így egy kézmozdulattal félbeszakította, miközben így szólt:

– Kérem, asszonyom, hagyja mindezt későbbre. Ezennel törvényszékünk titkára által az anyakönyvbe tett bejegyzés alapján önöket házastársaknak, férjnek és feleségnek nyilvánítom. Senki-nek sem áll jogában az önök törvényesen megkötött házasságát felbontani. A jó Isten áldását kérem önökre.

Először az asszonynak nyújtott kezét, szívélyesen megrázta, ugyanezt tette Pechtels-szel is, aki mindebből semmit sem értett, ezért végül türelmetlenül megszólalt:

– Nos, madam Rossberg, miután eleget tettünk a szokásos és felettébb unalmas formalitásoknak, lenne szíves talán előadni a panaszát, mivel most már tényleg nem érek rá tovább. – Közben már előre örült annak, hogy a bíró ebből egy szót sem fog érteni.

A kis púpos mindeközben rendkívül tevékeny volt, és igyekezett a befejezett ünnepélyes szertartás nyomait eltüntetni. Felugrott egy székre, visszatette a bibliát a polcra, az anyakönyvet betette az asztalfiókba, a papírokat megigazította és egy „minden jót” felkiáltással kinyitotta az ajtót.

– Fee is five dollars (a díj öt dollár) szólalt meg Boyles, nyitott tenyerét nyújtva Pechtels felé, és a „five dollars” kifejezést a vendéglős az Aranymajom gyakorlatából jól értette, viszont mégsem tartotta viccesnek, hogy neki kellene előre fizetnie, amikor a vádat az ellenfél még elő sem terjesztette.

– Tőlem? – kérdezte saját magára mutatva, amire a békebíró szórakozott bólintással válaszolt:

– Remélem, nem azt akarja, hogy a felesége fizessen?

– Szó sem lehet róla – rázta Pechtels határozottan a fejét. Nem én vagyok a felperes, aki vádol, annak kell fizetnie. Öt centet sem vagyok hajlandó fizetni. Még ez hiányzott.

– Confound it (micsoda zűr) – morogta a bíró. – Kétségbeejtő egy helyzet, ha az embernek olyanokkal akad dolga, akik egyetlen emberi nyelvet sem beszélnek.

– Holla! – kiáltott fel a kis írnok ekkor az ajtóban, miközben kinézett az udvarra. – Itt jön a segítség. A német kereskedő közeledik a kocsijával, ő beszéli az amerikai nyelvet is. Hé, Rosenthal, Rosenthal! Ó, Rosenthal, jöjjön csak ide egy pillanatra, és segítsen ki bennünket ezen a hablaty nyelven, a hóhér érti, de mi egy szót sem.

Rosenthal, a kifejezetten izraelita arckifejezésű kis ember lassan átballagott az udvaron, miután kikötötte gebéjét és némi takarmányt adott neki. Madam Rossberg is örömmel felkiáltott, mivel ismerte őt:

Hál’ istennek, itt van a Rosenthal, a zsidó, ő majd kisegít bennünket, hiszen úgy beszél angolul, mint egy amerikai.

Pechtels tulajdonképpen bosszankodott, mivel ezzel részben odalett a hecc, de mindegy. A dolognak legalább hamar vége lesz, az meg különben is magától érthető, hogy ellenfele a vádjával semmire sem megy.

Rosenthal némileg elcsodálkozott, hogy az Aranymajom vendéglőjét és az Aranyoroszlán vendéglősnéjét békességben találja itt egymás mellett, mivel pontosan ismerte a viszonyokat a településükön. Lassan odaért, és üdvözölte mindkettőjüket. Madam Rossberg mindenekelőtt el akarta magyarázni neki, mi vezette őket ide, miközben a békebíró „ugyan Rosenthal, magyarázd már el a honfitársadnak, hogy öt dollár díjat kell fizetnie. Mondhatok neki bármit, semmit sem ért meg.

– Mit mondott? – kérdezte Pechtels, mivel jól látta, hogy a békebíró órá mutogat.

– Öt dollárt kell fizetnie neki, Pechtels úr – válaszolta Rosenthal.

– De miért? – kérdezte a gazda. – Én nem emeltem semmiféle vádat, és előbb ki kellene várnunk a tárgyalás eredményét.

– Az úr azt kérdezi, miért kellene öt dollárt fizetnie – fordult Rosenthal ekkor a bíróhoz.

– Még, hogy miért? – kiáltott fel ismét a bíró. – A jóisten áldja meg, ember, ez az esketés szabályszerű díja, az pedig magától érthető, hogy ezt mindig a férj fizeti.

Rosenthal először a bíróra, majd Pechtelsre és az özvegyre nézett csodálkozva, aztán megint a bíróra.

– Mit mond? – kérdezte Pechtels.

– Megesküdtek? – kérdezte a kereskedő mérhetetlenül elcsodálkozva, mivel alig egy hete járt a településen, és tudta, hogy akkor még mennyire haragudtak egymásra.

– Magától érthető – bólintott Boyles. – A szabályoknak megfelelően összeadtam őket, és az én díjam ilyen esetben öt dollár. Olcsóbban nem tehetem, és nem is akarom megtenni.

– Rosenthal a vállát vonogatva szólt Pechtelshez:

– Igen, kedves uram, minden rendben van, az öt dollárt meg kell fizetnie. Minden esketésért ennyi jár neki. Így hát gratulálhatok önnek, madam Rossberg.

– Minden micsodáért? – kiáltott fel Pechtels, hangosan felnevetve. – Ördög és pokol, nekem eszemben sincs megházasodni!

– Na, más már nem is hiányzott – lármázott közbe madam Rossberg, fejét büszkén és előkelően hátravetve.

– De hát akkor mit akar? – kérdezte Rosenthal.

– Azért jöttem ide, hogy vádat emeljek az úr ellen – ragadta magához a szót madam Rossberg. – Majd meglátom, hogy van-e még igazság ebben az országban, és kirakhat-e ugyanolyan cég-táblát az ajtaja fölé, mint amilyen nekem van, hogy embertársa szája elől megkaparintsa a kenyeret. Mondja el ezt a békebírónak. Esküt már tettünk arra, hogy az igazat fogjuk elmondani, és már kezdheti is az eljárást.

– Mit mond? – kérdezte a békebíró.

– Ah, uram – nevetett fel a kereskedő –, nagy tévedésről van szó. Ez a két ember egyáltalán nem akar összeházasodni, sőt, ezzel ellenkezőleg, perelni akarják egymást egy cégtábla miatt, amely...

– Micsoda? – kiáltott fel Boyles, miközben döbbenten bámult a mindenesére. – Hát nem azért jöttek ezek ide, hogy összeházasodjanak?

– Ej, isten őrizz, eszükben sincs – szólt közbe Rosenthal –, hiszen ezek megveszekedett ellenségei egymásnak. Csak azt akarták, hogy...

– Hát ebben az esetben megtörtént a szerencsétlenség, és még az ördög sem tudja elválasztani őket, hiszen most már férj és feleség – szakította félbe Boyles, sarokba szorítottan.

– Nem rossz, de ezek itt tudnak erről valamit? – kérdezte nevetve Rosenthal.

– Másra nem gondolhattam, ők meg nem beszélnek az amerikai angolt.

– Ez meg mit kérdezősködik? – kérdezte madam Rossberg, aki felfigyelt néhány szóra.

– Semmi különös – mosolyodott el Rosenthal, mert az ügy persze elég komikusnak tűnt számára. – Mindössze annyi történt, hogy már nem kell perelniük egymást, madam Rossberg, mivel szabályosan összeházasodtak, és mostantól már férj és feleség.

– Maga megőrült? – Törtek elő a szavak ajkairól.

– A bíró mondta ezt – vonogatta a vállát Rosenthal. – Azt hitte, hogy össze akarnak házasodni, és ennek megfelelően járt el. Ez viszont minden esetben öt dollárba kerül, Pechtels úr, és tulajdonképpen elég olcsónak mondható.

– Hát ez nagyon vicces – szólalt meg Pechtels, dermedt csodálkozással nézve a bíróra. – Lehetetlen ez alatt a néhány perc alatt...

– Ha valaki elég bolond volt ahhoz, hogy ilyen ostobaságot kövessen el – kiáltott fel madam Rossberg, közben magához térve csodálkozásából, de döbbenetéből még nem szedte össze magát –, akkor oldja meg a problémát, amit előidézett. Beszéljen vele, Rosenthal, de rögvest, amíg itt vagyunk! Egy lépést sem teszek ki ebből a szobából, míg el nem leszek választva ettől az embertől.

Rosenthal ekkor a békebíróhoz fordulva megkérte, hogy tegyen eleget a hölgy követelésének, mire amaz a vállát vonogatva válaszolt:

– Csak nem az a problémája, hogy máshol már kötött házasságot? Ez persze átkozott ügy lenne, mivel ebben az esetben esküszegést követett volna el.

– Nem ez a helyzet, az asszony özvegy, a férfi pedig nőtlen.

– Így már jobb – bólintott meglegedetten a bíró. – Az ügyben azonban semmit sem tehetek, és ha el akarnak válni, úgy más lehetőségük nincs, mint a legfelsőbb bírósághoz fordulni, ott pedig lesz elég nehézségük és problémájuk. Én bár összeházashatom az érintetteket, de elválasztásukra nincs jogosultságom, különben pokoli zűrzavar támadna.

– Akkor sem, ha teljes félreértésről van szó?

– Utólag ezt bárki állíthatná – jegyezte meg Boyles szárazon. – Ők most már házasok, és azok is maradnak, ezen változtatni már nem lehet.

Az esküvő után

Madam Rossberg a békebírónak már a mozdulatairól is látta, hogy nem hajlandó eleget tenni a követelésének, és erre szinte teljesen magán kívül volt. Szerencsére Boyles mindabból egy szót sem értett, amit felháborodásában odakiáltott neki, hiszen a „szamárr” és hasonló jellegű állatnevek még a legszolidabb kifejezések közé tartoztak. A helyzeten azonban valójában mindez mit sem változtatott, ráadásul Boyles a legnagyobb nyugalommal folya-

matosan kitartott azon követelése mellett, hogy Pechtels fizesse meg az öt dollárt, sőt, még azzal is megfenyegette, hogy a bírósággal szembeni ellenszegülése miatt lecsukhatja mindaddig, amíg eleget nem tesz a kötelezettségének.

Pechtels persze ismételten élt azzal a javaslattal, hogy mindketten, tehát ő és madam Rossberg közösen viseljék az elszenvetett kárt, azonban a hölgy, most már a felesége csupán megvető pillantást vetett rá, majd elhagyta az irodát, Hannes után kiáltva, és negyedórával később az öreg Katherine társaságában együtt eldöcögött hazafelé.

Madam Rossberg egyébként igen határozott hölgy volt, és azonnal elhatározta, hogy mi a következő lépés. Errefelé persze senki segítségére nem számíthatott, hiszen a férfiak valamennyien összetartanak, ezért közvetlenül a konzuljához akart fordulni Cincinnati-ban, aki minden bizonnyal igazságot fog tenni a számára. Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha nem a békebíróhoz fordul panaszának előterjesztésével, és egyúttal azt is elkerülhette volna, hogy egyből össze is legyen házасítva.

Pechtels, miután kifizette az öt dollárt, és leküzdötte első bosszúságát, mégiscsak elnevette magát. A történet tulajdonképpen igen komikus volt, és hogy éppen az Aranyoroszlán özvegy tulajdonosával lett alattomos módon összeadva, mindenképpen furcsa és abnormális esetnek számított. Boylesnek viszont, amint a hölgyek otthagyták, és a pénzt bezsebelte, kedélyessé vált a hangulata. Magával hívta Pachtelst és Rosenthalt a boltjába, és meghívta őket, azaz odatolt eléjük egy üveg viszkít és egy-egy poharat azzal, hogy szolgálják ki magukat. Még egyszer megkérdezte a vőlegény nevét, amit azonban csak helyett makacsul k-val ejtett ki, majd madam Pechtels és egy csomó kis Pechtels egészségére ürítette poharát, mint a település eljövendő nemzedékére.

Pechtels persze kénytelen volt jó képet vágni a gonosz játékhoz, és csak a nyugtatta meg, hogy Rosenthal ezúttal nem az ő vidéke felé folytatja útját, mivel a fickó semmiképpen sem hallgatott volna, viszont abban nyugodtan bízhatott, hogy a két aszszony csendben fog maradni. Idővel aztán mindenképpen adódik

valami megoldás, hogy felbontsa ezt a tévedésből megkötött házasságot.

Rosenthal segítségével persze még egyszer megpróbálta a bírót jobb belátásra bírni, hogy a fatális ügyet tegye meg nem történtté. A lapot egyszerűen kitéphetné az anyakönyvből, és ugyan ki nézne itt utána az esetnek, és hogy valamennyien tartanak a szájukat, abban biztos lehet. Boyles azonban teljesen határozottan a fejét rázta, és miután Rosenthal Pechtels kezdeményezésére utalt rá, hogy a vendéglősnek tíz-húsz dollár nem számítana, hogy őt, mármint a békebírót megjutalmazza a szokatlan fáradozásért, a Jenki ennek ellenére makacsul ellenszegült. A mindenesét nem tartotta megbízhatónak, ezért szándékában állt elküldeni, és mivel neki tudomása volt az egész ügyről, súlyos helyzetbe hozhatná őt, ami rosszabb esetben büntetéssel és hivatalának elvesztésével járna.

Az ügy pillanatnyilag marad úgy, ahogy van, és Pechtels nem tartotta szerencsésnek Rosenthal ígéretét, hogy körülbelül egy hét múlva a településen fog járni, és majd megtudakolja, miként alakult a helyzet. Természetesen képtelen lesz tartani a száját, és az Aranyamajom vendéglőse jól tudta, hogy micsoda gúnyolódásnak és cukkolásnak lesz kitéve.

Innen viszont nem sikerül távoznia, mielőtt ő is meghívta volna a többieket, majd Rosenthal következett, aztán ismét a vendéglős, mint boldog férj. Ezzel azonban sikerült elszabadulnia a többiektől. Semmi kedve sem volt az ivászathoz, ezekkel az emberekkel aztán végképp nem, és miután felszerszámozta a lovát, nem sokkal később nem különösebb igyekezettel elindult a település felé.

Közben tarka gondolatok jártak a fejében, és egy alkalommal akaratlanul és hirtelen visszafogta az egyébként is lassú léptekkel haladó lovát, amikor az a lehetőség jutott eszébe, hogy a vendéglősné szándékosan állíthatott neki egy ilyen csapdát, ő pedig elég ostoba volt ahhoz, hogy belesétáljon. Ez azonban csak egy pillanatig tartott, mert éppoly gyorsan elhessegette a gondolatot, mint ahogyan az megszületett. Nem, Rossberg özvegyasszony lenne az

utolsó, aki ilyesmire vetemedne, ő maga pedig legalább annyira vétkes volt az ügyben, mint az asszony. Miért is nem vette mindedig a fáradságot, hogy megtanuljon angolul! A szerencsétlenség már megtörtént, és szép kis botrányt váltana ki a településen, ha kiderülne, hogy az Aranymajom összeházasodott az Aranyoroszlánnal. Túl bolond volt ez a történet, és egyetlen épeszű ember sem sejtett volna előre egy ilyen örültséget, és még kevésbé lehetett volna megakadályozni.

Akkor most mi legyen? A legbolondabb ötlet az volt végül, hogy eladja a vendéglőjét, és egy másik államba, legszívesebben a Mississippi túloldalára költözik. Ámde micsoda győzelem lett volna ez az Aranyoroszlán számára, ezért úgy határozott, hogy inkább marad. Az ördög vinné az okoskodást, és hirtelen megsarkantyúzva a lovát vágatva tette meg az út hátralévő részét, míg haza nem ért a saját udvarába.

Teltek, múltak az elkövetkező napok, és Pechtels egész idő alatt egyetlen alkalommal sem tette ki a lábát az utcára attól való félelmében, hogy megpillantja a vendéglősnét a szemben lévő ablakban. Ettől azonban nem kellett volna tartania, hiszen madam Rossberg ugyanebből a megfontolásból nem merészkedett sem ablaka, sem ajtaja közelébe. Ennek ellenére mindketten tudták, hogy bár egy újbóli találkozást mesterségesen elhalasztani lehetséges, végül is azonban megakadályozni mégsem lehet. Ha egy nagyvárosban éltek volna, talán lett volna rá lehetőség, itt azonban, ahol a kis település összes háza a kolónia közepén álló templomból, két fogadóból, egy kis kovácsműhelyből, egy vegyesboltból és körülbelül öt parasztházból áll, miközben valamennyi környékbeli kolónia erre a helyre van utalva, a hosszas kitérésre nem volt semmi lehetőség.

Madam Rossberg leginkább a hátul lévő hálósobájában tartózkodott, és mivel nem akarta kihasználatlanul mulatni az időt, levelet fogalmazott a konzulnak, melyben az összes körülményt pontosan leírta, beleértve a két cégtáblát, valamint a jogtalan esetet is, és konzulátusi segítséget kért. Jóllehet madam Rossberg egészen rátermett asszony volt, és a tollal is meglehetősen jól

bánt, de ennek ellenére nem volt gyors levélíró. Az ügy ezen kívül túl fontos is volt, nem lehetett elkapkodni, hanem világosan és egyszerűen, felesleges szavak nélkül kellett megfogalmazni. Háromszor is átírta a levelet, ami alkalmanként legalább három órát vett igénybe, ami az összes többi elvégzendő munkájával együtt három teljes napig tartott. A harmadik nap estéjére azonban a levél postázásra kész állapotba került. A lovas postásnak másnap dél körül kellett a településre érnie, mivel minden alkalommal az „Aranyoroszlán”-ban szokott lovat váltani. Legkésőbb tizennégy napon belül számított a válaszra Cincinnatiból, mivel az Ohio folyóig legfeljebb harminc mérföld volt az út, onnan pedig a gőzösök vitték tovább a leveleket felfelé a folyón.

Pechtelsről mindeközben semmit sem hallott, és furcsamód a Karthagoban történekről sem terjedt el semmi hír a településen. Persze többen is érdeklődtek, hogyan alakult a panasz előterjesztése, de mindig kitérő volt a válasz: „Az ilyen ügyek rendezése általában sokáig tart” és hasonlók, a németeket ez pedig teljesen megnyugtatta. Saját tapasztalataikból is elég jól tudták, hogy a bíróságon sohasem mennek túl gyorsan a dolgok.

Figyelemre méltó hallgatással vigyázott a nyelvére Kathrine is, egyfelől unokahúga kedvéért, másfelől azonban azért is, mert bár gyakran kérkedett néhány szónyi angol tudásával, képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy jelenlétében ilyen félreértés történhetett.

Rejtélyes maradt egyébként mindkét asszony számára a majom gazdájának viselkedése, mivel kezdetben attól tartottak, hogy a kellemetlen eseményt ki fogja használni az „Aranyoroszlán”-nal szemben, de ennek pont az ellenkezője történt. Még csak nem is láttatta magát, és egyetlen szóval sem nyilatkozott az ügyről senkinek, hiszen ez elég gyorsan a hölgyek tudomására jutott volna. Az, hogy mi lehet a szándéka, teljes homályban maradt. Ugyanazon a napon azonban még további meglepetés is várt az asszonyokra.

Dél körül a madam Kathrine társaságában szokott ebédelni, és az étel már fel volt tálalva az asztalon. A nagynéni még egyszer

kiment, hogy behozza a konyhában felejtett sót, de a só nélkül tért vissza, és kezeit összecsapva csodálkozó hangon felkiáltott:

– Hát ez lehetetlen! Képzeld csak el, unokahúgom, el sem hinném, ha nem a saját szememmel láttam volna...

– De mi történt, nénikém? – szólt rá a vendéglősné szinte rémülten.

– Hogy mi történt? – mondta levegő után kapkodva az öregasszony. – El sem hiszed, ha elmondom, de magad is meggyőződhetsz róla. A majom gazdája leszedte a majmát.

– A Pechtels? – kérdezte csodálkozva a vendéglősné. – De miért?

– Csak a jóisten tudja, én bizony nem.

– Talán át akarja mázoltatni.

– De hát olyan jó állapotban volt, mint újkorában.

– Akkor valami más gazemberség húzódik meg a háttérben – bólintott az asszony összevont szemöldökkel. – Erről az emberről bármi gazemberséget el tudok képzelni, de majd meglátjuk és átéljük.

– De az a majom mégiscsak eltűnt, annyi biztos, és ha nem rakja vissza...

– Igen, persze, ezt tényleg ki kell várnunk – bólintott a vendéglősné. – De most már gyere végre enni, mert kihűl az étel, a sót meg megint nem hoztad magaddal!

Az öregasszony ismét kirohant az ajtón, és amikor végre unokahúgával az asztalnál ült, egyre csak a „majomgazdával” kapcsolatos témába akart belekezdeni, és azon csodálkozott, hogy mi készíthette a cégtábla eltávolítására. A fogadósné azonban elhárította. Úgy tűnt, az egész ügyről hallani sem akar, és csendben elfogyasztotta az ebédjét.

Eljött a következő nap, és vele együtt a postás. A cégtábla valóban eltűnt odaát, és ha az „Aranymajom” tulajdonosa nem teszi

vissza, akkor a panaszlevelet sem lehet elküldeni a konzulnak, így kénytelen bevárni a következő postajáratot, ami három nap múlva lesz. A lovas postás hetenként két alkalommal haladt át a településen. A levél visszakerült a varróasztal fiókjába, hogy ott várjon további sorsára.

Ismét eltelt egy nap. A tábla nem került vissza, és a településről érkező németek, valamint a kis helység lakói egyre csak azon törték a fejüket, hogy mi lehet Pechtels viselkedésének az oka.

Ő azonban makacsul hallgatott, és így semmi kétség sem maradt, hogy a békebíró az özvegy javára dönthetett, viszont a legnagyobb csodálkozást az váltotta ki, hogy ő sem nyitotta ki a száját.

A hatodik napon, közvetlenül a szokásos déli ebédszünet után Rosenthal kereskedő visszaérkezett a környékről, és szokása szerint az „Aranymajom”-ba akart betérni. Egy ideig azonban a kapu előtt ténfergett, mivel nem látta a cégtáblát, és érdeklődni kezdett az arra járóktól, hogy a fogadó működik-e még. Ebben a vonatkozásban azonban nem volt semmiféle változás, így a kis kocsi bezötyögött az udvarra.

Madam Rossberg azonnal megtudta a nagynénjétől, hogy megérkezett a zsidó, így szíve szinte hallható hevességgel verni kezdett, hiszen kétségtelennek tartotta, hogy a titok rövidesen már nem lesz titok többé. Mi lehetett vajon a majom gazdájának érdeke, hogy így viselkedik? Egyáltalán már az is elég figyelemre méltó, hogy ilyen sokáig csendben maradt.

Kathrine kiment, hogy gondoskodjon a kávéról, a gazdasszony pedig egyedül üldögélt kicsiny szobájában az udvar felé nyíló ablaknál, fejét kezére támasztva, és szíve majd megszakadt, legálább is úgy érezte.

Ekkor az ajtó halkán, szinte zajtalanul kinyílt, és amint fejét arafelé fordítva odanézett, Kathrine fél fejét pillantotta meg, aki a legnagyobb óvatossággal suttogta:

– Ő jön.

- Ő jön? Kicsoda? A Rosenthal?
- Nem ő, hanem a majom gazdája.
- A majom gazdája? – kiáltott fel az oroszlán gazdasszonya, tényleg rémülten felugorva a székéről. – Hozzám?
- Mindenesetre a ház felé tart, és ki máshoz jönne?
- A Pechtels? – kérdezte az asszony még mindig csodálkozva.
- Éppen most jön át az udvaron – suttogta a nagynéni, majd behúzta az ajtót, és úgy tett, mintha senkit sem vett volna észre, csak a dolga után igyekszik, míg végül a majom gazdája megszólította őt, és valamit kérdezett.

Néhány perccel később kopogtatás hallatszott a gazdasszony ajtaján, aki alig kapott levegőt, hogy válaszolni tudjon, hiszen mégiscsak különlegesek voltak a körülmények, hogy éppen most találkozzon a férjével. Ajkain mégiscsak halkán elhangzott, hogy „szabad”, és amint erre azonnal kinyílt az ajtó, ott állt Pechtels a küszöbön, kalapja a kezében, és barátságosan megszólította: – Zavarom talán, madam Rossberg?

– Nem – válaszolta az asszony, de megint csak alig hallhatóan. Különösnek tűnt számára, hogy a majom gazdája belép hozzá a szobájába anélkül, hogy ennek valami különös oka lehetne. Vajon mit akarhat?

– Rossbergné – szólalt meg Pechtels, még mindig az ajtóban álldogálva mindaddig, míg az asszony egy kézmozdulattal beljebb nem invitálta –, talán elcsodálkozik a látogatásomon, de volna valami, amit szeretnék megbeszélni önnel.

- Nem foglalna helyet, kérem?
- Köszönöm – hangzott a válasz, miközben kalapját letette a komódra, és magához húzott egy széket.

– És mivel szolgálhatok önnek? – Az asszony ezúttal feltűnően illedelmes volt, mivel jó néven vette, hogy a férfi nem utalt a korábbi eseményekre.

– Csak jelezni szeretném, hogy Rosenthal, a kereskedő, akivel Karthagóban találkoztunk, ma megérkezett ide a településre, és holnap is itt akar maradni.

– Tudom, hogy megjött – válaszolta madam Rossberg.

– Igen, de azt valószínűleg nem tudja, hogy micsoda kiállhatatlan pletykafészek ez az ember, és bármennyire is vigyáztam mindeddig kettőnk titkára, aligha remélhetjük, hogy Rosenthal tekintettel lesz ránk.

Madam Rossberg a vállát vonogatta. – És mit lehet tenni ez ellen? Mindketten kétségtelenül ártatlanok vagyunk a fatális félreértésben. Már írtam is a konzulunknak, aki majd rendelkezni fog, hogy töröljék a tévedésből megkötött házasságot.

Pechtels hallgatott egy ideig. Elgondolkodva maga elé nézett, végül halkán megszólalt:

– Akartam önnek egy másik javaslatot tenni, de természetesen előbb hallani szeretném a véleményét.

– És mi lenne az?

– Ön is tudja – kezdett bele a gazda –, hogy hosszú idő óta milyen kellemetlen vita volt közöttünk.

– És ki volt ebben a vétkes? – kérdezte az asszony éles hangon.

– Legnagyobbrészt jómagam – válaszolta Pechtels nyugodtan. – Az a bizonyos cégtábla, ahogyan meglátta, persze nem az én szándékom miatt volt olyan, amilyen. Annak a kontár festőnek kell felelni a műalkotásáért. Mivel azonban ön felháborodással reagált, részemről, hogy úgy mondjam, ügyetlen ellenszegülés volt, hogy megtartottam úgy, ahogy volt, és azt, hogy ezt megbántam, néhány nappal ezelőtt már bebizonyítottam azzal, hogy az arany majom már nem létezik.

- Már nem létezik?
- Nem, mert elégettem, és egyáltalán nem fogok másik cég-táblát kitenni.
- Fel akarja számolni a fogadóját? – kérdezett rá gyorsan madam Rossberg.
- Az a körülményektől függ – válaszolta Pechtels. – Egyvalamit azonban mondanék önnek, madam Rossberg, és tisztelettel kérem, hogy alaposan fontolja meg a választ. Ellenségesen viselkedtünk anélkül, hogy kölcsönösen ismertük volna egymást. A sors azonban csodálatos módon kibékített bennünket, legalább is a magam részéről semmiféle haragot nem érzek ön iránt, és ami korábban a fő ok volt, azt megszüntettem. Mi lenne, ha azt az ostoba békebírót Karthagóban nem fenyegetnénk azzal, hogy tévedett.

Az asszony elcsodálkozva nézett rá, nem fogta fel rögvest, hogy Pechtels mire gondol azzal, amit mondott, ő azonban folytatta:

- Önnek csinos kis birtoka van a településen, nekem úgyszintén. Ön lehet úgy harminckét vagy harminchárom éves (madam Rossberg ezt hízeltetésnek vette, mivel valójában harminchat volt), annyi én is vagyok, sőt néhány évvel még több is, mint negyven. Mindketten értünk a gazdálkodáshoz, és ha közösen folytatnánk, dupla haszonra tehetnénk szert. A magam részéről többé-kevésbé jóindulatú ember vagyok, nem iszok, nem kártyázok, a viselkedésemről az embereim felvilágosítást adhatnak. Hangos szó sohasem fordul elő közöttünk. Ezen kívül az esküvővel sem lenne semmi gondunk, mert az egész ügy már le van rendezve, és most már rajtunk múlik, hogy elébe menjünk egy nagyon kellemetlen szóbeszédnek és valószínűleg az egész környék gúnyolódásának. Már házasok vagyunk, madam Rossberg, és hogy azok is maradunk-e, az az ön kezében van. Én – folytatta halkabban, mert úgy vélte, hogy valami mocorgást hallott odakint az ajtó előtt – ünnepélyesen felkínálom a kezem, ahogyan az egy férfi kötelessége. Ha nem fogadja el, rendben, ebben az esetben

csak arra kérem, hogy a dolog maradjon közöttünk, és azt is megígérem önnek, hogy soha többé nem fogom bosszantani az arany majommal. Ha kedvezően határoz, úgy kérem, holnap adjon választ. Nem kívánom ráerőltetni magam, addig pedig bizonyára sikerül féken tartanom Rosenthalt, de hosszabb ideig nem tudok jól állni érte. Tehát holnap tízkor átjövök a válaszáért.

És anélkül, hogy hagyta volna szóhoz jutni az asszonyt, gyorsan felnyitotta az ajtót, mely azonban odakint valaminek nekiütődött, és az ütközést fájdalmas kiáltás követte.

– Ezer bocsánat – szólalt meg Pechtels, amint kilépett, és megpillantotta az öreg Kathrinét, aki a fejét fogva jajgatott. – Mi csoda pechje van, hogy éppen itt álldogált. Csak nem vesztett el valamit?

– A kulcsot kerestem, mert leesett.

– Tényleg nagyon sajnálom, erről fogalmam sem volt.

– Ó, te jószágos isten, a fejem!

– Szorítson rá egy hideg kést, akkor nem fog megdagadni – mondta Pechtels, majd elindult az udvaron át a saját háza felé.

Aznap este madam Rossberg a konzulnak Cincinnatiba írt levelet nem a boltossal szemben lévő postaládába, hanem a tűzhelybe dobta be. Másnap reggel, mivel Rosenthal képtelen volt tovább hallgatni, futótűzként terjedt a hír a kis településen, hogy Pechtels és madam Rossberg rendkívül közeli kapcsolatba került egymással. Pechtels éppen ekkor ment át az asszonyhoz a válaszáért, és az, hogy nem volt kedvezőtlen a válasz, már aznap megmutatkozott. Minden vendéget, aki betette lábát az „Aranymajom”-ba, átküldött az „Aranyoroszlán”-ba, Rosenthal pedig felsült a hírral. Pechtels már másnap meghívta szomszédait és mindenkit, aki betért hozzá egy ünnepi ebédre az „Aranyoroszlán”-ba, ahol átvette a gazdaság vezetését, mintha az egyesülés már évek óta elő lett volna készítve, és nem a pusztá véletlen műve lenne.

A házasság, bármilyen furcsa módon vette kezdetét, igen boldog volt, hiszen annak idején, amikor Mrs. Pechtels, azóta már

egy sokat ígérő ifjú Pechtels anyja, egykor arról beszélt, hogy le kéne szedni végre a szomszéd ajtaja feletti undok cégtáblát a sárga szörnyeteggel, hogy helyet adjon valami jobbnak, az idősebb Pechtels egyértelműen az oroszlán karikatúrája mellett foglalt állást.

A cégtábla volt tulajdonképpen az, ami összehozta őket, és már csak hálából is meg kellett volna tartani mindörökre.

Az „Aranyoroszlán” maradt olyan, amilyen mindig is volt, a kis település ezzel szemben sokkal gyorsabban gyarapodott, mint ahogyan arra számítani lehetett. A vasúti igazgatóság ugyanis a vasút központjaként Karthago helyett ezt a helyszínt tartotta alkalmasabbnak. Öt évvel később két vasútvonal kereszteződött itt, és az ingatlanok értéke annál gyorsabban emelkedett, minél többen költöztek ide.

Még hosszú ideig azonban az „Aranyoroszlán” volt az egyetlen fogadó a helységben, amely közben már kezdett várossá felfejlődni, és miközben Pechtels rendkívül jól érezte magát, a két fogadó egyesülése jó hatással volt a kolónia lakóira, és mivel nem volt választási lehetőségük, csak az „Aranyoroszlán”-ba térhettek be, ahol mérséklődtek, sőt meg is szűntek a régi előítéletek.

Pechtels, aki nagy jövedelemre tett szert, az összevont két birtokot az „Aranyoroszlán”-nal együtt igen magas összegért eladta, majd feleségével és gyermekeivel együtt visszaköltözött Nématországba, hogy békésen feléljék, amit odaát az óceán túloldalán szorgalommal és takarékoskodva megkerestek.

Lelkiismeret-furdalás

Justus Merkel vadorzóként az erdőben

Justus Merkel eredetileg szücsmester volt meglehetősen jónak mondható üzletmenettel, ami azonban idővel alábbhagyott, mivel Merkel sokkal jobban szerette elejteni a vadakat, mint kidolgozni az irhájukat. Ezzel a szenvedéllyel napjait leginkább vadászattal töltötte, és így műhelyét természetesen annyira elhanyagolta, hogy rövidesen már senki sem akarta megbízni valami munkával. Ez nem nagyon zavarta, mivel volt egy kis vagyunkája, amiből szűkösen meg tudott élni, és sokkal inkább arra törekedett, hogy valamennyi mellékkeresetre szert tudjon tenni a szomszédos erdészetről, ahol különféle állatok, ragadozók, rókák, nyestek, vidrák bundáját, valamint szarvasok ledobott agancsát szedte össze a vadászok segítőjeként, amit azok aztán a városban értékesítettek.

Kedvelte ezt az életet. Családja nem volt, egész héten zavartalanul csavargott, ráadásul odakint az élet sokkal olcsóbb volt, mint a városban.

A macska azonban nem ereszti el az egeret, és a vadászat öröge túl mélyen gyökerezett meg benne ahhoz, hogy egykönnyen képes legyen felhagyni vele. Korábban ő maga is rendezett kisebb vadászatokot, aztán, mint jó lövészt mások is meghívták vadászatokra a szomszédságban. Üzletével együtt azonban elveszítette azt a lehetőséget is, hogy meg tudja fizetni a vadászatokon való részvételt, ezért ezzel fel kellett hagynia, ami azzal járt, hogy többé nem is hívták meg, így végül már egész évben nem került puska a kezébe. Ezt túl sokáig nem bírta ki, mivel a csábítás túl nagy volt számára.

Olyankor, amikor felkereste az erdőben lakó erdészt, útközben a kisebb erdei tisztásokon nem ritkán előfordult, hogy egész legelesző özcsordát pillantott meg, nyulak ezen kívül is gyakoriak voltak, a róka meg úgy tűnt, mintha direkt bosszantani akarná,

mert olykor az erdőben a gazfickó direkt előtte leült, aztán két hátsó lábára állt, és ha Merkel megmozdult, az állat lassan elsumfordált a legközelebbi bozótba. Ez már túl sok volt az emberi természetnek, és elhatározta, hogy ennek véget kell vetni. Azt még nem tudta, hogyan, mert rendkívül óvatosan kellett hozzálátnia, hiszen semmi esetre sem akarta, hogy vadorzásért elkapják.

Justus Merkel azonban nem sokáig töprengett, hogy megoldást találjon, és bár előkészületeit helyben nem merte megtenni, ahol attól kellett tartania, hogy leleplezik, így egy szomszédos hercegségbe helyezte át tevékenységét, ahol egy fegyverkészítőnél olyan fegyvert rendelt, amilyenre szüksége volt, egy szétszedhető, kis kaliberű puskát, amely mindössze gyutaccsal is működött, különösen kis hanghatással. Nem durrant nagyobb, mint egy rendes ostor, ennek ellenére a golyót hatvanlábnyi távolságra biztonsággal elrepítette, elég erővel ahhoz, hogy leterítsen egy őzbakot.

A kicsiny puska szétszedve jól elfért öreg tarisznyájában, és fél perc alatt használatra kész állapotba lehetett hozni. És mi van, ha sikerül elejtenie a kiszemelt vadat? Ej, valami lehetőség mindig adódik a zsákmány elszállítására, csak előbb sikerüljön szert tenni rá.

Egy ideig ment is pompásan minden. Az erdészekben a legcsekélyebb gyanú sem ébredt fel vele szemben, különben is vicces figura volt, tele komikus vadásztörténetekkel, amin pompásan elszórakoztak, ráadásul jó áron prémeket is vásárolt tőlük. Gyakran találkoztak vele az erdei ösvényeken, fegyver nélkül persze, hiszen vadászatra nem is volt engedélye. Azt sem hallották, hogy lövöldözött volna, és bár a körzeti felügyelők néha rábukkantak olyan helyekre, ahol titokban szarvasok boncolása és feldarabolása történt, mindig az átkozott parasztokat vádolták, akik semmirekellő módon hurkokat helyeztek ki az erdőben, melyek megfojtották a szerencsétlen vadakat. Teljes figyelmükkel ezért az erdő szélére és az azzal határos paraszti szántóföldekre koncentrálták, így Merkel még veszélytelenebbül üzhette tiltott szenvedélyét.

„A korszak addig jár a kútra, míg el nem törik.” Merkel már évek óta üzte büntetlenül, sőt gyanúsítás nélkül a vadorzást, és ennek

következtében egyre arcátlanabbá vált. Ráadásul egy baráti vad-húskereskedő személyében csendes üzlettársra talált, aki előre meghatározott estéken kis kocsijával kihajtott a megbeszélt helyre, majd egy a város előtt bérelt kertben kényelmesen elrejtette az elejtett vadat, ahonnan olyankor szállította be a városba, amikor tiszta volt a levegő.

Mindez pompásan működött, és Merkel nemsokára rájött, hogy így módon többet tud keresni, mint szücsmesterként. Az erdőt már olyan pontosan ismerte, hogy nem is kellett keresnie a vadat. Ismerte tartózkodási helyeiket, esti mozgásukat, ezáltal az üzletmenet meglehetősen biztonságossá vált.

Így történt egyik este is, amikor teljes holdfényben átment a heunitzi vadászterületre, abba a körzetbe, amely határos volt a királyi erdőséggel. Arrafelé már többször észlelt nagyvadakat, sőt, csordába verődve is, de eddig sohasem merészelt egyet kilőni, mert nem talált rá megoldást, hogyan tudná elszállítani. Ezúttal más volt a helyzet. Nem messze a nagyvadak ösvényétől állt a már előre odarendelt egylovas kocsi közvetlenül egy vízimalom közelében, melynek tulajdonosa a vadhúskereskedő sógora volt. Jobban nem is jöhetett volna össze minden, és ha egyáltalán lövéshez jut, úgy egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy ezen az estén jó kis pénzhez fog jutni, és még a szórakozása is meglesz.

Nem akarta, hogy a malomból észrevegyék. Jobb, ha a molnár nem tud többet a dolgairól, mint amennyi feltétlenül szükséges, ezért balra tartva csendesen átosont a fiatal erdőn át abba az irányba, ahol a vad egy frissen kitaposott csapáson meg szokott jelenni, és egy ideig még a fák sötét árnyékában maradt, míg végül elérte a meglehetősen széles, a városból közvetlenül a félórányi távolságra lévő erdészházhoz vezető kocsutrat.

Itt megállt, éppúgy, mint ahogyan a vad is teszi, ha nyílt terepre lép ki, és előbb óvatosan körülnéz, hogy valamelyik irányból nem fenyegeti-e bármiféle veszély. Először is meg akart győződni róla, hogy a hosszú, a hold által bevilágított úton nem halad-e valaki felfelé vagy lefelé. Az utat csak akkor keresztezheti, ha biztonságosnak tartja, és már nincs is messze a csapástól.

Amint azonban az erdő szélére ért, máris félénken visszahőkölt, mert tőle alig százlépcsnyi távolságra jobbról egy alak közeledett az út közepén, kétségtelenül egy erdész, mert a holdfényben puskacső villanását vette észre. Mi az ördög hozta ide ezt az alakot ilyen későn, az éjszaka közepén, és ki lehet ez, és honnan jön?

Mindenesetre kénytelen volt hagyni, hogy nyugodtan elhaladjon, ezért lehasalt egy közeli bozót mögött, és ott már teljesen biztos volt benne, hogy az útról lehetetlen észrevenni. Elrejtőzve húzta meg magát a sötét erdő árnyékában, miközben jól szemmel tarthatott mindent, ami az úton történik.

A késői vándor tudatában volt teljes jogosultságának, és nyugodtan közeledett. Merkel hamar fel is ismerte Kaurich körzeti megbízottat a közeli erdészettől, aki bizonyára a rábízott terület ellenőrzése után tért vissza a haza felé vezető úton. Már késő éjjel volt, és miért kellett volna szükségtelenül továbbra is az erdőben maradnia, miközben otthon meleg vacsora és talán egy pohár egyszerű sör vár rá? A vadász meg sem moccant rejtekhelyén. Jól tudta, hogy a körzeti megbízottól nem kell tartania, ha hagyja nyugodtan elhaladni az úton, ezért további tíz percig fekvé maradt, miután az erdész már régen eltűnt az éjszakai erdő sötétjében.

De még ekkor is óvatosan és lehajolva ment át az úton, és a túloldalon tovább hallgatózott, hogy biztonságban van-e, de nem vett észre semmi fenyegető veszélyt. Az is lehet, hogy a körzeti megbízott a közeli városból tartott hazafelé, ahová hetente két alkalommal vásárolni jár, és ma vagy késve indult hazafelé, vagy valaki feltartotta a vadászterületén, most pedig bizonyára minden további nélkül hazafelé tart, és Merkel ekkor már nyugodtan utána nézhetett a saját dolgának.

Ezt késlekedés nélkül meg is tette. Reggel kicsit esett, és az avar még nedves volt. Zajtalanul és óvatosan osont keresztül az alig százötven lépcsnyi széles erdősávon, mely elválasztotta a csapástól, és tényleg megrémült, amikor egy pillantást vetett a tisztásra, mert a vadak már odakint voltak, így negyedórával később már lekészte volna a lehetőséget.

Valamelyest balra tőle, talán százötven lépésnyi távolságra odakint a csapáson gallyaztak, és mivel Merkel takarásban volt és éppen széllel szemben, az állatok nem kaptak szimatot. Néhány borjú játszadozott egymással, az öreg állat bizalommal vonult mellettük, ami biztos jele volt annak, hogy a legcsekélyebb veszélyt sem sejtették, vagy tartottak volna bármitől.

Elég közel voltak az erdő széléhez, hogy onnan a kiskaliberű puskájával már elérhette volna őket. Jó eséllyel talán közelebb is lopózhatott volna, de inkább hagyta még tovább távolodni az erdészt. A puska dörrenésének hangja persze csak gyengén hatolhatott volna át az erdőn, viszont biztos, ami biztos, és nem is halaszt el semmit, ezért csendben és mozdulatlanul maradt. Gondolta, kivárja a szükséges időt, és ezért meg is lesz a jutalma.

Vajon a vadakat megzavarta valami, ott, ahol voltak, vagy csak folytatták barangolásukat? Ez teljesen mindegy, lényeg az, hogy a csapat hirtelen, bár lassan, elindult arról a helyről, ahol eddig voltak, éspedig direkt a rejtőzködő vadász felé. Merkel érezte, hogy szíve hevesebben kezd verni, de meg sem moccant, és egy fiatal, sűrű lombosodó tölgyfa árnyékában felkészült. Zajtalanul felhúzta a kakast, és a puskacsövet annyira kidugta a levelek között, míg az irányzékon meg nem csillan a hold fénye. Most már tudta, hogy lövése biztos lesz, és amikor a csorda lassan harminclépésnyire megközelítette, egy erőteljes szarvasra célzott, a harmadikra a csoportban, és meghúzta a ravaszt.

A puska dörrenése persze nem volt túl hangos, de a közvetlen közelben mégis elég hangos ahhoz, hogy a félénk állatok felriadjanak ábrándozó biztonságukból. Hirtelen felriadva oldalra ugrottak, majd teljes iramban ferdén átrohantak a tisztáson, be a sűrű erdőbe, ahol el is tűntek.

A meglőtt szarvas, jöllehet, miután találatot kapott, még mindig erősnek mutatkozott, felugrott, és körülbelül ötvenlépésnyit még együtt futott a csordával, de aztán lemaradt. Megbotlott egy az útjába kerülő gyökéren, amit hunyorgó szemével már képtelen volt felismerni. Még egyszer feltápászkodott, néhány rövid lépéssel továbbtámolygott, aztán összeesett.

Utolsó lépteivel lekerült egy kisebb buckáról, amely egy régebbi csapásból emelkedett ki. Merkel régi szokásához híven egy pillanatnyi késedelem nélkül, miközben a szarvas még mozgásban volt, újratöltötte fegyverét, majd az erdő szélén közelebb lopózkodott, meggyőződni arról, zsákmánya tényleg elpusztult-e, hogy aztán segítségül hívja a vadhúskereskedőt. A nehéz zsákmánnyal egyedül mit sem tudott volna kezdeni.

Merkel egyébként meglehetősen biztos lövész volt ahhoz, hogy ilyen közeli cél esetén, ne lenne meggyőződve a találatról. Odaérve, ahol a szarvas hevert, észlelte, hogy az állat már elpusztult, miközben szemeiben a hold fénye zöldesen tükröződött.

– Bravó – bólintott csendben maga elé – épp jókor közeledett, és Hasenmüller nagy szemeket fog mereszteni, amikor átadok neki egy ilyen éjszakai rakományt. Megéri a fáradságot, hiszen egy ilyen hitvány őzbak tényleg nem ér annyit, hogy az ember kitegye magát annak, hogy elkapják.

Ismét felegyenesedett, majd körülpillantott, hogy tájékozódjon, milyen irányban érheti el leghamarabb a szélalmot, és miután eldöntötte, elindult nyílegyenesen keresztül a tisztáson a legközelebbi erdőszél felé, ahol tudomása volt egy kis ösvényről, amelyen át közvetlenül eljuthat a szélmalomig.

De ekkor riadtan megtorpant. Szapora lépteket hallott közeledni a nem túl messze lévő erdő felől. Talán egy magányos, vagy a csordából elúzótt vad lehet, akit felriasztott, vagy az állat szimatot kapott tőle? Egy pillanatra hallgatózva megállt, és akaratlanul, bár nem is gondolt rá, kis puskáját a vállához emelte. Ebben a pillanatban alig harminclábnyira tőle szétnyílt a bozót, és egy sötét alak ugrott ki az erdő sötétjéből a holdfényre, és dörgedelmes hangon rákiáltott:

– Most meg vagy gazember! Állj, vagy egy töltet sörétet eresztek a testedbe!

– A körzeti erdősz volt az. Merkel első pillantásra felismerte, az alakot nem lehetett félreismerni. Megalázva, elveszve érezte magát, és alig tudva, hogy mit tesz, csak az önfenntartás meghatá-

rozhatatlan ösztönének engedve, az adott pillanatban persze nem számolva a következményekkel, felemelte a puskáját, és mag is megrémült, amikor a következő pillanatban meghallotta a fegyverre éles dörrenésének tolvaterjedését az erdőben.

– Jézus Mária és József! – kiáltott fel a körzeti megbízott, el-ejtve fegyverét, majd maga is összeesett. A vadorzó csak ebben a pillanatban fogta fel, hogy mit tett, micsoda merényletet követett el, és milyen büntetésre számíthat.

– Vajon az áldozat tényleg meghalt? Abban a pillanatban egyáltalán nem is gondolt a menekülésre, csak meg akart győződ-ni róla, hogy tényleg gyilkosságot követett-e el, és fogalma sem volt róla, hogy aztán mit tenne. Valódi halálfélelemben odarohant áldozatához. A férfi az arcán feküdt, a találat hatására zuhant elő-re, és hátul a kabátján éppen a hátgerince mellett a golyó által ütött lyuk körül ragacsos vér szivárgott. Megfordította áldozatát. Szent isten, a golyó elől találta el a szív környékén, áthatolt a tes-ten, és a háton át távozott. Még élt, de vajon életben maradhat egy ilyen sérüléssel? Ez aligha lehetséges. Áthatolhatott a szíven. Merkel a látvány hatására rémülten felkapva fegyverét vad iram-ban menekülni kezdett a bozóton át, be az erdőbe.

Első pillanatban egyáltalán nem is gondolt a szarvasra, vagy a rá várakozó bűntársára. Csak minél messzebbre akart eltűnni a rémtett szörnyű helyszínétől, és, csak amikor kiért a szabad mező-re, jutott eszébe Hasenmüller, akit mégsem hagyhatott egész éjjel várakozni.

Sietve igyekezett a szélmalom felé, leadva a megbeszélrt jelt. A vadhúskereskedő elő is jött, és alighogy megtudta, mi történt oda-kint, mivel Merkel a történeteket nem tarthatta titokban előtte, má-ris kijelentette, hogy tudni sem akar az elejtett szarvasról.

– Vigye el az ördög, Merkel! – kiáltott fel. – A történetekről semmit sem akarok tudni, még akkor sem, ha egy egész tucat szarvast kapnék ingyen. Ez egy nagyon zűrös ügy. Ha megtalálják az erdészt az erdőben, összecsdítik az egész rendőrséget, és hová lehetne ilyen körülmények között eltüntetni a szarvast? Ha csak

egy darabkát is megtalálnának a vadhúsból, azonnal rábukkannának a megfelelő nyomra, mi ketten meg gratulálhatunk egymásnak. Csináljon, amit akar, én pedig hazahajtok, és tudni sem akarok semmiről. – Ezzel sarkon fordult és minden további nélkül visszament a malomba, befogta a lovat, és negyedórával később elindult visszafelé a városba. Még csak nem is várt a cinkostársára, akit a világos holdfényben nem akart felvenni a kocsijára, mert ha valaki együtt megpillantja őket, nem lenne nehéz összehozni egy egészen veszélyes gyanúsítást.

Merkel egyedül indult a maga útjára, szíve eltelve pokoli rémülettel, mivel most már kissé lehiggadva teljesen fel tudta mérni, hogy mit követett el, és annak milyen következményei lehetnek számára.

Gyilkossá vált, egy darab nyomorult vadhúsért mellbe lőtt egy embert, és nem csak hogy megölte, hanem egyúttal elpusztította családjának kenyérkeresőjét is. És most hogyan tovább? Képes lenne jóvátenni az okozott kárt? Erre semmi esély. Pénze sem volt rá, hogy legalább támogassa a családot, és egyáltalán vele mi lesz, ha tettesként azonosítják? Börtön, talán a hóhér bárdja vár rá, és amint megérezte, hogy egész testét kiveri a félelem verejtéke, sietve elindult vissza a városba olyan gyorsan, ahogyan csak a lábai bírták.

Útközben kis hídon kellett áthaladnia, onnan ledobta a szerencsétlen puskáját a patakba, majd maga is lement a vízhez, hogy megtisztítsa kezeit az esetleges vérfoltoktól. Csak ekkor nyugodott meg annyira, hogy felkeresse otthonát, ahol majd eldönti, hogyan tovább.

Kis szobáskájába megérkezvén ledobta magát az ágyra, és keservesen zokogni kezdett, kevésbé azonban saját szerencsétlen esete miatt, hanem sokkal inkább mások miatt, akik ehhez hozzájárultak. Justus Merkel alapjában véve nem volt rossz ember. Már gyakran segített a szegényeken, olykor ezzel maga is áldozatot hozva. Csak az az ördögi vadász-szenvedélye ne lett volna! Egy egész különösen erős és makacs szenvedély űzte erre a veszélyes pályára, melyen egyre csak haladt előre anélkül, hogy észrevette

volna a tátongó szakadékot, melybe előbb vagy utóbb bele kellett zuhannia.

Most pedig megtörtént! Hirtelenül és váratlanul olyan gyorsan tört rá a szerencsétlenség, hogy választási lehetőség sem maradt számára, hogy elkerülje a legszélsőségebbet. Szinte alig emlékezett rá, hogy tényleg ő húzta-e meg a ravaszt, de ki más tette volna? Talán az ördög, aki elcsábította? Az ember hajlamos rá, hogy azt, amire nem saját szenvedélye üzi, az ördögre hárítsa, aki érdemesnek sem tartja, hogy védekezzen, ráadásul bíróság elé sem lehet állítani. Az ügy tehát minden alkalommal tudatos vagy tudat alatti elhatározás következménye.

Merkel még mindig az ágyán hevert. Már régen elmúlt éjfél, és még mindig a megtörténtek miatti bánat, és keserves félelem maradt a szívét. Hirtelen felugrott, amikor egy későn a házba hazatérő lakótárs kulcsa fordult meg a kapu zárjában. Hogyan is eshetne közvetlenül őrá a gyanú, hiszen odakint egész este senki sem látta, még maga a halott sem, és ki gondolhatta volna egyáltalán, hogy vadászni ment?

Talán lehetséges lett volna, hogy lerázza vállairól a gyanúsítást, ha elég erősnek érezte volna magát ahhoz, hogy makacsul tagadjon. Azt is tudta azonban, sőt, meg is volt győződve róla, hogy az első közvetlen vád hatására menthetetlenül elárulta volna magát, hiszen az idegei azt sohasem bírták volna ki, és ezért a legjobb megoldásnak az tűnt, ha időben elmenekül a büntető igazságszolgáltatás elől.

Ez az elhatározás megnyugtatta. Hirtelen kiutat látott a vész helyzetben, amikor már mindenkiben kétkedett. Terve hamarosan és gyorsan megszületett.

Gyakran tett kisebb utazásokat, és lakótársai már hozzá voltak szokva ahhoz, hogy olykor egy, akár két hétig nem volt otthon, miközben valahol az országban csavargott, ügyeit intézve. Ilyenkor szokás szerint némi fehérneműt tartalmazó kis vadásztáskája mellett egy láda prémet is magával vitt, hogy megpróbálja eladni. Pillanatnyilag szerencsére prémek nem voltak raktáron, az előző

héten valamennyit eladta, és ezzel, ha nem is nagy, de némi tökéhez jutott. Mi gátolhatná meg jelenleg, hogy ezzel útnak induljon Amerikába?

Egy fél órával később nagy igyekezettel bepakolta mindenét, ami valamennyi értéket képviselt, az eredetileg prémek szállítására használt ládába. Ami ruhája és fehérneműje volt, azt is bepakolta, megtömte még a vadásztarisnyáját is, majd bezárta az ajtót, és ahogyan szokásos utazásai során tenni szokta, a kulcsot szürkületkor leadta a házigazdának, és a csomagjával kiballagott a vasúthoz, ahol nem egy tengerparti városba, hanem csak a legközelebbi nagyobb városba jegyeztette be magát. Elég okos volt ahhoz, hogy a legcsekélyebb gyanút se ébressze fel maga ellen.

Így utazott egyre tovább, halálfélelemmel a szívében egészen Hamburgig. Mit is számított, hogy a gyorsvonat szélesebesen viszi úti célja felé? A gondolat sebességével követheti őt a távirat, ha a legcsekélyebb gyanú is felmerül ellene, és minden alkalommal riadtan összerezszent, ha megpillantott egy egyenruhás csendőrt.

Mégis úgy tűnt azonban, mintha félelme alaptalan lenne. Elérte Hamburgot, és olyan szerencséje volt, hogy Cuxhaven kikötőjében egy felvitorlázott hajóra talált. Egy gőzhajtású csónakkal éppen, hogy elérte, a kapitány sem okozott semmi nehézséget, és felvette a hajóra, és tizenkét órával később a derék hajó kedvező szél által dagasztott vitorlákkal már odakint járt az Északi-tenger zöldes vizén úti célja, New-York felé.

Justus Merkelt mardossa a lelkiismeret

Justus Merkel megmenekült. Amint elérte az amerikai szárazföldet, azonnal tovább utazott a belseje felé, mivel még New-Yorkban sem érezte magát teljes biztonságban, sőt Illionisban másik nevet vett fel, és egy teljesen újfajta életmódba kezdett.

Németországban javíthatatlan vadorzó volt, aki nem érezte magát meglegedettnek, ha nem volt puska a kezében. Itt, ahol volt vad elég, és mindenki lövöldözhetett bármikor, amikor kedvét

lelte benne, soha többé nem gondolt arra, hogy fegyvert vegyen a kezébe, és az értékes időt haszontalan vadászással vesztegesse. Földművessé vált. Kezdetben szolgaként dolgozott, majd kibérelt egy kisebb területet, és végül eljutott odáig, hogy földet vásárolhatott magának.

Azonban minden tekintetben is más emberré vált, és bár ami szorgalmát és igyekezetét illeti, lényegesen megjavult, társasági életéről ezt már sokkal kevésbé lehetett elmondani. Korábban aligha akadt mulatságosabb, vidámabb fickó, mint Justus Merkel, és ha esténként hozzá hasonlókkal egy pohár sör mellett üldögélt, olykor zengett a helyiség a többiek harsány nevetésétől. Ez teljesen megváltozott. Elcsendesedett, és tartózkodóvá vált. Ha betért egy német fogadóba, magányosan leült az egyik asztalhoz, és úgy itta meg a sörét, hogy közben senkivel sem érintkezett.

Külsőleg is feltűnően megváltozott. Justus Merkel, vagy újabb nevén John Miller, fehéreneműjén most is J. M. volt feltüntetve, az eltelt öt év alatt, amit Amerikában töltött, igencsak megöregedett. A történetek miatti gond és bánat bizonyára hozzájárultak ehhez. Erőtlen, őszülő szakállá miatt, amit viselt, öregebbnek tűnt, mint amilyen valójában volt, de tiszteletre méltónak látszott, és mivel szorgalmával és szolid életmódjával mindenkit megelőzött, John Miller valóban egy derék ember mintapéldánya volt az egész kolóniában.

Nem házasodott meg. Kis gazdaságát teljesen egyedül látta el éppúgy, mint ahogyan szerény rönkházában is egyedül lakott. Ha idegen tévedt arra, és útközben meglepte az éjszaka, persze vendégszeretettel befogadta, és mindent megtett érte, ami az erejéből kitelt, de az ilyen ritkán előforduló esetekben is szótlan és tartózkodó volt, és sohasem érdeklődött elhagyott hazája iránt, ahogyan azt más németek előszeretettel tették, és úgy tűnt, mintha arról már semmit sem akarna tudni.

Egyébként ilyen életvitel mellett anyagi helyzete évről évre javult. Saját részére rendkívül csekély igénye volt, viszont olyan igyekezettel dolgozott, mintha egy egész nagycsaládot kellene

eltartania, és azt is látta, hogy jóléte gyorsan és biztonságosan emelkedik.

Mindez azonban nem hangolta jobb kedvre. Komoly és zárkózott maradt, és a szomszédasszonyoknak az volt az általános véleménye, hogy valami súlyos gond vagy mély fájdalom, talán egy boldogtalan ifjúkori szerelem rágja a szívét, ami természetesen még érdekesebb személlyé tette.

Justus Merkelt azonban egészen másvalami gyötörte, mint egy boldogtalan szerelem, mivel még sohasem került ilyen helyzetbe. A lelkiismerete volt, ami furkálta és szurkálta, és végül már sem nappal, sem éjjel nem hagyta nyugodni.

Így volt ez éveken át. Munkával próbálta meg tompítani, de eredménytelenül. Közben évről évre gazdagabb lett, miközben lefogyott és nyomorúságosan nézett ki, és megrémült saját magától, amikor első ízben felmerült benne a gondolat, hogy öngyilkossággal vet véget ennek a nyomorúságnak, tehát egy régen elkövetett bűncselekményt egy újabbal tesz jóvá. Justus Merkel azonban tényleg nem volt rossz ember, és ha annak idején le is lőtte az ártatlan erdészt, aki csak a kötelességét teljesítette, amikor el akarta kapni, az csak a szenvedélyesség hevében történhetett. Igen, a várható büntetés miatt, de az elkövetett bűncselekménynek világosan a tudatában volt, és ahelyett, hogy idővel eltompultak volna benyomásai, sokkal inkább felerősödtek, napról napra egyre jobban.

Mélyen elgondolkodott a törtéteken, és végül szilárd elhatározásává vált, hogy visszatér Németországba, és bűncselekményének beismerésével feladja magát a bíróságon. Azzal is tisztában volt, hogy ott mi vár rá: A legkedvezőbb esetben minden mérseklő körülmény figyelembevételével talán tíz év börtön, de az öt felölrlő kint sem bírta már tovább, aminek következtében sokkal nyomorúságosabban pusztulna el. Ami kínozza és gyötörte, sokkal rosszabb volt, mint a börtön, rosszabb, mint maga a halál, és a gondolat egyre inkább elhatározássá vált, majd tett követte.

Különösen kedvező feltételekkel eladta kiváló állapotban lévő farmját. A pénzen felvett amerikai nevén, amerikai útlevéllel, mivel már amerikai állampolgár volt, Németországra szóló váltót vásárolt, és végül felszállt egy Hamburg felé indulásra kész hajóra.

Nem volt ez egy vidám, hazafelé tartó út, melynek partjai felé utastársai vágyakoztak. Hosszú, nagyon hosszú út volt ez a börtön felé. Minden reggel az ébredező tudata újabb kínokat hozott, és már itt vezekelt keservesen elkövetett tetteért. Súlyosabb volt ez, mint az ember által kiszabott büntetés.

Egész úton egy szót sem szólt, senkivel sem érintkezett, a fedélzeten sokan némának tartották. Kezdetben megpróbálták őt bevonni a társasági életbe, mivel egy szótlan utas ilyen korlátozott helyen, mint egy hajó, végül is kínossá válik. Barátságosan, de határozottan kitért mindenki elől, és mikor a többiek úgy látták, hogy semmilyen vonatkozásban nem lehet kezdeni vele semmit, végül hagyták, hogy járja csak a maga csendes útját, és a továbbiakban már senki sem törődött vele.

Hamburgba megérkezvén azonnal partra szállt, és mivel kevés csomagja volt, haladéktalanul felszállt az első, szülővárosa felé induló vonatra. Szívesen pihent volna néhány napig, de hol találhatott volna nyugalmat? Ezenkívül a félelem is kínozte, hogy most, ilyen közel a céljához, hűtlenné válik elhatározásának végrehajtásához, amihez mindaddig hűen ragaszkodott. Attól is megborzongott, amikor a pályaudvaron megpillantotta az első zsanárt, akinek tekintete valószínűleg véletlenül irányult rá, vagy talán hófehér szakálla kelthette fel a figyelmét. Karokat vélt felismerni, melyekbe önként odaveti magát, és valószínűleg nem szeretettel fogják átkarolni, hanem megragadják hideg vasmarokkal, mindent megsemmisítő szigorral.

Mégis meg kell történnie, másképpen már nem lehet. Képtelen volt tovább elviselni a szenvedést, mely hosszú évek óta kínozte. Csak a bíróság előtt tett vallomástól remélte visszanyerni nyugalmat. Annyira beleélte magát ebbe a gondolatba, hogy most már voltak olyan percek, amikor előre örült annak a pillanatnak, ami-

kor jöllehet bűnözőként, de tettét megbánva áll a vizsgálóbíró előtt, bevallva vétkét annak minden részletével. Azt is elképzelte, hogyan terjed a városban a hír: „Visszajött a Merkel, az a Justus Merkel, aki annak idején agyonlőtte az erdészt az erdőben. Azért jött vissza, hogy feladja magát...” Hogyan fogják összedugni fejeiket az erdészek, meg a bűnügyi nyomozók is, hogy annak idején senkinek sem sikerült rájönni, ki volt a gyilkos, és letartóztatni őt, miközben most saját szabad akaratából visszatért Amerikából, hogy megkapja megérdemelt büntetését.

Ezt a jelenetet képzelte maga elé újra meg újra mindaddig, amíg az utazás tartott, és amint magába roskadva ült a sarokban, senki sem sejtette utastársai közül, hogy az idős, tiszteletre méltó férfi, akinek egész lényéből valami méltóság sugárzott, csak azért utazik társaságukban, hogy feladja magát az igazságszolgáltatásnak, és börtönbe kerüljön.

Kezdetben, bár csendes volt és hallgató, mégis derűsnek látszott, szemei csillogtak. Minél közelebb került azonban úti céljához, megpillantva az ismerős templomtornyokat, és már percekben becsülte meg az időt, amikor sorsa beteljesedik, ismét úrrá lett rajta korábbi félelme. Fázni kezdett, szorosabban összehúzta magán a kabátját, és többé már nem nézett ki az ablakon. Összeborzadt, amikor a mozdony éles, hosszan elhúzódó fűttyel jelezte, hogy közeledik a végállomáshoz. Lélegzete egyre nehezebbé vált, amint a vonat végre megállt, és úgy érezte, mintha egy ismeretlen valami vasmarokkal szorítná össze a torkát.

Odakint ismét csendőrök álldogáltak, és ráadásul udvariasan bérkocsi jegyet nyújtottak felé, hiszen bűnözőként még nem körözték az érkező utast. Megköszönte, mire a szörnyű alakok emberies barátsággal mosolyogtak a maguk teljes szörnyűségében annyira, hogy Merkel a szívéhez kapott, nehogy annak heves dobogásával elárulja magát.

Eredeti terve az volt, hogy a pályaudvarról minden további kényelem mellőzésével és a történetek titokban tartásával közvetlenül a rendőrségre hajtat, ott igazi nevén jelentkezik és beszámol az általa elkövetett bűncselekményről, a továbbiakat pedig a bíróság-

ra bízta. Végül is elveszett ember volt, mit is számítana, ha néhány órával vagy nappal tovább halogatná azt, aminek meg kell történnie. Amint azonban közeledett a pillanat, amikor meg kellett volna tennie az első és egyúttal döntő lépést, mégiscsak tétovázni kezdett. Attól a pillanattól kezdve, amikor átlépi a rendőrség épületének küszöbét, bezárul mögötte a világ, talán örökre, hiszen ha letölti büntetését, mihez kezdhetne még szellemileg és testileg megtörtén az élet kihívásaival szemben? Akkor akár már nyugodtan el is temethetik.

Ez így mégsem jó. A vasúti kocsi kupéjából mégsem futhat rögtön a rendőrségre. Különben is éppen ebédidő volt, és ott valószínűleg úgysem tudna beszélni senkivel sem. Mindenesetre ki kell várnia, míg vége lesz az ebédidőnek.

Azt azonban mégsem lehet állítani, tényleg döntött volna, hogy elhatározását egy, vagy két órával elhalassza. Szinte tudat alatt cselekedett, hasonlóan a fuldoklóhoz, aki a víz sodrásában uszádék fát vagy szalmacsomót ragad meg, hogy azzal még egy pillanatra a víz felszínén tartsa magát.

– Hová? – kérdezte a kocsis, amikor beszállt a bérkocsiba.

– A „Vörös Szarvas”-ba – válaszolta Justus, és majdnem megrémült, amikor már kimondta a szót, hiszen mi dolga lenne a „Vörös Szarvas”-ban? A kocsis azonban már elindította a lovát. Alig tíz perccel később megállt a jelzett hotel előtt, és Justus Merkelt morcos csendőrök helyett tisztelettudó pincérek vették körül, akik még azt sem engedték, hogy ő maga vigye saját esernyőjét, hanem készségesen mentek fel előtte az esernyővel a lépcsőn.

Különös. Korábban szűcsmesterként sohasem merte volna betenni a lábát a városnak ebbe a legelőkelőbb hoteljébe, hiszen szédületesen magas árainak hírében állt. Most nem is figyelt arra, ami körülvette, és mintha álmodna, úgy ment fel a szőnyeggel bevont lépcsőn, és olyan közömbösen lépett be a vörös bársonnyal bevont, túlságosan gazdagon berendezett szobába, mintha odaát Amerikában a legszegényebb gazdálkodót látogatta volna meg.

– Étkezni óhajt? – kérdezte a főpincér, akinek feltehetően imponált a tiszteletre méltónak látszó idegen, hiszen fogalma sem volt róla, hogy ugyanennek az embernek srégen szemben a „Várpincében”, ahol annak idején a szakmát tanulta, sokszor csapolt és szolgált fel egy-egy pohár sört, ráadásul az utolsókát ki sem fizette.

– Étkezni? Igen – válaszolta Justus, akinek gondolatait a kérdés más pályára terelte. Miért is ne fogyasztaná el a halálraítélt utolsó ebédjét, mint az összes többi bűnöző? – De hozza fel ide a szobámba, nem az étteremben akarom elfogyasztani, és egy üveg pezsgőt is kérek, de legyen nagyon hideg.

– Igenis, uram. Étlapot kér?

– Az is megfelel, amit odalent esznek, teljesen mindegy.

Az udvarias pincér eltűnt, hogy rögtön utána abrosszal, szalvétával, késsel és villával, valamint a vendégkönyvvel a karja alatt térjen vissza.

– Volna szíves a becses nevét bejegyezni? Tudja, a rendőrség miatt – fűzte még hozzá a vállát vonogatva.

Justus Merkel mintha tűszúrást érzett volna a szívébe, amikor meghallotta, hogy be kell jegyeznie a nevét, de biccentett, átvette a felé nyújtott tollat, és a könyvet letette az asztalra.

Most meg milyen nevet írjon be? Az ujjá a valódi nevére mozgott: Justus Merkel szücsmester. Ezt kellene tisztán és jól olvashatóan beírnia, és ezzel minden további halogatást lehetetlenné tenné. Mennyire elcsodálkozna a pincér, ha a valószínűleg mindenfelé közzétett, körözés alatt álló személyt látná meg hirtelen maga előtt, és mindenkit összecsiszítene a házban... Ezt azért mégsem. Előbb legalább nyugodtan elfogyasztaná ebédjét, és a következő pillanatban már az alábbi bejegyzés volt olvasható a vendégkönyvben: John Miller, Wisconsin, Amerika.

– A foglalkozását is, ha szabad kérnem – szólalt meg a pincér, látva a bejegyzést.

– Ha nincs foglalkozásom, akkor is meg kell adnom valamit?
– kérdezte Merkel.

– Nem – válaszolta a pincér zavartan.

– Rendben van, akkor tegyen csak oda egy vonást – mondta Merkel, majd odalépett az ablakhoz, hogy kinézzen az utcára.

Felszolgálták az ebédet a pezsgővel, és Justus Merkel rögtön meg is ivott néhány pohárral. Érezte, hogy meg kell nyugodnia, mivel reszkettek a térdei, és csak erőlködve tudta egyenesen tartani magát. Enni szinte semmit sem tudott. A legfinomabb falatok is elakadtak a torkán. Úgy érezte, mintha valami összeszorítaná a torkát. Csak az ital folyt le könnyedén és gyorsan.

A pincér már régen elhagyta a szobát, és Merkel befejezte az evést, de csak annyiban, hogy már nem volt éhes. Nem is érezte az ízet annak, amit evett. És közben hogy vert a szíve! Tehát most elérkezett a pillanat, amire már olyan régen vágyott, és végül megnyugvást remélt. Ez üzte át őt az óceánon. Most nem a sors dönt felette, hanem ő maga teszi meg a döntő lépést, ami rettentő büntetéssel jár, talán egész hátralévő életére.

Ámde nem reszketve és elcsüggedve, nem minden lehetséges érzelemtől felőrölve akarta megtenni vallomását bűncselekményéről, hanem teljesen nyugodtan, rideg megfontoltsággal. Ez szükséges is volt, mivel nem mulaszthatta el, hogy világosan és érthetően kifejtse az okokat, melyek arra készítették, hogy önként vizsgatérjen Németországba, hogy kiszolgáltassa magát a büntető igazságszolgáltatásnak. De nem most, nem ebben a pillanatban, amikor tűzként száguldott a vér az ereiben. Előbb le kellett higgadnia, össze kellett szednie magát, és erre az a legjobb megoldás, ha tesz egy kis sétát a városban. Érezni fogja, ha megnyugszik, és ha a rendőrséghez ér, hiszen ennek meg kell történnie, ezen változtatni már nem lehet, akkor bemegy, és feladja magát.

Mielőtt elhagyta volna a szobát, letartóztatása előtt még néhány előkészületet akart tenni, hiszen kételkedett abban, hogy megengednék bőröndjének egész tartalmát bevinni a börtönbe. Ruháit odabent nem is hordhatná, hiszen nem a szürke börtönöl-

tönyt kell majd viselnie, mint azt összes többi fogolynak? Már a gondolattól is összeborzadt. Fehérneműjére azonban szüksége volt, legalább is a vizsgálati fogság idejére, ezért ezeknek egy részét kiválogatta, hogy utána küldhessék, ha szüksége lesz rá.

De hogy elrepült az idő! Böröndjének tartalmát néhányszor ki-be pakolászta, mert valamit mindig elfelejtett, vagy vissza kellett tennie, és közben már öt óra lett, de mit is számít ez? Egy óra már nem számít, amikor egész életét akarja feláldozni. És már sétálni sem kell mennie. A szobában foglalatoskodva borús gondolatai részben megszűntek, nyugodtabbnak érezte magát. Mire menne most már a további késlekedéssel, a szó valódi értelmében úgyis már csak végső haladék lenne.

De mi legyen a pénzével? A legjobb, ha pénztárcáját lepecsételve átadja a bíróságnak. Az egyik váltót, amit a szegény erdész életben maradt hozzátartozóinak támogatására szánt, a belső zsebébe tette. Közvetlen szükségleteire szintén tartott magánál pénzt. És most? Édes istenem, gondolta, már sötétedik. Fel sem fogta, mennyi időt töltött el a pakolászással. Most már mindent elintézett, ami tennivalója még maradt, és minden további nélkül elindulhatott nehéz útjára.

Az út valóban nehéznek tűnt. Lábai, mint az ólom. Alig tudta felemelni a padlóról. Szinte úgy tűnt, mintha nem is lenne saját akarata, úgy vonszolta el magát a hoteltől a városba, célja felé. Arról meg volt győződve, hogy senki sem ismerte fel, mivel útközben régi ismerősökkel találkozva azok közömbösen mentek el mellette. Emlékei azonban frissek maradtak az eltelt hosszú éveken át, és úgy vándorolt az utcákon, mintha a lábai az eltelt idő alatt más terepre nem is léptek volna, más utakon nem is járt volna, mint hazájának ezeken az utcácskáin.

Pontosan ismerte a rendőrség felé vezető legrövidebb utat is, de ennek ellenére nem arra ment. Útközben, mielőtt oda ért volna, akaratlanul bekanyarodott egy mellékutcába, mely persze szintén arra vezetett, de mégiscsak egy kis kerülővel. Mindössze néhány percről volt szó, amit így nyerhetett magának, de most, az utolsó pillanatban már ezekbe a percekbe is belekapaszkodott.

Tovább ment, egyre csak tovább, most emebbe, majd amabba a mellékutcába, és közben azon csodálkozott, hogy a lelkiismerete, ami hosszú éveken át annyira kínozza, hogy végül mindenről lemondott csak azért, hogy a belsejében furkáló ellenséget visszaszorítsa, ma, és éppen ebben az órában mélységesen hallgat, és a legcsekélyebb szemrehányással sem kínozza. Talán csak azért van ez így, mert olyan közel van kötelessége teljesítéséhez? Valóban olyan közel, hogy már a rendőrség épülete előtti gázlámpákat is megpillantotta, és éppen arrafelé tartott, amikor két rendőr közeledett felé. Amint meglátta őket, azonnal ismét magával ragadta a félelem, mire gyorsan és rémülten befordult a legközelebbi utcába, hogy legalább rendesen levegőhöz jusson.

És hol maradt a bátorsága, amit oly kitartóan és a hosszú út során tanúsított? Egész testét hideg verejték verte ki, amikor közeledett ahhoz a helyhez, ahol a rettegett épület állt. Amikor annyira összeszedte magát, hogy fellépjen a két első lépcsőfokra, mely a magasföldszinti részleghez vezetett, a harmadikra már képtelen volt. Úgy érezte, mintha valaki vasmarokkal szorítaná össze a torkát, nyelve a szájpadról távozott, fogai vacogni kezdtek, és mintha egy gonosz szellem hajszojná, elmenekült arról a borzasztó helyről a legközelebbi mellékutcába, hogy ott friss erőt gyűjtsön.

Ami még hátra volt

Justus Merkel, miközben elmenekült a rendőrség épületétől, persze egyáltalán nem gondolt arra, hogy felhagyjon egyszer már elhatározott tervével, vagy gyáván visszarettenjen vállalt kötelességétől, csak még egy pillanatnyi időt akart, csak még egyet.

A lépés, amire elszánta magát odaát a távoli országban és teljes biztonságban, sokkal egyszerűbbnek tűnt, mint ahogyan most megmutatkozott. Ekkor azonban, a reá váró börtön közvetlen közelében annak minden borzalma olyan erővel merült fel lelki szemei előtt, hogy félénken visszariadt, és nem merte rögtön kinyitni a bejárati ajtót, mely ezt követően talán örökre bezáródik mögötte.

Ó, jaj, milyen szép volt odakint a világ, mennyire csodaszép, és most, amikor elszánta magát, hogy mindent elveszítsen, amit eddig megszerzett, és az emberek sokasága nem is tudja kellőképpen értékelni azt, amije van, teljes mértékben felfogta, hogy mi mindentől fogják megfosztani.

És meg tudná mindezt változtatni? Kétségtelen, hogy nem. Teljesen világos volt előtte, hogy nem tudna új életet kezdeni vétke miatti megbűnhődés nélkül, és ez másként nem lehetséges, csak úgy, hogy az igazságszolgáltatásra bízza magát. Lelkiismeret-furdalása most elcsendesedett, de jól tudta, hogy rövidesen újabb erővel fog rátörni, mert még nem szűnt meg. És mit is segítené rajta, ha a katasztrófát még néhány órával vagy nappal késleltetné? Ennyivel tovább kellene bűnhődnie, és nem lenne ostobaság, ha ezt az állapotot önként hosszabbítaná meg? Hát nem! Az elhatározás megszületett, és végre is akarta hajtani. Most, és ebben a pillanatban véget akart venni ennek a kétségbeejtő állapotnak és félelemnek. Hevesen leküzdve saját magát hirtelen sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult a rendőrség épülete felé. A mai napra azonban, mint kiderült, elkéssett. Éppen hetet ütött az óra, és amikor odaért a térre, a különböző hivatalnokok tömegesen hagyták el a rettegett épületet. Ennek ellenére megkérdezte a kapuban posztoló rendőrt, hogy van-e még bent tisztviselő, akivel beszélhetne. Az ember határozottan megrázta a fejét.

– Nem, kedves uram – válaszolta. – A munkaidőnek éppen most lett vége, az urak már valamennyien távoztak, és ha valaki mégis bent lenne még, bosszús képet vágna, ha este hét után valakit még bejelentené neki. Valami fontos ügyről van szó?

– Igen.

– Sürgős?

Merkel késlekedett a válasszal. Ismét érezte, hogy elakad a lélegzete, és végül halkán azt válaszolta, hogy nem.

– Akkor jöjjön vissza holnap korán reggel – bólintott az ember, és elfordult, hogy belépjen az őrbódéba.

Justus Merkel körülbelül olyan érzéssel tért vissza a hoteljébe, mint valaki, aki nem találta otthon a fogorvosát. Ma estére még szabad volt, nem is kellett szemrehányást tennie magának, és még az is eszébe jutott, hogy az éjszaka úgyis veszendőbe ment volna, hiszen késő este nem számíthatott kihallgatásra. Ennek ellenére keservesen kínos volt az éjszakája. Szégyellte magát döntő lépésének hosszas halogatásért, míg végül lekéssett, és közben kétségbeesetten félt a következő reggeltől.

Ezen az éjszakán, ha egyáltalán még szükséges volt, teljes mértékben megszilárdult elhatározása. Néhány órát halasztott, ez igaz, mivel a börtöntől való félelme erőteljesebb volt, mint amit Justus Merkel jelleme el tudott volna viselni, és ez megingatta, de most már elmúlt. Leküzdve végső kétségeit, végül fáradtan elaludt, és a nap már magasan járt, amikor felébredt. A kínos érzés ekkor ismét átcikázott rajta, mint amit olyankor érez az ember, ha fájdalmas bánatban alszik el, és másnap reggel magához térvén hirtelen ismét ráeszmél a történetekre. Most már azonban egy pillanatig sem késlekedett.

Azonnal felkelt, megmosakodott, felöltözött, hozatott magának egy kávé, és nyolc óra előtt tíz perccel elhagyta a hotelt, nehogy egy negyed órával tovább feltartóztassák. Ezúttal nem kerülőúton és lassan közelítette meg célját, hanem szapora léptekkel direkt a rendőrség épületéhez ment, és az első elébe kerülő rendőrt megkérte, hogy azonnal vezessék az egyik tisztviselő elé.

– Nem maga volt itt tegnap este? – kérdezte az altiszt, aki figyelmesen végignézett rajta.

– De igen, én voltam, és ma reggelre rendelték vissza.

– Igenis, stimmel – bólintott az ember –, de még túl korán van, mert az urak csak kilencre jönnek.

– Csak kilencre?

– Csak? – nevetett fel az altiszt, aki valamelyest humoros alaknak tűnt – legalább is azoknak ilyenkor még túl korán van.

Még csak most ütött nyolcat, tehát van még egy teljes órája, mert már negyedtíz lesz, mire valakit magukhoz engednek.

Justus Merkel megfordult, és visszament az utcára, de nehéz szívvel, mert még egy órát el kell töltenie ezzel a kínos várakozással, pedig milyen szívesen lerázta volna a lelkéről. De mit sem tehetett ez ellen. A hatósági előadók betartják az ügyfélfogadás rendjét, azt meg ő is jól tudta, hogy ha a munkaidő kilenckor kezdődik, azelőtt senkit sem engednek belépni. Tehát mihez kezdjen egy teljes órával? Induljon el megint sétálni? Azt mégsem, már nem akart több fát és zöld bokrot látni, mert azok arra emlékeztetnék, hogy végtelenül hosszú évekre le kell mondania róluk. Menjen haza? Tartózkodott tőle, hogy visszamenjen a hotelbe, ezért úgy döntött, hogy inkább betér a legközelebbi vendéglőbe, és reggelizik valamit, hiszen ma reggel még egy falatot sem evett, csak a csésze kávé itta meg.

Nem messze a rendőrség épületétől volt egy söröző, ahol a ki-függesztett tábla szerint bajor- és világos sör kapható. Belépett abban a reményben, hogy tekintettel a korai órára meglehetősen biztos lehet benne, rajta kívül más vendégek nem is lesznek. Imitt-amott azonban mégiscsak ült néhány ember az asztaloknál. Nem tudta, hogy piaci nap van, és néhányan betértek a vendéglőbe, miközben ő már helyet foglalt az egyik hátsó asztalnál. De mit is érdekelték őt az idegenek. Egyiküket sem ismerte, azok pedig még kevésbé őt. Vajas kenyeret, sajtot és egy fél üveg bort rendelt, de utóbbira a pincér azt válaszolta, hogy bort nem tartanak, viszont náluk nagyon jó a grog, és puncs aromájuk is van hozzá.

– Rendben van, akkor hozzon nekem forró vizet és cukrot, meg egy üveg rumot, a grogot majd én magam fogom elkészíteni – mondta Merkel.

Elég soká tartott, míg megjött a forró víz, és Justus Merkel, miközben az asztalnál ült, és a vidám, szabad embereket nézegette, rémülten vette észre, hogy ugyanaz az érzés támadt rá, mint tegnap este. Félelem töltötte el attól, ami rá vár. Erővel leküzdött azonban minden hasonló érzést, nem volt szabad és nem akart

ismét gyengének mutatkozni, és az asztalra könyökölve, arcát eltakarva üldögélt ott, régi képeket idézve fel gondolatban.

Ismét odakint volt a holdfényes vadcsapáson. Ismét látta, ahogyan az az ember előugrik a bozótból, hallotta a lövés dördülését, és a szerencsétlen átlőtt teste mozdulatlanul hevert a nedves földön, de nem csak ez merült fel képzeletében, hanem az is, hogy odahaza a szerencsétlen felesége a hazatérő férjet, és gyerekei az apjukat várják. Az asszony melege tette a levest, egyre gyakrabban ment az ajtóhoz, kifelé hallgatózott, de a férje csak nem jött meg. A holdvilágos mezőn egy ember menekült, keze csupa vér, bizonyára a gyilkos. Csendes erdőben, kicsiny, szegényes kunyhóban könnyező asszonyt megpillantott meg, aggódva kebléhez szorítva legkisebb gyermekét. Ott üldögélt egész éjjel, még reggel is, amikor a nap már az erdő fölé emelkedett. Egyszer csak lármát hallott a ház előtt, ismerős favágók hangját, akik korán indultak munkába, és odakint az erdőben megtalálták a véres holttestet. Kihűlve, megmerevedve, egy durván összezsapott és indákkal összekötött hordágyon hozták haza a kunyhójába a meggyilkolt embert. Az asszony kilépett a kunyhó elé, sápadtan, döbbenettől elakadt lélegzettel nézte, vajon kit hozhattak. Ledobálták a lombot a hordágyról, amivel a holttest be volt takarva, és ekkor, uramisten, világ megváltója, megpillantotta véres férjét, nyitott szemekkel.

– Jó reggelt – szólalt meg ekkor egy hang vele szemben. – Merkel felnézett. Egy idegen férfi foglalt helyet ugyanannál az asztalnál és biccentett felé barátságosan, mivel már kezdett megtelni a fogadó és kevés volt a szabad hely. Merkel dermedten bámult az arcába, mintha kísértetet látna.

– Meleg napunk lesz ma – szólalt meg ismét a férfi, ledobva válláról maga mellé a földre egy régi vadásztarisznyát. – Átkozottul meleg nap lesz.

– Ön ugye forró vizet és rumot rendelt uram, nem igaz? – kérdezte a pincér, miközben ebben a pillanatban ért oda a rendeléssel, és lerakta a vendég elé az asztalra.

– Igen – válaszolta Merkel, de nem nézett sem a pincérre, sem a felszolgált alkoholra, mert tekintete mintha elvarázsolták volna, még mindig az előtte helyet foglaló emberre meredt, aki pedig semmi különös nem mutatott egész megjelenésében. Egy öreg, kifakult, gyakran javítgatott és foltozott zöld kabátot, szürke, borzalmasan megnyomorgatott filckalapot, szürke nadrágot és vízhatlan csizmát viselt, és úgy tűnt, hogy reggelijét is otthonról hozta magával. Egy régi, valószínűleg már többször használt csomagolópapírból nagydarab fekete kenyeret csomagolt ki, benne belevágott lyukból egy darab vaj kandikált elő, és a pincért arra kérte, hogy hozzon neki egy pohár világos sört. Látszott rajta, hogy semmi esetre sem pazarolhatja a pénzét.

Kezdetben kevésbé, vagy egyáltalán nem figyelt a fehér szakállas idegenre, akit csak udvariasságból szólított meg. Végül mégiscsak feltűnt neki, hogy amaz dermedten nézi, hiszen furcsamód megérzi az ember, ha valaki figyeli, még akkor is, ha tekintetünk nem téved rá. Az is lehet, hogy maga az idegen tűnt fel neki nagy, hófehér szakállával, mert felé fordult, és amint észrevette, hogy a másik még mindig figyelmesen, sőt dermedten nézi, folytatni kezdte a társalgást.

– Ugye nem környékbeli? – kérdezte, miközben levágott egy darabkát a kenyeréből.

– Nem – válaszolta Merkel, mintha álmában beszélne. – És maga?

– Nem messze innen van az otthonom, Pastewitz.

– Pastewitzból jött?

– Igen, de nem a faluban lakom.

– Nem a faluban?

– Nem, hanem az erdőben. Jókor távolság elgyalogolni idáig, de ebben a jó időben még elmegy.

A fehérszakállas idegen hallgatott egy darabig. Valószínűleg megérezte, hogy a másik feltűnőnek találhatja, hogy dermedten

figyeli, ezért egy ideig a számára felszolgált reggelivel foglalkozott, de tekintete újra meg újra végigsiklott a vele szemben ülőn. Úgy tűnt, hogy annak arcvonásai különös vonzerőt gyakorolnak rá.

– Ugye maga erdész, nem igaz? – kérdezte meg végül.

– Ühüm – bólintott a másik, mert a szája tele volt kenyérrel. – Hajtó vagyok.

– Pastzewitzben?

– Ühüm, Reuner erdésznél, vagy jobban mondva főerdésznél, hiszen huszonötödik jubileumára mostanában kapta meg ezt a címet odakint, a Heunitzer körzetben.

– Hát magát hogy hívják?

– Kaurich.

– Kaurich? – kapta fel a fejét hirtelen az idegen. – De hát... de hát ez lehetetlen! Évekkel ezelőtt, amikor itt jártam, úgy hallottam, hogy Kaurich erdészt odakint a Heunitzer erdőben egy vadász állítólag lelőtte.

– Arra a hitvány alakra, a Merkel szűcsmesterre gondol? – nevetett fel az ember. – Valóban. Pontosan célzott, azt meg kell hagyni, a golyó pontosan ott talált el, ahol kellett, és elől be-, hátul meg kiment, de ezúttal megúsztam, mert megkerülte az egyik bordám, az ember alig hinné, hogy ez lehetséges. Nyolc nappal később már ismét jární tudtam odakint az erdőben.

– És mi lett abból a... abból a vadászból?

– Édes istenem, ki tudja – nevetett fel az erdész. – Éjszaka lelőtt egy kapitális szarvast, és többé már nem mert a környéken maradni, hiszen tudtam, hogy ki volt a tettes. A rendőrség hiába kereste, sehhol sem tudták elkapni.

– Sehhol sem tudták elkapni – ismételte Merkel monoton hangon, mert az egész ivó forogni kezdett vele. Hirtelen úgy érezte,

mintha szárnyakat kapna, és már képtelen a szűk helyiségben maradni, hanem legszívesebben kirepülne a plafonon át.

– Tényleg nem – nevetett az erdész. – Okos ember volt az a Merkel, azt meg kell hagyni. Hosszú éveken át senki sem tartotta vadorzónak, olyan ártatlannak látszott mindig. A történetek után azonban jól tudta, hogy a nyakába kerülne, ha elkapnák, és így persze felszívódott.

– A Merkel?

– Persze. Talán ismerte?

– Nem – válaszolta Merkel, a fejét rázva. – Honnan is ismer-tem volna?

– Azt beszélük, hogy állítólag kiment Amerikába – vélekedett az erdész. – Ez tényleg lehetséges, hiszen odaát rengetegen vannak, akiknek valami balhéja volt idehaza. Na, ott kapják el őket!

– Mit iszik, barátom?

– Világost.

– Hát az nagyon hígnak látszik.

– Nem csak annak látszik, hanem olyan is, de másra nem te-lik.

– Másra nem telik?

– Évi 30 talléros fizetésből a lágersört nem lehet megfizetni.

– És mit szólna egy pohár groghoz?

– Na persze, egy pohár grog – rázta Kaurich a fejét. Egy snapsz még elmenne, de egy grog itt három garasba kerül.

– Pincér! Még egy grogot, ennek az embernek!

– Nem lenne rossz, de hogy jövök én ahhoz?

– Nem szívesen iszok egyedül, barátom, és szívességet tesz nekem, ha együtt tart velem.

– Ha mindenkinek ilyen könnyen lehetne szívességet tenni, mennyivel szebb lenne a világ.

– Így azonban nem?

– Na, nem panaszkodok, legalább is a kenyérem meg van, bár ennél több ritkán.

– És annak idején nem nyomoztak tovább az ügyben?

– A vadorzóra gondol? Ej, dehogynem. Elkaptak egy vadhúskereskedőt itt a városban, a Hasenmüllert, ha esetleg ismeri, de hát maga idegen errefelé. Őt azzal idézték be, hogy utóbbi időben gyakran látták Merkellel, de semmit sem tudtak rábizonyítani. Engem is beidézték néhányszor a rendőrségre, de ebből sem derült ki semmi, és mivel a Merkel meglépett, az ügy szép lassan feledésbe merült, én pedig még fájdalomdíjat sem kaptam. De uramisten, rögvest kilenc óra, és pont ekkorra vagyok beidézve a rendőrségre néhány fatolvaj miatt.

– De a grogját mégiscsak megissza? Éppen most hozzák.

– Na jó, addig csak tudnak várni rám – nevetett fel az ember, miközben élvezettel szippantotta be a forró ital illatát, és elkezdte lassan kóstolgatni. Végül elfogyasztotta, barátságosan megrázta a fehér szakállas ember kezét, ekkor éppen kilencet ütött odakint, vállára kapta a tarisznyáját, és szapora léptekkel elhagyta a vendéglőt, hogy időben eleget tegyen az idézésnek.

Merkel úgy ült ott, mintha álmodott volna. Úgy érezte, nem is ide tartozik erre a földre, hanem legszívesebben mennyei szférában röpködne ide-oda az angyalokkal. Kaurich él, tehát mégsem lőtte agyon. Nem volt gyilkos, és alaptalan volt az éveken át tartó végtelen félelem és lelkiismeret-furdalás, de nem csak erről van szó, a bíróságon sem kell feladnia magát. A börtön és fogház borzalmas képe szertefoszlott. Szabad, szabad, szabad, mint a madár a levegőben, és legszívesebben ott a vendéglőben letérdelt volna, hogy ujjongó szívvel mondjon köszönetet a Mindenhatónak.

Azt is érezte, hogy megindultságán képtelen sokáig úrrá lenni, ki kell mennie a szabad, vidám levegőre, a napsugarak alatt viruló

zöld fák alá. Ismét övé a pompás természet, megkapta újra. Újjá-született!

Boldog pillanatokát élt meg odakint a zöld fák alatt örömteli könnyek között, de a szívből jövő hála könnyei is voltak ezek, és buzgó imádság tört elő belőle, mert a Mindenható nem fordult el tőle. A boldog pillanat átélése közben mindenről megfeledkezett, amit a hosszú évek alatt szenvedve elviselt.

Amikor azonban jó egy órával később visszatért a városba, különös módon ismét magával ragadta a félelem attól, hogy felismerhetik és feltartóztathatják, mivel a gyilkossági kísérlet és vadászás szintén elég ok arra, hogy évekre bedugják a börtön nyirkos falai közé. Lelkiismerete azonban nem terjedt odáig, hogy egy elejtett szarvas és egy csupán meglőtt erdész miatt önként kiszolgáltatassa magát a haragos rendőrségnek, és ezért elhatározta, hogy nem marad tovább Németországban, hanem tiszta lelkiismerettel és boldog szívvel haladéktalanul visszatér Amerikába.

Azonban nem volt hálátlan. Bremenből, körülbelül egy órával azelőtt, hogy a hajó elhagyta volna a kikötőt, a postán feladott egy pénzes levelet „Kaurich erdész számára Pastewitzben, Heunitz vadászterület” címezzel, és amikor már messze odakint távolodott a hajóval a kék óceánon, a postás kivitte a jelzett címre a levelet. Mivel az erdész nem tudott olvasni, és nagy nyugtalanság fogta el a levélben lévő pénz miatt is, átment a főerdészhez, hogy tanácsot kérjen tőle, ő pedig felnyitotta a levelet, mely két száz-talléros bankjegyet tartalmazott az alábbi sorok kíséretében:

Kedves Kaurich!

El sem tudja képzelni, mekkora örömet szerzett nekem az-
zal, hogy még életben van, hiszen a lelkiismeretem üzött en-
gem vissza Németországba, mert azt hittem, hogy meghalt.
Hála Istennek, a golyóm nem okozott nagyobb kárt önben.
Most visszatérek Amerikába, de a fájdalomdíjjal még tartoz-
tam, ezért mellékeltem a 200 tallért. Kérem, a továbbiakban
ne haragudjon rám, és nevemben üdvözlje a főerdész urat is.

Justus Merkel
korábbi szűcsmester és vadorzó

A szegény erdész örömét aligha lehetne leírni. Egész eddigi életében ennyi pénzt még sohasem látott egyben, sajátjaként még kevésbé lett volna valaha is ennyi, és miközben végre ujjongva rohant hazafelé, hogy beszámoljon feleségének a váratlan szerencséről, úgy vélekedett, ha ismét kapna érte kétszáz tallért, szívesen hagyná, hogy valaki golyót röpítsen a másik oldalába is.

A fordító fordításai a
Magyar Elektronikus Könyvtár
kínálatában:

Kraft, Robert:	Starke: Egy modern bőrharisnya
Laverrenz, Viktor:	Az afgán kém
Gerstäcker, Friedrich:	A Wendelsheim örökség
Gerstäcker, Friedrich:	A halott útvámszedő
Möllhausen, Balduin:	Párbaj Kaliforniában
Friedrich Armand Strubberg:	Ugrás a mélybe
Friedrich Armand Strubberg:	A philadelphiai krózus
Gerstäcker, Friedrich:	A kolónia
Gerstäcker, Friedrich:	Egy kőszívű anya lányai
August Schrader:	Elégtétel
Ernst von Bibra:	A gyémánt átka
Ewald August König:	A csavargó lánya
Gerstäcker, Friedrich:	Egy kalandos nászút története